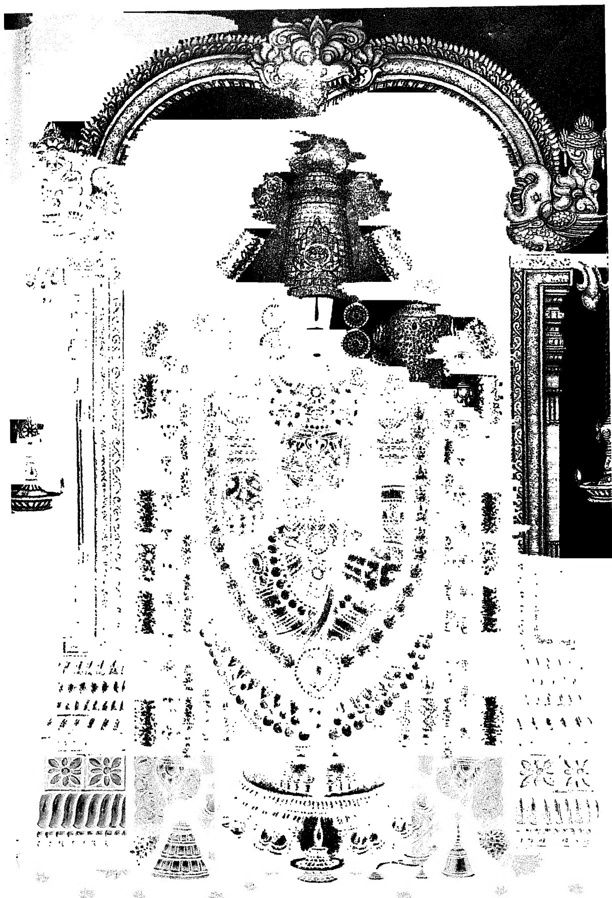

This book is printed and published with the financial assistance of

TIRUMALA - TIRUPATI DEVASTHANAMS, Under Their Scheme

"AID TO PUBLISH RELIGIOUS BOOKS"

ராம் ராம்

(ஆஞ்சநேயர் சரிதம்)

டி.பி. இராமானுஜம்

உடையவர் அரங்கம்
107 - F, சங்கீதா காலனி
அண்ணா முதன்மைச் சாலை,
கலைஞர் கருணாநிதி நகர், சென்னை - 600 078
தொலைபேசி : 4713969

நூல் விவர அட்டவணை

நூலின் பெயர்	:	***ராம் ராம்***
ஆசிரியர் பெயர்	:	டி.பி. இராமானுஜம்
பொருள்	:	இதிகாசக் கதை
பதிப்பாண்டு	:	முதற்பதிப்பு, 2001
உரிமை	:	ஆசிரியர்க்கு
மொழி	:	தமிழ்
படிகள்	:	1000
அளவு	:	டெம்மி
தாள்	:	13.7 கி.கி வெள்ளைத் தா
கட்டமைப்பு	:	சாதா பைண்டிங்
அச்சு எழுத்து	:	12 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	:	I - X + 526 = 536
விலை	:	ரூ. **60**/-
பதிப்பாளர்	:	***உடையவர் அரங்கம்*** 107 - F, சங்கீதா காலனி அண்ணா முதன்மைச் சா கலைஞர் கருணாநிதி நகர், சென்னை - 600 078 தொலைபேசி : 4713969
கணினியச்சு	:	***எஸ்.ஆர். கிராஃபிக்ஸ்*** 75(29/2), சீனிவாசபெருமாள் சந்நிதி முதல் தெரு, இராயப் சென்னை - 600 014. ☎ 8
அச்சிட்டோர்	:	***மூவேந்தர் அச்சகம்*** 75(29/2), சீனிவாசபெருமாள் சந்நிதி முதல் தெரு, இராயப் சென்னை - 600 014. ☎ 8267189

கனிவுரை

திரு. ***எம்.சி. ராமமூர்த்தி,***
எம்.ஜி.ஆர். புரொடக்‌ஷன்ஸ், சென்னை

எம்.ஜி.ஆர். புரொடக்‌ஷன்ஸ் என்ற எங்கள் தோட்டத்தில், காய்த்துக் குலுங்கும் கனிமரம், நண்பர் டி.பி. இராமானுஜம்.

இவர் ஆக்கிய 'அற்புதர் இராமானுஜர்' என்னும் நாடக நூல், கலைத் துறை வித்தகர்களால் அற்புதம் எனப் பாராட்டப் பெற்றது.

'பாண்டுரங்கன் தரிசனம்' என்னும் இவரது நாடக நூலும், பக்தியைப் பரிமாறுகின்ற பாண்டமாக இருக்கிறது. இதைத் தொலைக்காட்சித் தொடராக, நான் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இவரது மற்றொரு நாடக நூலான 'ஆழ்வாரும் ஆண்டாளும்' திருப்பாவையைத் தித்திக்கத் தித்திக்கச் சொல்கிறது. ஆண்டாளின் வரலாற்றை, அமுதாகத் தந்திருக்கிறார்.

மெய்ப்பொருள், மேதினியின் எந்தத் திசையில் இருந்தாலும், அதைக் கொண்டாடிக் கூத்தாடும் குணம், கலைத் துறையினர்க்கு உண்டு. அந்தப் பண்புதான், இவரை இயேசுவின் கதையை எழுத வைத்திருக்கிறது. 'ஞானசௌந்தரி' என்னும் இவரது நாடக நூலைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

பிரபந்தம் பேசிய வாய், இயேசுவின் பெருமையையும் பேசியது.' இந்த எண்ணம் எல்லோர்க்கும் இருந்துவிட்டால், மத மாச்சர்யமின்றி இங்கேயே சொர்க்கத்தைக் கண்டுவிடலாம்.

இப்பொழுது ஆஞ்சநேயர் கதையை, 'ராம் ராம்' என்ற தலைப்பிலே, நாடக நூலாகத் தந்திருக்கிறார். பட்டை தீட்டிய வைரமாக, இந்த நூல் ஜொலிக்கிறது.

அந்த ராமதூதனை அறிந்துகொண்டால், ராமனை அறிந்து கொள்ளலாம். காமனை வென்று விடலாம். ராமன் புகுந்த நெஞ்சில், காமம் புக முடியாது. லோபம் தலை காட்ட முடியாது. ஆஞ்சநேயர் கதை, தொண்டு உள்ளத்தை, நமக்கு அணியாகக் கொண்டு வந்து சேர்க்கும். புலன் அடக்கத்தைப் பொக்கிஷமாகக் கருத வைக்கும். பணி செய்து வாழ்ந்தால், நம்மைப் பிணைக்கும் பிணி ஏதும் வராது என்பதை உணர வைக்கும்.

பிரம்மச்சாரியான ஆஞ்சநேயரின் வரலாற்றை, இன்னொரு பிரம்மச்சாரி எழுதுவதே பொருத்தமானது. அந்த வகையிலே, நண்பர் இராமானுஜம், முழுத் தகுதியோடு, மூண்டெழுந்த ஈடுபாட்டோடு, எந்த விவரமும் சிதறிப் போகாமல், எல்லா முத்துக்களையும் எடுத்துக் கோத்து, அழகு மாலையாகத் தந்திருக்கிறார்.

கம்பனையும், வால்மீகியையும், துளசியையும், நூல் முழுக்கப் பரக்கப் பார்க்க முடிகிறது.

எங்கள் முற்றத்தில் உள்ள சிற்பம், கலை எழிலைத் தெறிப்பது கண்டு மகிழ்கிறேன்.

இந்த நூல், களத்திலே வெற்றி பெற, இலக்கிய வட்டத்திலே, தன் இலச்சினையைப் பொறித்திட, என் வாழ்த்தை, என் பங்காகத் தருகிறேன். இறைவன் பங்கையும், இவர் பெறவேண்டுமென்று, அந்த இறைவனை யாசிக்கிறேன்

நெகிழ்வுரை

திரு. ***வா.திருமலை எம்.ஏ.,***
துணைப் பொது மேலாளர் (ஓய்வு) இந்தியன் ஓவர்சீஸ் வங்கி - சென்னை.

இந்த நூலின் ஆசிரியர், திரு.டி.பி. இராமானுஜம் அவர்கள், நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவே, எழுத்தை ஒரு வேள்வியாக எண்ணித் தொண்டாற்றி வருபவர். 'எழுதுகோல் தெய்வம்; இந்த எழுத்தும் தெய்வம்' என்று சொன்னவன் பாரதி. அதனை நெஞ்சிற் பதித்துக் கொண்டு, கொஞ்சமும் பாதை மாறாமல், நாலு பத்து ஆண்டுகளாக நடை போடுபவர்.

இவர் எந்த நூலை எழுதினாலும், அந்தந்த வரலாற்றில் புதைந்துள்ள சில பல சுவையான பகுதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, நாடக வடிவில், தமக்கே உரித்தான பழகு தமிழில், அழகு நடையில் வடித்தளிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்.

இந்த நூல், இவருடைய முந்தைய நூற்களைவிட, அதிகப் பக்கங்களுடன், கூடுதல் செய்திகளைச் சுவையாகச் சொல்லும் திறன் படைத்ததாக மிளிர்கின்றது. இதை முழுமையாகப் படித்து முடித்தவுடன், எனக்குக் கம்பனுடைய காவியத்தில், காற்பகுதியைப் படித்த உணர்வே வந்தது. கவிச் சக்கரவர்த்தி, கம்ப நாட்டாழ்வானின் மந்திரச் சொற்களைக் கொண்டே, கதையைச் சொல்லி, நல்விருந்து படைத்திருக்கிறார்.

ஆஞ்சநேயரின் வரலாற்றினை விரிவாகப் பேசுவதற்காக, இவர், பல்வேறு நூற்களைப் புரட்டிப் படித்து, அவற்றின் சாரத்தை, இங்கு எழுத்துக்களாகக் கோத்திருக்கிறார்.

அனுமன் ஒரு நைஷ்டிகப் பிரம்மச்சாரி. ஆசிரியரும் அப்படியே. எனவே, இவர் இந்த வரலாற்றை எழுதுவதில், ஒரு பொருத்தம் உண்டு எனப் பிறர் போலவே நானும் எண்ணுகிறேன்.

கதையில், இந்த நைஷ்டிகப் பிரம்மச்சாரியை, சுவர்ச்சலாதேவி என்ற பெண் சுற்றிச் சுற்றி வந்தாள் என்றும், பின்னர் அனுமன் மூலம் ஒரு புத்திரனையும் பெற்றெடுத்தாள் என்றும், கதையின் இடையில் ஒரு கனமான முடிச்சினைப் போட்டு, இறுதியில் அதனை அவிழ்க்கும்பொழுது, அனுமனின் பிரம்மச்சரிய விரதத்திற்கு, எந்த விதச் சேதாரமும் ஏற்படவில்லை என்பதனை, அந்த ஆரணங்கு மூலம் சொல்லும் திறன், அனுபவிக்கத்தக்கது. படிப்பவர்கள் முதலில் திடுக்கிட்டாலும், பின்னர் மகிழ்ச்சியில் திளைக்க வைக்கும் வண்ணம், இப்பகுதி அமைந்திருக்கிறது.

'வாழ்வில் எந்தவொரு விளைவும் எதிர் விளைவை விளைவிக்கும்' எனும் அறிவியல் கோட்பாட்டை, நூலின் தொடக்கப்பகுதியில் பார்க்க முடிகிறது. ராவணன் வீழ்ச்சிக்கு, அவனே குழி தோண்டினான் என்பதை, ஆசிரியர், பல்வேறு சம்பவங்கள் மூலம் மெய்ப்பிக்கிறார்.

அது மட்டுமல்ல, வரம் அளிக்கும் வல்லமை பெற்ற அந்த மூவர், சிவன், விஷ்ணு, பிரம்மா ஆகியோர், எப்படி ஒருவரையொருவர் விட்டுக் கொடுக்காமல், அதே நேரத்தில், தம்மிடம் சரணம் சொல்லி வருபவர் ரணங்களைப் போக்கும் உபாயங்களைச் சொல்லி, அபாயங்களை விலக்குகிறார்கள் என்னும் பகுதியைப் படிக்கும் பொழுது, தற்கால ஜனநாயக முறையின் பரிணாம வளர்ச்சி, அதிலிருந்துதான் தொடங்கி இருக்குமோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இந்த நூலின் தலைப்பு 'ராம் ராம்!'. எத்துணை மதுரமான மந்திரச் சொற்கள்! இதனைச் சொன்ன நா தித்திக்கும்! எழுதிய கை மணக்கும்! இந்த இந்தியத் திருநாட்டில், வடகோடி இமயத்தில் இருந்து, தென்கோடி குமரி முனைவரை, மக்கள் மறவாமல், மனதால் சிந்தித்து, வாயால் வந்திக்கும் சொற்கள் இவை என்றால், அது மிகை அன்று.

வெல்க இவர் முயற்சி! வாழ்க! வளர்க!

மகிழ்வுரை

'இலக்கியச்சுடர்' மூவேந்தர் முத்து
ஆசிரியர், தமிழ் மூவேந்தர் முரசு, சென்னை. - 14.

தொண்டு செய்து, தெய்வ நிலைக்கு உயர்ந்தவர் ஆஞ்சநேயர். ஆம்! வலிமை மிக்கவர்; இளமை குன்றாதவர்; மனத்தூய்மை மிக்கவர்; மனம் நாடும் மணம் கொள்ளாதவர்; ஆன்மீக ஆற்றல் கொண்டவர்; உடல் வலிமை மட்டுமின்றி உள்ள வலிமையும் கொண்டவர்; இறவாமை எய்து சிரஞ்சீவியாக விளங்குபவர்; இராமனையே உயிர்-உணர்வில் கலந்து இன்புறுபவர்.

'சஞ்சீவி'யைக் கொணர்ந்தவர்; கடலைத் தாண்டியவர். சீரார் இராமபிரானின் துணைவியார், சீதா பிராட்டியார் இலங்கையிலிருந்து, இராவணனின் காவலில் இருந்து மீள்வதற்கு, பேருதவியாக நின்றவர். இதயத்தைப் பிளந்து காட்டியபோது, 'இராமபிரான்' திருவுருவம் மட்டுமே காட்சி தந்திடத்தக்க தனிப்பெரும் சான்றோர் அனுமான் எனப்படும் ஆஞ்சநேயர். அவர், நம் தமிழ் இனத் தோன்றல் அஞ்சனாதேவியின் மைந்தன். அனுமன் இன்றேல் 'இராமாயணம்' எனப்படும் 'இராமகாவியம்' இல்லை. அத்தகு சிறப்பெல்லாம் விளங்கப்பெற்ற ஆஞ்சநேயர், இராமபிரானின் ஆன்மநேயர் அவருடைய வரலாறு பற்றி, இனிய தமிழில், புதிய

கோணத்தில் எளிய நடையில் எழுதியுள்ளார் திரு. டி.பி. இராமானுஜம் அவர்கள்.

இந்நாளில் எங்கு காணினும் 'ஆஞ்சநேயர்' கோயில்களும் அங்கே சென்று வணங்கும் பக்தர்களும் எண்ணற்க்ரிது. அவர் கருத்தெல்லாம் இவ்ஆஞ்சநேயர் அருளான 'ராம் ராம்' என்னும் நூல் பயன்தரத்தக்கது என்பதோடு திரு. டி.பி. இராமானுஜம் அவர்களைப் பாராட்டுவதில் பெருமையுறுகிறேன்.

நன்றியுரை

'ராம் ராம்' என்ற ஆஞ்சநேயரின் சரிதமாகிய இந்த என் நூலுக்கு, 'குளிர் அருவி வேங்கடத்து என் கோவிந்தன்' ஆசியும், பொருள் உதவியும் கிடைத்திட்ட பேறு பெற்றிருக்கிறேன்.

அந்த 'வேங்கடத்துச் செங்கண்மால் சேவடி'க்கு, என் சிரம் தாழ்ந்த வணக்கங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அவன் கோயிலின் வாசல், படியாய்க் கிடந்து, அவன் பவளவாயைக் காண்பதுபோல், அங்கு இருந்து பணியாற்றி மகிழும், திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தானத்தாருக்கு, இந்த நூல் வெளிவர உறுதுணையாக இருந்தமைக்காக, என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

'குரு பிரம்மம்' என்ற வாசகப்படி,

இறை அருட்கலைச் செல்வர், திரைப்பட இயக்குநர், திரு. கே சங்கர் அவர்களுக்கு, என் குரு வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தமிழகம் கண்ட தவப்புதல்வர், தென்றலாக வீசிய தேனினும் இனிய நாயகர், வான் மழை, வள்ளல் உருவெடுத்து வந்ததுபோல் வந்த வரலாற்று நாயகர், நம் புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களின் வழித்தோன்றல், திரு. எம்.சி. ராமமூர்த்தி அவர்கள், என்பால் கொண்ட அன்பின் காரணமாக நல்லதொரு கனிவுரை, இந்நூலுக்கு வழங்கியிருக்கிறார்கள்.

அவர்களுக்கும், எப்பொழுதும் என் எழுத்துக்கு நல்ஆதரவை நல்கும், அவர்களின் துணைவியார் விஜயலட்சுமி அம்மையாருக்கும், என் வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முறைப்படி தமிழ் கற்று, அதில் முதுகலைப் பட்டம் பெற்று, தமிழ் வித்தகர் மு.வ. அவர்களின் நல் மாணவராகத் திகழ்ந்து, தமிழ் மலையாக இருக்கின்ற அன்பர் திருமலை அவர்கள், ஆஞ்சநேயரைப் பேசுகின்ற அருட் தொண்டைப் பாராட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலே, இங்கு பலபடத் தமிழைப் பழச்சுளைகளாக உதிர்த்திருக்கிறார்கள். என் நெஞ்சு மகிழ, நெகிழ்வுரை தந்திருக்கிறார்கள் அவர்களுக்கும் நன்றி தெரிவித்து மகிழ்கிறேன்.

தமிழ் எழுதும் எழுத்தாளருக்கெல்லாம், தக்க துணையாக இருப்பவர், மூவேந்தர் முத்து அவர்கள். அந்த இலக்கியச்சுடரின் ஒளியில், நானும் நல்ல தடம் கண்டு, இந்நூலை வெளியிட்டுள்ளேன். நல்வழிகாட்டிய அந்த 'மூவேந்தர்', நல்லதொரு பாராட்டுரையும் இந்நூலுக்கு வழங்கியிருக்கிறார்கள்.

அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கின்ற இனிய கடமையையும், இதய பூர்வமாக இங்கு ஆற்றுகிறேன்.

மூவேந்தர் முத்து அவர்களின் புதல்வியார், திருமதி. பிரபாவதி அவர்களுக்கும், புதல்வர். மாறன் அவர்களுக்கும், மற்றும் மூவேந்தர் அச்சகத்தில் பணி புரியும் பண்பாளர்கள், உமாகாந்தன் அவர்களுக்கும், மணவாளன் அவர்களுக்கும், உமாமகேஸ்வரி அவர்களுக்கும், அவர்களின் நல் ஆதரவிற்காக, என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஒளி அச்சுப் பணியினைப் பாராட்டும்படி செய்த, எஸ்.ஆர். கிராஃபிக்ஸ் நிறுவனத்திற்கு என் நன்றி. முகப்பு ஓவியம் வரைந்து சிறப்பித்த ஓவியர் ஜமால் அவர்களுக்கும் நன்றி.

இப்புத்தகத்தின் கையெழுத்துப் பிரதியைப் ப்ார்த்த உடனேயே, ஐம்பது புத்தகங்களுக்கான பணத்தை, முன்கூட்டியே அளித்திட்ட புரவலர்கள், லிபியா ராமானுஜம், காசினி வேந்தினி தம்பதியர்க்கு, என் நன்றியைக் கூறி மகிழ்கிறேன்.

ஆஞ்சநேயர் சிவாம்சம் என்பது, வடநாட்டில் வழங்கி வரும் நம்பிக்கை. ராமரும் ஆஞ்சநேயரும் சிறுவர்களாக இருந்தபோதே, அயோத்தி அரண்மனையில், நட்புக் கொண்டிருந்தனர் என்று, வடபுலத்து நூற்கள் கூறுகின்றன. அதையே, இங்கு நான் எடுத்தாண்டிருக்கிறேன். ராமர் புகழைப் பேசப் பிறந்தவர், தன் இளமைக் காலத்திலேயே, அந்த இலட்சிய புருஷரைப் பற்றிப் படர்ந்து விட்டார் என்பதுதானே பொருத்தமாக இருக்கும்; கதையில் கனிச் சுவையைச் சேர்க்கும்.

இந்நூலைப் படைப்பதற்கான மன ஆற்றலையும், உடல் ஆரோக்கியத்தையும் எனக்கு அளித்திட்ட இறைவனைத் துதித்துப் போற்றி, இங்கு, என் உரையை, நிறைவு செய்கிறேன்.

- ஆசிரியர்

ராம் ராம்

(ஆஞ்சநேயர் சரிதம்)

காட்சி - 1

அச்சுதன் துயிலும் அணி திருப்பாற்கடல்

[திருமகள் காலடியில் அமர்ந்திருக்கப் பாம்புப் படுக்கையில், தன் வலக்கையைத் தலைக்குக் கீழ் வைத்து, அறிதுயில் கொள்ளும் கோலத்தில் பரந்தாமன் காட்சி அளிக்கிறார்.

தேவர்களும், தானவர்களும், சித்தர்களும், வித்தியாதரர்களும், இயக்கர்களும், கந்தர்வர்களும், நாகர்களும், இங்கு வந்து, திரண்டு, கலக்கத்தோடு கைபிசைந்து நிற்கின்றனர்]

திருமகள் : *கலக்கத்தோடு நீங்கள் எல்லாம் இங்கு வந்திருப்பதன் காரணம் என்ன?*

ஒரு முனிவர் : *பகவான் உறக்கத்திற்கு ஊறு செய்கின்றோமோ என்று அஞ்சுகிறோம்.*

திருமகள் : *அது கள்ள உறக்கம். உறக்கத்திலும் உலகையெல்லாம் பார்க்கின்ற அதிசய உறக்கம். அறிதுயில்!*

ஒரு தேவர் : *அதை அறிவோம் தாயே. எங்கள் ஒவ்வொருவர் கண்களாலும், பகவான் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறார்.*

இந்தப் பாற்கடலில் ஆடும் பவித்திரமான அலைகள், அறம் நிலைக்கும்; மறைகள் ஓங்கும்; உலகம் பிழைக்கும்; உவகை தழைக்கும் என்று சொல்வன போல, ஆர்ப்பரித்து ஆடுகின்றன தாயே!

ஒரு தானவர் : *ஓடி வந்த காலோடு , உடைந்த மேனியோடு, வாடிய முகத்தோடு, வந்து நிற்கும் எங்களுக்கு, இங்கு வீசுகின்ற குளிர் தென்றல், தண்ணீர்த் துளிகளை மாத்திரம் எங்கள்மீது எடுத்து வீசவில்லை. எங்களுக்கு வாழ்வு உண்டு என்ற வரத்தையும் வீசிச் செல்கிறது - தாயே!*

ஒரு சித்தர் : *தெய்வம் அதுவா, இதுவா என்று ஐயுறும் அறிஞர்கட்கும், காயமது உலர்த்தித் தவம் புரிவோர்க்கும், யோகியர்க்கும், சுருதியைப் பேசும் ஞானியர்க்கும், அகப்படாத தெய்வம், சரண் என்று வந்திருக்கும் எங்களுக்கு, அரண் என, அபயம் அளிக்கும் இறை என, இங்கு தெரிகின்ற காட்சியைத் தெவிட்டாமற் காண்கின்றோம்.*

ஒரு வித்தியாதரர் : *பாற்கடல் மேல், ஒரு கருங்கடல் பரந்து கிடப்பதுபோலக், கோலம் கொண்டிருக்கும், இந்தத் தரிசனத்தைப் பார்த்த பிற்பாடு, எங்கள் குறை நீங்கிப் போகாதா? எங்கள் பகை மாய்ந்து போகாதா?*

ஓர் இயக்கர் : *இந்தச் சிவந்த சேவடி மலரானைத் தொழுத கைகள், தோல்வி கண்டு துவளுமோ?*

ஒரு கந்தர்வர் : *மின் ஒளி காட்டும் இந்தப் பீதக ஆடை, எங்களுக்கு வெற்றிக் கொடியாகத் தெரிகிறது தாயே!*

ஒரு மண்ணுலகத்தோன் : *தாமரை பூத்த உந்தியுடையவர், தர்மம் பூத்திருக்க வழி செய்யாமலா போய்விடுவார்?*

ஒரு நாகன் : *தென் திரைக்கடலில் எழும் தினகரன் போல், திகழ் ஒளி ஆர மார்புடையவர், தீமை என்னும் இருளை, அழிக்காமலா இருந்து விடுவார்?*

ஒரு தேவர் : *மலை போன்ற திண் தோள்களை உடையவர், நிலை பெயர்ந்து எழுந்துவிட்டால், அதர்மம் அடங்கி, ஒடுங்கி, முடங்கி விடாதா?*

வேறொருவர் : *பாவையர் பதறும் இவர் பவள வாய்ச் சிரிப்பு, எதிரிகளை எரிக்கும் நெருப்புத் தெறிப்பு ஆயிற்றே!*

மற்றொருவர் : *வில்லாகக் கிடக்கும் தன் புருவத்தை, இவர் தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டால், பகைவர், புகையாகி மறைந்தொழிவரே!*

பிறிதொருவர் : இவர் குளிர் மதிவதனம், எதிரிகளுக்குக் கொதிக்கும் நெருப்புக் கோளம்!

மற்றொருவர் : இவர் கையிலுள்ள சங்கும், சக்கரமும், வில்லும் வாளும், தண்டாயுதமும், பக்தன் கண்களுக்கு அழகாகத் தெரிகின்றன. பகைவனுக்கோ அச்சுறுத்த அவை இருக்கின்றன.

திருமகள் : இப்படிப் பகவானைத் துதித்துப் பேசுவதால், எனக்கொன்றும் துன்பமில்லை. இதைக் கேட்டு, உங்களோடு சேர்ந்து, நானும் மகிழ்கிறேன். வந்த நோக்கத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டால், வழி பிறக்கும்; உங்கள் வாட்டம் தீரும்.

தேவேந்திரா! உள்ளங்கையைத் திறந்து காண்பிப்பது போல, உங்கள் உள்ளத்தை உறுத்துவது எது என்பதைத் தெரிவித்து விடு.

தேவேந்திரன் : இந்த உலகினையெல்லாம் படைத்துக் காத்து, அழித்து, உண்டு உமிழ்ந்து அளந்து, தோண்டியெடுத்து ஆண்டு கொண்டிருப்பவருக்கு, விண்டுரைக்க வேண்டுமா?

காற்றாகிக், கனல் ஆகி, நீரோடு நிலன் ஆகி, எண்ணிலா உயிர்களாகிச் சூரிய சந்திரச் சுடர்களாகிச், சுருதியாகிச், சிவன் பிரம்மனாய்த் தோற்றம் ஆகி, அலகிலா விளையாட்டு ஆடுவாருக்குத் தெரியாதது எது?

பகவானை அறிந்தார் யாருமில்லை. அவர் அறியாதது எதுவுமில்லை. இருந்தாலும், அழுகின்ற குழந்தை போல, எங்கள் வேதனையை வெளிப்படையாகக் கூறுகிறோம்.

இரக்கம் இல்லா அரக்கனான ராவணன் என்பவன், ஊழி நெருப்புப்போல, எங்களை எரிக்கின்றான்; தர்மத்தை அரிக்கின்றான். பெற்ற தாய் என எமைப் பேணும் பெருமானே! துன்பம் வந்தபோது, உம் திருவடி சேர்வதல்லால், வேறு எங்கு போவோம் நாங்கள்?

எங்களுக்கு அபயம் அளித்து, அந்த அரக்கனை அழித்துத் தர்மத்தை அரியணை ஏற்றுங்கள்.

எங்கள் வேண்டுதல் இதுவே. எங்கள் சிந்தை நோய் தீர்க்கும் மருந்து இதுவே. எங்களுக்கு வாழ்வு தரும், நல் அமுதாகிய சுவை விருந்தும் இதுவே.

பகவான் : *(கண விழிததபடி) சிவனார்ககு, இநதச சேதியைத தெரிவித்து விட்டீர்களா?*

[அனைவரும இதுகேட்டு மௌனமாக இருககின்றனா]

பகவான் : *கயிலை மலைககுச சென்று, அககண்ணுதலானை வழிபட்டு, உங்கள் குறையைக் கூறி இறைஞ்சுங்கள் அந்த இறைவன உஙகட்கு இனியன செய்வார்!*

காட்சி -௨

கயிலை மலை

[திருப்பாறகடலில திரண்டிருநத கூட்டததார் திருமால சொற்படி கயிலை மலையில குவிகின்றனர்]

ஒருவர் : *உலகமெலாம குலைநது நடுங்க, கொதித்து வரும் ஆல காலததை அமிழ்தாக மிடற்றில் அடக்கிவைத்த அண்ணலே! சரணம்! சரணம்!*

இன்னொருவர் : *காலனைக காலால் உதைதத காலகாலனே! சரணம! சரணம்!*

வேறொருவர் : *தன உடம்பின் இடதது தேவியை, முடியிடததில் கஙகையைத தரித்திருக்கும தயாளனே! நின் தாள் சரணம்!*

பிறிதொருவர் : *தவமாமுனிவர் சூழ்நதிருக்கும் உன்முன் கை கூப்பி நிற்கின்றோம். எங்களைக் கை தூக்கி விடவேண்டும்*

மற்றொருவர் : *பவளமலைபோல் ஜ்வலிக்கும், நின் மழு ஆயுதம இருக்க, உன் அடியார்களாகிய எங்களுக்குப் பகை வரலாமா?*

வேறொருவர் : *எந்தாயே! எருது ஏறும் எம் இறைவா! ஏழு உலகும் தந்தவரே! எழிற் கொன்றைததார் அணிந்தவரே! இந்த ஜெகம் உயய, அருள் செய்யுங்கள வஞ்சகர் வீழ, வழி செய்யுங்கள்.*

சிவனார் : *தேவேந்திரா! திருமால் உங்களையெல்லாம் இங்கு அனுப்பி வைத்தாரா?*

தேவேந்திரன் : *ஆம இறைவா!*

உமையவள் : *சிவனாா உங்களுககெலலாம் வாழவு தருவார் என்று சொல்லித், திருமால் உஙகளையெலலாம் இங்கு வழியனுப்பி வைத்திருககிறாா இலலையா?*

தேவேந்திரன் : *ஆம் தேவி!*

உமையவள் : *காக்கும் தெய்வம் அவர்தானே! இவர் இடுகாட்டில் கருககும் தெயவநதானே!*

தேவேந்திரன் : *இடி எனக் குமுறும் மேகம, மழையைக் கொடுத்து, உயிர்களை வாழ வைக்கவில்லையா? கருணை பொழிவதில், சங்கரா ஒரு சாகரம் தேவி!*

உமையவள் : *(சிவனாரை நோக்கி) முந்திரிக்கொட்டை போல, ஆலகாலத்தை விழுங்கினீர்கள! இப்பொழுது எநதச் சிக்கலுககும், நீங்கள்தான தீரவெனறு சிக்கிக் கொண்டீாகள!*

சிவனார் : *இவர்கள எதறகாக வநதிருக்கிறாாகள எனபதை, இனனும இவாகள், வாய்விட்டு உரைககவிலலையே சரணநதான் சொலலி முடித்திருககிறார்கள் இவாகளுடைய ரணம எனனவென்று இனனும தெரியவில்லை*

> [இபபொழுது பயஙகரமான இடிச்சததம கேடகிறது தேவாகளும மறறவாகளும் இது கேட்டுப பதறுகினறனா சில தேவர்கள அங்கு ஓடி வருகினறனா]

ஓடி வந்த ஒரு தேவர் : *அநத அரககன ராவணன, தேவ லோகத்தை இப்பொழுது நிாமூலபபடுத்துகிறான தேவ கன்னியரைச் சிறையெடுக்கிறான் அமராவதி நகரம் சூறையாடப்படுகிறது*

ஒரு முனிவர் : *அநதப் பாதகன், மணணுலகிலும், எங்களைப் போன்ற முனிவர்களை, யாகம் செய்ய விடுவதிலலை*

தேவர்களுக்கும் தெய்வத்திற்கும் ஆகுதியைக கொடுத்து, அவர்களுக்கு வலிமையைச்சோத்து விடாதீாகள - என்று உறுமுகிறான் யாக குண்டத்தை அழிக்கப் பேய்களை ஏவி விடுகிறான்

தேவேந்திரன் : *இறைவா! இநத இடரை நீக்கவே இங்கு வநது நிற்கின்றோம்*

திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுளே! அநத ராவணன் இருக்கும் திக்கை நோககி, ஒரு புறம் நீ பார்த்தாலே போதும, அதாமம பஸ்பமாகிவிடும்! தர்மம் பயிராகிவிடும்!

சிவனார் : *அந்தப பிரம்மன், அநத ராவணனுக்கு, வரங்களைக் கொடுதது, அவனை மலை என வளர்த்து விட்டான்*

இளைத்தவர்கள்தான தர்மம பேசுவார்கள் வலுத்தவன் அதற்குக் கட்டுப்படமாட்டான் வேண்டாத வலிமையைச சோத்துக் கொண்டவன், வேணடாத சுமை என நீககப்படவேண்டும்

பிரமமனைப் போய்ப் பாருங்கள் அவர் காட்டுகின்ற வழி, தாமத்தை மீடகும் வழியாக இருககும்.

காட்சி - 3

சததியலோகம

[பிரமமனிடம முறையிட தேவாகளும பிறரும வநது நிறகினறனா]

தேவேந்திரன் : *சததியமாகச் சொலகிறோம சிவனார் சொல்லித தான், இங்கு சத்தியலோகம வந்து, தஙகளிடம முறையிடு கிறோம்*

பிரம்ம தேவரே! அந்த ராவணனுககு வரங்களைக் கொடுத்து, அவனைப் பிசாசு ஆக்கியது நீங்கள்தான் என்று சிவனார் கூறுகிறாா

பிரம்மன் : *தவத்திற்குப் பலனைக் கொடுப்பது முறைதானே? அவன் அறத்திற்கு மாறாக நடந்தால், அதற்கு நான் எப்படிப் பொறுப்பாவேன்?*

அவனுடைய உக்கிரமான தவத்தைப் பார்த்து, எந்த இறைவனாலும் அலடசியமாக ஒதுங்கிப் போக முடியாது!

காட்சி -4

அடர்ந்த காடு

முன்னர் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி

[அடர்ந்த காட்டில, யாக நெருப்பு எரிந்து கொண்டிருக்க ஒற்றைக் காலில் நின்றபடி, ஒற்றைத் தலையோடு, கண் மூடித் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறான் ராவணன்]

(பிரம்மன் குரல், இப்பொழுது பின்னணியாகக் கேட்கிறது)

பிரம்மன் குரல் : இப்படி ஒற்றைக் காலில் நின்றபடி, ஒற்றைத் தலையோடு, ஓராயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள், உண்ணாவிரதம் இருந்து, உக்கிரமாகத் தவம் செய்து கொண்டிருந்தான் ராவணன்

ராவணனுக்குப் பத்துத் தலைகள்! அவன் தசக்கிரீவன்!

ஒன்பது தலைகளை, ஒன்பதாயிரம் ஆண்டுகள் தவம் செய்து, ஆகுதியாக, ஒவ்வொன்றாகச் செந்தீயில் அரிந்து போட்டுவிட்டான்.

இன்னும் பிரம்மாவாகிய நான் வரம் தர வில்லை யென்று, எஞ்சியிருக்கும் ஒரு தலையையும் அரியப் போகும் பொழுது, அவன் முன் தோன்றி, அவன் கேட்ட வரத்தைத் தந்தேன்

மனிதரை ஒரு பொருட்டாக மதியாமல், மற்ற தேவாதி தேவர்களால், தெய்வங்களால், தன்க்கு மரணம் நேரக் கூடாது என்று வேண்டினான். உவந்து அளித்தேன்

காட்சி -5

சத்தியலோகம்

பிரம்மன் : இதுதானே நடந்தது

இதற்குப் பிறகு சிவனார், அவன் பித்தத்தை அதிகரிக்கச் செய்யவில்லையா? அவன் சித்தம் போல் வரம்

அருளவில்லையா? அவன் பாடிய சாமகானத்திற்கு மயங்கி, ஒரு பாராட்டு மொழியோடு நிறுத்தியிருக்கலாம் அதை விடுத்து, சந்திரஹாசம் என்னும் தெய்வீக வாளையே அவனுக்கு வழங்கி, அவனைக் கட்டு அறுத்த மூர்க்கனாக்கி விட்டார் அந்தச் சம்பவங்களை நினைத்துப்பார்த்தால்...

காட்சி -6

கயிலை மலை அடிவாரம்

முன்னர் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி

ராவணன் : இந்தக் கயிலை மலையின் சிகரங்களில், என் புஷ்பக விமானம் பறக்கக் கூடாதா?

பறக்கக் கூடாது என்று தரை இறக்கிக் காட்டிவிட்டான் அந்தச் சிவன்! எவனுக்கும் வராத இந்தத் துணிவு, சிவனுக்கு வந்துவிட்டது!

எனக்கிது மானக்கேடு! இந்த மலையைப் பெயர்த்தெடுக்காவிட்டால், எனக்குத் தோள்கள் இருந்து என்ன பயன்?

காக்கைகள் உட்கார்ந்து எச்சம் இடவா, திண் தோளைப் பெற்றிருக்கிறேன்?

[இவ்வாறு சொல்லியபடித, தன கையை மலையின அடியிற் செலுத்தி, மலையை அசைக்கின்றான்]

காட்சி -7

கயிலை மலை

முனனர் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி

[ராவணனின முயறசியால மலை குலுங்குகிறது. மோனத் தவத்தில இருக்கும முனிவாகள் பதறி, அங்கும இங்கும் ஓடுகினறனா

மலையின ஆட்டததால உமையவள தளளாடிச்,
சிவனாரைத் தழுவிக் கொளகிறாள
எககாளமாகச் சிரிக்கிறான் ராவணன]

ஒரு முனிவர் : *(பதறியபடி) இறைவா! ஈசா! உன் மலையை அசைத்துப் பார்க்கிறானே! இதற்கு நீ இசைவு அளிக்கலாமா?*

இன்னொரு முனிவர் : *உமையவள் பதறுகிறாள்! முக்கண் இருந்தும், இதைப் பார்க்க மறுக்கலாமா?*

வேறொரு முனிவர் : *எங்கெங்கோ ஆட்டம போட்டவன், இங்கு வந்து விட்டான் இப்பொழுது*

அம்பலத்திலும், அனல் காட்டிலும் ஆடுகின்ற உன்னிடம், அவன் ஆட்டம் காட்டலாமா?

சிவனார் : *என் கால் பெருவிரல் நுனியால், இம்மலையை அழுத்துகிறேன். மலையின் அடியில் அகப்பட்டு, அவன் நிலைகுலைந்து கதறுவான்!!*

அவனுக்கு உடலும் கறுப்பு! உள்ளமும் கறுப்பு! இந்த வெள்ளி மலை அவனை நசுக்கிக் கசக்கப் போகிறது!

[இவவாறு கூறிவிட்டுச சிவனாா, தன ஒரு கால்
பெருவிரலை அழுத்த, மலையின் அடியில்
அகப்பட்டுக கொளகிற ராவணன, இந்தப் பளு
தாஙகமாட்டாது வெருவிக் கதறுகிறான்]

காட்சி -8

லஙகையில ராவணன அரணமனை.

முன்னர் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி.

[ஒரு வீரன், பதறியபடி ஓடி வருகிறான்]

வீரன் : *ஆபத்து! ஆபத்து! நம் மாமன்னர், லங்கேஸ்வருக்கு ஆபத்து!*

அமைச்சர் பெருமானே! கயிலை மலையின் அடியில், நம மனனா சிக்கிக் கொண்டார்!

சிவனாரின கோபததிற்கு ஆளாகி, வாயிலே குருதி பொங்கி வழிய, வதைபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்! காலம் தாழ்த்தினால், மன்னரைக காப்பாற்ற முடியாமற் போயவிடும

[இதைக் கேட்டு அமைசசா அஙகிருந்து விரைகிறாா.]

காட்சி -9

கயிலை மலை அடிவாரம

முன்னர் நடைபெற்ற நிகழ்சசி

[மலை அடிவாரத்திறகு ஓடி வருகினற அமைச்சா, ராவணனின நிலை கண்டு கலங்குகிறாா.]

அமைச்சர் : மன்னா! தெய்வ குற்றம், நம்மைத் தீயைப்போல் எரித்துவிடும்.

நெறறியிலே நீறணிநத தாங்கள், அநதத திருநீறு தெரிவிக்கும் தெய்வமாம் சிவனோடு மாறுபடலாமா?

வரம் கேட்க வேணடியவனிடம், போர்க்களம காணபதா?

லஙகை நாடும், நகருமு, நாங்களும், தாங்களும், உயவதற்கு வழி ஒன்றுதான உண்டு.

இசைக்கு வசப்படாா் எவருமிலா

சாமகீதம பாடி, அநத சர்வேஸ்வரனின் மனதைக் குளிரச செய்யுங்கள்

அவன திருசசெவி குளிர்ந்தால், அரசியாரின திருமாங் கலயம பிழைக்கும்

காட்சி - 10

கயிலை மலை

முன்னா நடைபெறற நிகழ்ச்சி

[ராவணன உருககமாகச சாமகீதம பாட தவமுனிவர்கள் மகிழவோடு, இசைக்கேறபடி கைத்தாளமிடுகின்றனா.

உமையவள் முகம மலர்கிறது சிவனாரின கால் பெருவிரல தன அழுததததை நிறுததுகிறது சிவனாரின தலையும மார்பும இசையின் தடம் பறறி அபிநயமாகக குலுஙகுகினறன]

காட்சி - 11

கயிலை மலை அடிவாரம்

முனனர் நடைபெற்ற நிகழ்சசி

[கயிலை மலையின அடியிலிருந்து விடுபட்டு நிற்கிறான ராவணன தன எதிரே நிற்கும் சிவனாரைக கை குவிதது வணஙகுகிறான்.]

சிவனார் : *ராவணா! பனனரும் சாமகீதம் பரிவுடன் பாடி நீ, என்னை வென்று விட்டாய்.*

உன் தோள் ஆற்றல தோற்றுவிட்டது.

உன் தேனிசை, என்னை உருக்கி, உன்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்திவிட்டது

நீ வேண்டுவதற்கு முன்னரே, உனக்கு வேண்டிய வரத்தைத் தந்து அருளுகிறேன்.

நீ மூவ்வகை உலகும் ஆள்வாய்! மூனறரைக் கோடி ஆணடும் வாழவாய்!

எவ்வகைப் படையும் வெல்லும், சந்திரஹாசம் என்னும இந்த வாளையும், உனக்குத் தந்தேன்!

இந்த வாள உன் கையில இருக்கும்பொழுது, வெற்றி மாலை உன் கழுத்தில்தான் இருக்கும்!

[வாளைப பெறுக கொளகிற ராவணன, கணணீர சிதறப பேசுகிறான]

ராவணன் : *(தடுமாற்றத்தோடு) என் ஈசனிடம் பேச, எனக்கு வார்த்தைகள கிடைக்கவில்லை*

சிவனார் : *கண்ணீர் பேசும்பொழுது, வாய் வல்லமையோடு பேசாது. சாமவேதம் பேசியநீ, இபபோது ஊமையைப்போல் பரிதவிக்கிறாய்.*

இந்தப் பக்தி இருக்குமட்டும், யாருக்கும் பழுதில்லை

[சிவனார் அங்கிருநது மறைநது விடுகிறாா]

காட்சி - 12

கயிலை மலை

[தேவாகளும், முனிவாகளும், மறறையோரும சிவனாா முன் திரண்டிருக்கினறனா]

சிவனார் : இப்படிக் கானத்தால் கட்டிப் போட்டு, என்னிடமிருந்து வரம் பெறறுவிட்டான் அந்த ராவணன்.

தேவேந்திரன் : அநத ராவணனுக்கு வலிமை சேர்த்ததில், யாருக்கு எவ்வளவு பங்கு என்று தெய்வங்களாகிய நீங்கள் பட்டி மன்றம் நடததிக கொண்டிருககிறீர்கள்

எங்கள் வாழ்வு பறிபோய்க கொண்டிருக்கிறது ஈசா!

சிவனார் : உங்கள அவலநிலை எனக்குப் புரிகிறது வரம் கொடுத்த பிரமமனுக்கும், விளைவு என்ன என்பதை உணர்த்த வேணடும் எனபதற்காக, உங்களை அவரிடம் அனுப்பி வைத்தேன்

பொதுவாக, வேதத்தை நெஞ்சின் நாதமாகக் கொள்வோர், பழி பாவம் செய்ய அஞ்சுவார்கள்.

எந்த விதிக்கும் விலக்கு உண்டல்லவா? அந்த விலக்காக, விலங்காக, இப்பொழுது அந்த ராவணன் திரிந்து கொண்டிருக்கிறான்

தர்மம் தவறியவன், களையாகக் கருதப்பட்டுக் களையப்படவேண்டும்.

இது நடக்கும். உறுதியாக நடக்கும் என் இடப் புறத்தில் அமர்ந்திருக்கும் இல்லாள்மீது ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன்- ராவண சம்ஹாரம் சாவ நிச்சயம்.

[உடனே எல்லோரும் 'சிவ! சிவ!' என்று கோஷித்தபடி தலைமேல் கைகுவித்து, மெய்சிலிர்க்க வணங்குகின்றனர்.]

தேவேந்திரன் : ஈசா! இறைவா! என் இதயத்தில் பேசும் நேசா! எப்பொழுது இந்தத் திருநாள் வரப்போகிறது?

உன் நெற்றிக் கண் எப்பொழுது அவனை நோக்கித் திறக்கப் போகிறது?

எங்களுக்கு வாழ்வு உண்டு என்று வாயாற் சொல்லி விட்டாய். நாங்கள் நன்றாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்று எங்கள் வாயாற் சொல்ல வேண்டாமா?

அந்த ராவணனை என்று வதம் செய்யப் போகிறீர்கள்?

சிவனார் : வரம் கொடுத்த நானே, அவன் வாழ்நாளை முடிப்பதா? அது முறையாகாது (உடனே எல்லோரும் 'போச்சு' என்று கூறியபடி, வேதனையோடு, தலைமேல் கை வைக்கின்றனர்)

தேவேந்திரன் : (கோபத்தோடு) இப்படி முன்னுக்குப் பின் முரணாகப் பேசுவதால்தான், உனக்கு நாடு நகரம் இல்லாமல், இடுகாடு கிடைத்திருக்கிறது என்று பாவிகள் பேசுகிறார்களே! அது உண்மையோ என்ற உறுத்தல் இப்போது எமக்கு ஏற்படுகிறது!

சிவனார் : கோபப்படாதே இந்திரா! நான் பேசி முடிக்கு முன்பே, நீ பேச ஆரம்பித்து விட்டாய்!

தேவமங்கையரோடு சுகித்திருக்கும் சுகம, உனக்குத் தடைப்படக்கூடாது!

இதுதான் உன் வேதனை என்பது, கௌதம மகரிஷி உட்பட, எல்லோருககும் தெரியும

உங்களுககு ஒரு வழி சொலகிறேன. உங்கள் அனைவரின் வாடடததையும தீாககிறேன்

திருமாலைப் போயப பாருஙகள்!

அக்கிரமம் எல்லை மீறும பொழுதெலலாம், அவதாரம எடுதது, அதைக் களைநதிருககிறார், அநத விஷ்ணுபகவான!

அந்த வரலாறு கையில இருக்கும்பொழுது இபபடிக் கைபிசைந்து நிறபானேன?

தேவேந்திரன் : ஈசா! உன்னைக் கோபிகக நான யார்?

ஆனால், அடிபடட உள்ளக கொதிப்போடு பேசுகிறேன எங்களை ஏன இபபடி அஙகும இங்கும் பநதாடுகிறீாகள்?

அந்த நாராயணன்தான், எங்களை இங்கு அனுப்பி வைததாா.

சிவனார் : அதறகுக் காரணம இருக்கிறது

தேவேந்திரன் : காரண காரியஙகளைத் தெளிவாகச் சொல்வது, தெய்வத் தன்மைககு மாறுபட்டது இல்லையே?

சிவனார் : (சிரிததபடி) நேரம் வரும்போது, அதை நீ தெரிந்து கொள்வாய்

உமையவள் : அவர்கள உயிா வாதைபட்டுக கொண்டிருக்கிறார்கள். நீங்கள சமத்காரமாக உரையாடிக கொண்டிருககிறீர்கள்.

தேவேநதிரா! எல்லோரையும அழைத்துக்கொண்டு, அநத நாராயணரின் சேவடி சேருங்கள தாமம் காக்க, அவர் எடுத்த அவதாரஙகள, வேதவரிகளின் அற்புதமான விளக்கங்கள்!

காட்சி - 13

உமையவள் : பிரளய ஜலத்தில் மூழ்கியிருந்த பூமியை, வராக அவதாரம் எடுத்து, தன தெறறிப் பறகளால்தூக்கிக் கொண்டு, வெளிக் கொணர்ந்தாா

அபபொழுது அதை எதிர்த்த, இரண்யாஷனை வதம் செயதாா

[உமையவளின இநதப பேசசு ஒலிககப பூமி மீடகபபடுவது காடடப்படுகிறது]

காட்சி -14

உமையவள் : *தூணைப் பிளந்து, நரசிஙகமாக வெளிப்படடு, பாவி இரணியனை, வாயிற்படியில வைத்துத் தன மடியிலே கிடத்தித, தன நகங்களால் கீறிக கொனறாா!*

[இநதப பேச்சும ஒலிகக, இககாடசி காடடபபடுகிறது]

காட்சி -15

உமையவள் : *வாமன அவதாரம் எடுத்து வந்து, பின் விஸ்வரூபம் காட்டிப் பூமியையும் ஆகாயததையும் இரண்டு அடியால் அளந்துவிட்டு, மூன்றாவது அடிக்கு இடம் கேட்கப் பலிச் சக்கரவாததி, தன் தலையைக் கொடுக்கிறான்*

[இநதப் பேசசும ஒலிகக இககாடசி காடடபபடுகிறது]

காட்சி -16

கயிலை மலை

உமையவள் : *(கூடியிருப்போரிடம்) இப்படிப் பல அவதாரங் களை அந்தத் திருமால் எடுத்திருப்பது, உங்களுக்கு நன்றாகவே தெரியும்*

சில சமயங்களில், உண்மைகள் மறக்கப்பட்டு விடுகின்றன

உணர்ச்சிக கொந்தளிப்புகள், உஙகளை ஆட்டிப் படைத்து விடுகின்றன

நாராயணா!- என்று கூவிச் செல்லுங்கள் வாழ்வு தாராயோ!- என்று கையேந்தி நிலலுங்கள

விரித்த கைகளிலே விழுந்து கிடபபா ஒர் அவதாரமாக! ராவண சம்ஹார மூர்த்தியாக!

காட்சி - 17

திருபபாற்கடல

திருமால் : (இஙகு வந்து சேர்ந்திருககும தேவாகளிடம், முனிவர்களிடம)

ராவண சமஹாரம், ஏற்கனவே நிச்சயிக்கப்பட்டு விட்டது

இதற்கு முன்னுரை பலர் எழுதிவிட்டாகள் முடிவுரையை மாத்திரம், என்னை எழுதச் சொல்லியிருக் கிறார் சிவனார்.

அந்த ராவணனுக்கு, இதுவரை சாபம் கொடுத்தவர்கள் தான, அவன் சம்ஹாரத்தைத் தொடங்கி வைத்துவிட்டார்கள் என்று கூறுகிறேன்

அவர்கள் எடுத்து வீசுகின்ற ஆயுதமாகப் பாய்ந்து போய், அவன் கதையை முடிககப் போகிறேன், தர்மத்தை வாழவைக்கப் போகிறேன்.

என செயலை நினைவூட்ட, எனக்கு யாரும் தேவையிலலை

உங்கள் நோவால், நீங்கள துடித்துப் பேசுவதைத் தவறென்று நானும் கொள்ளவில்லை

தர்மம் வெல்லும்! - இந்த நம்பிக்கையை நீங்கள் இழந்து விட்டால், நீங்கள் எஙகளை அவமதிக்கிறீர்கள், என்று அர்த்தம்!

சோதனையில் வேதனைப்படலாம், நாதனையே ஐயப்படக்கூடாது

நல்லதே நடக்கும்! அல்லது செய்பவன அழிநதொழிவான்!

இந்தச் சட்டத்தைத் திடமாக்கித் தந்திருக்கிறது தெய்வம்.

இதை நம்பியவர்கள் வெம்பிப் போக மாட்டார்கள்

ராவண சம்ஹாரத்தில், எனக்கு முன்னோடியாகச செயல்பட்டவர்களை, நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?

தெரிந்திருந்தாலும், மீண்டும் நினைவுபடுத்துவதிலே, தோஷம் ஒன்றுமில்லையே!

காட்சி-18

கயிலை மலை அடிவாரம
முன்னர் நடநத நிகழ்ச்சி

[புஷபக விமானம தரை இறங்கி இருகக, ராவணன, இதறகு எனன காரணம என்று தெரியாது திகைக்கிறான]

ராவணன் : *(தனககுள் பேசிக் கொள்கிறான்) வெற்றிகொள் வேந்தனான என் புஷ்பக விமானம், இநதக் கயிலை மலையில் பறக்க முடியாது தடைபட்டதறகு என்ன காரணம்?*

[இப்பொழுது நந்திதேவர் அங்கு வருகிறார்.]

நந்திதேவர் : *ராவணா! அனந்த சயனத்தில் இருககும் திருமாலும், அழகிய கமலப்பூவில் இருக்கும் திருமகளும், அயனாகிய பிரம்மனும், திரிபுரத்தை அழல் செய்து எரித்த சங்கரனும், அவன் மங்கை உமையம்மையும், மகிழ்ந்து இனிது நடமாடுகின்ற புனிதமான இடம் இது*

சிவன் இருக்கும் இந்த மலையில், நீ நடப்பதற்கே அஞ்ச வேண்டும். பறக்கலாமா? உடனே இந்த ரதத்தை எடுத்துச்

சென்று விடு இல்லையெனில், சிவனின சினத்தில பொசுங்கி விடுவாய!

ராவணன் : நந்தியே! சுமக்கததான நீ இருக்கிறாய்! வேறு சுகமான கற்பனைகளில், உனனைப்பற்றி, நீ நினைததுக் கொள்ளாதே உனக்குப பேசத தெரிந்ததால, எனக்குப புத்தி சொலல ஆரம்பித்து விட்டாயா?

குரங்கு போனற முகததை வைததுக கொண்டு, என் எதிரில் வந்து நிற்கவே,

நீ அஞ்ச வேண்டும்!

எநதத துணிவில், இபபடி எனனிடம் பேசுகிறாய?

நந்திதேவர் : (கோபததோடு) மதி கெட்ட ராவணா! உன் அழிவை, உன் நாக்கே ஆர்ப்பரிபபோடு அழைத்து விட்டது!

என்னைக குரங்கு முகம் எனறு பழித்தாயே, அநதக குரங்குகளால், உன் குலம் அழியும! உன நகர் எரியும!

ராவணன் : சாபமிடுகிறாயா?

நந்திதேவர் : வேதம் பொய்த்தாலும், சாபம பொய்க்காது!

காட்சி-19

இமவனம

முனனா நடந்த நிகழ்சசி

[ராவணன் அழகிய பெண் வடிவாகத திகழும வேதவதியிடம காம மயககததோடு பேசுகிறான]

ராவணன் : அழகான இந்த இமவனத்திலே, அற்புதமான ஓவியம்போலத் திகழும் நங்கையே! நீ யாா?

வேதவதி : வேத ஒலியிற் பிறந்தவள் நான்! வேதவதி என் நாமம்.

ராவணன் : நாமம எதுவாகவும் இருக்கட்டும். நான் உன் மேல் கொண்ட காமம், இந்தக கானகத்தை விடப்பெரியது!

வேதவதி : சீ! மூடனே! மை தவழ்ந்த அந்தக் கார் வண்ணனைத் திருமாலைக கணுைற, செய்தவம் புரியும் சிந்தையள் நான!

ராவணன் : *உனனை நோககி, உலகம செய்ய வேணடிய தவத்தை, நீ ஏன் செயகிறாய?*

இதோ பார் பெண்ணே! நான லஙகை மன்னன ராவணன். புலனகளை வென்ற புலஸதியன பேரன்!

இபபோது என புலனகளைப புரட்டிப் போடும் நீ, எனனை ஏறறுக கொணடால, இமமூனறு உலகங்களுககும் தலைவி ஆகலாம்!

மயில காஷாயம கட்டித திரியலாமா? மஙகை நீயும, இப்படித் தவக்கோலம் கொள்ளலாமா?

வேதவதி : *(கோபததோடு) அறிவறறவனே! உன வார்ததைகள, என செவியில், கனலாய விழுகிறது*

ஒன்று சொல்கிறேன் கேள! உறுதிபடச் சொல்கிறேன கேள்! நீ உயவதற்காகச் சொல்கிறேன்!

படமெடுததாடும், அந்தப பாம்பில் துயிலும பரம்பொருளே, எனக்குப் புருஷன்!

கையில ஆழி உடைய, அந்தக் கருணாகரனே, எனக்குக் கணவன்!

அநத மழை வணணனே, மாமலாமேல் செய்யாள் உறையும் அநதத திருமாாபினனே, எனக்கு மணாளன்!

சரண அடைநதவரை ஆதரிககும் அந்தத் தூயோனை, என துணையாக வரித்து விட்டேன!

நீ பேய பிடித்தவனபோல, இங்கு பேசிககொண்டு நிற்காதே!

ராவணன் : *அந்தத திருமாலுககு நான் இளைத்தவனா?*

குளிா அடிக்கும் அந்தப் பாற்கடல வாசத்தைவிட, கொள்ளை இனபம ஊட்டும என் லங்கை வாசம், உனக்கு இதமளிககும்!

வேதவதி : *புலன் வென்ற புலத்திய மாமுனிவன் குலத்தில் வந்த நீ, இபபடிக குரைக்கலாமா?*

ராவணன் : *பேச்சுககுப பலன இல்லையெனில், ராவணன, தன கை வீசசால, கருமததை முடிததுக கொளவான்!*

[இவ்வாறு கூறியபடி, வேதவதியின் கையைப் பற்றுகிறான

பற்றியவனிடம் இருந்து, தன் கையை உதறி விடுபடடுவிட்டு, வேதவதி பற்றிய நெருபபாகப பேசுகிறாள்]

வேதவதி : துன்மார்க்கனே! வாடாமலரோன், அந்தப் பிரம்மன் தந்த வரச்செருக்கால், கொடியன சொல்லி, என்னைக் கூசாது தீண்டினாய்!

தீயவனே! தீணடிவிடடாய் பேரழிவை! உனக்கும், லஙகைக்கும, உன் கிளைக்கும கேடாக, மறுபிறப்பில் தோன்றுவேன்! இப்பிறப்பில் தீ மூழ்குவேன்!

[இவ்வாறு வேதவதி கூற, அவளமுன் நெருப்பு பறறி எரிய, அதனுள் புகுந்து விடுகிறாள்]

காட்சி-20

அயோததி

முனனா நடநத நிகழ்ச்சி

[போரில தோறறுவிடட அயோததி மனனன் அனரணணி யனைப பார்த்து, ராவணன பேசுகிறான]

ராவணன் : மேகம குமுறிட, அது கண்டு மயில் ஆடும, வளமான கோசல நாட்டிற்குப் பலமிழந்த நீ மன்னனாக இருககிறாய்

போருககு முனபே சரண் அடைந்திருந்தால், உன் படை பொடிபட்டிருககாது நீயும் அடிபட்டு விழுந்திருக்க மாடடாய உன அநதப்புரததில், வெட்டுபடாத மேனியோடு, விழுந்து கிடந்திருக்கலாம்

அனரண்ணியன் : எதிர்ப்பே காட்டாது, மானமுள்ளவன் உனக்கு மண்டியிடமாட்டான்

போரில் வெற்றியும் தோல்வியும் மன்னர்களுக்கு உண்டு.

போரிடாது, எதிரியிடம் அடிபணிவதுதான், மன்னர் களுக்கு இழுக்கு

வெற்றி மமதையிலே வெறிகொண்டு பேசுகிறாயே! காலம் ஞாலத்தவா கையிலே இல்லை வருங்காலத்தில், என ரகு குலத்தில், கோலத் தசரத குமாரன் தோனறுவான்!

வரபலத்தால் நீண்ட ஆயுளைப பெறறிருக்கும் நீ, அந்தத் தெய்வ மைந்தன் கொடுங்கணையால, பனங்காயைப் போலத் தலை சிதற மடிவாய்!

காட்சி-21

ஓர் அழகான வனம்
முன்னா நடந்த நிகழ்ச்சி

[வனததில கன்னியா பலர், பூததிருககும் பூககளைக கொயது கொணடிருககின்றனா

இககாடசியை, வானததில இருந்து பாாககின்ற ராவணன, தன் புஷபக விமானததை, அந்த வனததில இறங்கச் செய்து, அககன்னியரை நோககி நடக்கிறான]

ராவணன் : அநதணர்தம் கன்னியர், அசுராகள்தம் கன்னியர், கந்தருவர் கன்னியா இககாட்டிலே மலர்ந்திருக்கிறார்களே!

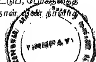
இவர்களைப பறிக்காமற்போவது, என் ஆண்மைக்கு இழுககு ஆயிறறே!

ஒருகன்னி : (நடுநடுங்கியபடி) நாங்கள் பூஜைக்குப பூப் பறிக்கிறோம்

ராவணன் : முனிவாகள் அதைச் செய்யட்டும்! போகததிற்காகப் படைக்கப்பட்ட பூக்கள நீங்கள்! நான் பார்த்து விட்ட எந்த மலரையும், முகராமல் நான் இருந்ததில்லை!

போரில் மாத்திரம் வெற்றி பெற்றுவிட்டுப, போகத்தைத் தியாகம் செய்து விட்டால், என் வாழநாள் வீண் நாளாகி ஆகிவிடாதா?

உம் ஏறுஙகள் ரதத்தில்!

[கன்னியர்கள் கதற, அவர்களைப் பலாத்காரமாகக் கவர்ந்து செல்கிறான் ராவணன்]

காட்சி-22

வனம்
முன்னர் நடந்த நிகழ்ச்சி

[அந்த வனத்திற்குக் கவர்ந்து செல்லப்பட்ட கன்னியரின் தாய்மார்கள் அழுதபடி ஓடி வருகின்றனர்]

ஒருதாய் : (அழுதபடி) ஐயோ! எங்கள் பெண்களையெல்லாம், அந்த ராவணன் தூக்கிப் போய்விட்டானே!

கிளியை வளர்த்துப் பூனை வாயிலே கொடுத்து விட்டோமே! மானை வளர்த்துப் புலிவாயிலே கொடுத்து விட்டோமே!

இன்னொரு தாய் : இந்த அக்கிரமத்தைத் தெய்வம் கேட்காதா?

மற்றொரு தாய் : எந்த வரத்தைப் பெற்றிருந்தாலும், எங்கள் வயிறெரிச்சல், அவனைச் சும்மாவிடாது! பெண்களைக் கவர்ந்து செல்கிறவனுக்கு, ஒரு பெண்ணாலேயே அழிவு வரும்! அதனாலே அவன் நாடு நாசமாகும்! மணி முடியோடு, அவன் தலை மண்ணிலே உருளும்! கன்றைப் பறிகொடுத்த பசுப்போலக் கதறி, நாங்கள் சொல்கின்ற வார்த்தை வீண்போகாது! விண்ணிலுள்ள எந்தத் தெய்வமும், அதற்குக் குறுக்கே நிற்காது!

காட்சி-23

கல்நகா போர்க்களம்
முன்னர் நடந்த நிகழ்ச்சி

[கையில் வாளோடு நிற்கும் ராவணன் 'ஐயோ! என்று வேதனையில் பெருங்கூச்சலிடுகிறான்]

ராவணன் : வருணனை வெலலும இநதக் கலநகா போாக களததில, எனனுடைய தஙகை சூாபபணகையின கணவன விததுருசிஙகனை, அடையாளம தெரியாது, அநியாயமாகக கொனறுவிட்டேன்!

என மதி மயககிய இநதச செயலை விதி எனபதா? இதைத தடுககும வலலமை, எனக்கு இல்லை எனபதா? எனக்கு அடுததுப பிறநதவள, இதை விபததெனறு ஏறறுககொளவாளா?

[இவவாறு பேசிககொணடிருபபவன அருகிலே, விததுருசிஙகன பிணமாகக் கிடககிறான]

காட்சி-24

கலநகா போாககளம
முன்னர் நடநத நிகழசசி

[கணவன உடலமேல புரணடு அழுகிறாள சூாபபணகை]

சூர்ப்பணகை : *(கணவா உடலைப பாாததுப் புலமபுகிறாள)*

எனனை உனககு முறைப்படித் திருமணம செயது கொடுதது விடடுப பினனா, என மஙகல நாணை அறுதது விடட, என அணணன ராவணன, இநத மூவுலகை ஆள, நான பார்த்துக கொண்டிருபபேனா?

அநதக் கருமனத்து அரககன ராவணனை, உடல் முறிகக முடியவிலலையே எனறு, இங்கு உடலைக் கிடததி விடடாயோ?

உன சாவிறகுப பிறகும் நான வாழகிறேன! இந்தப பழி பூணடு! ஆறாத்துயா கொணடு! ஆம! ஓர் அர்த்ததோடு! உன ஆதமா சாந்தி பெற! உனனைப பிணமாககிய அந்தலங்கை மனனனைப பிணமாககிவிடுத்தான, நான் பிணமாகச சாயவேன்!

அதறகாக அவனைபபோல் கததி எடுக்க மாடடேன, என புத்தியால, அவனைக் கவிழ்த்து விடுவேன!

காட்சி-25

அளகாபுரியிலுள்ள ஒரு சோலை
முன்னா நடந்த நிகழ்ச்சி

ராவணன் : (சோலையில நடநதவாறு)

குபேரனின் இநத அளகாபுரியிலுள்ள சோலை, கொள்ளை அழகோடு, என உள்ளத்தை அள்ளுகிறது

இரவும் பகலும தெரியாத இருட்பூஞ்சோலை இது என உயிர்க் காமன் நடமாடுகின்ற பாசறை இது

இஙகு பறவைகள காதல செயகினறன அதைக கணடு, என புலன்கள பறறி எரிகினறன

சூரியன மறைகிறான சநதிரன வருகிறான காமனும கணை தொடுககிறான

[இப்பொழுது ரமபை அங்கு நிறபதைப பாாககிறான ராவணன]

ராவணன் : ஆஹா! முதது மாலையிலே ரததினக கல்! இநத வேளையிலே, இநதச் சோலையிலே, ஒரு தேனகுடம! இவள இநத மணணின் கொடியோ? மினனற கொடியோ?

இவள சிலமபு புலமபும பாதம, எனனைக் கூவி அழைபபதும்பால தெரிகிறது

வாழைததணடைத தொடையாகப் பெற்றவள, எனனைப் போருக்கு அழைக்கிறாளா?

சனயாசிகளும, இவள் இடுப்பின வளைவிலே, தியானததைச் சிதறவிடுவார்களே!

ஆடவரைக கொலலும மாாபெனறு மதாதது நிறகும குனறுகளில, ஆடை கொண்டு மறைததிருககும் இவள் கவசததை நீககி, நான கரிபபுக கொள்ள மாடடேனா?

முததுபபல வரிசை! மோகனப் பவளவாய! காதள வாடிய கணகள! விலலாகிய புருவத்தாள! பிறைமதி நெறறி! தாமரை மலா முகம!

பூவினறி, நறுமணப புகை இனறி, இவள கூநதலும மணம வீசுமே!

இவள் தாமரை மலா மகளோ? தனித்து உலவும் காட்டு மயிலோ? பாறகடல அமுதோ? அதன சுவையோ?

வேல பிடிதத வேந்தாகளை, வெறறி கொள்ள வந்திருககும, பெணமையின கோலமோ?

அநத எழிலின கொளகலமோ?

என கண எதிரே தெரியும் இநதச சுவைககனி, நான செய்த பெருநதவத்தின் பேறோ?

[அவளை நெருஙகிச் செலகிறான் ராவணன]

ராவணன் : பெண்ணே! நீ யார்? உன் பேர் என்ன? ஊா எது? உறவு யாவா?

பெண அமிழ்தே! பேசு!

ரம்பை : சுவாமி! என் பெயா ரமபை இநத அளகாபுரி நாயகா குபேரா மைந்தன நளகூபரா, என கணவா

[இதைக கேட்டு, ராவணன பலமாகச சிரிக்கிறான]

ராவணன் : தேவாகளையும திரிபுவனதது உள்ளோர்களையும வசீகரித்து, இனபம வழஙகுவதுதான, உன்னைப போனற பொது மகளிரின இயலபு.

உஙகளுககேது கணவன எனற பந்தம?

ரமபா! நான லஙகை மனனன ராவணேஸவரன!

நீ செயத தவததால, இபபொழுது உனனை நான் பாாதது விடடேன்.

உன அழகுகணடு, மூச்சிரைகக வேர்த்து விடடேன என மோகததிற்குத் தீனியாகி விடு என்தாகததைத் தணிதது விடு

ரம்பை : நான பொதுமகளாய் இருந்தாலும, நளகூபரரைக கணவராக வரிதது விடடேன

என் ஒழுககத்திற்கு இழுககுத் தேடாதீர்கள.

குபேரரின தமபி நீஙகள!எனக்கு மாமனார் எனகினற முறையிலே, வேலியாக இருகக வேண்டிய நீஙகளே, நெறியல்லாதன பேசலாமா?

குனறு அனைய தோள, கயிலையை எடுககடடும மாதா கறபைக் கெடுகக வேணடாம

தாயகமும தாரததிறகும வேறுபாடு அறியாத தறு தலையா நீஙகள்?

வரமபல பெறற வரபபிரசாதி! தவமுனிவா புலஸதி யரின பேரா!

இபபடி மருமகளை மஞசத்திறகு அழைககிறீரகளே!

சிவன இருககும நெஞ்சில, இநதச சிறுமை இருககலாமா?

ராவணன் : *ஏனனடி பேசிககொணடே போகிறாய? பேசசே ஒலிககக் கூடாத சமயம இது! வேகமாக விடும மூசசுததான, இனபத்தை எடுததுச சொலலிக கொணடிருக்க வேணடும!*

(அவளைப பறறி அணைககிறான அவள கதறுகிறாள)

காட்சி-26

சோலையின இனனொரு பகுதி

முனனா நடநத நிகழச்சி

[கலைநத கோலததோடு நளகூபரா காலடியில விழுநது கதறி அழுகிறாள் ரம்பை

நளகூபரன முகம கோபததால சிவககிறது அஙகிருநது நடககிறான]

காட்சி-27

சோலை

முனனா நடந்த நிகழசசி

நளகூபரன் : *ராவணா! ஈனபுததி கொணடவனே!*

ராவணன் : *நளகூபரா! நான் உன சிற்றபபா! உறவு மறநது விடடதா?*

நளகூபரன் : உனக்கெல்லாம் ஏது உறவு? நீ அறிந்த உறவெல்லாம், தினவெடுத்த உன் உடம்பின் அரிப்பை அடக்குவதுதான்!

ராவணன் : போகப் பொருளை எடுத்து அனுபவித்ததால், பொங்கி வருகிறாயே!

நளகூபரன் : உனக்கு மண்டோதரி மாதிரி, எனக்கு அவள் மனைவி! இதைச் சொல்லியும் உன் பேய் மனம் இரங்கவில்லையே!

ராவணன் : வரம்பு மீறிப் பேசாதே! என் கோபம், உன்னை நிர்மூலமாக்கி விடும்!

நளகூபரன் : உன்னால் சீரழிக்கப்பட்டவர்களின் கோபம், உன்னைச் சும்மா விட்டு விடுமா?

ராவணா! இனிமேல் நீ, எந்தப் பெண்ணையாவது பலவந்தப்படுத்தினால், பாவி!, உன் தலை வெடித்துச் சிதறும்!

ராவணன் : சாபமிட, நீ சகதி வாய்ந்த முனிவனா?

நளகூபரன் : பாதிக்கப்பட்டவனின் வயிறெரிந்த பேச்சு, உன்னைக் குறி பார்த்துத் திரியும் கத்தி வீச்சு!

(இவ்வாறு கூறிவிட்டு, நளகூபரன் அங்கிருந்து சென்று விடுகிறான்)

ராவணன் : (சிறிது நேரச் சிந்தனைக்குப்பிறகு) இனிமேல் மயிலின் இறகை, அதன் விருப்பமின்றிப் பிடுங்கக் கூடாது - அவ்வளவுதானே!

மயில்கள், என்னைக் கண்டு, வேட்கையோடு இறகுகளை உதிர்த்து நின்றால், கைகட்டி நிற்க முடியுமா?

அணை கட்டி, என் உணர்ச்சிகளைத் தேக்க முடியுமா?

(அங்கிருந்து நடக்கிறான் ராவணன்)

காட்சி-28

திருப்பாற்கடல்

திருமால் : *(கூடியிருக்கும் தேவர்கள், முனிவர்களிடம்)* இத்தனை பேர் சாபமும் அஸ்திரங்களாக, அந்த ராவணனைச் சுற்றிக் கொண்டு இருக்கின்றன

என்னுடைய அவதாரம், இப்பொழுது, இறுதி அஸ்திரமாக, அவன் கதையை முடித்து வைக்கும்! தர்மத்தின் வெற்றியைக் காதையாக விரித்து வைக்கும்!

எல்லோரும் : *(உணர்ச்சி வயப்பட்டு)*

ஓம் நமோ நாராயணா!

(இப்படிக் கூறித் தலைமேல் கை குவித்து வணங்கு கின்றனர்)

திருமால் : தேவர்களால், அசுரர்களால், தெய்வங்களால், தனக்கு மரணம் நேரக் கூடாது என்று பிரம்மனிடம் வரம்பெற்றிருக் கிறான், அந்த ராவணன்

மனிதர்களால் ஏதும் ஏலாது என்று அலட்சியப்படுத்தி விட்டான்

அவன் விட்ட இடத்தில், நான் கால் பதிக்கிறேன் அவதாரமாக மண்ணுலகிலே, மனிதனாக இறங்குகிறேன் அவன் மரணத்தை, அவன் கொடுமைக்கு விலையாக அளிக்கிறேன்!

எல்லோரும் : ஓம் நமோ நாராயணா!.

திருமகள் : இந்த அவதாரத்தில், என் பங்கும் இருக்க வேண்டும் சுவாமி! நானும் உங்களோடு பூமியிலே பிறவியெடுக்க வேண்டும்

திருமால் : உன் பொருட்டுத்தான் அமர வரவேண்டுமென்று, வேதவதியாக இருந்து, நீயே முடிவு பண்ணி விட்டாயே!

அபபோது தீயிற புகுநது, தீாமானததை முன மொழிநதாய! இபபொழுது நான வழிமொழிகிறேன!

தேவேந்திரன் : எஙகள சிநதைககு இனியவா! சிவனாரிடம் இநதச சேதியைத தெரிவித்து விடலாம் அலலவா?

திருமால் : ஒரு சிவபக்தனைக் கொனறுவிடடேன் என்ற பழி, எனக்கு வராதிருக்க வேண்டும்.

தேவேந்திரன் : நீறு பூசிய நெற்றியை உடையவன நெறி முறையற்று நடந்து கொள்ளலாமா?

வேதம் சொல்பவன, தர்மததை வேர் அறுககலாமா?

திருமால் : கூடாது! தவறு செயபவன தணடிக்கபபட வேணடும்

அககிரமக களததிலே, தலை விரிதது ஆடியவன சிரம், அறுபட வேணடும்

அவன சிவபகதனாக இருப்பதால், சிவனின இசைவும், பஙகும் இதில் இருகக வேணடும்.

சிவனிடம் வரம பெறறவனாக அவன் இருப்பதால், அநதச சிவனின கரத்தோடு கரம கோதது, அவன் சமஹாரததை நான் நிகழ்த்த வேணடும

நான எடுககப போகும விலலுக்குத் துணையாகச் சிவனாரும ஓா அவதாரமாக், அமசமாக, மண்ணுலகில தோனறவேணடும

தேவேந்திரன் : அப்படியே நடக்கும சுவாமி!

சிவனாரை அதறகுச் சம்மதிக்க வைபபது, எங்கள் பொறுப்பு

அநீதியை ஒழிக்கத திரிபுரம எரிததவர், அககிரமமாகத திரிந்து கொணடிருககும இநத அசுரனைத தீர்த்துக் கடடுவதறகு, ஒததுழைகக மாட்டாரா? உறுதுணையாக இருகக மாடடாரா?

இனி ஒழிநதது அதாமம! ஓஙகியது தாமம!

காட்சி-29

கயிலை மலை

[தேவாகளும மறறவாகளும கயிலை மலைககு வருது சிவனாரைப பார்ககினறனா

சிவனோ ராம! ராம! எனறு உச்சரிததபடி கணமூடித தியானததில இருககிறாா

அருகில உமையமமை வியபபோடு இதைப பாாததுக கொணடிருககிறாள]

தேவேந்திரன் : *(உமையமமையை நோககி) தாயே! யாா இநத ராம்? நாஙகளெலலாம சிவன பெயரைச சொலலித தியானிகக, இவரோ ராம! எனறு யாா பெயரையோச சொலலிககொணடிருககிறாா!*

உமையம்மை : எனககும, அநத 'ராம' யாரெனறு புரியவிலலை! அவா தியானததைக கலைததுக கேடகவும துணிவில்லை

தேவேந்திரன் : திருமாலின் திருவுளளபபடி, சிவனாரைப பார்க்க வந்தோம் இந்தத் தியானம எவவளவு நேரம நீடிககுமெனறு தெரியவிலலையே

உமையம்மை : இருககின்ற கோலததைப பாாததால், யுகம கடந்தாலும், தவம கலையாது எனறெணணுகிறேன

தேவேந்திரன் : ஐயையோ!

உமையம்மை : அநத மன மதனும ஏறகனவே எரிந்து, அருபமாகத திரிநது கொணடிருககினறான அவனும இபபொழுது சிவனாரின தவததைக கலைகக முன்வரமாட்டான்

தேவேந்திரன் : அந்த ராவணன, எல்லா லோகஙகளிலும அதர்மததைப பயிா செயது கொணடிருககிறானே! அறுவடை காண்பதறகுள, அவன வாழவை முடிக்க வேண்டும திருமால, இநதத திட்டததிறகுச சிவனாரின ஒததுழைபபைக கேட்கிறாா

உமையம்மை : வீடு பறறி எரியுமபோது, இவா வீணையை எடுதது வாசிததுக் கொணடிருக்கிறாா!

கேள்விப்படாத 'ராம' நாமத்தை, மெய்யுருகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்!

தேவேந்திரன் : வெண்ணெய் திரண்டு வரும்பொழுது தாழியை உடைய விடலாமா?

தாயே! சிவனார், தன் நினைவு பெற, அவர் உடம்பைப் பிடித்து உலுக்குங்களேன்!

உமையம்மை : ஐயையோ! அப்படியெல்லாம் செய்தால், அந்தத் தாட்சாயிணி போல், நானும் தீயில் இறங்க வேண்டியதுதான்! உமையொரு பாகனாக இருக்கிறார் இப்பொழுது அந்த உன்னத ஸ்தானத்தை இழந்துவிட, நான் தயாரில்லை!

தேவேந்திரன் : கடந்து செல்லும் ஒவ்வொரு நாழிகையும், அந்த ராவணன் பலம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறான் தாமதத்தை அடியோடு புதைக்கப் பள்ளம் தோண்டிக் கொண்டிருக்கிறான்

வாயுதேவன் : எந்த எலியாவது பூனைக்கு மணி கட்டித்தான் ஆக வேண்டும்! லோக க்ஷேமத்திற்காக, அந்த எலியாக நான் இப்பொழுது முன் வருகிறேன்! சிவனாரின் தவத்தைக் கலைக்கின்ற மூடத்தனத்தைச் செய்கிறேன்!

தேவேந்திரன் : நன்று வாயுதேவா! துணிந்தவனுக்குத் துக்கமில்லை! உமையம்மையின் ஆசி, இப்பொழுது உன்னைக் காக்கும்!

உமையம்மை : என்னை ஏன் இந்த வம்பில் மாட்டி விடுகிறீர்கள்? எது செய்தாலும், அவர் ஜெபிக்கின்ற ராம நாமத்தை, நீங்களும் ஜெபித்து விட்டுச் செய்யுங்கள்! ஆபத்து வராது!

[எல்லோரும் ஒன்றுபோல, 'ராம்! ராம!' என்று ராம நாமத்தைக் கூறுகின்றனர்]

தேவேந்திரன் : தெரிந்த தெய்வங்களின் நாமாக்களைச் சொல்வதை விட்டுவிட்டு, தெரியாத ஒரு பெயரைச் சொல்கிறோம்!

உமையம்மை : அது சிவனார் தெரிந்தெடுத்த பெயர்! அதற்கு மகிமை இருக்கும்! காலம் அதன் பெருமையை உணர்த்தும்!

[வாயுதேவன் இப்பொழுது 'ராம! ராம!' என்று மீண்டும் கூறிக் கண்மூடித் தியானிக்கிறான்]

வாயுதேவன் : 'ராம!' என்று இநதப பெயரைச சொலலும பொழுது, என நெஞசம் நிறைகிறது! என காதுகளில, மஙகல மணியோசை கேடகிறது! என கண எதிரே, ஒரு தெயவீக புருஷா தெரிகிறாா!

தேவேந்திரன் : இதுபோதும நீ செயய நினைககும காரியததிறகுத தெயவ சமமதம கிடைத்து விடடது

வாயுதேவா! சிவனாரின தியானத்தைக கலை! மழுவேந்தி ஆட வேணடியவர், உளிபடட கறசிலைபோலச் செயல் இழந்து இருககலாமா?

[வாயுதேவன தீவிரமாக விழிததுப பாாகக, சிவனாா மேல, புயல போலக் காறறு அடிககிறது அவா கேசம காற்றில பறககிறது அவா உடல அசைககபபடுகிறது கண விழித்துப் பார்க்கிறாா

எலலோரும நடுநடுஙகியபடி, 'சமபோ மகாதேவா!' எனறு கூறித, தலைமேல் கை வைததுக கும்பிடுகினறனர்

வாயுதேவன சிவனின காலடியில் விழுகிறான]

சிவனார் : (அமைதியாக) வாயுதேவா! எழுநதிரு! நீஙகள் இங்குவநது, திருமாலின செயதியைச் சொலவதறகு முனபே, நான் முநதிக் கொணடேன! பிநதிப பிறக்கப போகும அநதத் திருமால அவதாரமான ராமனின் நாமததைச சொலலி மகிழ்ந்தேன்! ராம காரியம நிறைவேற, அவாககுத் துணையாக, என அமசம, ஒரு வானரனாக, அநத மணணுலகிலே பிறப்பான்!

அந்த வானர வீரன, ஸ்ரீராமனுககுத தொண்டு செய்வான ஸ்ரீராமனைத துதிபாடுவான். ராம கைங்கர்யமே ஜீவித லடசியமாக வாழ்ந்து காட்டுவான். ராவணசம்ஹாரததிறகும் வழி வகுப்பான். வாயுதேவா! நல்லது நடகக வேண்டும் எனறு துணிவோடு செயலபட்டாய்! இதற்காக, உனனை வாழததுவதுபோல, உன புத்திரனாக, நான மண்ணுலகிலே அவதரிககிறேன்!

வானர உருவந்தான்! ஆனால், வானம் அளவு நிலைத்த புகழோடு நிற்கப் போகும் சரிதம் அது!

எல்லோரும் : (மகிழ்ச்சியோடு, உள்ளக்கிளர்ச்சியோடு) சம்போ மகாதேவா!

உமையம்மை : சுவாமி! என்னையும் இந்த லீலையில் இணைத்துக் கொள்ளுங்கள்

தாங்கள் மரத்திற்கு மரம் தாவும்போது, உடனதாவும் இன்பச் சிலிர்ப்பை, நான் பெற வேண்டாமா?

சிவனார் : இந்த மண்ணுலகப் பிறவியில், நான் கட்டைப் பிரம்மச்சாரி! நீயும் உடன் வந்தால், உன் காரியமதான் நடக்கும் ராம காரியம் நடக்காது

உமையம்மை : பூத கணங்கள் நடமாடும் இந்தக் கயிலையில், என்னால் தனியாக இருக்கமுடியுமா சுவாமி?

சிவனார் : என் அம்சந்தான் அங்கு இருக்கும் என் அங்கத்தைத் தந்த நான், உன்னை விட்டுப் பிரிய முடியுமா? இந்தக் கயிலையிலே, நீ கண் பொத்தி விளையாடத் தடையேதும் இருக்காது

தேவேந்திரன் : கயிலை வாசா! கழுத்திலே விஷம் இருந்தாலும், நீ பேசுவதெல்லாம் எங்களுக்கு அமுதாகத் தித்திக்கிறது நீயும் திருமாலும் சேர்ந்து நடத்துகின்ற காரியத்தில், எங்கள் பங்கும் இருக்க வேண்டாமா?

தேவர்கள் வேளை தவறாமல் அமுதைச் சாப்பிட்டு விட்டு, ஊர்வசி திலோத்தமையோடு ஆட்டம் போட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று பழி சொல்கிறார்கள் அறியாதவர்கள்!

அந்த வசை ஒழிய, எங்களையும் உன்னோடு இணைத்து இயங்கக் கூடாதா?

சிவனார் : அந்த ராமனுக்குத் தொண்டு செய்து, உங்கள் சரித்த்தைப் புனிதமாக்கிக் கொள்ளுங்கள் தேவர்களே! என் கூட்டாளிகளாக வானரக் கூட்டத்தாராக, நீங்களும் பிறப்பெடுப்பீர்கள்!

[இதைக் கேட்டுத் தேவர்கள், 'ராம்! ராம!' என்று ஆர்ப்பரித்து மகிழ்கின்றனர்]

காட்சி-30

கயிலை மலை

[ராம! ராம! என்று பாடியபடி சிவனாரும் உமையம்மையும தேவாகளும மகிழ்ந்து ஆடுகின்றனா]

காட்சி-31

சத்தியலோகம

[தேவாகள சத்திய லோகம வந்து பிரமமனைக காணகினறனா]

ஒரு தேவர் : *உந்தித தாமரையில் தோனறிய உததமனே! பிரமம தேவனே!*

ராவண சமஹாரததிறகாக, நாங்களெலலாம வானரா களாக, மணணுலகத்திலே பிறபபெடுகக வேணடும கயிலை வாசனின கனிநத கடடளை அது அஙகு, அவா தலைமை யிலே, தாமம தழைகக நாஙகள போராடபபோகிறோம

பிரம்மன் : *அறிவேன அநதச் செயதியை திருமாலும சிவனும களத்திலே இறஙகுகிறார்கள அதோடு நீங்களும சேர்ந்து கொள்கிறீரகள தாமம காக்க நடக்கும இநதப போராட்டம, தரணியிலே யுகம மாறினாலும், பகதியோடு பேசபபெறும*

இதோ, என நயனத்திலிருநது, ஒரு வானர வீரனைத் தோனறச செயகிறேன

[பிரமமனின கணணிலிருநது ஒரு வானர வீரன தோனறுகினறான]

பிரம்மன் : *இநத வானர வீரனுககு, ரிஷன் என்று நாமம் சூட்டு கிறேன இவன இபபொழுது மேருமலையைச சென்றடைவான*

[ரிஷன அஙகிருநது செலகிறான]

பிரம்மன் : இவன் மூலமாக, வானர குலமாக, நீங்கள் பிறப பெடுங்கள் வாசுதேவனின் படையாகச் சிவனின் தலைமையேற்றுச செயற்படுங்கள்

ஒரு தேவர் : (சரஸ்வதியைப் பார்த்து) வாககுத தேவியே! வானர குலமென்றால், எங்களால் பேச முடியாதோ?

சரஸ்வதி தேவி : கவலை வேண்டாம் வானரர்களாகப் பிறபபெடுக்கப போகும் உங்களுக்கு, மனிதர்களைப்போல, பேசும் சக்தியை அளிக்கிறேன். மானிடர்க்கு இணையாக, எல்லா ஆற்றலும் பெற்று விளங்குவீர்கள்

ராம காரியம் என்பதால், ரூபத்தை மீறி, நீங்கள் ஆறு அறிவோடு செயறபடுவீர்கள்

ஒரு தேவர் : நன்றி தேவி! பிரம்ம தேவா! நயனததிலிருந்து ஓர் ஆணைப் பிறப்பித்து விட்டீர்கள் அந்த ஆண்மூலம், நாங்கள் எப்படிப் பிறபபெடுப்பது? சந்ததி காண்பதற்குப்பெண் அல்லவா வேண்டும்!

(இதைக்கேட்டு, சரஸ்வதிதேவி சிரிக்கிறாள்)

சரஸ்வதி : பிரம்மதேவா, அரையும் குறையுமாகப் படைத்து, எல்லோரையும் அல்லற்படுத்துவதுபோல, அரைகுறையாகச செய்தியைச் சொல்லி விட்டார்

பிரம்மன் : அந்த வானர வீரன், மேரு மலையிலுள்ள ஒரு தாமரைத தடாகத்தில் மூழ்கி எழுவான் பின்னர் பெண்ணாகி விடுவான்

இதற்குப் பிறகு, உங்கள் சாமாத்தியததைக் காட்டிச சந்ததியைக் கண்டு கொள்ளுங்கள்

காட்சி-32

தாமரைத் தடாகம்

[ரிஷன் தாமரைத தடாகததில் மூழகி எழ ஓர் அழகிய பெண்ணாக உருமாறி விடுகிறான்]

காட்சி-33

மேருமலைப பகுதி

[வாயுதேவன விரைநது செனறு கொணடிருககிறான நாரதா எதிரபபடுகிறாா]

நாரதர் : வாயுதேவா! எஙகே வாயுவேகமாக விரைநது செனறு கொணடிருக்கிறாய்?

வாயுதேவன : தாமரைத தடாகததிலே, ஒரு வானர அபசரஸ் தோனறியிருககிறாளாம! அவள மூலமாக, சிவா அமசம பொருநதிய, ஒரு புததிரனைப் பெறப்போகிறேன!

[இவவாறு சொல்லும வாயுதேவன, தடுமாறிக கீழே விழுகிறான]

நாரதர் அடடா! நேரம் சரியில்லை! இநத நேரத்தில, இநதிரனும், சூரியனும, பிருஹஸபதியும, குபேரனும், விசுவகர்மாவும அககினியும, வருணனும அஙகு செனறு கொணடிருக் கிறாாகள அவாகளோடு நீ மல்லுககு நிறக வேண்டுமா? சிவன சிததபபடி எலலாம நடககும் பொறுததிரு

வாயுதேவன் : விழுநததும அபசகுனமாகத தெரிகிறது. ஆனால ஒனறு நிசசயம்-சிவாமசம், என் புததிரனாகத்தான் தோன்றும!

நாரதர் : சநதேகமெனன அதிலே! அவர்களெலலாம் கூடடததைச் சேர்க்க, வெறும் குரங்குக் குடடிகளைப பெறறெடுககப போகிறாாகள்!

காட்சி-34

மேரு மலைபபகுதி

[இருகை நிறையப பூககளோடு நடந்து வருகிறான வாயுதேவன எதிரபபடுகிறாா நாரதா]

நாரதா : வாயுதேவா! கையில எனன பூவா?

வாயுதேவன் : *ஆமாம நாரதரே! அநத வானரகுல அபசரஸைச சந்திககுமபொழுது, கொடுபபதறகாகக கொணடு செலகிறேன*

நாரதர் : *அங்கு இபபொழுது தேவாகள திரணடு வநது, பெரிய பூமாலைகளை, அவள் கழுத்தில் போட்டுக கொணடிருக கின்றனர்.*

நீ வெறுமகையளவு மாத்திரம பூவைக கொணடு போய் நின்றால், உனனைப பார்த்துக கைகொடடிச சிரிகக மாட்டாளா?

நான சொல்வதையும மீறிச சென்றால, சிவன பிறக்க மாட்டான, விதூஷகன தான பிறபபான்!

வாயுதேவன் : எனனை ஏன இபபடித துனபபபடுத்துகிறீர்கள நாரதரே?

நாரதர் : இளைததவன நானெனறு, என மீது கோபபபடுகிறாயா?

வாயுதேவன் : சிவனின தவததைத் துணிநது கலைததவன நான! இதன பலனை எலலோருமம அனுபவிததுக கொணடிருக கிறாாகள எனனைத தவிர!

நாரதரே : கவலைபபடாதே! அநதச் சிவனையே கண்டு கேட்டு விடு

வாயுதேவன் : *(கோபததோடு)* நான ஏன சிவனிடம போக வேணடும? அநதச சிவனே எனனிடம வநது பேசட்டும!

நாரதர் : இநத வைராக்கியம நியாயமானது! உன புத்திரனாகப் பிறகக வேண்டியவா, உனனைத் தேடி ஓடி வர வேணடாமா? அவர் சிவனாக இருநதாலும, நீ இபபொழுது தந்தை ஸதானததில இருககிறாயே! வாயுதேவா! இநதப பிடியை விட்டு விடாதே! உன உதவி இலலாமல், ராவண சமஹாரம எப்படி நடககும?

யாரைக் கணடாலும, முகததை உமமெனறு தூககி வைததுககொள

சிரிததுபபேசி விட்டால, ஏமாளியென்று சித்திரிதது விடுவார்கள்

நான வருகிறேன வாயுதேவா! ஏதோ எனககுத தெரிநத நலலது கெடடதை, உனக்கு எடுத்துச சொனனேன!

காட்சி-35

மேருமலைப பகுதி

[சில குரஙகுக குட்டிகள வாயுதேவன மீது குதிதது விளையாடு கினறன. அவறறை எரிச்சலோடு துரததுகிறான் வாயு தேவன ஒரு குரஙகுக குட்டி வாயுதேவனைப் பாரதது உறுமுகிறது]

வாயுதேவன் : *வானர குலம், இமமலையெஙகும நிறைநது விட்டது. இவாகளெலலாம், எனனைப போனற தேவர் களின சநததியா ராமகாரியததிறகாகப பிறபபெடுத்திருக கிறாாகள நானதான இலவு காதத கிளியாக ஏஙகிக கொணடிருககிறேன்*

சிவனாரைக காணவே முடியவிலலை! வைராககி யததை விடடுவிட்டுக கயிலை மலைககுச சென்றால, நநதிதேவாதான தரிசனம தருகிறாா 'உன புததிரனாக நான் அவதரிக்கட்டுமா?' எனறு உறுமுகிறாா அவரிடம இருந்து விடுபடடு வருவதறகுப் பெருமபாடாகி விடுகிறது

காட்சி-36

மேருமலைப பகுதி

[பல வளாநத வானர வீராகள மனிதாகளைபபோலக கானக மெஙகும நடநது திரிகினறனா மரஙகளைப பிடுஙகி விளையாட்டாக ஒருவா மேல ஒருவா எறிகினறனா பாறைகளைப பெயாதது வீசி ஆர்பபரிககினறனா. இதை யெலலாம் ஏக்கத்தோடு பாாத்துக் கொணடிருககின்றான வாயுதேவன]

வாயுதேவன் : *எனககொரு புததிரன பிறநதிருநதால, அவனும இப்படி ஆட்டம போடடுக கொணடிருபபான கூத்தாடும இறைவனின பிளளையின கும்மாளததிறகுக கேடக வேணடுமா? எனககுததான கொடுதது வைககவிலலை வானரஙகளெலலாம், தஙகள மநதியோடு, கனிகொடுததுக*

கொஞசிக கொணடிருக்கினறன. நான பித்துப பிடிததவன போல, இவறறையெலலாம பார்த்துப பெருமூசசு விட்டுக கொணடிருக்கிறேன எநத வானர மங்கையையாவது தழுவப்போனால, அவள கூசசலிடடு விலகி ஓடுகிறாள சிவன பேரைச் சொனனால், சிவ நிநதனை செயயாதே பாபி! - எனறு கோபிககிறாள் வரம கொடுத்து விடடு, இப்படி எனனை வாடடி எடுககலாமா? இதறகொரு விடியலை நான காணாவிட்டால், என் இயககததை நிறுத்தி, இநத ஈரேழு உலகஙகளையும ஸதமபிககச செய்துவிடுவேன!

சிவனார் : *(அஙகு தோனறியபடி)* அபபடியெலலாம் செய்து விடாதே வாயுதேவா!

உன் எணணம நிறைவேறும உன புததிரனாக, இநத வானர குலததில, என அமசம விரைவில உதிக்கும!

வாயுதேவன் : கயிலை வாசா! விரைவில எனறால் எப்பொழுது? இனனும பலயுகம கடந்தா?

இநதிரன மகன வாலி சூரியன மகன சுககிரீவன் பிருஹஸபதியின மகன தாரன குபேரனின் மகன கநத மாதனன விசுவகாமாவின மகன நளன அககினியின மகன நீலன வருணனின மகன் சுஷேணன்

இபபடி இவாகளெலலாம இங்கு தங்கள் சநததியைக கணடு விடடனா

நான்தான் வஞசிககபபடடு விடடேன! ராம காரியத்திற்கு, என் பங்கும சேராமல, மறுககப்படடு விட்டேன!

சிவனார் : அந்த ராமனின அவதாரம முதலில நிகழடடும்! அதன வாலாக, என அமசம், உன வம்சமாக இஙகு தோன்றிவிடும!

வாயுதேவன் : *(மனநிமமதி அடைநதவனாய)* இன்னும் அந்த ராமன் அவதரிக்கவிலலையா?

சிவனார் : வேளை வந்து விடடது அயோத்தியின் வேநதர் குலத்தில, அநதத திருமால அவதரிப்பதறகு!

காட்சி-37

அயோத்தியில, தசரத மன்னனின அரசவை

ஒரு புலவர் : தசரத மன்னா! இந்தக் கோசல நாட்டை வளப்படுத்தும சரயுநதி, தாயின மாாபு போல,

இங்குளளோருககு உணவளித்துப பாயந்து கொண்டிருக் கிறது கலவிடைப பிறந்து போந்து, கடலிடைக் கலக்கும் அநத நீரவளம கொண்ட நாட்டை உடையவனே! நீ வாழ்க!

இன்னொரு புலவர் : உன நாட்டிலே, சோலையிலே மயில்கள் ஆட, தாமரை விளக்காக விளங்க, மேகம முழவாக ஒலிக்க, குவளை மலா கண விழித்து நோக்க, நீரநிலை அசைவு காட்டித திரை விரிக்க, மகர யாழைப் போனறு வண்டுகள ஒலிகக, மருதநிலம உனனைப்போல மனனனாகப் பார்த்து மகிழ்கிறது!

வேறொரு புலவர் : மனனா! உன நாட்டிலே, ஆடவா மாத்திரமின்றி, பெருந்தட்டங்கண பிறைநுதலாரும் பொருந்து செல்வமும் கல்வியும பெறறிருக்கின்றனர்

இநதப பெருமை உனக்கே உரியது!

மற்றொரு புலவர் : மனனா! இநநாட்டில் கூற்றம இலலை - ஓா குற்றம இலாமையால!

இங்கு சீற்றம இலலை - மக்கள்தம சிந்தையின செம்மையால!

இங்கு ஆற்றும நல் அறம் அல்லது வேறில்லை!

இதனால ஏற்றம அலலது இழிதகவுஇலலையே!

பிறிதொரு புலவர் : மன்னா! இநநாட்டிலே, வள்ளண்மை இலலை, ஓா வறுமை இன்மையால்! போர் வலிமை இலலை, பகைவா இன்மையால! உண்மையெனறு ஒன்றும் தனியாக இலலை, பொய் உரை இலாமையால்! அறியாமை இலலை, அறிவு அளிக்கும கேள்வி ஞானம ஓங்கலால்!

வேறொரு புலவா : மன்னா! உன் அயோத்தி நகரிலே, கள்வர் இலா, அதனால பொருள காவலும் இலலை!

கொளவார் இலலாததால, கொடுபபாகளும இஙகு இல்லை!

எல்லாரும எல்லாப பெருஞசெல்வமும் எய்தலாலே, இல்லாரும் இலலை, உடையாகளும இல்லை!

தசரதர் : புலவர்கள எல்லாம், என நாட்டின நிலவளத்தை, நீரவளததை, மக்களின் மன வளத்தைச சிறப்பித்துப் பேசி விட்டீாகள்!

இத்தனை இருந்தும், மனனன் நான், ஒரு வறியவனாக, என்னை நான் உணர்கிறேன

எலலா அவயவங்களும எழிலோடு இருநதும், ஒரு வனுக்குக் கண மாத்திரம் இல்லாவிட்டால், அவன் கலஙகுவது போல, நான பிள்ளைச் செல்வம இலலாமல, பெருநதுயா கொள்கிறேன்!

எனக்குபபின், இம் மண்ணை ஆள, என் மைந்தன இல்லாததால், அரசனினறி இநத நாடு அவதியுறுமோ எனக் கலங்குகிறேன்

அறம் தவறுமோ? அருந்தவமுனிவரும அநதணரும் அல்லறபடுவரோ என்று துயர் கொள்கிறேன்

மானிடரின வாடடம் தீர்க்க வந்த வசிஷட மாமுனியே! மன்னன, என சிநதையிலே எரிந்து கொணடிருககும செநதீயைத தணிக்க, மாாககம இருக்கிறதா? இநத மண ஓா இளவரசைப் பெறுமா?

வசிஷ்டர் : மன்னர் மன்னவா! நீ வாழக! இதறகாக நீ வருந்த வேணடாம் இபபூதலம் முழுவதும் தாங்கும் புதலவரை அளிக்கும் வேள்வியை,தீது அறநீமுயன்றால, உன் சிந்தை நோய தீரும்!

தசரதர் : (மகிழச்சியோடு) முனிவா பெருமானே! குருடன பார்வைபெறும பாதையைக காட்டிவிட்டீாகள்! ஊமை பேசுவதற்கு வழியைச் சொலலிவிட்டீர்கள்! முடவன் கால பெறுவதற்கு நம்பிக்கை அளிதது விட்டீர்கள்! அந்த வேள்வியைச செயவதற்கு, நான் என்னென்ன செய்ய வேண்டும என்பதை எடுத்து இயம்பினால, தஙகளையே சரணம எனறு அடைநதுவிடட நான, பூரண வாழ்வைப பெறறு விடுவேன

வசிஷ்டர் : மன்னா! இந்தப்புத்திர காமேஷ்டி யாகத்தை முன்னின்று நடத்தத் தகுதியானவர், மானின் கொம்பை முகத்திலே உடையரிஷ்ய சிருங்கரே!

அவர், சாஸ்திர ஞானத்தில பிரம்மனுக்கு ஒப்பானவர் சிவனே புகழ்கின்ற பெருமை உடையவர் அந்த முனிவனைக் கொண்டு நீ யாகத்தைச் செய்து முடித்தால், தனயர்கள் உனக்கு உளர் இது உறுதி

தசரதர் : யாகத்திற்கு வேண்டியன செய்கிறேன் என தாகம் தீர்த்த தவமுனியே! உன் தாள் சரணம்!

[இவ்வாறு கூறி, வசிஷ்டமுனிவரை, இருகை கூப்பி வணங்குகிறார், தசரத மன்னர்]

காட்சி-38

சுபாவகிரிப் பிரதேசம்

[இந்த மலைப் பிரதேசத்தில் கேசரி என்னும் வானர குல மன்னன் தன் மனையாள் அஞ்சனையோடு ஒரு சோலையில் அமர்ந்திருக்கிறான் சுற்றிலும் வானர வீரர்கள் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள்]

ஒருவானர வீரன் : கேசரி மன்னா! தாங்கள் கலக்கத்தோடு இருப்பதற்குக் காரணம்?

கேசரி : இந்தச் சுபாவகிரி மன்னன் நான் ஆனால், எங்கள் இல்வாழ்க்கையின் சுபச் செய்தியாக, ஒரு குழந்தை எங்களுக்கு இல்லை!

முனிவர்கள் தவத்திற்கு இடையூறு செய்த மத யானைகளை வென்று, கேசரி என்ற நாமம் பூண்டேன

ஆனால், என் மார்பை எட்டி உதைத்து, பாசத்தால் என்னை வெல்லக்கூடிய, ஒரு பசிளங்குழந்தை, என் கையிலே தவழவில்லை!

தேவர்களுக்கு உதவ, அரக்கன் சம்பசாதனனை அழித்தேன

ஆனால, எளளுமு தணணீரும இறைததது, எனககு உதவ, ஒரு புததிரன இல்லாமற பரிதவிக்கிறேன!

என் பததினி அஞசனையோ, கெளதம மகரிஷியின புததிரி! மாபெரும தவசீலா, அநத மகரிஷி! எனன பயன? அவா புததிரி, பிளளைப பேற்றைப பெறவிலலை!

ஆயிரம சுகஙகள் அனுபவிததாலும், பெற்ற குழந்தை யின பிஞசுக கரததால, அடிபடும சுகததிறகு, எதுவும ஈடாகாது!

அஞ்சனை : நம துனபததையெல்லாம இவாகளிடம கூறி, இவாகளையும துனபபபடுத்துவானேன?

அதோ அபபா வருகிறார்!

[இபபொழுது கெளதம மகரிஷி அஙகு வருகிறாா எல்லோரும் அவரை வணஙகுகின்றனா

கேசரி, அஞசனை தவிர, மற்றவாகள அஙகிருந்து சென்று விடுகின்றனர்]

கெளதமர் : கேசரி! இநத கெளதம முனியின தவ ஆற்றலைப பறறி, நீ ஐயம் கொணடு பேசி விடடாய!

வாளெடுததால, உனககு வெற்றி கிடைககும தவபபயன், அவவளவு விரைவில கிடைத்து விடாது முததது விளையத் தாமதம ஆகும அததிப பழமபோல, உடனே கிடைதது விடாது

கேசரி : என்னை மனனியுஙகள சுவாமி!

கெளதமர் : உன் வேதனையைக கூறுவது குறறமல்ல! பாற்கடலில் சேர மாட்டாமோ என்று, இப்பூவுலகிலுள்ள கடலெல்லாம், சதா குமுறிக் கொண்டு இருக்கவிலலையா? அது இயற்கைதான்!

அஞ்சனை : என் மடிகனகக, ஒரு பிளளை உண்டு எனறு வரம் தாருஙகள அப்பா!

கெளதமர் : வரம தர வேணடிய மகேசனே, உனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறககப போகிறாா அம்மா! அதறகான வேளை வநது விட்டது! குறிககபபடட காலம நெருஙகி விடடது!

கயிலை மலையிலே, அவன் பார்வதியோடு தங்கியிருக்கிறான் உன் வயிற்றிலே, அவன் கருவாகத் தங்கியிருக்கப் போகிறான்!

அஞ்சனை : (இன்ப அதிர்ச்சியோடு) அப்பா! அந்தப் பாக்கியம் பெற்றவளா நான்?

கெளதமர் : என் வார்த்தைகள், சத்தியத்தை வாரிவரும் அஸ்திரங்களம்மா!

அதோ, வாயுதேவன் வேகமாக வந்து கொண்டிருக்கிறான்! வாயு தேவனைத் தியானித்துக் கொள்!

அந்த வாயு புத்திரனாகத்தான், சிவன் தன் அம்சத்தை, உன் கருவாகக் காணப்போகிறார்!

நான் வருகிறேன் நீங்கள், உங்கள் புத்திரனால், யுகம் கடந்தும் பேசப் பெறுவீர்கள்!

[இவ்வாறு கூறிவிட்டுக் கெளதம முனிவர் அங்கிருந்து சென்றுவிட, கடுங்காற்று இப்பொழுது அந்தச் சோலையிலே வீசுகிறது மரங்கள் சடசடவென முறிகின்றன அஞ்சனை இது கண்டு அஞ்சியபடி, 'வாயுதேவா! வாயுதேவா!' என்று முணுமுணுக்கிறாள் கேசரி திகைப்போடு இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்]

காட்சி-39

அயோத்தி அரண்மனையில் உள்ள யாக சாலை

[வேள்வித் தீயிலிருந்து பூதம் ஒன்று வெளிப்படுகிறது. அதன் கையில் ஒரு தங்கக் கிண்ணம் இதைப் பார்த்துத் தசரத மன்னர் உட்பட அனைவரும் திகைக்கின்றனர்]

ரிஷ்ய சிருங்கர் : மன்னா! அந்தக் கிண்ணத்தை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்

(தசரதர், அக்கிண்ணத்தைப் பூதத்திடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ள, பூதம் தீயினுள் மறைந்து விடுகிறது)

ரிஷிய சிருங்கர் : தசரத மனனா புததிர பாககியம் பெற, பிரமமதேவரால அனுபபி வைககபபடட பாயச அமிர்தம அது! மனனா! உன தேவியா மூவருக்கும அதைப பங்கிடடுக கொடு அதைப பருகியவாகள, தெயவாம்சம் பொருநதிய குழந்தைகளைப பெறுவார்கள!

வேளவியின பயனைப் பெறறு விடடோம! வசிட்ட முனிவரே! நான விடைபெற அனுமதி அளியுங்கள.

காட்சி-40

சுபாவகிரிப் பிரதேசம

[இபபொழுது சோலையில தெனறலாக காறறு வீசிக கொணடிருககிறது அஞசனை மாததிரம இஙகுதியானததில அமர்ந்திருககிறாள வாயுதேவன, இந்த இடம நோககி, மிதநது வநது கொணடிருககிறான்]

காட்சி-41

அயோததி அரணமனை

[தசரதா் அநதத தஙகக கிணணப பாயசததில கொஞசம இனனொரு கிணணத்தில ஊறறி அதைககோசலை பருகக் கொடுககிறாா அவள குடிதத பினபு அந்தக் கிண்ணததில கொஞசம பாயசம் ஊறறி சுமிததிரை அருநதக கொடுக கிறாா் பினனா கைகேயிககும அவவாறே கொடுககிறாா இனனும தஙகக கிணணததில பாயசம எஞசியிருகக சுமிததிரைககு அதைக் கொடுக்கிறாா்]

தசரதர் : (வேடிககையாக) சுமித்திரைக்கு இரண்டு பஙகு கிடைத் திருக்கிறது. எனவே இரட்டைப் பிள்ளைகளாகப் பெற்றுத்தர வேண்டும்!

[இதைக கேடடு, கோசலையும கைகேயியும் சிரிககின்றனர்

இபபொழுது விஷ்ணு சககரததின் மேல வரும ஜோதி, நானகாகப பிளவுபடடு, மூவரின வயிற்றினுள சென்று விடுகிறது]

காட்சி-42

சுபாவகிரிப பிரதேசம

[தியானததில இருககும அஞசனையின முனபு வாயுதேவன தோனறுகிறான]

வாயுதேவன் : *அஞசனை! நீ கேடட வரம், உனககுக கிடைதது விடடது!*

[அஞசனை எழுநது நினறு, வாயுதேவனை வணஙகு கிறாள்]

அஞ்சனை : *வாயுதேவா தானே தாஙகள்?*

வாயுதேவன் : *ஆமாம இதோ என கையிலுள்ள கனியை நீ சாபபிடு*

உன கறபொழுககததிறகுப் பஙகம வராமல, சிவாமசம பொருநதியவனாக, வாயுபுத்திரன், உன் வயிற்றில பிறபபான! அவன காலமெலலாம கொணடாடும கர்ம புருஷனாகத் திகழ்வான்!

அஞ்சனை : *தெய்வஙகள் எனனையும, தஙகள சரிததததோடு இணைததுக கொணடன!*

இநதக கருணைககு, என கண்ணீரைததான, நனறியாகச சொலல முடியும!

[கனியை வாஙகிசசாப்பிடுகிறாள் அஞசனை இபபொழுது ஒரு திரிசூலம், ஜோதி ஒன்றைத் தாங்கியபடி, வானில வருகிறது அஞசனையின அருகில வந்தவுடன, அந்த ஜோதி அவள வயிற்றினுள் புகுநது மறைநது விடுகிறது]

காட்சி-43

அயோததி அரணமனை

[பிறநதிருககும நான்கு குழநதைகளும அழுவது ஒனறன பின ஒனறாகக காட்டபபடுகின்றன]

காட்சி-44

தேவலோகம

தேவேந்திரன் : *(தேவாகளைப் பாாதது)* பிரளய காலத்தில உலகு எல்லாவற்றையும, தன வயிறறில பொதிந்து வைததிருநத வாசுதேவன், *அருமறையும் காணமுடியாத அந்த அரி, அந்த அஞ்சனக் கருமுகிற கொழுநது, அந்த எழில் காட்டும ஜோதி, அயோததி நகரிலே, அரசி கோசலையின மணிவயிறறிலே, ஒரு மானிட அவதாரமாகத தோனறி விட்டான! இனி வீழவா அரக்கர்! வெற்றி முழக்கமிடும் அறம்!*

[இதைக கேட்டு, தேவாகள மகிழசசியோடு வாததியம இசைக்க, அரம்பையா அதற்கேறப ஆடுகின்றனர்]

காட்சி-45

அயோத்தி நகர வீதி

[அயோததி நகர வீதியில, வளளுவன யானை மீதுஅமாநது நறசெயதியைத தெரிவிககிறான]

வள்ளுவன் : *நம் அயோததி மாமனனாககு, நான்கு ஆணமக்கள் பிறந்திருக்கினறார்கள் எனற நறசெய்தியைப் பூரிபபோடு தெரிவிககிறோம்*

[இதைககேட்டு, நகர மாநதா, மகிழ்சசிப் பெருக்கோடு, வாத்தியங்கள் இசைத்து ஆடுகின்றனர்]

காட்சி-46

அயோத்தி அரண்மனை

[வசிஷ்ட முனிவரோடு வந்து, நான்கு குழந்தைகளையும் மகிழ்ச்சியோடு பார்க்கிறார் தசரத மன்னர்.]

தசரதர் : முனிவர் பெருமானே! இந்த நாடும் நானும் நற்பயனைப் பெற்றுவிட்டோம்.

இருண்டு கிடந்த என் கண்கள், ஒளியைப் பெற்று விட்டன

துவண்டு கிடந்த என் மனதில், இன்பம் தொகை தொகையாக வந்து சேர்ந்தது!

என் செங்கோலுக்கு உதவ, ஊன்று கோல் ஒன்றில் லையே என்று தவித்தேன் ஒன்றுக்குப் பதிலாக நான்காகத் தந்து விட்டான், அந்த நாராயணமூர்த்தி!

பெருமானே! இந்தக் குழந்தைகள் பிறந்த நாளும் கோளும் கூறி, பொருத்தமான நாமமும் சூட்டுமாறு வேண்டு கிறேன்.

வசிஷ்டர் : இந்த வசிட்டரை விலக்கி வைத்து, இங்கு எதுவும் நடைபெறுவதில்லை

மன்னா! உன் குருபக்தி, உனக்கு இன்னொரு மணி முடியாகத் திகழ்கிறது

சித்திரை நவமி திதியில், புனர்பூசமும் கடகமும் பொருந்திய வேளையில், இந்தக் கோசலை மைந்தன் பிறந்திருக்கிறான்.

எல்லோரையும் ரமிக்கச் செய்பவனாக இவன் இருக்கப் போவதால், இந்தக் குழந்தைக்கு, 'ராமன்' என்று பெயர் சூட்டுகிறேன்.

'ராம்! ராம்!' என்ற இந்தச் சொற்கள், மந்திரச் சொற் களாக, யுகம் கடந்தும், இந்த அவனியை ஆண்டு கொண்டி ருக்கும்!

[அங்கு கூடியிருக்கும் எல்லோரும், 'ராம! ராம்!' என்று மகிழ்ச்சியோடு, திரும்பத் திரும்பக் கூறுகின்றனர்]

வசிஷ்டர் : கைகேயி பெற்றெடுதத மைநதன, பூசமும மீனமும பொலியப பிறநதிருககிறான

இநதப பரத கண்டத்திறகுப புகழ் சேர்க்க வந்த இந்தக குழநதைக்குப் 'பரதன' என்ற நாமம் சூட்டுகிறேன

(எலலோரும 'பரதன' எனற பெயரை முணு முணுக்கினறனர்)

வசிஷ்டர் : அரவின வடிவமான ஆயிலய நடசத்திரமும் கடகமும கூடிய சுபவேளையில், இளையவள பயந்தனள் இரு புதல்வர் களை வஞ்சகா வீழ, வான் தேவாகள வாழ, நிலமகள் துயர் நீஙக, ஒளி மயமான வாழ்வை வாழப போகும் இநதக் குழந்தைக்கு, 'லட்சுமணன்' எனற நாமம பொருத்த முடையது

(எலலோரும் அப்பெயரை முணுமுணுக்கின்றனர்)

வசிஷ்டர் : *(நானகாவது குழந்தையைப பார்த்து)* முத்து உருக கொணடு வநதிருக்கும இக்குழநதை, செந்தாமரை மலரென, எழில வடிவாக இருக்கிறது இது, சததுருக்களைக கெடுககபபோகும் வன்மையால், 'சததுருக்கன்' எனற நாமததைச் சாற்றுகிறேன

(எல்லோரும அபபெயரை முணுமுணுககின்றனர்)

தசரதர் : தவ முனிவரே! நான மறைபோல் பிறந்திருக்கும், இநத நாலவருககும பொருத்தமான பெயர்களைச சூட்டி விடடீர்கள

இவாகள் வளர்நத பிறகு, தாஙகளதான இவர்களுககுக் கரையிலா அருமறையினோடு, வளாகலையையும் போதித்து, இவர்களை ஆளாக்கிவிட வேணடும, அயோததியின் அணியாக்கிட வேண்டும

காட்சி-47

சுபாவகிரிப பிரதேசம-அஞ்சனையின வீடு

[அஞசனை ஒரு வானர மகவைப பெறறெடுககிறாள அந்தக் குழநதையைக கையில எடுதது கேசரி மகிழசசியடை கிறார்]

காட்சி-48

தேவலோகம

தேவேந்திரன் : *(தேவர்களைப பாாதது)* அஞசனை வயிறறில இருநது வாயு புததிரன தோனறிவிட்டான! சிவனின அமசமாக! தாமத்தின வமசமாக! அரககாகளின மததததை அடககும் அங்குசமாக!

மாலும் சிவனும மணணுககு இறங்கி விட்டனா இனி மஙகலமதான! மகிழசசிதான! மறம வீழ, அறததின அரசாட்சிதான!

[இதைக கேட்டுததேவாகளும அரமபையரும வாததியக கருவிகளை இசைதது, மகிழ்சசியோடு ஆடுகினறனா]

காட்சி-49

[வாயுதேவன சோலையிலே மலை முகட்டிலே மேகக கூட்டத்திலே நீர்ப்பரபபிலே மகிழச்சியோடு நடனம ஆடுகிறான்]

காட்சி-50

அஞசனையின வீடு

[கேசரியும அஞசனையும பிறரும சூழநதிருகக ஒரு முனிவா, பிறநதிருககும வானரக குழநதையை ஆவலோடு பார்க் கிறார்.]

முனிவர் : மாாகழி மூல நட்சத்திரததில், இருளை அளிககும அமாவாசையனறு, தீமை இருளை அழிக்க, இந்தக குழநதை பிறந்திருககிறது

இவன பிறந்ததால, பேய அரககரின வாழநாள குறைநது விட்டது

இநத மலையிலே, ஒரு சுவாணமாகப பிறநதிருபபதால, 'சுவாணமேரு' எனற பெயா, இககுழநதைககுப பொருதத மாக இருககும

அஞசனையின புதலிரனாக இருபபதால, 'ஆஞசநேயன' எனறு செலலமாக அழைதது மகிழலாம

கேசரி : (முனிவரை நோககி) சுவாமி! என ஆஞசநேயனின எதிாகாலம எப்படி இருககும?

முனிவர் : தாமததின காலமாக அது இருககும சூரியன முதல வானோா அனைவரும தரும வரததைப பெறறு, சுபிடசமான வாழவு பெறுவான

இவன நினைததால, பெரிய மேருவைவிடத தன மேனியைப் பெரிதாககிக காட்டுவான

அறப அணுவை விடச சிறிதாய ஒடுககியும காடடுவான

இவன ஆறறல் அளபபரியதாக இருககும இவன அறததோடுதான பிணைபபுணடு இருப்பான்

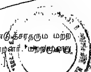
அஞ்சனை : மகிமை பொருநதிய என மகன், இந்த மலையை ஆணடு, மனையாள மககட செலவததோடு, சிறபபுற்று இருபபானா சுவாமி?

(இதறகு என்ன பதில அளிபபது எனறு சிறிது நேரம தயஙகுகிறாா முனிவா)

முனிவர் : இவனுககு ஒபபானவர்கள, இநத ஜெகததிலேயே இலலை எனறு திருமால உரைககப போவது, என திருஷடியில தெரிகிறது இதறகு மேல் வேறு எதைச சொல்ல முடியும்? (மன நிமமதியோடு, கேசரியும அஞ்சனையும, முனிவரைக் கையெடுததுக் கும்பிடுகினறனா)

காட்சி-51

அயோததி அரணமனை

[குழநதை ராமன தவழநது வர, அதைக கணடுத்சரதரும மற்ற மூனறு தாயமாரும் மகிழ்ச்சியடைகினறனர். மறற மூவரு குழந்தைகளும அருசில் இருக்கினறனர்.]

தசரதர் : குவளையும தாமரையும சோநதிருபபதுபோல, என ராமன் அழகு கொழித்துத் திகழகின்றான இவனைத தவிர, எனக்கு வேறு உடலோ, ஆவியோ கிடையாது

கைகேயி : இந்த ராமன, கோசலைககு மாததிரம மைநதனலல, எங்கள மூவருககும இவன அருமை மைநதன

கோசலை : புதிதாகப் பார்பபவாகள, இவன கைகேயி பிளளை எனறுதான் கூறுவார்கள். அவளிடமதான அதிகமாக ஒடடிக் கொளகிறான்

கைகேயி : (வேடிககையாக) ராமனைப பெறறதறகாக, அககாவின் மேல, நான் பொறாமைபபடவில்லை

இந்த ராமனை வளர்பபதறகாக, அககாவும எனமேல் பொறாமைபபடவேணடாம்

[இதைககேட்டு, எலலோரும சிரிககினறனர்]

[தாயா மூவரும, 'ராம்! ராம்!' எனறு கூறிக கைதட்டி இசையாகப பாடுகின்றனா

இதைக்கேடடு, நான்கு குழநதைகளும கை தட்டுகின்றன.]

காட்சி-52

அஞசனையின வீடு

[குழநதை ஆஞசநேயன விடாமல அழுது கொணடிருககிறான் பெற்றவாகள பல விளையாட்டுககள காட்டியும, அவன அழுகை நினறபாடிலலை என்ன செயவது எனறு தெரியாமல திகைக்கினறனா இபபொழுது ஒரு முனிவர் அங்கு வந்து, அழும குழந்தையின அருகில சென்று 'ராம்! ராம்! ராம்!' எனறு திரும்பததிருமபக கூறுகிறாா குழநதை இபபொழுது அழுகையை நிறுததி அமைதியாகிறது ராம! ராம! எனறு அந்த முனிவா சொலலச சொலலக குழநதை சிரிககிறது கை குவிதது வணககம தெரிவிககிறது]

கேசரி : (முனிவரை நோக்கி) சுவாமி! 'ராம்' என்பது மந்திரச் சொல்லா? இல்லை, ஏதாவதொரு தெய்வத்தின் பெயரா?

முனிவர் : பிறந்திருக்கும் ஒரு தெய்வத்தின் மானிடப் பெயர் அது. அந்த ராம சேவைக்காகவே பிறந்திருக்கும் குழந்தை இது!

அஞ்சனை : இது சிவாம்சம் கொண்டது, வாயு புத்திரன் என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டதே!

முனிவர் : சொல்லப்பட்டதும் உண்மை! நான் இப்பொழுது சொல்வதும் உண்மை!

கேசரி : யார் சுவாமி, அந்த ராம்?

முனிவர் : காலம் அவரைக் காட்டும் காலமெல்லாம், இவர்கள் இருவர் வரலாறும் ஒன்றாகி, இதிகாசமெனப் போற்றப் பெறும்

கேசரி : தவமிருந்து பெற்றெடுத்த என் பிள்ளை, பெற்றவர் களுக்கென்று வாழ மாட்டானா சுவாமி?

முனிவர் : எலலோர்க்கும் வாழ்வு அளிக்கும் மழையால், வருணனுக்குத்தானே பெருமை!

அந்த மழை, தன் வீட்டு முற்றத்தில் மாத்திரம் பொழிய வேணடும் என்று வருணன் நினைப்பானா?

இவன் கதை, தெய்வத்தை உணர்த்தும் காதையாகும்!

காட்சி - 53

அயோததி அரணமனை

[அரணமனை முறறததில, குழநதை ராமனை இடுபபில வைததுக கொணடு, கோசலை நிற்கிறாள

குழநதை ராமன, வானில் உள்ள சூரியனையே விழிபுரடடாது பாாதது கைநீடடி, அதைக கேடகிறான]

கோசலை : (பணிப்பெண்ணிடம்) எல்லாக் குழந்தைகளும் நிலாவைக்கேட்கும்

சூரிய வம்சததில் பிறநத இவன சூரியனைக கேடகிறான

(குழந்தையைப் பாரதது) ராமா! எலலார்ககும் உரிய சூரியனை நீ, உனக்கு மட்டும் விளையாடக கேடகலாமா?

ஒரு புறாவின துயர் நீக்க, தனனையே அரிநது கொடுக்கத் தராசுத தட்டில அமாந்த மனனவன் பரமபரை நீ!

வேணடாம கண்ணா! அநதச சூரியன, உலகிறகெலலாம சொநதமாக இருக்கடடும்!

காட்சி-54

அஞ்சனையின வீட்டு முறறம

அஞ்சனை : *(குழந்தை ஆஞ்சநேயனிடம) எனனடா சூரியனையே பாாததுக கொண்டிருககிறாய? அதைப பழமெனறு நினைதது விட்டாயா?*

அதோ மரஙகளில பழுததுக குலுஙகுது பாா! அவைதான நீ சாபபிட வேணடிய பழஙகள!

நான உனக்காகக கனி பறிதது வருகிறேன நீ வெயிலில வாட வேணடாம் நீ இங்கேயே இரு

[*இவ்வாறு கூறிவிட்டு அஞசனை அஙகிருநது சென்றுவிட, குழநதை ஆஞ்சநேயன, சூரியனை நோக்கி, இரு கைகளையும் நீட்டி, வானில் பறககத் தொடங்கி விடுகிறான்.*]

காட்சி-55

அயோததி அரணமனை

[முறறததில அமாநதிருககும குழநதை ராமன இபபொழுது சூரியனையே பாாததபடி உறசாகமாகக கை கொட்டு கிறான]

கோசலை : (பணிப்பெண்ணிடம்) குழந்தை மனதில் என்னமோ தோன்றியிருக்கிறது! அதுதான் மகிழ்ச்சியோடு கை கொட்டு கிறான்

அவனுக்கு வேண்டியவர்கள் யாரோ, வீரம் நிகழ்த்து கிறார்கள்! அதுதான் இவன் மகிழ்கிறான்

பணிப்பெண் : அரசியாரே! யார் அவர்கள்?

கோசலை : யாருக்குத் தெரியும்? இவனுக்குச் சொல்லத் தெரியாது! இவன் மனம் உணர்ந்ததை, நாம் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே!

காட்சி-56

வானம்

[வானில் சூரியனை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறான் குழந்தை ஆஞ்சநேயன். தேவர்கள் வானில் திரண்டு வந்து, இதை வியப்போடு பார்க்கின்றனர்]

ஒருதேவர் : பார்! பார்! சூரியனைப் பழம் என்று பறிக்கப் போகிறான், குழந்தை ஆஞ்சநேயன்!

இன்னொரு தேவர் : எப்படி இந்தக் குழந்தையால் பறக்க முடிகிறது?

முன்னவர் : வாயு புத்திரனாயிற்றே!

[இப்பொழுது தேவகன்னியரும், நீராடிக் கொண்டிருக்கும் கோலத்தோடேயே, விரைந்து வந்து, வானில் நிற்கின்றனர்]

ஒரு தேவகன்னி : ஏ ஏ. இந்த வானரக் குட்டி, சூரியனை நோக்கிப் போகிறது!

நமக்கு, இந்திர சபையைத் தவிர, வேறு எங்கு போவதற்கும் அச்சமாக இருக்கிறது

இன்னொரு தேவ கன்னி : இளங்கன்று பயம் அறியாமல் போகிறது!

வேறொரு தேவகன்னி : பயநதவாகள எலலாம, இநதிர சபையை அலஙகரிததுக கொணடிருககிறாகள!

நாரதர் : (மூசசிறைகக ஓடி வநது)

ஆபதது! ஆபத்து! சூரியனின வெமமை, அநத வாயுபுததிரனைக் கருககபபோகிறது!

இதைத தடுககாமல, வேடிககை பாாககத திரணடிருக்கிறார்களே!

பாதி குளிதத கோலததோடு வநது பாாப்பதறகு, இதென்ன சொககட்டான ஆட்டமா?

தேவகன்னி : எங்கள் குளிககும மேனியைப பாாபபதற்கு, நாரத மகரிஷி தவமிருக்க வேணடும!

நாரதர் : உங்கள் மேனியைப பறறி, நீஙகள காவம கொளவது நியாயமானதுதான!

கறபக விருட்சத்தின் காறறுபபட்டால, கருங்காலியும செவவாழையாகச் சிலிர்த்து நிறகும்!

இஙகு ஒரு பாலகன் பஸபம ஆகபபோகிறானே, அது பாாபபதறகு வேடிககையான காட்சி அலல!

அசுரா கையில அடிபடும பொழுது, எபபடிக குயயோ முறையோ என்று கூககுரல இடுகிறீாகள்! அநதக் கூககுரல இபபோது கேட்க வேணடாமா?

கூபபிடுஙகள வாயுதேவனை!

(உரககக கூபபிடுகிறாா)

வாயுதேவா! வாயுதேவா!

வாயுதேவன் : என்ன நாரதரே!

நாரதர் : பாருஙக உம புத்திரனை! சூரியனைப பழம என்று அதைக கவவ நெருஙகிக் கொணடிருககிறான! சுட்டெரிககும சூரியன, இநதச் சிசுவை விட்டு வைககுமா?

வாயுதேவன் : விட்டு வைகக வேணடும! இந்த ஆஞசநேயன, இநத மணணுலகில, மதுர காவியம் படைகக வநதிருககிறான!

சூரியனுககு இது புரிநதிருகக வேணடும வெயயவன வெங்கதிர், என புததிரன மேல வெணணிலா எனப பொழிக!

குளிர் சந்தன மழைபோல, என் தளிர்மேல், பகலவன் வெயில் படருக!

[இப்பொழுது சூரியனின் கதிர்கள் ஆஞ்சநேயனுக்குக் குளிர்ச்சியைக் காட்ட, அந்த இன்பத்தில் திளைக்கின்ற ஆஞ்சநேயன், மகிழ்ச்சியோடு, வானில் குட்டிக்கரணம் அடித்துவிட்டு, மீண்டும் சூரியனை நோக்கிச் செல்கிறான்]

காட்சி-57

வானம்

[ராகு இப்பொழுது வருகிறான். நடப்பவற்றை அதிர்ச்சியோடு பார்க்கிறான். சூரியனின் தேரில் ஏறி ஆஞ்சநேயன் தன் வாயால் சூரியனைப்பற்ற முயல்கிறான். சூரியதேவன் சிரித்தபடி தன் முகத்தை அங்கும் இங்கும் திருப்பிக் கொள்கிறான். இதைப் பார்த்துத் தேவர்கள் சிரிக்கின்றனர். தேவகன்னியர் கைதட்டி ஆர்ப்பரிக்கின்றனர்]

ராகு : இன்று சூரிய கிரகணம். நான் சூரியனை விழுங்க வேண்டிய நேரம். இது எனக்குப் போட்டியாக, ஒரு வானரக் குட்டி, அதைச் செய்ய முயன்று கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு அனுமதியளித்தது யார்? எனக்குள்ள உரிமையை இழக்க நான் தயாரில்லை. ஏற்கனவே வெட்டுண்ட உடலோடு இருக்கிறேன். இனியும் வீழ்ச்சியடைவதற்கு, நான் சம்மதிக்க மாட்டேன். அந்தத் தேவேந்திரன் செய்த காரியமா இது என்று அறிகிறேன். ஆடல்பாடலை ரசித்துக் கொண்டிருக்கத்தானே, அந்தப் பதவியில் அவன் இருக்கிறான்! பிரபஞ்ச இயக்கத்தில், அனாவசியமாக அவன் தலையிடுவானேன்? சூரிய சந்திரரை ஒரு நாள், சிலபொழுது விழுங்குவது, எனக்கு அளிக்கப்பட்ட சன்மானம். இது பொறுக்கவில்லை அந்த இந்திரனுக்கு! அவன் லோகத்துச் சுந்தரிகளை, நான் திரும்பிக்கூடப் பார்ப்பதில்லை. ஆனால் தேவேந்திரன், என் திறந்த வாய்க்குள், மண்ணைப் போட்டு விட்டான்!

நேரில் சென்று கேட்கிறேன் நீதியை!

காட்சி-58

இநதிர சபை

தேவேந்திரன் : *(ராகுவை பாாதது)* பாமபுப பதரே! என மீதா குற்றம சுமததுகிறாய? நான யாரையும சூரியனை விழுஙக அனுபபவிலலை என கவலை எனககு! அநத ராவணன எபபொழுது வருவானோ எனறு அஞசி, அரியணையின விளிமபில அமாநது கொண்டிருககிறேன!

ராகு : தேவேநதிரா! நீ சொலவதை, உணமையெனறு ஏறறுக கொளகிறேன

எபபொழுதும சுகிததிருககும சுபாவம உனககு உணடே. தவிர, பிரபஞச இயககததில தலையிடடுக குழப்பம செயயும துணிசசல, உனனிடம கிடையாது எனபதை இபபொழுது உணாகிறேன

நீ இபபொழுது எனனோடு வான மணடலததிறகு வநது, அநத வானரககுடடி செய்கினற காரியததைப பாா!

தேவேந்திரன் : நான ஏன அஙகெலலாம வர வேணடும? வேணடாத சுமையெல்லாம சுமபபதறகு, நானெனன பூமாதேவியா?

இசையில நடனததில பொழுதைக் கழிததுக கொணடி ருபபது, பொறுபபற்ற செயல அலல!

இனிமையாகப பொழுதைக கழிபபவனதான, வாழவில வெறறி அடைநதவனாகக கருதப்படுவான!

ராகு : அபபடியானால், உனககு ஏறிவர ஐராவதம எதறகு? கையிலே வஜராயுதம எதறகு?

தேவேந்திரன் : இதெலலாம தேவையிலலை எனறு கூறுகிறாயா?

ராகு : வாளேநதியன், வளையல அணிநத மஙகைபோல, குமமியடிததுக கொணடிருக்க மாடடான!

உன் இநதிர சபையின இசைக குயில்களும, நடன மயிலகளும, இபபொழுது வானிலதான திரணடிருக கினறனா

தேவேந்திரன் : *அடுதத வீட்டில சத்தம கேட்டால, ஓடிபபோய விடுகிறாகள!*

நீ வறபுறுததிக கூப்பிடுவதால, இபபொழுது நானும அங்கு வருகிறேன

ராகு : *ஐராவததின மேல ஏறி, வஜராயுததைதக கையில ஏந்திவா!*

தேவேந்திரன் : *ஏதோ கூததுககாக, வேஷம கட்டியதுபோல இருககும!*

சரி, உன ஆசையைக கெடுப்பானேன! அவவாறே வருகிறேன

காட்சி-59

வானம

[ஐராவதம எனனும யானையின மேல ஏறி கையில வஜராயுதம எனனும வாளுடன இநதிரன வானமணடலம வருகிறான உடன ராகுவும வருகிறான

இனனும ஆஞசநேயன சூரியனைத தன வாயால பறறுகினற முயறசியிலே ஈடுபடடுக கொணடிருககிறான]

ராகு : *பாா இநதிரா! அநத அநநிய வானரககுட்டி, அலா கதிா மணடலம வநது, ஆதவனைக கவவ முயலகிறது! இது நியாயமா?*

தேவேந்திரன் : *நியாயமிலலைதான!*

ராகு : *வெளளிக குனறுபோல உளள ஐராவதம ஏறி வந்திருககிறாய! உன சொலலுககொரு மரியாதை இங்கு கிடைகக வேணடாமா?*

அநத வானரக குடடியை விலககச சொல்லு, எனககு வழிவிடச சொலலு!

தேவேந்திரன் : *வானரஙகள சொலலுககுக கடடுபபடாது! கலலுககுததான கட்டுபபடும!*

ராகுவே! நீ போய இபபொழுது அநதத தினகரனைப பற்று! பற்று இலலாபோல, அநத வானரக்குட்டி ஒதுஙகி விடும!

ராகு : உன வஜராயுததத்தை நமபிச சூரியனை நெருங்குகிறேன

தேவேந்திரன் : உன தலையைக காபபாற்ற, நான தவற மாட்டேன நவக்கிரகங்களின எண்ணிக்கை குறைநது விட்டால, பிரபஞசத்திறகு அது இழபபு ஆயிறறே!

[ராகு அச்சததோடு மெதுவாகச சூரியனை நெருங்கிப போக, ஆஞ்சநேயன இப்பொழுது வருகின்ற ராகுவைப பார்க்கிறான 'இதுவும ஒரு கனிதானோ?' என்று எண்ணு கின்ற குழந்தை ஆஞ்சநேயன, ராகுவைப் பிடிக்க வருகிறான ராகு கதறிக கொணடு, இந்திரனிடம ஓடி வருகிறான இபபொழுது ஐராவதம என்னும் யானையை, அஙகு காணுகினற ஆஞ்சநேயன், 'எவ்வளவு பெரிய வெள்ளைக கனி!' என்று எணணி, ஐராவதத்தின் வயிற்றைப் பறறி, அதைக கடிக்கிறான]

ராகு : தேவேநதிரா! உன வஜராயுதத்தை எடுதது, அநத வானரக் குட்டி மீது வீசு! தேவேந்திரன, இநதக களத்திலும் தோற்று விட்டால, இந்திரசபையிலே நீ எபபடி நுழைய முடியும?

தேவேந்திரன் : கனல் உமிழும, ஆலகாலமெனனும் விஷத்தைச சிதறும இந்த வஜராயுதத்தை, ஓர அறப வானரககுட்டி மீது வீசுவதா? வேறு வழியிலலை!

[இவ்வாறு கூறிவிட்டு, இநதிரன ஆஞ்சநேயன மீது வஜராயுததத்தை வீசி எறிய, அதனால் தாக்கபபடுகின்ற ஆஞ்சநேயன, மயக்கமடைநதவனாய, ஒரு மலையில விழுகிறான]

காட்சி-60

வானம

[இதையெலலாம் காணுகினற வாயுதேவன, சினதததால நெருபபுச சொறகளை வீசி எறிகிறான]

வாயுதேவன் : ஒரு குழநதையிடம், தன வீரததைக் காடடி விடடான, அநதக கோமான இந்திரன!

என கணமுனனாலேயே, என புததிரன அடிதது வீழ்த்தப படடான! அறியாபபிளளை அவன! அவனைத்திருத்த, தேவேநதிரன் வேறு உபாயம தேடியிருகக வேண்டும். புலி அடிககும கணை எடுதது பூவைச சிதைதது விடடான்!

இமைபபொழுதில, இம்மூவுலகினையும கெடுபபேன்!

புததிரனைத துடிதுடிகக வைததால, அவன தந்தை சததுரு ஆகமாடடானா?

வேடிககை பாரகக வந்தவாகளே! விஷத்தை விழுங்கத தயாா ஆகுஙகள்!

[இவவாறு வாயுதேவன் கூற, தேவாகள அசசததோடு வான மணடலத்திலிருநது ஓடுகினறனா தேவமகளிரும் ஆடைகள் அவிழ்நது வீழ, அங்கிருநது ஓடடமெடுக்கின்றனா]

காட்சி-61

மலை

[மலையில விழுநது கிடககும ஆஞசநேயனைத தன மடியில கிடததிப புலம்புகிறான வாயுதேவன]

வாயுதேவன் : ஆஞ்சநேயா! நீ சிவாம்சம் பொருந்தியவன் என்று சொலலப்பட்டாயே! சிதறு தேங்காயைப் போல, உன் தாடையை உடைத்து விடடாாகளே!

பேச்சு மூச்சற்றுக் கிடக்கிறாயே! இந்தப் பிரபஞ சத்தையே பேச்சு மூச்சற்றுப் பெரும் அவதிக்கு உள்ளாக்கு கிறேன்!

என் சஞசாரம இலலாவிட்டால், ஏது காற்று? உயிர்கள இமுதது விடும மூச்சை நிறுத்தி விடுகிறேன்!

காற்று இலலாமல், எலலா உயிாகளும், கட்டைபோல விழுந்து கிடக்கடடும்!

அநதத தேவேநதிரன சபையிலே இனி ஆடல் பாடல் இருககாது, அடிவயிறு பெருகக, மூசசுத் திணறி, மயங்கி மணணைக கவவிக கிடபபாாகள!

இந்த வாயுதேவன வலலமை எனன எனபதைக் காட்டி விடுகிறேன!

என புததிரன மடிய, இநதப பிரபஞசம ஜீவித் திருககுமோ?

இனி இநத ஆஞசநேயன எழுநது நடநதால்தான், எல்லா உயிாகளுககும மீட்சி உணடு! இல்லையென்றால வீழ்ச்சிதான்! வெறும சடலமதான் அவாகள்!

இதோ, என இயககததை நிறுததுகிறேன கூத்தாடும் இயறகையின அசைவுகளை நிறுததி விடுகிறேன!

[இவவாறு கூறிவிட்டு, வாயுதேவன், தன மூச்சை அடககுகிறான]

காட்சி-62

ஒரு சோலை

[அசைநது கொணடிருககும மரககிளைகள திடீரெனறு, எழுதிய சித்திரம போல அசையாது இருநது விடுகினறன]

காட்சி-63

கடல

[அலை வீசி ஆரபபரிககும கடல அலைகள அறற அமைதி யான ஏரிபோலக காடசியளிககிறது]

காட்சி-64

யாக பூமி

[காறறிலலாமல வேளவியின நெருபபு அணைநது விட அஙகு இருககும முனிவாகள் மூசசுத திணறலால கீழே சாயகினறனா]

காட்சி-65

மணவிழா நடககும இடம

[மஙகல இசையோடு நடககும மணவிழா காறறு இலலாமல எலலோருமு மயககமாகி ஒருவா மேல ஒருவா சாயநது கிடககும பரிதாபக் காடசியாக மாறுகிறது]

காட்சி-66

தேவேநதிரன சபை

[சபையில ஆடிக கொணடிருககும தேவ மஙகையா மூசசுத திணறலால கீழே சரிகினறனா தேவேநதிரனும மறற தேவாகளும வயிறறைப பிடிததுக கொணடு தடுமாறு கினறனா அஙகிருநது ஓடுகினறனா]

காட்சி-67

சதயலோகம

[தேவேநதிரனும பிறதேவாகளும சதயலோகததிறகுத தட்டுத தடுமாறி வநது நிறகினறனா

தேவேநதிரன பிரமமனிடம திகைத திணறிப பேசுகிறான]

தேவேந்திரன் : ஆதி வேதியனே! பிரமமனே! மூசசுவிடக காறறின சஞசாரம இல்லாததால, இந்தப பிரபஞசமே செயலற்றுப போய விட்டது!

எலலோரும மரப்பாவை போல அங்கஙகே வீழ்ந்து கிடககினறனர்!

நாஙகளும வயிறு புடைகக, மூசசுத திணறிக கொண டிருககிறோம!

வாயுபுததிரன தாககபபட்டான எனறு, அநத வாயு தேவன, இந்தப பிரபஞசததைத தகாகக நினைக்கினறான!

எலலா உயிர்களையும படைததளிதத இனியவனே!

அநத வாயுதேவனைச சமாதானபபடுததி யாவாககும வாழவு அளிகக வேணடும்!

பிரம்மன் : தவறுகள் செயவது, தேவேநதிரனின இயலபுதானே! அதறகாக, இநதப் பிரபஞசமே தணடிககபபடுவது நியாயம அலல!

வாருஙகள், நாம எலலோரும, அநத வாயுதேவனைப போயப பார்ககலாம

அநத வாயுகுமாரன் பிழைதது விட்டால, வாயுதேவனும நடநதவைகளை மறநது, தன இயககததைத தொடஙகி விடுவான

காட்சி-68

மலை

[இநதிராதி தேவாகளோடு பிரமமன வாயுதேவன இருககும மலைககு வருகிறான]

வாயுதேவன் : பிரமம தேவரே! என பிளளை கிடககினற கோலததைக கணடாயா?

மலாசசெண்டால தடவ வேணடிய, இநதப் பிஞ்சு மேனியை, சூராதி சூராகள, வஜராயுதத்தால வீழததியிருக கிறாாகள்!

எல்லோருக்கும் மூச்சைக் கொடுக்கும் நான், என் புத்திரன் மூச்சற்றுக் கிடக்கும் கொடுமையைக் காண வேண்டுமா?

பிரம்மன் : வாயுதேவா! நடப்பதெல்லாம் நல்லதுக்கே என்று எடுத்துக்கொள்! உன் புத்திரன் இப்பொழுது, இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் முக்கிய புருஷனாகப் பேசப்பட்டு விட்டான்!

அவனை உயிர்ப்பித்துத் தருகிறேன், நீயும் உன் மூச்சை வெளிப்படுத்தி, இந்த மூவுலகையும் இயங்கச் செய்

ஆணும் பெண்ணும் காதல் செய்தால்தான், சந்ததி தழைக்கும் வெறும் கட்டைகள் போல கிடந்தால், உலக மெல்லாம் அழிந்து விடும்

உன் கோபத்தால், யாவும் நிர்மூலமாக வேண்டாம் உனக்கு உன் மைந்தன் வேண்டும் எனக்கு இந்தப் பிரபஞ்சம் வேண்டும் இருவரும் பெறுவோம் இவற்றை

[இவ்வாறு கூறிப் பிரம்மதேவன், ஆஞ்சநேயன் உடலைத் தன் கையால் தடவிவிட, ஆஞ்சநேயன் உயிர்பெற்று எழுகிறான்

இது கண்டு, வாயுதேவன் உட்பட, எல்லோரும் மகிழ்கின்றனர் வாயுதேவன், இப்பொழுது, தான் அடக்கி வைத்திருக்கும் மூச்சை, ஒரு நீண்ட பெருமூச்சாக வெளிப்படுத்துகிறான்]

காட்சி-69

சோலை

[சலனமற்று இருக்கும் மரக்கிளைகள், காற்று வீசிட இப்பொழுது அசைந்து ஆடுகின்றன]

காட்சி-70

கடல

[ஏரிபோல காணபபடுகினற கடல இபபொழுது அலை வீசி ஆர்ப்பரிககிறது]

காட்சி-71

யாக பூமி

[அணைநது கிடககும வேளவிததீ திடீரென எரிய கீழே சாயநது கிடககும முனிவாகள எழுநது அமர்ந்து வேத கோஷம செயகினறனா]

காட்சி-72

மணவிழா நடககும இடம

[இஙகு விழுநது கிடபபவாகள மநதிரமபோல எழுநது நடமாட மகிழசசி ஆரவாரமும மஙகல இசையும தொடாகினறன]

காட்சி-73

தேவேநதிரன சபை

[சுருணடு கிடககும தேவமஙகையா எழுநது நினறு விடட இடததிலிருநது தொடாநது ஆடுகினறனா]

காட்சி-74

மலை

பிரமமன் : (தேவேநதிரனை நோககி) தேவேநதிரா! இநத வாயுபுததிரன, இநத ஜெகத்திலே செயறகரிய செயயப் பிறநதிருபபவன

ஓர அவதார மூரததிககு, ஆதரவாக, அருமை துணையாக, நடமாட இருபபவன

இவன வநத நோக்கம நிறைவேறிட, இந்த வைய கததில, இவன சரிதம கொணடாடபபெற, தேவாகள் எல்லோருமு, இவனை வாழததி, வரம அளியுங்கள இப்படித தாமததை வலுபபடுததக கரம கோததுக காரியமாற்றுஙகள்

தேவேந்திரன் : பிரமமதேவரே! பிழை எனனால் நேர்ந்து விடடது. ஆனாலும பிரகாசமான வாழ்வு, இதனால இவனுககு ஆரமபமாகி விடடது

இவன கனனமாகிய அனு அடிபடடு, மீணடும ஒன்று சோநததால, இவன 'அனுமான!' எனறு பெருமையாக அழைக்கபபெறடடும

ஏறபடட விபத்தால, இநத இனிய நாமம், இவனுககுப பொருநதடடும

எதிரிகள் இநதிராஸதிரததை, இவனமீது ஏவினால், அநத அஸதிரம, இவனுககு எந்தக கெடுதலையும் ஏறபடுத் தாது மலாககணை போல, இவன மேனிபடடு, மண்ணில விழுநது விடுமு

இநத வரததை, என பஙகாகத தநது மகிழகிறேன

[இபபொழுது சூரியதேவன இஙகு தோன்றுகிறான]

பிரம்மன் : பொல்லா இருளைக் கடிநது ஓடடும் புவனதீபனே! சூரியனே! நீ கொடுககின்ற வரததைக் கொணடிடக காததிருக்கிறான இந்தப பிளளை

சூரியன் : எல்லா விததைகளையும ஏற்கும ஆற்றலை இவனுககு அளிக்கிறேன என கரஙகளாகிய கதிர்களின வலலமை யையும, இவனுககுப பஙகிடடுக கொடுக்கிறேன

[இபபொழுது எமதாமன் இஙகு தோனறுகிறான]

பிரம்மன் தரணியோரைவிதி வழியே தணடிககினற எமதாமனே! உன பஙகையும், இவனுககுப பரிமாறிவிடுபபோ

எமன் : இநத அனுமானுககு, யுதத பூமியிலே மரணம இலலை இலககுத தவறாத இநத எமனின தணடினாலும, இவன் ஆருயிா பிரியாது

[இபபொழுது வருணன இஙகு தோனறுகிறான]

பிரம்மன் : வருணதேவ!வானமழை போல, உன வரத்தையும இவனுககுத தநது அருள செய்வாய

வருணன் : நீரால, இவனுககு ஆபதது இலலை கொநதளிககும கடல, இவனைக குமபிடடுக கூத்தாடும

[குபேரன இபபொழுது இஙகு தோன்றுகிறான]

பிரம்மன் : கோடிகோடியான ஐஸவாயஙகளுககு அதிபதியே! குபேர தேவா! உன் ஆசியையும, இநதப பிளளை யாசிககிறான

குபேரன் : எநத யுததத்திலும், இவனுககுத தோலவி கிடையாது வெறறியே, இவன வாழககையின வணணச சிததிரமாக இருககும

[விசுவகாமா இபபொழுது தோனறுகிறான்]

பிரம்மன் : வானோர் தசசனே! விசுவகாமாவே! உன வாய வார்ததையை, வரமாகச செதுககிக காட்டு

விசுவகர்மா : தீயோரை வேர் அறுக்கும எழில் தேவா படை யாலும, செருககளததில, இந்தச்சீராளனுக்குச் சாவு இலலை

என அணி குணடலஙகள, இனி இந்த அனுமன காதுகளை அலஙகரிக்கட்டும்

[இவவாறு கூறி, தான அணிநதிருநத குணடலங்களைக கழறறி, அனுமனுககு அணிவிககிறான்]

பிரம்மன் : வானோரே! இநத அனுமனுககு அழிவு இலாத வரததை அளிததீாகள

என பிரமமாஸதிரததாலும, இவனுககு மரணம

இலலை எனறும மரணமீ இலலாப பெருவாழவினை இவன பெறுவான வாயுதேவா! இவன, தான நினைதத வடிவஙகளை எடுககும ஆறறலையும அருளுகிறேன

வையததோககும வானோககும இனனல செயயும ராவணனதன லஙகை நகரை, இவன எரியூடடி நிமூலப படுததுவான

வரலாறறில, இது வைரவரியாகப பதிநதிருககும கோசலை மைநதன ராமனின மனம உவபப, அரககர்குலம அறுததுப்பினனை இவன், தெயவ ராமனின பேரருளாற பிரமமபதமும பெறுவான்

[இபபொழுது சிவன இஙகு தோனறுகிறார்]

சிவன் : எலலோரும வரம அளிதது விட்டீர்கள நான மாததிரம விடடுப் போகலாமா?

பிரம்மன் : செஞ்சடையோனே! உன அமசநதானே இநத வானரக் குழநதையின உருவம!

பூமிககு அனுபபி, உலவ விடடிருக்கிறாய இநதப பேராளன பிறபபெடுதத நோககம நிறைவேறிட, நாஙகள, எஙகள பஙகை ஆபபணிததிருககிறோம

சிவன் : மிகக மகிழசசி இனிமேல, நாமெலலாம வான உலகு செனறுவிடுவோம இநதபபிளளை, இஙகு தன விளை யாடடைத் தொடரடடும.

காட்சி-75

அயோததி அரண்மனைத தோடடம

[குழநதை ராமன அரணமனைத தோடடததில் நினறு கொண டிருகக அருகில அரசி கைகேயியும நிற்கிறாள இப பொழுது ராமனமேல வானிலிருநது பூமாரி பொழிகிறது இநத அதிசயம கணடு கைகேயி திகைககிறாள இபபொழுது இஙகு வரும வசிஷட முனிவரிடம இதுபறறிக கேட்கிறாள]

கைகேயி : *தவ முனிவா அவாகளே! என ராமன மேல, வானிலிருநது பூமாரி பொழிகிறதே!*

இது நல நிமிததம தானே? இது உணாததுவது எனன சுவாமி?

வசிஷ்டர் : *கைகேயி அரசியே! இநத ராமன எதிாகாலததில் நிகழத்தபபோகும பெரிய காரியததிறகுத துணையாக, இபபொழுது பேராறறல சேர்ந்து விடடது!*

தேவர்கள, மலரைக கொட்டித் தஙகள மனமகிழ்ச்சியை வெளிபபடுததுவது இதறகாகததான!

கைகேயி : *என்ன காரியம சுவாமி அது? என் ராமன எலலா உலகஙகளையும வெலவானா?*

வசிஷ்டர் : *பொலலா மனிதாகளைக களைவான! இதறகு மேல சொலல ஏலாதவனாக இருககிறேன அரசி!*

கைகேயி : *என் ராமனுககு ஏறறம எனபதை, இரு காதுகளால் கேட்கினறேன இது போதும சுவாமி, நான நிமமதி பெற!*

காட்சி-76

அஞசனையின வீடு

[அஞசனை படுதத படுககையாகக கிடககிறாள வைததியா நாடி பிடிததுப பாாததுக கொணடிருககிறாா கேசரி அருகில கவலையோடு நினறு கொணடிருககிறாா]

வைத்தியர் : *நாடி தளாநது கொண்டிருககிறது!*

கேசரி : *எனன வைததியம செயதாவது, அஞசனையைப பிழைக்க வைதது விடுஙகள்! உஙகள கால் அளக்கும் மலை நாடடை எடுததுக கொளளுஙகள்!*

வைத்தியர் : *என கையிலோ, மருநதிலோ எதுவும இல்லை! மகன காணாமற் போய்விடடானே எனறு, இவாகள் மனம குமுறிக கொணடிருககிறது! அநத மனககுறை தீர்நதால், உடல, நலம பெற்றுவிடும!*

அஞ்சனை : சிவ அம்சம் என்று சொன்னார்கள்! வாயு புத்திரன் என்று சொன்னார்கள்!

அற்பாயுசிலே போவதற்கு இத்தனை அடைமொழிகள் எதற்கு?

சூரியனை நோக்கிப் போன பிள்ளை, சுட்டு எரிந்து, எங்கே சாம்பலாகக் கிடக்கின்றானோ?

தவமிருந்து பெற்ற பிள்ளையை, எமனுக்குத்தாரை வார்த்துக் கொடுத்து விட்டேன்!

இனியும் நான் இருப்பதிலே, ஏதாவது அர்த்தம் இருக்கிறதா?

கற்பை இழந்து பதிவிரதை வாழமாட்டாள்!

என் பிள்ளையைப் பறிகொடுத்துவிட்டு, நானும் வாழ மாட்டேன்!

என் உடல், அந்தச் சூரியன் கருக்காமலேயே வாடி உதிர்ந்து விடும்!

கேசரி : அஞ்சனை! ஆஞ்சநேயன் உயிரோடு மீண்டு வருவான் என்று முனிவர்கள் சொல்கிறார்கள்

அந்த சுப நிகழ்ச்சி நிகழ வேண்டித்தான், அவர்கள் யாகம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்

அஞ்சனை : பெரிய நெருப்பு, அந்தச் சூரியன் சுட்டெரித்து விட்டது!

இந்தச் சின்ன நெருப்பு, யாகத்தீ, மீட்டு எடுத்து வர முடியுமா?

அவர்களுக்குத் தெரிந்ததை, அவர்கள் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்!

அவர்கள் பிழைப்பு அது!

அதனால், எனக்கொன்றும் ஆதாயம் இல்லை!

என் மடி கனக்கப்பிள்ளை இல்லாமல், என் உடல், இந்த மண்ணில் நடமாடாது!

வேள்விகள் நடக்கட்டும்! வேதங்கள் முழங்கட்டும்! அவற்றால் பலன் உண்டு என்று நம்புவோர் நம்பட்டும்!

நமபி, நாசததைக கணடுவிட்டனான, இநதப பொலலாத பிறவியிலிருந்து விடுபட்டு விடுகிறேன!

[இப்பொழுது வாயுதேவன, ஆஞ்சநேயனைக் கைகளில தாங்கியபடி, அங்கு வருகிறான

எலலோரும இது கணடு இனப அதிாசசி அடைகினறனா]

கேசரி : (உணாசசிப பிரவாகததோடு) அஞ்சனை! நம செலவன ஆஞ்சநேயன! இதோ பார்! நலமோடு இருக்கிறான்! நீ வாழ, வநது விட்டான!

[அஞ்சனை எழுநது ஓடிப்போய்க, குழநதையை வாரி அணைதது, உணாசசி மேலீட்டால, அழுது தீாககிறாள]

காட்சி-77

யாக பூமி

[வேளவித தீ எரிநது கொணடிருககிறது, சுறறிலும அமாநது முனிவாகள வேத மநதிரஙகளைச சொலலிக கொணடிருக் கினறனா

இப்பொழுது ஒரு முனிவா அங்கு பரபரப்போடு ஓடி வருகிறாா]

ஓடிவந்தமுனிவா : கேசரி மைநதன கிடைதது விட்டான்!, ஆஞ்சநேயனை, வாயுதேவன நலமோடு கொணடு வந்து, கேசரியிடம கொடுதது விட்டாா!

ஒரு முனிவர் : (மகிழசசியோடு) யாகம பூாததியாவதற்கு முனபே, யாகததிறகான பலன கிடைதது விட்டது!

நம முயறசியிலே எதுவும் இலலை! அதறகாக அயர்ச்சியோடு நாம சும்மா இருநது விட முடியுமா?

சிறு குழநதை கைகால அசைபபதுபோல, நாமும் இயஙகிக கொணடிருக்கிறோம! அவவளவுதான!

வாருஙகள, அநதத தெயவக குழநதையைப போயப பாாதது வருவோம

[முனிவர்கள் எல்லோரும் அங்கிருந்து கிளம்பு கின்றனர்]

காட்சி-78

அஞ்சனையின் வீடு

[குழந்தையை அணைத்தபடி அஞ்சனை இருக்க கேசரி கை குவித்து நிற்க வாயுதேவன் நடந்தவைகளை இவர்களிடம் சொல்லி முடிக்கிறான்]

வாயுதேவன் : நடந்தவை இவைதான் 'வந்து துன்பம், வரம் பலவற்றை, இந்தப் பிள்ளைக்கு அருளிவிட்டு, இன்பமாக உருமாறி விட்டது

இந்திரனின் வஜ்ராயுதம், இவன் வைரமாக ஜொலிப் பதற்கு, வழி செய்து விட்டது 'அனுமன்' என்ற நாமத் தையும், இந்த அகிலந்தா கொண்டாடச் சூட்டி விட்டது

இவனை, உங்கள் பிள்ளை என்று சிறைப்படுத்தா தீர்கள் இவன், ஊர் உலகத்திற்காக வளரும் பிள்ளை தர்மம் காக்கப் பிறப்பெடுத்த பெருமான் இவன்

இவன், விரும்பிய இடத்துக்கெல்லாம் செல்லட்டும் செல்லும் இடமெல்லாம், அல்லலை ஒழித்து, அறத்தைப் பயிர் செய்யும் ஆற்றலுடையோன் இந்த அனுமன் நம் செல்வனை, நாம் பாராட்டிக் கொண்டிருப்பதைவிட, ஊரார் பாராட்ட, அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதிலேதான், உவகை மிகுதி!

[இப்பொழுது முனிவர்கள் அங்கு திரளாக வருகின்றனர் குழந்தையைப் பார்த்து மகிழ்கின்றனர்]

ஒரு முனிவர் : வாழக ஆஞ்சநேயன! வளாக அவனதன் ஆற்றல! வாழிய அவனது பெருமை!

இன்னொரு முனிவர் : கதிரவனை வென்ற கரகணடே! உன புகழ், புவனம உள்ளவரை திததிக்கும!

வேறொரு முனிவா : நீ ஆஞசநேயனா? அறபுதஙகள காட்டும, அறததின நேயனா?

வாயுதேவன் : முனிவா பெருமககளே! வாயகுளிர, இவனை வாழததுஙகள உஙகள வாழ்த்துக்கள், இவன ஆறறலைப பெருககும உஙகள தவவலிமை, இவன வலிமைபெற வகை செய்யும

எபபொழுதும சஞசரிததுக கொணடிருபபவனே, இநத வாயுதேவன் ஆதலால, நான இபபொழுது இஙகிருந்து விடைபெறறுக் கொளகிறேன

காட்சி-79

அயோததி அரணமனைத தோடடம

[மான குடடிகள தோடடததில மேயநது கொணடிருககச சிறுவன ராமன, அவறறைப பாரககாமல யாரையோ தேடுவதுபோல ஒரு திசையை நோககிப பாரததுக கொணடிருககிறான]

பணிப்பெண் : ராமா! மான குடடிகளோடு விளையாடு! எஙகோ வெறிததுப பாா்த்துக கொணடிருககிறாயே! யாரைத தேடுகிறாய?

ராமன் : தெரியவில்லை - ஆனாலும தேடிக கொணடிருககிறேன!

காட்சி-80

மலைப பிரதேசம

[மலை நாடடில வளருகினற சிறுவன ஆஞசநேயன ஒரு மரககிளையில அமர்ந்து ஒரு திககு நோககி உறறுப பார்ததுக கொணடிருககிறான

இபபொழுது அநத மரததடிககுக கேசரியும அஞசனையும வருகிறாா்கள]

அஞ்சனை : *(மகனைக் காட்டிப் பேசுகிறாள்) இப்படித்தான், எப்பொழுதும், அந்த மரக்கிளையிலே ஏறி அமர்ந்து கொண்டு, யாரையோ தேடுவதுபோல், பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்*

கேசரி : *யாரைத் தேடுகிறானாம்?*

அஞ்சனை : தெரியவில்லை என்கிறான் ஆனால் இப்படித் தேடிக் கொண்டிருப்பதை நிறுத்துவதும் இல்லை

கேசரி : *அவன் செய்கின்ற காரியங்களுக்கு, நம்மால் காரணம் கண்டு பிடிக்க முடியாது அவனைப் பூரணமாக உணர்ந்து கொள்ள நம்மால் ஏலாது அவன் கிழிக்கின்ற கோட்டை அழிக்காமல் இருப்போம் அதுதான், நாம் அவனிடம் காட்டுகின்ற அன்பாகப் பாசமாக இருக்கும்*

காட்சி-81

கயிலை மலை

உமையம்மை : *(சிவனாரை நோக்கி) எங்கே புறப்பட்டு விட்டீர்கள்?*

சிவன் : *சேர வேண்டியவர்களைச் சேர்த்து வைக்கப் போகிறேன்*

உமையம்மை : *அதற்கான காலம் வந்ததாகத் தெரியவில்லையே! வளர்ந்த பிறகு, ஆரண்யத்தில் அல்லவா, அவர்கள் சந்திக்க வேண்டும் என்று பேசிக் கொண்டீர்கள்*

சிவன் : *இப்பொழுதே, விளையாட்டுத் தோழர்களாக, அவர்களைச் சேர்த்து வைக்கிறேன்*

உமையம்மை : *உங்கள் விளையாட்டைத்தானே, அந்த மக்கள், விதி என்று பேசிக் கொள்கிறார்கள்! செய்யுங்கள், செய்யுங்கள்! உங்களுக்கும் பொழுதுபோக வேண்டாமா?*

சிவன் : *என் பொழுதைப் போக்கவா, அங்கும் இங்கும் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறேன்? பூமிப் பரப்பிலே, தர்மம் தழைக்க, என் தரப்பிலிருந்து ஏதாவது செய்ய வேண்டாமா? இப்படிப் பேசுகிறாயே தவிர, என்னைப்பின் தொடர்ந்து நீயும் வராமலா இருக்கப் போகிறாய்?*

(இவ்வாறு கூறிவிட்டுச் சிவன் அங்கிருந்து செல்கிறார்)

காட்சி-82

மலைப பிரதேசம

[கேசரி தன மைநதன சிறுவன ஆஞசநேயனுககு கதாயுதப பயிறசி கொடுததுக கொணடிருககிறார்

இபபொழுது சிவனார இஙகு வருகிறார ஒரு குரஙகாட்டியாக உருமாறுகிறார

இவாகள அருகில வநது ஆஞசநேயனைத தூககிக கொணடு ஓடுகிறார

ஏ! குரஙகாட்டி! குரஙகாட்டி! எனறு கூவியபடி கையில கதையோடு, கேசரியின தொடாநது ஓடுகிறார]

காட்சி-83

அஞசனையின வீடு

[அமைதியினறித தததளிககினற மனதோடு வீட்டு வாயிலுககு வருகிறாள அஞ்சனை

அஙகு உமையாள ஒரு குறததி உருவிலே நினறு கொணடிருககிறாள]

குறத்தி : *ஆரூடம சொலலும் மலைக் குறததி நானமமா! நடந ததைச் சொல்வேன் நடபபதைச சொலவேன நடககப போவதைச சொலவேன் நமபிக கேட்பதாக இருநதால, எலலாம சொல்வேன*

எள் விழுநது கிடக்கும் இடததைககூட, நான குறி பாாததுச் சொலலி விடுவேன

உன புருஷனும பிளளையும இன்னும வீடு வரவிலலையே எனறு விசனததோடு நீ இருககிறாய! இலலையா?

அஞ்சனை : *(பரபரபபோடு) ஆமாம, ஆமாம*

குறத்தி : உடகாாநது குறிகேளு! கயிலை மலை உமையாளை மனதிலே நினைததுககொள்! அவள வாகதெனறு, என வாககை எடுத்துக கொள்!

காட்சி-84

மலைப பிரதேசம

[ஓடிச செலகினற குரஙகாட்டியைப பிடிதது நிறுததி அவன கையிலுள்ள ஆஞ்சநேயனைப பறிததுக கொளகிறாா கேசரி]

கேசரி : (கோபததோடு) ஏ குரஙகாடடி! குறைமதி கொணடவனே! நீ விததை காட்டிப பிழைகக, என மகனதானா கிடைததான! இவன தெய்வப் பிறப்பு! தாமமதழைககவநத புனிதப பிறவி இவன! குட்டிக காணம போடடு, உன குமபியை நிரபப, எததனையோ வானரஙகள கிடைககும! இவன வாராது வநத மாமணி!

குரங்காட்டி : காககை, தன குஞசைப பொன குஞசு எனறுதான சொலலும இநதப் புவனம அதை ஒப்புக கொளளுமா? என கையிற கிடைததவனை, நான கை நழுவ விடமாடடேன எத்தனை மலைகளைத தாணடி வநது, இவனை நான பிடிததிருககிறேன எளிதில விடடு விடடுச செனறு விடுவேனா?

கேசரி : நான் இமமலையின மனனவன!

குரங்காட்டி : நீ எனககுச சினனவன்!

கேசரி : எனனை இகழநதா பேசுகிறாய்?

குரங்காட்டி : உனனிடம் நான பேசவே, நீ பெரும தவம செயதிருகக வேணடும! கொடு சிறுவனை தடுததால அது தெயவ நிநதனை!

[இவவாறு கூறிககொணடு சிறுவனைப பறிககபபோக கேசரி அநதக குரஙகாடடியின மாாபில கதையால அடிககிறாா அந்த அடி அழகு மாலையாகச சிவன மாாபில விழுநது

கிடக்கிறது குரங்காட்டி இப்பொழுது சிவனாகத் தரிசனம் தருகிறார் கேசரி மெய்விதிர்த்து நடுநடுங்கி கைகுவித்துச் சிவனை வணங்குகிறார்]

கேசரி : ஈசா! இறைவா! நீயா! அறியாமல் செய்த பிழையை, மன்னித்து அருள வேண்டும்

உன் அம்சம் இவன்! உன் நிழல் இவன்! உம் பிம்பம் இவன்! உன் சூலம் இவன்!

இந்தா, பெற்றுக் கொள்!

[சிறுவனைச் சிவன் கையில் கொடுக்கிறார். கேசரி]

கேசரி : இவனைக்கொண்டு, எந்தக் கதையைச் சொல்லப் போகிறாய்? அது தாமதத்தின் கதையாக விரியும்! அதை நானறிவேன்

சிவன் : கேசரி! இந்த அனுமனின், உன் ஆஞ்சநேயனின் நெஞ்சில் உள்ள தாபத்தைத் தீர்க்கத் தூக்கிச் செல்கிறேன்

இவனை எதிர்பாராது அங்கு ஓர் ஏந்தலும் வாடியிருக்கிறான் அவனும் தெய்வம் தெரிந்தெடுத்த உருவமதான!

இருவரும் சந்திக்கட்டும்! இவர்கள் சங்கமம், தர்மத்தின் கதையின் முதல் அங்கமாகும்!

இவனை வளர்க்கின்ற இனிய வாய்ப்பை, நீ இழந்து விடமாட்டாய் இவன் விரைவிலே உன்னிடம் திரும்பி வந்து விடுவான் இவன் இளமைப் பருவம், உன் கண்முன்னால் தான் அரும்பி மொட்டவிழும்

சிறிது காலம் பொறுத்துக் கொள் இவன் இருக்கப் போகும் காலம் பெரிது அதைக் கணக்கிடுதல் அரிது

[இவ்வாறு கூறிவிட்டுச் சிவன், அனுமனோடு மறைந்து விடுகிறார்]

காட்சி-85

அஞ்சனையின் வீடு

[குறத்தியோடு அஞ்சனை தன் வீட்டில் இருக்க அங்கு பரபரப்போடு வருகிறார் கேசரி]

கேசரி : அஞசனை! அஞசனை! நம ஆஞசநேயனை

அஞ்சனை : *(இடைமறிதது)*

பரமேஸவரன, குரஙகாடடி வேஷததில வநது, தூககிச சென்று விடடார்!

அதுதானே, நீஙகள சொலல வநதது?

கேசரி : ஆமாம உனககு எபபடி இது தெரியும?

அஞ்சனை : இநதக குறததி, சிததிரமபோல, எலலாவறறையும குறிபார்த்துச சொலலிவிட்டாள!

விரைவில நம் செலவன திரும்ப வநது விடுவான என்றும, தீர்மானமாகச் சொலலிவிடடாள!

அவன அனுபபி வைதத செல்வததை, அவன அழைததுப போயிருக்கிறான! இதில நாம ஆதஙகபபட என்ன இருககிறது?

ஆமாம, கதாயுதத்தால நீஙகள அடிதத அடி, அநதப பரமேஸவரன திருமார்பிலே, மாலையாக விழுந்ததாமே!

அதைககூடத தெளிவாக, இந்தக குறத்தி சொலலி விடடாள!

கேசரி : (வியபபோடு) அப்படியா! இந்தக குறததியைத் தககபடி கௌரவிகக வேணடும

குறத்தி : சாமி, மனசு உவநது, எதைக கொடுததாலும சமமதம தான! மலைக குறததி நான! மாணிக்கமும முததும சேர்த்துக் கட்டிய மாலையா கேட்கப போறேன? வாயக்கு ருசியா கனிகளைக கொடுததால, வாய நிறைய வாழததிட்டுப் போவேன்!

[ஒரு கூடை நிறையக் கனிகளைக கொணடு வந்து, குறததியிடம கொடுககிறார் கேசரி]

குறத்தி : மடியிலே விளைஞ்சதை, மகேஸவரனட்ட கொடுத திட்டீஙக! மரததிலே விளைஞசதை எனகிடடே கொடுத திட்டீங்க!

இநதாஙக ஆளுககொரு பழம என் கையாலே கொடுககிறேன சாப்பிடுஙக

கேசரி : *தானம கொடுககிற எஙகளுககே தானம கொடுககிறியா?*

குறத்தி : *அது அகெளரவமாப்படுதா உனககு?*

[*இவவாறு கூறி விட்டு, குறததி, தன தெயவ உருவைக காணபிகக, இருவரும் பதறி, அவள் காலடி விழுநது இறைஞசுகினறனா உமை யாள மறைநது விடுகிறாள*]

அஞ்சனை : *அமமா! தாயே! அனன பூரணியாயிறறே நீ!*

நீ கை விரிததுப போடும பிசசையாலேதான, இநதப பிரபஞச உயிாகளெலலாம வாழநது கொணடு இருககின்றன!

நீ கொடுதது, நாஙகள மறுகக முடியுமா?

ஏஙக...! அநதத தெயவம கைபடட கனிகளையெலலாம, எடுததுச சாப்பிடுவோம அநதத் தாய தொடுத் தந்தது, நமககுப புணணியத்தைத தடடினறித தந்து அருளும!

[*இருவரும கனிகளை எடுததுக கணகளில ஒறறிவிடடுப பயபகதியோடு சாபபிடுகினறனா*]

காட்சி-86

அயோததி அரணமனை வாயில

[அரணமனை வாயிலில குரஙகாட்டி உருவில பரமேஸவரன அனுமனைக கையில பிடிததபடி உடுககை அடிததுக கூடடததைத திரடடுகிறாா

சிறுவன ராமனும தன சகோதராகளோடு அஙகு ஓடி வருகிறான

அனுமனும ராமனும ஒருவரையொருவா விழிபுரடடாது ஆவலோடு பார்க்கினறனா

அனுமன ராமனைக கையெடுததுக குமபிட ராமனும பதிலுககு வணககம தெரிவிககிறான

இபபொழுது பரமேஸவரன பாட ஆரமபிககிறாா சிறுவன அனுமனை அதறகேறப ஆடச சொலகிறாா அனுமன ஆட மறுககிறான

ஆடு ராமா! ஆடு ராமா! எனறு பரமேஸவரன ராம நாமததைச சொலலிப்பாட ஆரமபிததவுடன அனுமன உறசாகமாக ஆடுகிறான குடடிக் காணஙகள போடுகிறான திரணடி ருககும கூடடததாா கை தடடி இதை ரசிககினறனா

மனனரும அரசியாகளுமகூட இதை வேடிககை பாாகக இஙகு வநது விடுகினறனா

ஆடட பாடடம முடிநதவுடன, சிறுவன அனுமன ராமனின காலடி விழுநது தொழுகிறான அனுமனை அளளியெடுதது அணைததுக கொளகிறான ராமன]

குரங்காட்டி : *மனனா! ராமா!' எனற இநதச் சொலதான, எங்கள அனுமனுககு மகாமநதிரச்சொல!*

மன்னர் : *ஆசசரியமாக இருக்கிறதே! அறிமுகம் இலலாதவா களிடம ஆழ்நத நடபு இருககிறதென்றால, அது முன ஜெனமத தொடாபாகத்தான இருககும!*

குரங்காட்டி : *இவாகள திட்டமிட்டு, இங்கு வந்தவாகளாகவும இருக்கும!*

கைகேயி : *என் ராமனுக்கு விளையாடடுத தோழனாக, இநத அனுமனை, இங்கு விட்டுச்செல*

கோசலை : *நான நினைத்ததைக் கைகேயி சொல்லிவிடடாள ராமன நலம நாடுவதில, எபபொழுதும் போல, நான பினனுக்குத தளளபபட்டு விட்டேன்*

மன்னர் : *குரஙகாடடியே! வேண்டும் பொருள பெறறுக்கொள இநத வானரச சிறுவனை, எங்களிடம விடடுபபோ*

குரங்காட்டி : *பொருள் யாருககு வேணடும மன்னா? பொருள் படைததவன, இறுதியில், இடுகாட்டில, சாம்பல் ஆகாமல தபபிக்க முடியுமா?*

மணிமுடி தரிததவனை, மயானததில் தீ, நெருங்கிட அஞ்சுமா?

ஓர் அரண்மனை வீரன் : *(கண்டிப்பான குரலில) மாமன்னரிடம மரியாதையோடு பேசவேண்டும*

மன்னா : உண்மையைத்தான் பேசுகிறான இநதக குரங்காட்டி

அரசன என்ற போர்வையை, மரணம மதிககாது என்று கூறுகிறான

குரங்காட்டியே! இநத அற்பப பொருள வேண்டாமென்றால, உனககு வேண்டியதைக கேள! எங்களுககு வேண்டியது, இநத வானரச சிறுவன

ராமன் : *மன்னரின பேச்சு ஆணைபோல தெரியலாம ஆனால, நான் யாசிககிறேன, இநத அனுமனை! கைவிரித்துக கேட்கிறேன உங்கள பிள்ளைபோல, என்னைப பார்த்து விட்டால, இரக்கம கொள்வீர்கள! அனுமனை இங்கு விட்டுச செல்வீர்கள்!*

அனுமன் : *என விருப்பம, இங்கு ஸ்ரீராமனோடு இருப்பதுதான! இவரைப பார்ககத்தான, என்னையறியாமல, இவ்வளவு காலமும துடித்துக கொண்டு இருந்திருககிறேன!*

ராமன் : *அதே உணர்வுதான, எனககும இருநதது! அனுமனைப பார்த்ததும, என ஏக்கம தீர்நதது!*

குரங்காட்டி : *நீங்கள எல்லோரும வற்புறுத்துவதால, வேறு வழியின்றி, இதற்கு ஒப்புக கொள்கிறேன*

அரணமனை வாயிலிலே வநது நிற்கும மாமன்னா, எவ்வளவு எளிமையானவா என்பதை உணர்கிறேன அவா மனம் வருநதுமாறு, நான நடப்பதற்கு அஞ்சுகிறேன

ஆனால, என விருப்பமாக, ஒன்றே ஒன்றைத தெரிவிக கிறேன

எனககுப பொன்பொருள வேண்டாம! யானை குதிரை வேண்டாம! அரசாங்க அநதஸது, மரியாதை- இவையெல லாம் வேண்டாம!

அதோ நிற்கிறாளே, அநதக கறுப்பி!, மீனைப்போன்ற கண்ணழகி!, அவளை என்னோடு வாழச சொல்லி அனுப்பி வையுங்கள நான அனுமனை, உங்களிடம விட்டுச செல்லச சம்மதிககிறேன

கூட்டத்தில் நிற்கும் அந்தப்பெண் : *ஐய! இந்தக் குரங்காட்டியை நம்பி, நான் அயோத்தியை விட்டுப் போகமாட்டேன் இந்த ஆளுக்கு வீடு வாசல் இருக்கிறதாகத் தெரியவில்லை இடுகாட்டிலே ஒதுங்குகிற ஆளாகத் தெரிகிறது!*

மன்னர் : *கல்யாண விஷயத்தில், என் குடிமக்களுக்கு, நான் கட்டளையிட முடியாது*

ராமன் : *(அந்தப்பெண்ணைக் கையெடுத்துக்கும்பிட்டபடி) தாயே! உன்னை, என் நாலாவது தாயாக நினைக்கிறேன் இந்த அனுமன், என்னோடு இருக்க, நீதான் வழி செய்ய வேண்டும்*

அனுமன் : *(கையெடுத்துக் கும்பிட்டபடி) இந்த ஸ்ரீராமன் சந்நிதியில், நான் ஏதேனும் ஒரு பொருளாகக் கிடக்க, அருள்புரி அம்மா!*

அந்தப் பெண் : சின்னஞ் சிறுவர்கள், என் சித்தத்தைத் கரைத்து விட்டார்கள்

(குரங்காட்டியைப் பார்த்து) வம்பு பிடிச்ச மனுஷா! வாய்யா!

[இவ்வாறு கூறி, அந்தக்குரங்காட்டியின் கையைப் பிடித்து இழுத்து அங்கிருந்து நடக்கிறாள்

இதைக் கண்டு, எல்லோரும் சிரிக்கின்றனர்]

காட்சி-87

அயோத்தி வீதி

[அயோத்தி வீதியில் நடக்கும் குரங்காட்டியும் அந்தப் பெண்ணும், பரமசிவன் பார்வதியாக உருமாறி அங்கிருந்து மறைகின்றனர்]

காட்சி-88

அயோத்தி அரண்மனை

கைகேயியின் அறை

[கைகேயி, சிறுவன் ராமனுக்கு உணவை ஊட்டிக் கொண் டிருக்கிறாள்.]

கைகேயி : *சாப்பிடு கண்ணா! நீ நலலாச் சாப்பிட்டால்தான், சாவலோகங்களையும் ஆளமுடியும்! இந்த அம்மா மனசையும் குளிர வைக்க முடியும்!*

ராமன் : *(பக்கத்தில் இருக்கும் அனுமனைச் சுட்டிக்காட்டி) அதற்கு இந்த அனுமன் துணையும் எனக்குத் தேவையம்மா!*

இவனுக்கும், உங்கள் கையால உணவளியுங்கள்! இவனை விலக்கி வைத்து, எந்த வெற்றியையும் என்னால் பெறமுடியாது!

கைகேயி : *தோழமைப் பாசந்தான், தொய்விலலாத பாசம்! தூய்மையான பாசம்! அனுமான்! அருகிலவா!*

[இவ்வாறு கூறி, அனுமன் கையில, உணவுக் கவளத்தை உருட்டி வைக்கிறாள். அனுமன் மகிழ்ச்சியோடு சாப்பிடுகிறான். இப்பொழுது கூனிக்கிழவி அங்கு வருகிறாள். இந்தக் காட்சியைப் பார்த்து, அவள் முகம் கடுகடுக்கிறது]

கூனி : *நலலாருக்கு! பட்ட மகிஷி, ஒரு குரங்குக் குட்டிக்கு உணவு ஊட்டிக் கொண்டிருப்பதா?*

பெருக்கு மாறுக்குப் பட்டுக் குஞ்சம் கேட்குதா?

ராமன் : *தயவுசெய்து, பிறர்மனம் புண்படும் படிப் பேசாதீர்கள்!*

கூனி : *நியாயத்தைச் சொன்னால, எல்லோரும் என்னைக் கூனி என்று கரித்துக் கொட்டுகிறார்கள்!*

ஒரு குரங்குக்குக் கிடைக்கிற வாழ்வைப் பாருங்கள்!

(அனுமன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வருகிறது)

காட்சி-89

அரணமனைத தோட்டம

[அரணமனைத தோட்டததில ராமன தனசகோதரரகளோடும மறறச சிறுவரகளோடும பூபபநது வீசி விளையாடிக கொணடிருககிறான இபபொழுது அனுமன அஙகு வருகிறான]

ராமன் : *அனுமன! நீயும் இந்த ஆட்டததிலே சோந்துககோ*

(சிறுவன அனுமனும அவரகளோடு ஆட்டததில கலநது கொள்கிறான

இப்பொழுது கூனிககிழவி அஙகு வருகிறாள அனுமனைசசுட்டெரிதது விடுவது போலப பாாககிறாள்)

கூனி : *வால உள்ள பிறவிகளெலலாம், ராஜகுமாரர்களோடு விளையாடனுமனு நினைககலாமா?*

கலலை விட்டு எறிஞசா, ஓடிப போகிற பிறப்புகள், கணணை உறுததுற மாதிரி, ராஜபுததிரரகளோடு, சரிசமமாக நிற்கலாமா?

தடிகொண்டு அடிக்க, ஆள இலலை என்ற நினைப்பா?

[இக்கடுமொழிகளைக் கேட்டு, அனுமன் கேவிககேவி அழுகிறான் ராமன அனுமனை அணைததுச சமாதானப் படுததுகிறான கூனி, பழிப்புக காட்டி விட்டு, அங்கிருநது செலகிறாள]

காட்சி-90

அயோததி அரணமனை

குளியல அறை

[பணிபபெணகள சிறுவன ராமனைக குளிபபாட்டிக கொண டிருககின்றனா இபபொழுது சிறுவன அனுமன அஙகு வருகிறான]

அனுமன் : (பணிப்பெண்களைப் பார்த்து) நீங்களெல்லாம் விலகுங்கள்! என ஆண்டானை, நானதான குளிப்பாட்டி விடுவேன இந்தச் சந்தோஷத்தை எனக்குக் கொடுங்கள்!

[இதைக் கேட்டுப் பணிப்பெண்கள் விலகி நிற்க, அனுமன மகிழச்சியோடு, ராமன உடம்பைத் தேயத்து விட்டுக் குளிப்பாட்டி விடுகிறான

இதைப் பார்க்கின்ற கூனி பொருமுகிறாள]

காட்சி-91

அயோத்தி அரண்மனை

தனியிடம

[சிறுவன ராமனைக் குளிப்பாட்டி விட்ட அந்தப் பணிப் பெண்களிடம கூனி தீயன பேசுகிறாள]

கூனி : கைகேயி ராணியிடம போய, அந்தக் குரங்கைப் பற்றித் தரக்குறைவாகப் பேசுங்கள!

அந்தக் குரங்கு, உங்களைத் தொடக்கூடாத இடத்தில் எல்லாம தொட்டு, மோந்து பார்த்தது என்று சொல்லுங்கள்!

இப்படியே விட்டு வைத்தோமானால, அது உங்களைப் பெண்டாள ஆரமபித்து விடும!

காட்சி-92

அயோத்தி அரண்மனை

கைகேயியின அறை

கைகேயி : (பணிப்பெண்களைப் பார்த்து) மந்தரை சொல்வ தெல்லாம் உண்மையா? அனுமன உங்களிடம தவறாக நடந்து கொண்டானா?

ஒரு பணிப்பெண் : அப்படியெல்லாம எதுவும நடக்கவில்லை அரசி!

இன்னொரு பணிப்பெண் : அனுமன, எபபொழுதும, கண்ணியத தோடு நடநது கொளவான!

கைகேயி : மநதரை! உன மனதைக குபபையாககிக கொளளாதே!

ராமன் : அமமா! உஙகளை வளாததெடுதத தாதி எனற உரிமையில, வரமபுமீறிபபோகிறாள!

கூனி : சிறுவாகள எனககுபபுததி சொலலும் அளவு, இந்த அரணமனையில, எனககு இடம அளிககபபடடிருக்கிறது! இதறகாக, நான கேகய நாடடிலிருநது, இஙகு வநதிருக்க வேணடாம!

[இவவாறு கூறிப் பெருஙகுரலெடுதது அழுதபடி, அஙகிருநது சென்று விடுகிறாள]

காட்சி-93

அயோததி அரணமனை

படுககை அறை

[படுததிருககும ராமனுககு காலகளைப பதமாகப பிடிதது விடுகிறான அனுமன்.]

ராமன் : அனுமான! எதறகாக எனககு இபபடித் தொண்டு செயகிறாய? நான உனனை, என தோழனாக நினைக்கிறேன்

அனுமன் : உஙகள அடிமையாக, எனனை நான மதிககிறேன.

ராமநாமநதான, எனக்குத தாரகமநதிரம்! ராம சேவை தான, என் வாழவின லடசியம! ராமன புகழதான, நான் விருமபும சஙகீதம! இதறகாகவே, இபபிறவி எடுத்திருப பதாக, என உள் உணர்வு கூறுகிறது

ராமன் : என சரிததததில, பொங்குகின்ற சக்தியாக, உன் பிரபாவநதான இருககும உனனைப பாாததவுடனே, இந்த எணணம, என மனதில அருமபி விடடது

காட்சி-94

கைலாய மலையும பாறகடலும

பாற்கடலில் திருமால் : சிவனாரே! இநதக கைஙகாயமெலலாம தேவையறறது! முறையறறது!

கைலாய மலையில் சிவன் : ராமனுககுச சேவை செயயப பிறநதவன அனுமான நடககினற நாடகக கதையில, எனனை ஏன பாாககிறீாகள? அஙகு அனுமனைப பாருஙகள! சிவனைக கைலாயத்தில காணுஙகள

பாற்கடலில் திருமால் : அதறகாகக கால பிடிததுவிட வேணடுமா?

என அஙகமெல்லாம கூசுகிறது! நானும, பதிலுககுத தஙகளுககுத தொண்டு செயய, வாயபபுக கிடைககுமா? இதை வரமாகத தரமுடியுமா?

கைலாய மலையில் சிவன் : நீஙகள விருமபும வணணம, ஒனறு செயயலாம இநத ராம அவதாரததில், நீஙகள எனனை, 'ராமநாத சுவாமியாக லிஙகப பிரதிஷடை செயது, வழிபடுஙகள்! யுகம மாறினாலும, அநத சநநிதிககு, மககள் வநது அருள பெறுவது, நினறு போகாது!

நீஙகள் பூசனை செயத தெயவமாக, எனறென்றும பூலோகததில நான எழுநதருளியிருபபேன!

பாற்கடலில் திருமால் : அபபடியே செயகிறேன! அலை பாயநத என் மனதிறகு ஆறுதல அளிதது விட்டீாகள

காட்சி-95

வசிஷடரின குடில

[வசிஷடா வேத சுலோகஙகளைச சொலல சிறுவன ராமனும அவனுடைய சகோதராகளும அவறறைத திருமபச சொலகினறனா

குடிலுககு வெளியே அமாநதிருககும சிறுவன அனுமான வேத சுலோகஙகளை ஆவலோடு கேடடுக கொணடிருக்கிறான]

அனுமன் மனம் : எலலா விதைகளையும கறகும் ஆறறலை, எனககுத தநதிருபபதாகச சூரியதேவா எனககு வரம அளிததாராமே! சொனனாராகளே அப்படி! என்னை, வாயு புததிரன எனறும் சொலகிறார்கள்! அதனால் என்னால பறகக முடியும்!

அநதச சூரியனிடமே பறநதுபோய, அவரிடம வேதம கறகிறேன! ஒளி கொடுபபவா, எனககு வேத ஒலியைக கொடுககட்டும!

காட்சி-96

வானம

[அனுமன சூரியனை நோககி வானததில பறநது போகிறான]

காட்சி-97

வானம

[வானில ரதததில சூரியன சென்று கொணடிருகக அனுமன சூரியன முனதோனறி ரதததின வேகததிறகு ஏறறவாறு பினனோககி ஓடியபடி சூரியனோடு உரையாடுகிறான]

அனுமன் : சூரியதேவா! உனனிடம வேதம கறக வேணடும் எனககு வரமளிதத நீ, எனககு வேதததின வரிகளை உரைகக வேண்டும

சூரியன் : இபபடி ஓடிக்கொண்டே எபபடிக் கற்கமுடியும? ஓரிடததில் நினறு கேட்டால, சொலலத தடையிலலை ஆனால எபபொழுதும சஞசாரததில் இருப்பவன நான! இதுதான இஙகு சிககலாக இருக்கிறது!

அனுமன் : சிநதையிலே உறுதி சேரநது விட்டால், சிககலெலலாம தீரநது விடும உன் பயணததிறகுத தடை ஏற்படுததாமல், ஓரிடததில் நிலையாக நினறு கேட்கிறேன

சூரியன் : எஙகோ மூலையில கடுகு போல நினறு கொண டிருநதால, நான சொலவது காதில விழுமா?

அனுமன் : கடுகுபோல நிறகமாட டேன கநதாவாகள காண, வானக கூரையைக கிழிததுக கொணடு, விஸவரூபம எடுதது நிற்பேன! இந்த ஆறறல எனககுப பிரமமன தநத வரமாகும

உதயகிரியில ஒரு காலும, அஸதமனகிரியில ஒரு காலும வைதது நிறகிறேன!

உன் தோ ஓடிககொணடே இருககட்டும!

உன வாய, வேதமொழிகளை உதிராததுககொண்டே இருக்கட்டும!

என மனம்,அவறறை மாநதி, மகிழநது கொணடே இருககட்டும!

[இவவாறு கூறி, அனுமன, விஸவரூபம எடுதது, உதயகிரியில ஒரு காலும, அஸ்தமன கிரியில ஒரு காலும வைதது நிற்க, சூரியன வேத சுலோகங்களைச் சொல்ல, அனுமன அவறறைத திருமபச சொல்கிறான

தேவாகள, தேவகனனியா, வானில திரணடு வநது ஆவலோடு இதைபபார்க்கினறனா அவர்களும வேதமொழிகளைத திரும்பக் கூறுகினறனா]

காட்சி-98

கயிலை மலை

[கயிலை மலையிலும சூரியன சொலலும வேத மொழிகள கேடக சிவனும உமையமமையும சிரிததபடி அவறறைத திருமபச சொலகினறனா]

காட்சி-99

பாற்கடல்

[பாற்கடலிலும் சூரியனின் வேத ஒலி கேட்க பரந்தாமனும் தாயாரும் அவற்றைத் திரும்பச் சொல்கின்றனர்]

காட்சி-100

வசிஷ்டரின் குடில்

[வசிஷ்டாமுன் அமர்ந்திருக்கும் ராமலட்சமண சகோதரர்கள் வானில் இருந்து வேதமொழி கேட்கத் திகைக்கின்றனர்]

ராமன் : *(வசிஷ்டரிடம்) குருவே! எங்கு இருந்து இந்த வேத மந்திரம் கேட்கிறது?*

வசிஷ்டர் : *வானிலிருந்து! ஆதியில், வானிலிருந்துதான், இந்த மந்திரங்கள், இந்த அவனிக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டன! இப்பொழுது சூரியதேவன், அவற்றைத்தன் மாணாக்கனுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறான்!*

ராமன் : யார் அந்த மாணாக்கன் சுவாமி?

வசிஷ்டர் : *உன் சிநேகிதன் அனுமான்!*

ராமன் : அனுமானா!

வசிஷ்டர் : *ஆம் அனுமான் சாதாரண வானரச் சிறுவன் அல்ல! இந்த வானும் மண்ணும் கொண்டாடப்போகும், ஒரு தெய்வக் குழந்தை!*

காட்சி-101

லங்கையில் ராவணன் சபை

[ஓர் அரக்கன் ராவணன் சபைக்குப் பரபரப்போடு ஓடி வருகிறான்]

ஓடி வந்த அரக்கன் : லங்காதிபதியே! எண திசை வெனற எஙகள இறைவா! அந்நியன் ஒருவன, அளபபரிய ஆறறல பெறறு நிறகினறான பகை தோனறும இடமாக, அது இபபொழுது புகைபோல தெரிகினறது

ராவணன் : விவரமாகக கூறு, எனனை மிஞசி, கடலும ஆரவாரம செய்யககூடாது எனபதுதான என ஆணை

ஓடி வந்த அரக்கன் : ஒரு வானரச சிறுவன, விஸவரூபம எடுதது, வானைக கிழிதது நிற்கினறான!

உதயகிரியில ஒரு காலும, அஸதமன கிரியில ஒரு காலும வைதது நினறு, சூரியதேவனிடம் வேதம கேடகிறான!

ராவணன் : ஒரு குரஙகுக் குடடியா இபபடிச செயகிறது?

ஓடிவந்த அரக்கன் : ஆம் மனனா!

ராவணன் : என லங்கை நகருககு வர அஞசுகினற சூரியன, எனககொரு எதிரியை உருவாககுகிறானா?

ஒரு குரஙகால, என நகருககு அழிவு ஏறபடுமெனறு, அநத நந்தி தேவன் சாபம வேறு கொடுததிருககிறான!

சாபததிறகெலலாம சஞசலபபடுபவன நான இலலை! அதறகாக, அநதக் குரஙகை வளரவிடவும, நான் அனுமதிககப போவதிலலை!

எதிரியின அடையாளம தெரிநது விடடது! வேண டாததை முளையிலே கிளளியெறிவதுதான, லங்கை நகர்க்கு, வேண்டிய செயலாக இருககும!

அநதக குரஙகுக குடடியின இருபபிடம எது?

ஓடிவந்த அரக்கன் : அயோத்தியிலதான அது இருபபதாகத தெரிகிறது

ராவணன் : அயோததி! எனககுச சாபம கொடுதத இனனொரு இடம! இநதச சமபவம எனனை எச்சரிககிறது! இதை அறபமாக எடுததுககொள்ள முடியாது!

குரஙகின சேடடையைக கண்டு சொனன அரககக வீரனே! அநதக குரஙகை, அயோததியில புதைததுவிட்டு வா! உனனைப பொன மணிகளில புதைததுப பரிசளிககிறோம்!

காட்சி-102

வசிஷடா குடில இருககும வனம

[அனுமன வனததில மணணில அமாநது ராமநாமததை எழுதிக கொணடிருககிறான

அபபொழுது ஒரு பாறாஙகலலோடு வானில பறநது வருகினற அரககன அனுமன மீது அதை வீசுகிறான

அனுமன கீழே உருணடு விலகித தபபிததுக கொளகிறான பெருதத ஓசையோடு அநதப பாறாஙகல தரையை மோதுகிறது

இநதச சததம கேடடு குடில உளளிருநது ராமன உடபட எலலோரும வெளியே வநது பாாககினறனா]

லட்சுமணன : *(ராமனை நோக்கி) அணணா! அதோ, அரககன வானிலே பறநது போகிறான அவன்தான் வீசியிருகக வேணடும*

வசிஷ்டர் : *அனுமனுககு ஒரு எதிரி கிளம்பியிருககிறான அவன எயத அமபுதான, இநத அரககன்!*

அனுமன இஙகு இருபபது தெரிந்து விடடதால், அடுததடுதது அமபுகள் வரலாம!

அனுமன இடததை மாறறிக கொள்வது நல்லது!

அனுமன் : *குருதேவரே! என் ராமனின காலடியில, என ஆயுள கழிவதை, நான யாசிககிறேன்!*

அதறகு உதவுபவாகளை, நான கைதூககித் தொழு கிறேன!

ராமசேவையில ஈடுபடாமல, எஙகோ பொழுதைக கழிகக, எனக்கு ஆயுள் வேணடாம! அநத அவல நிலைககு, எனனை ஆளாககி விடாதீர்கள்!

எனககெனறு தனியாக, எநதப் பகைவனும் கிடையாது!

ராமனின பகைவாகள், என பகைவாகள்! ராமனின நணபர்கள, என நணபர்கள்! ராமநாமத்தைச் சொல்வோா, என அனபர்கள

ராமன் : *அனுமான! உன்னை ஒரு சாதாரண வானரச சிறுவனாக, நான் பாாககவில்லை*

நீ, சூரிய தேவனிடம வேதம படிதது விட்டு வந்திருக கிறாய

தெய்வ அருள பெறற நீ, எதுவும தெரியாதவன போல, உலவிக கொணடிருககிறாய

இநத அயோததியில், உன்னைப பலிகொடுககும பாவததை, நான செயயமாட்டேன

தயவு செய்து, இஙகிருநது இபபொழுது போய விடு

விரைவில நாம் சநதிககததான போகிறோம

நாம இருவரும ஒனறு சோநது, ஒப்பறற சரிததததை, உருவாககப போகிறோம அதறகாகப பிறநதவர்கள நாம என உள மனம், அதைத தெளிவாக உணர்த்துகிறது இனறு பிரிந்து, எதிர்காலததில சேருவோம் இநத என வாககை, உன ராமனின வாககை, மீறாமல நிறைவேறறி வைப்பாயா?

அனுமன் : *(கோபததோடு) மீறி, நான இஙகேயே இருந்தால, என்ன செயது விட முடியும?*

ராமன : *நான் அயோததியை விட்டுப்போய விடுவேன!*

பரதன் : *அண்ணா! அரசாள வேணடிய நீ, அயோததியை விட்டுப போவதா?*

ராமன் : *பரதா! உனககுளள ஆசை, அனுமனுககும இருநதால, நான அயோததிககு அரசனாகலாம! என எதிாகாலமே, அனுமன கையிலதான இருக்கிறது!*

அனுமன் : *(வேதனையோடு) இபபடிபபேசி, என்னைச சிததிரவதை செயவதை விட, ஈட்டிகொணடு, என்னைக குததிக் கிழிததிருககலாம!*

நான போகிறேன, இந்த அயோததியைவிட்டு! எவா மகுடாபிஷேகததிற்கும, நானதடையாக இருகக மாட்டேன்!

படரத துடிக்கும கொடியை, வெட்டி எறிகினற தாமம, அயோததியின ராஜதாமமாக இருககட்டும்!

[இவவாறு கூறி, கோபததோடு, அஙகுளள மரககிளை
களைபபறறி முறித்து எறிகிறான
வானிலே பறநது, அஙகிருந்து மறைகிறான]

காட்சி-103

வானம

[வானின வழியே பறந்து செனறு கொணடிருககினறான
அனுமன ஒரு கநதாவன வானிலே எதிர்ப்படுகிறான]

கந்தர்வன் : என்ன அனுமான! இநதக கநதாவனைப் பாாககாதது போல செலகிறாய்! என்ன வேதனை உனககு?

அனுமன் : (எரிசசலோடு) கனனியரைத் தேடிப்போகும உனககு, என வேதனை புரியாது!

கந்தர்வன் : எரிச்சலோடு பேசுகிறாய்! சொனனாலதானே துககம ஆறும்!

அனுமன் : உனக்கு இது சமபந்தம் இல்லாதது காளம் இசைககும பொழுது, உனனைக கலந்து பேசுகிறேன

கந்தர்வன் : இபபடிச சொலலிவிடடால், உனனை விட்டு விடுவேனா?

அனுமன் : வழியை விடடால், நான் பேசுகினற மொழி, அழகாக இருக்கும

கந்தவர்ன் : விடாவிட்டால்

அனுமன் : (கோபததோடு) மடையா!

[இவ்வாறு கூறி, அந்தக கநதர்வன நெஞ்சில ஓஙகிக் குததுகிறான. கந்தாவன் தடுமாறி விலகி விழ, அனுமன அங்கிருந்து [illegible].]

கந்தர்வன் : கள்ளுணட குரங்குபோல, அனுமன் மனம் கட்டுமீறிக கொநதளிததுக கொண்டிருககிறது!

அந்த ராமன, இவனைத் துரததி விடடானா? அப்படித தான இருககும

காட்சி-104

அஞ்சனையின விடு

அனுமன் : (கேசரி, அஞசனையிடம) அநத ராமன, இநத அயோததியிலே இருககாதே எனறு எனனைத துரததி விடடான!

கேசரி : காரணம இல்லாமல, அதைச செயயவிலலை!

அனுமன் : (கோபத்தோடு) காரணம ! பொலலாத காரணம!

இங்கு யாராவது, எனனை நோக்கிக கல்லைத தூககி எறிந்தால, இங்கிருநது எனனை நீஙகளதுரததி விடுவீாகளா? மாட்டீாகள! ஏனென்றால், நீஙகள பெற்றவாகள் அநத ராமன யாரோ? நான யாரோ? அவன ராஜ வமசம! நான் வானர வமசம! அதுதான, வாலைச சுருட்டிக கொணடு ஓடிப்போ எனறு சொல்லிவிட்டான!

அஞ்சனை : எங்களிடம வநது சோநதாயே! இதறகாக நாஙகள மகிழ்சசியடைகிறோம

அனுமன் : எனக்கு மகிழசசியிலலை! என மனதிலே நிமமதி யிலலை! என ராமனைப பாாககாத பொழுதெலலாம, எனககுப் புலராப பொழுதாகத் தெரிகிறது. ராம சேவையில இனபம் காணாத இநத உடமபு, இபபொழுது நெருபபில் வெநது கொணடிருபபதை போலத துடிககிறேன

கேசரி : காலம, உன வேதனையைத தீாககும. ஞாலம், உஙகள இருவா கைக்கு வரும எனறு முனிவர்கள மொழிநதிருக கிறாாகள

அனுமன் : நீரில மூழ்கிக கொணடிருப்பவனைக் காபபாறறாமல, அவனுககு நெடிய அரணமனை வாசம கிட்டும் எனறு ஆருடம சொலவது அபததமானது!

அஞ்சனை : என்செலவனைக் கொலலத துணிநத பாபி யாா எனறு தெரியவில்லையே!

கேசரி : அஞசனா! இவன் வாயு புததிரன! சிவபெருமானின பாாவையில, பாதுகாபபில இருபபவன! இவனுககாக நாம

கவலைப்படுவது, கடல வறறிவிடுமோ எனறு கடடெறுமபு கவலைபபடுவதுபோல இருக்கிறது!

வரம பல பெற்ற இவனை, வஜ்ராயுதத்தால் அடி வாஙகிப பிழைத்தவனை, எநதபபகை என்ன செயய முடியும?

இவன வாலைத தூககக, சேனை பல திரண்டு வர வேணடும!

அனுமன் : நான, என் ராமனுககுத தொண்டு செயது வாழ விரும்புகிறேன தெயவசம்பநதம் அதறகு உதவ விலலை யெனறால, நான் யாருக்காக வாழவேணடும? உங்களுக் காகவா? நான பிறபபதறகு முனபே, நீங்கள் அமோகமாக வாழநதிருக்கிறீர்களே!

அஞ்சனை : அபபடியெல்லாம் பேசாதே ஆஞ்சநேயா!

[இவவாறு கூறி, அஞ்சனாதேவி, அவன வாயில், உணவை ஊட்டி விட முனைகிறாள அனுமன் எரிசசலோடு, உணவுக கலயத்தைத் தட்டிவிடடு, அங்கிருநது செலகிறான]

காட்சி-105

யாகசாலை

[வேளவித தீ வளாதது முனிவாகள வேத மநதிரஙகளைக கூறிக கொணடிருககின்றனா

மன எரிசசலோடு அனுமன அஙகு வருகிறான]

அனுமன் : (தனககுள் பேசிக் கொளகிறான்) லோக க்ஷேமத திறகாக, யாகம செய்கிறாாகளாம்!

என க்ஷேமத்திற்... யாா நவலை ...றாாகள?

எனக்கு இனியவர், என ராமபிரான்! அவா காலடியில் நான இருககக கூடாதாம்! கட்டளையிட்டு விடடாா என் பிரபு!

இதைத தடுககமுடியாத இநதத தவமுனிவாகள், இநத லோகததிறகே சுபிடசததைக கொணடு வரப போகிறார் களாம!

தன குழநதைக்கு, ஒரு வாயச சோறு ஊடட முடியாதவாகள், இந்த அவனிககே அனனதானம செயயப புறபபடடு விடடாாகள்! பிததாகள்!

[இவவாறு கூறிககொணடு, யாகசாலையில படையலுககாக, வைககபபடடிருநத கனிகளை எடுத்துச சாபபிடுகிறான அஙகுளள பால, நெய, தயிரை எடுததுச சாபபிடுகிறான இதைக கணடு முனிவர்கள அதிர்ச்சி அடைகினறனா

அஙகு உலாத்தபபோடடிருக்கும துணிகளை எடுததுக கிழிககிறான இதைத்தடுக்க வநத ரிஷி பததினிகளை, அஙகும் இஙகும் பறநது பறநது, உறுமி அச்சுறுத்துகிறான்

இது கணடு முனிவாகள வெகுணடு எழுகினறனா]

ஒருமுனிவர் : அனுமானா! யௌவனம நிறைநது பிரமமன வரத தாலும், புகழுடைய தேவாகள தந்த வரததாலும், செருக குற்றுத திரிகினறாயா?

பிரமம தண்டினாலும் அடககமுடியாத உனனை, இநத முனிவாகள என்ன செய்து விடுவாாகள என்ற எணணமா?

தெயவஙகள தநத வரததையும வலிமை இழககச செயயும தவ ஆறறல் பெறறவாகள நாங்கள்!

எங்கள சாபத்தால், இநதிரன் ஏளனத்திற்கு ஆளாககப படவிலலையா?

உனமததனபோல, எஙகள வேளவியில் புகுநது, ஊறு செயது விட்டாய!

இமையோா கொடுத்த வரச செருககால, நனறு தீது என்று உணராது, எங்கள் வேளவித தீயைப பரிகசிதது, எங்களை ஊழித் தீயாக எரியச் செய்து விட்டாய்!

இனி, உன வலிமையை, நீ அறியாமல அலைவாயாக! வரஙகள தநத ஆற்றல, உனககுப பயன இலலாமல, ஒழிவதாக!

[இவவாறு கூறிக கமணடல நீரைக கையில ஊறறிச சாபமிடுகிறாா

இபபொழுது அனுமன மேல இடி விழுகிறது அனுமன வோதது விறுவிறுததுக கூனிக குறுகி, அஙகிருநது நடககிறான]

காட்சி-106

வனம

[துவணட மனததோடு வனததில நடநது வருகிறான அனுமன வழியில ஒரு நாகபபாம்பு படமெடுதது அவனைப பாாததுச சீற, அனுமன பயநது அஙகிருநது ஓடட மெடுக்கிறான்]

காட்சி-107

ஓடைககரை

[ஓடையிலே தணணீா நிறைநது ஓடுகிறது அதை எபபடிக கடபபது எனறு அனுமன தயஙகி நிற்கிறான இனனொரு வானரச சிறுவன இபபொழுது அஙகு வருகிறான]

அந்த வானரச் சிறுவன் : எனன அனுமான! ஏன இங்கு நின்று கொணடிருககிறாய?

அனுமன் : இநத ஓடையிலே வெள்ளம் போகிறதே! எப்படிக கடபபது எனறு பாாக்கிறேன

அந்த வானரச் சிறுவன் : சூரியனை நோககிப பாய்நதவன் நீ! இந்த ஓடையைப பறநது உன்னால கடகக முடியாதா?

அனுமன் : அதெலலாம் பழைய கதை! முனிவர்களின் சாப மேற்று, இபபொழுது முடஙகிப போய்விடடேன்!

அந்த வானரச் சிறுவன் : (பரிதாபபபடடு) ஐயையோ! அப்படியா சேதி! கேசரி மகாராஜாவிடம சொலலு நீதிகிடைககும

இபபொழுது நீ எனனைப பறறிககொள் உனனை அக்கரை சோதது விடுகிறேன

[அனுமனை அணைததுத தூககி, அநத வானரச் சிறுவன, அககரைக்குத தாவி விடுகிறான்]

காட்சி-108

அஞசனை வீடு

அனுமன் : (பெற்றோரை நோககி, வேதனையோடு) அனறு விஸ்வரூபம் எடுதது, உதயகிரியில ஒரு காலும, அஸ்தமன கிரியில ஒரு காலும் வைதது, சூரிய தேவனிடம வேதம் படித்தேன

இனறு ஒரு சிறு ஓடையைக கடகக முடியாமல, தயஙகி நினறு கொணடிருந்தேன்

அஞ்சனை : (கோபத்தோடு) சிறுவாகள சேட்டை பணணினால, அதறகாக இப்படியா தணடிபபது!

இநத முனிவர்கள பணணிய சேஷடைகளை, எத்தனை தேவமகளிர எனனிடம் கூறியிருககிறாாகள்!

நீராட வந்தவர்களிடம, வேத மநதிரஙகளையா கூறிக கொணடிருநதாாகள! வேறு முகததைக காட்டி, வெடக மின்றிப பேசக் கூடாதன பேசிககொணடிருந்தாாகள!

கேசரி : அவாகளோடு வாதம செயவதால், நமககு வருவது ஒனறுமிலலை! அவர்கள் மனம இரஙகி, மாற்றம உரைகக வேணடும

அஞ்சனை : பெறறவள் கொதித்துப பேசுவதைக் குறை எனறு, எநத வேதமும சொல்லாது!

வாருஙகள்-அவாகளிடமே போயப் பேசுவோம!

காட்சி-109

யாக சாலை

ஒரு ரிஷி பத்தினி : (கோபமாக அஞ்சனையை பார்த்துப் பேசுகிறாள) அநதத தேவமகளிா, எதறகாக இநத வனததைத் தேடி வரவேண்டும? அவாகள குளிப்பதறகு வேறு தடாகமே கணணிறபடவில்லையா?

கொழுதத ஆடு, எனனைபபாா, என மேனியைப்பார் எனறு அஙகும இஙகும நடைபழகிக கொண்டிருநதால, புலி கவவததான செய்யும்!

சாபம் கொடுத்த முனிவர் : எதறகு உஙகளிடையே வீண் பேசசு? நாம ஒருவரையொருவா குறறம கூறிக கொணடிருநதால, வேதஙகள கடலுககுள் போய் ஒளிநது கொள்ளும!

அனுமான, ஒரு தெயவ கைங்கர்யததிறகாக, இங்கு வநதிருபபவன எனபதை உணாகிறோம எஙகள் கோபம, சாபமெலலாம, நிலவை மறைக்கும மேகம போல விலகிப் போகும

பொருததமான ஒருவா, அவனுள பொதிந்து கிடககும ஆறறலை, அவன பெறற வரஙகளை, அவனுககு உணாத் தினால, அவன எல்லா நலஙகளும் பலஙகளும மீண்டும பெறுவான!

அவன கையிருபபைக காட்டக காலம வருமபொழுது, அவன இநதச சாபககட்டிலிருந்து விடுபடுவான்!

அஞ்சனை : அந்தக் காலம எப்பொழுது வரும சுவாமி? சீக்கிரமாக, என செலவன சீர்பெறறு விடுவானா?

முனிவர் : நான பேசுவதை ஏறறுக கொளளுஙகள கேள்விகள் கேட்டு, என்னைப் பேச வைக்காதீாகள! அது தெய்வவாக்கு ஆகாது!

கேசரி : சுவாமி!நீஙகள கூறியதையே, நாஙகள சாப விமோசன மாக ஏற்றுச செலகிறோம்!

உஙகள பாத கமலஙகளில, எஙகள பணிவான வணககங் களைச சமர்ப்பிககிறோம்!

காட்சி-110

அயோத்தி அரணமனைத் தோட்டம

[சிறுவன ராமன தன கைவிலலால களிமண உணடையை வெளிப்படுதத அது அங்கு வருகினற கூனியின முதுகில பட்டுககீழே விழுகிறது கூனி கதத இதர சிறுவர்கள சிரிக்கிறாரகள ல

கூனி : *ராமா! என கூன முதுகை நோகடிககிறாயா? இரு இரு, எனககொரு வேளை வரும அபபோது நான் பற்ற வைககிறேன நீ பட்டாபிஷேகம காண விடமாட்டேன்!*

[இவவாறு கூறிவிட்டுக கூனி அங்கிருந்து போய் விடுகிறாள் இது கண்டு, சிறுவாகள் மேலும் சிரிககின்றனர்.]

காட்சி-111

வனம

[ஒரு மரததிலிருநது கனியைப பறிதது உணணப போகிறான அனுமன இதர வானரச் சிறுவா அதைத தட்டிப பறிககினறனா]

ஒருவானரச் சிறுவன : *நீ சூரியனைப பிடிததுத தினனக் கூடியவன ஆயிறறே! உனககு எதறகு இநதப பழம?*

அனுமன் : *அதெலலாம பழங்கதை! இபபோது எனககுப பசிககிறது எனனிடம் அநதப்பழத்தைக கொடுங்கள்*

ஒருவானரச் சிறுவன் : *கொடுககாவிட்டால் எனன செய்வாய?*

அனுமன் : *உஙகளை உதைபபேன! கடிப்பேன்! (இதைக கேட்டு, எலலா வானரச்சிறுவர்களும சிரிககின்றனா)*

ஒரு வானரச்சிறுவன் : *உனககு இபபொழுது அலங்காரமாக வால் மாததிரநதான இருககிறது! ஆங்காரமாகச சண்டை போட வலலமை இலலை! இதை மறககாமல, மநதிரமபோல ஜபிததுககொள!*

[அனுமன அவாசள் மீது பாய, அனுமனை அடித்துக் கீழே கிடத்தி விட்டு, அநத வானரச் சிறுவர்கள், அஙகிருநது செலகின்றனா]

காட்சி-112

அயோததி அரணமனை

[இளம பருவததினனாக ராமன வளாநதிருககிறான அவனோடு தமபிகள மூவரும இருககினறனா]

கைகேயி : *(ராமனை விழி புரட்டாது, மகிழசசியோடு பார்ததபடி)* என ராமனும, மறறமூவரும, இளமைப்பருவம் கணடு விடடனா இளஙகாளைகளாக இவர்கள, இந்த அரண் மனையில வளைய வருகின்றனா இவர்களுக்கு மணம் முடிதது வைககும வேளையும் வநதுவிட்டது என்று எணணுகிறேன

தசரதர் : கைகேயி படடமகிஷி மாததிரமலல, மன்னனுக்கு நலலது கெடடதை எடுத்துரைக்கும மதிமந்திரியுமகூட!

வசிஷ்டர் : அரசியாா சொல்வதுபோல, அதற்கான காலம் நெருஙகிவிடடது மேகஙகள் திரள ஆரம்பித்துவிட்டன விரைவில் மஙகலமாக மழை பெய்தே தீரும

கைகேயி : இநத ராமனைச் சீராட்டிப் பாராட்ட, எனக்குப் போட்டியாக ஒருததி வநது விடுவாளே என்ற எணணந்தான, எனனைக கொஞ்சம் இடர் செய்கிறது!

[இதைககேட்டு, மற்ற இரு அரசியா உட்பட, அனைவரும் சிரிக்கினறனா]

காட்சி-113

அஞசனை வீடு

[வாலிபனாக ஆஞசநேயன வளாநதிருககிறான]

கேசரி : *எனக்குப்பின, இநத மலையை ஆள, ஆஞ்சநேயன வளர்ந்து விட்டான*

அவன சிரததிலே முடி சூடுவதற்கு முனனால், அவன கரததிலே, ஒருததியை ஒபபடைதது விட்டால, நம் கடமை முறறுப பெறறுவிடும

அஞ்சனை : *என ஆஞ்சநேயனுககாகவே, ஒரு பெண் பிறநது வளாநது காததிருக்கிறாளே!*

அனுமன் : *அமமா! நான பிறநது வளாநது காததிருப்பது, ஒரு தெயவீக சேவைககாக எனறு என உளமனது உரக்கபபேசிக கொணடிருக்கிறது!*

அஞ்சனை : *யாருக்குச சேவை செயதாலும், மனையாளுக்கும் சோததுச சேவை செயவதுதான, புருஷ தாமம்!*

கேசரி : *ஆமாம! நான இலலையா? இதுதான உலக வழககு! முனிவாகளே, பததினிகளோடுதானே வாழ்கிறாாகள! இது தான இயற்கை! எதையும விட்டு விலகுவது, கோழைததனம்!*

அனுமன் : *உலகததின கருதது அதுவாக இருககலாம! என் உள்ளக் கருதது வேறாக இருக்கலாம!*

அஞ்சனை : *நீ எனன வேணடுமானாலும பேசிககொள! என் மடியிலே, உன பிளளையைத் தவழ விடபபா!*

அனுமன் : *உஙகள் போசொலலும பிளளையாக, நிச்சயமாக நான் இருபபேன! எனக்கிட்ட பணி எதுவென்று தெரிந்து கொளளத துடிததுக கொணடிருககிறேன! சொநதங்களைப பெருக்கிக் கொணடு, வந்த வேலையை மறந்து வாழ, என மனம் ஒருபபடாது! உங்கள மகனுககு அதனால பெருமை வராது!*

காட்சி-114

தசரதா அரசவை

வாயிற் காப்போன் : *(விரைநது வநதபடி) மனனா! புதியதோா உலகையும, அதனோடு தேவாகளையும, நானமுகனையும்*

படைப்பேன் என்று முழக்கமிட்ட விஸ்வாமித்திர மகரிஷி வருகிறார்!

(மன்னர் உடனடியாக எழுந்து வரவேற்க விரைய, விஸ்வாமித்திரர் அவைக்குள் நுழைகிறார்

மன்னர் அடிபணிந்து வரவேற்கிறார்)

மன்னர் : என் ஊழ்வினையை நீக்க வந்த உத்தமரே! வரவேண்டும் ஆசனத்தில் அமர்ந்து, எங்களுக்கு ஆசி அருள வேண்டும்

என் நிலம் செய்த தவமோ? என் நலம் காக்கும் வினை செய்த தவமோ? என் குலம் செய்த தவமோ? தாங்கள் இங்கு வருகை புரிந்தது!

விஸ்வாமித்திரர் : மன்னா! நீ வாழ்க! உன் நாடு வளம் காண்க! இந்திரன் நீயோ என்று எண்ணுமாறு இனிது வீற்றிருக்கிறாய்

ஆனால், கண் ஆயிரம் உனக்கு இல்லாததால், நீ இந்திரன் இல்லை, தசரதன் என்ற தெளிவு கிடைக்கின்றது

என்னைப் போன்ற முனிவர்களுக்கும் இமையவருக்கும் இடையூறு வந்தால் வேறு எங்கு செல்வோம்?

பனிவரையாம் கயிலை மலைக்குச் செல்வோம்! பாற்கடல் வாசனை நாடி நடப்போம்! பத்ம பீடத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பிரமன் நகரை நாடுவோம்!

இல்லையென்றால், இந்த மணிமாட அயோத்தி என்னும் பொன் நகருக்குப் புகல் தேடி வருவோம்!

இவைதானே நடந்து கொண்டிருக்கும் சம்பவங்கள்.

நலிந்தோர், அயோத்தியை நாடி வருவது, உன் அரசாட்சி யின் பெருமை மிகு அங்கம்தானே?

முன்னர் நீ, சம்பரன் என்னும் அரக்கனை, அவன் குலத் தோடும் தொலைத்து, நீ அளித்த அரசை அன்றோ, இன்று இந்திரன் ஆண்டு கொண்டிருக்கிறான்

மன்னர் : (கை கூப்பித் தொழுதபடி) அன்பால், அமுதச் சொற் களை வாரி இறைக்கிறீர்கள்! நான் இப்பொழுது செய்ய வேண்டியது என்ன என்பதை, ஆணையிட்டு அருளுங்கள்

விஸ்வாமித்திரர் : தவமுனிவர்கள் கருமம், வேள்விகள் செய்வது தானே!

வேந்தன நீ, அதறகு இடையூறு ஏறபடாவணணம காக்க வேணடும

காமம, வெகுளி போன்ற அரக்காகள, எங்கள வேள்விக் களததை நெருஙகாதபடி, விலவேல கொணடு பாதுகாகக வேணடும

மனனா் : தஙகள ஆணையைத தட்டின்றி நிறைவேறறுகிறேன் சுவாமி!

விஸ்வாமித்திரா் : அதறகுத தகுதியான அடலேறு ஆக, நான் தேர்ந்தெடுததிருபபது

மன்னா் : யாா சுவாமி? நானா? என படைததலைவாகளில ஒருவனா?

தாஙகள யாரைக் கூறினாலும, தங்கள குறிபபினபடி, தஙகளைப பின தொடாவா

விஸவாமித்திரா் : தசரதா! உன பெரிய மனதை எணணிப பெருமைபபடுகிறேன

உன புதலவா நாலவரினும், கரிய செமமலான ராமனை எனககுததா! எனனோடு அனுப்பிவை

அவன் கைவில, என வேள்வியைக் காககும

மன்னா் (அதிாசசியடைநதவராகி) சுவாமி! வேல பாயநத புணணிலே, கனல நுழைநததுபோல, இநதச செய்தி, என் செவியைச சுடுகிறது சுவாமி!

கண இலலான, கணணைப பெற்று விட்டோம் எனறு மகிழநதிருககும வேளையில, அதை இழக்க வேணடும் எனற கடுநதுயரை, நான பெறுவதுபோல உணர்கினறேன்!

சுவாமி! என ராமன சிறியவன்! படைபபயிற்சி இலலாதவன! விலலை விளையாடடுப பொருளாகக் கொணடிருக்கும பருவததினன!

தஙகளோடு நான வருகிறேன் சுவாமி! வேள்விக்கு இடையூறாக, எவா வரினும வெனறு காடடுகிறேன்!

என வலலமையில நமபிக்கை வையுங்கள்!

என வாளில நமபிககை வையுஙகள!

என வமசததில நமபிகைக வையுஙகள!

[இதைக கேட்டவுடன, விஸவாமிததிர மகரிஷி, கோபத்தோடு, ஆசனததிலிருநது எழுந்து நிற்கிறாா]

விஸ்வாமித்திரர் : நான் கேடபதைத் தர மறுககிறாய! நீ கொடுபபதை வாங்கிப போக, நான யாசகன அலலன! மனனா! முனிவாகளைப பிச்சைக்காரர்களாக நினைககாதே! அவாகள முனிநது பேசினால், நாடு காடாகும! நலலரசு நாசமாகும!

வசிஷ்டா : (உளளே வந்தபடி) மனனரின பிழை பொறுகக வேணடும தவமுனிவரே!

ஆசனததில அமாந்து, தஙகள் கடடளை, சாசனம ஆவதைக காணுஙகள்!

விஸ்வாமித்திரர் : (ஆசனததில அமர்நதபடி) வசிஷட மகரிஷியின வாயச சொலலுக்குப் பணிகிறேன

வசிஷ்டர் : மனனா! பெயயும மாரியால, பெருகும ஆறறு வெளளம போய, கடலிடைச சேர்வது இயறகை இதைத தடுகக நினைப்பது, நகைபபிறகு இடமாகும

ராமன், இநத மாமுனிவரிடம செனறு சோவதும், நனமை பயக்கும அதனால் நலலறம செழிக்கும

சிறிய ராமன, சீரியராமன ஆவான அளவறற வித்தைகள், அவன விலலின் சொததாகும

முககாலம உணாநதோா, வெறறுரை நிகழதத மாடடாாகள்! அவர்கள செய்யும காமததிலே, ஆதததம இருககும, இநத அவனிககு நனமை இருககும்

கரிய செமமலை, இநத அரிய முனிவரோடு அனுபபி வை!

இதுவே தககது, நான சொலலத் தகுநதது!

மன்னர் : (பணிவோடு) என குருவின வாசகததைத தலைமேற கொள்கின்றேன!

என கொலுமணடபம் வநத தவமுனியே! கோபம தவிர்த்து, என குலத்தோடு, எனனைக காததருள்! தாஙகள

கோரியபடி, என நமபியை, ராமனை, அவன் தம்பி லட்சுமணனோடு, தஙகடகுத் தருகின்றேன்

இனி அவனுக்குத தநதையும் நீஙகளே! தனிததாயும் நீஙகளே! தநதருளக நலமெலாம எனறு தஙகளதாள் பணிந்து இறைஞசுகிறேன!

விஸ்வாமித்திரர் : மனனா! மகிழசசி! வேளவியை முடித்த பினபு, கேளவியாக அவன எதிாகாலம இருககாது

விழாககணடு, வெறறிப படலமாக விரியும்

காட்சி-115

அஞசனையின விடு

[ஒரு முனிவா அஞசனையின வீட்டிறகு வருகிறாா அவரைக கேசரி அஞசனை ஆஞசநேயன ஆகியோா முறைபபடி வணஙகி வரவேறகினறனா]

கேசரி : தவமுனிவரை, இதுவரை, இநத சுபாவகிரியில் நாஙகள் பாாததேதே இலலை தாஙகள யாரெனறு தெரிநது கொள்ள லாமா சுவாமி?

முனிவர் : சூரியதேவன ஆணைபபடி, இஙகு வநதிருக்கிறேன் நான!

கேசரி : அவா அனுபபிய செயதி, எனனவெனறு கூறுஙகள சிநதை நிறைவோடு செயது முடிககிறோம சுவாமி!

முனிவர் : விஸ்வகாமாவால உருவாககபபெற்ற கிஷ்கிந்தை நாட்டிறகு அருகில உளள ருஷ்யமூக பர்வதததிற்கு, உன் செலவன ஆஞசநேயனை, எனனோடு அனுப்பி வைக்க வேணடும!

அஙகு, நாடு இழந்து, நல் மனையாளை இழந்து, நலஉயிரைக காகக, ஓடி ஒளிநதிருககும சுக்ரீவனுக்கு, ஆஞச நேயன அமைசசன ஆக வேண்டும் அதனால சுக்ரீவன் ஆதாயம காணவேணடும இழநத நாட்டையும், நல் மனைவியையும திருமபபபெற வேணடும சூரியதேவன சொல்லியனுபபிய செயதி இதுதான

கேசரி : கேசரியான சிஙகம நான இருகக, இதறகுக் குட்டியை அனுபபுவானேன?

அடஙகாத மதயானைகளை அழிதது, இந்தக் கேசரி எனனும நாமம பெறறவன நான!

நான உணடு உறஙகிக கொண்டிருக்க, அறியாச சிறுவனைப பகை புகையும இடததிறகு அனுபபுவதா?

தேவாகள அஞசிய சமபசாதனனை, ரததம் சிநத, நிலததில வீழததிக காட்டினேன! அந்த வீரம, வெறும கதையாகிப போகலாமா?

பகை கணடு பாயவேணடிய நான, இனனும முடஙகிப போகவிலலையே!

அநத சுகரீவனுககு வாழவளிகக, நான வருகிறேன சுவாமி தஙகளோடு!

ஆஞசநேயன இநத மலைநாட்டை அமைதியாக ஆளடடும!

அஞ்சனை : அவனுககு இபபொழுது மணம முடிகக வேணடும எனறும, என மனது முடிவு எடுததிருக்கிறது சுவாமி!

பருவததில, அவனுககுச செய்ய வேணடியதைச செயயாமல், தூர தேசததிறகு அனுபபி வைத்தால், எங்கள் கடமையில இருநது, நாஙகள தவறியவாகள ஆவோம்

இநதப பழி, எஙகளுக்கு நேராமல, காத்தருள வேண்டும சுவாமி!

முனிவர் : இங்கு பிறநது வளர்ந்திருககும இநத ஆஞசநேயனை, உஙகள் புததிரனாக மாத்திரம, சிறைப்படுத்திப் பார்ககா தீாகள!

இவன வாயு புததிரன்! இவன சஞசாரம் எங்கும் இருகக வேணடும

திரிபுரம எரிதத சிவனினஅமசமும் இவன்! பகை எரிகக, இவன, தன பயணததை, இப்போது தொடஙக வேணடும

பெறறவாககாகவும, பிறநத இநத மலை நாட்டிற் காகவும மாததிரம், இவன் பிறபபெடுக்கவிலலை!

தாமம வாழ, இநதத தரணியில தோனறியவன இவன!

ஒரு தெயவ மகனோடு, கரம கோததுககளம் காண வேணடியவன இவன்! அறததை வெறறியாக இநத அவனிககு தரவேணடியவன் இவன!

அனுமன : என் விருபபமும், இபபோது ருஷயமூக பாவதம செலவதுதான் முனிவாபிரான மொழிநதவையெலலாம், நான எதிாபாாதது ஏஙகியிருநதவைதான!

கேசரி : இதற்கு மேல மறுததுபபேச, எனககு வாயிலலை சுவாமி!

அஞ்சனை : தெய்வாமசம பொருநதிய குழநதையைப பெறறால, தாய தன ஸ்தானததை, பாசத்தைத துறகக வேணடும்!

அபபடிததானே சுவாமி?

முனிவா : ஊா உலகமெலலாம கொணடாடப போகும, உஙகள புதலவனைப பார்த்துப பெருமைபபடுஙகள!

இதைவிட, ஒரு தாயககு உணமையான மகிழ்சசி, வேறு எனனவாக இருககு முடியும?

சூரியதேவன எணணததிறகு எதிாபபுக காடடலாமா? சூரிய புததிரன சுக்ரீவனுககு, உதவ மறுககலாமா?

தெய்வஙகளின் தீாமானததை, முழுமனதோடு ஏறறுக கொளளுஙகள! அரையும குறையுமான பகதி, அரை வேககாடடுப் பதமாகும!

அஞ்சனை : சுவாமி! தஙகள எணணம்போல ஆஞசநேயனை அழைத்துச செலலுஙகள இனிமேலும ஏதாவது பேசி, நான பெருமபழி தேடிவிடக் கூடாது!

காட்சி-116

பாலை நிலம

[ராமலடசுமணாகள விஸவாமிததிர முனிவரோடு, வெபப மான பாலை நிலததில நடககினறனா]

ராமன் : சுவாமி! இநதப பாலைநிலம, கங்கையை முடியிலே கொணட சிவன சினநது நோக்க, இபபடி வெந்து போனதா?

விஸவாமித்திரர் : எஙகள வேளவியைக கெடுககும ஒரு பெண அரககியால் இவவாறு ஆனது

அவள ஆயிரம மதயானை வலிமை உடையவள பூமியைப பெயர்த்து எடுககவும, கடலைபபருகி விடவும, வானத்தைத தகர்த்து விடவும பலம பெறறவள

தாடகை எனனும நாமததைப பெறற அநத நாசகாரி, நலல மருத நிலததை அழித்து, இபபடிப பாலையாக்கி விடடாள நாஙகள நடமாட அஞசும, அதாமத்தின சாலையாககி விடடாள

கணணிறபடட உயிாகளை எலலாம, கொனறு திரியும வெறி பிடிதத கொடுமைககாரி அவள் பிரம்மன படைத தளிககினற உயிரெலலாம, தனககு உணவு எனறு நினைக கினற நீச நினைபபினள

ராமன் : இபபடிப்பபட்டவள, இஙகு எஙகு தஙகி இருககிறாள சுவாமி?

விஸ்வாமித்திரர் : அவள தஙகியிருககும இடததில, நெருபபு எரிநது கொணடிருககும இதோ அவளே வருகிறாள, பார்!

[இபபொழுது தாடகை ஆரவாரததோடு அஙகு வருகிறாள்]

விஸவாமித்திரர் : யானையின தும்பிக்கைகளை மாலையாகப போடடுக கொணடு, மலை நடநது வருவதுபோல, இடிக குரலோடு வருகிறாள, பார! அவள கையிலே சூலம! வாயே புகை ககககும குகை! இந்தப பயஙகரமானவள், எங்கள வேள்விககு விரோதமானவள!

தாடகை : அறப மனிதாகளே! நான நடமாடும இநத மண்ணிலே, கால வைககத் துணிநது விட்டீாகளா?

விதிதுரதத, மரணததைச சநதிக்க வந்து விடடீாகளா?

இஙகு வநதவர்கள் எலலாம, எனககுச சுவையாகத, தங்கள உடலைத தநதுவிடடுப போயிருககிறாாகள

நீங்கள தபபமுடியும எனற எண்ணமா? என் சூலததிறகு இரையாகுங்கள எனககு இனிய விருநதாகுங்கள.

விஸ்வாமித்திரர் : ராமா! தாமதித்ததால, தாடகை சூலத்தை எறிந்து விடுவாள இவளைப பெண எனறு பார்க்கிறாயா?

ராமன் : ஆம சுவாமி! பெற்றெடுத்த இனமாயிற்றே என்று தயங்குகிறேன

விஸ்வாமித்திரர் : ராமா! இவள உருவில பெண்ணே தவிர, பெண தன்மை உடையவள அல்லள!

அதாமம பெண வடிவுகொண்டு வந்தபோது, முன்பு திருமாலும, இந்திரனும அவர்களை அழித்திருக்கிறார்கள! திருமாலை முனமாதிரியாகக கொள்வது, அறத்திற்கு மாறானது ஆகாது!

தாடகை : அந்த முனிவன, என்ன முணங்கிக கொண்டு இருக்கிறான? சாரற்ற சக்கை என்று, அந்த முனியின் உடலை, உண்ணாது விட்டு வைத்தேன

இளங்காயாக, இளைஞனே, இப்பொழுது நீ வந்து நிற்கிறாய! உன்னைக் கடித்துச சுவைத்தால், அறுசுவையும அங்கு பரிமளிக்கும

[இவவாறு கூறி, சூலத்தை எறிகிறாள அந்தச சூலத்தைத் தன வில் அம்பால, இரு துண்டுகளாக்கி விழ வைக்கிறான் ராமன]

விஸ்வாமித்திரர் : நமமைக் காத்துக கொள்ள, இப்போது அவளை நீ அழிக்க வேண்டும இதைத் குற்றம என்று, எந்த வேதமும கூறாது

[தாடகை, ஒரு பெரிய பாறாங்கலலை, இவர்கள மீது எறிய, அதையும் ராமன், தன விலலம்பால தடுத்துப பொடிப்பொடியாக்குகிறான

பின்னா ஓா அம்பை, தாடகை மீது செலுத்த, அந்த அம்பு, அவள மார்பில நுழைந்து, அவள் உயிரைக கவர்ந்து, அவள முதுகு வழியாக வெளியேறி, மலை உருவி, மரம உருவி, மண்ணில புதைந்து நிற்கிறது தாடகை பிணமாகக கீழே விழுகிறாள]

விஸ்வாமித்திரர் : ராமா! புலலோர்க்கு நலலோா சொன்ன உபதேசம் போல, உன அம்பு, அவள உடம்பில் நுழைந்து தங்காமல போய்விட்டது

உன வில கணட முதல வெறறி இது!

உன வீர காவியததின தொடககம இது!

நீ சநதிதத முதல சமா இது!

தெயவப படைககலனகளை, உன தோளுககு அணியாகத தருகிறேன நீ தொடரபபோகும சரிததததிற்கு, அவை துணையாக இருககும

காட்சி-117

மலை

[தன நாடடை விடடு ஆஞசநேயன மலைபபகுதியில முனிவரோடு நடநது செலகிறான இளமபெணணான சுவாசசலாதேவி வழிமறிததுப பேசுகிறாள]

சுவர்ச்சலாதேவி : வாயு புததிரரே! வணககம

ஆஞ்சநேயன் : சுவாசசலாதேவி! முனிவாபிரானோடு நான ருஷய மூக பாவதம செலகிறேன

சுவர்ச்சலாதேவி : அதை அறிநதுதான, வழிமறித்துப் பேசுகிறேன்

உஙகளுககாகப பிறநது வளாநதிருபபவள் நான! உஙகள அமமா, இதைக கூறியிருபபாகளே!

ஆஞ்சநேயன் : மணம புரிநது, மழலைகளைப பெறறெடுககும வாழவுககாக, நான பிறந்திருபபதாக நினைககவில்லை!

சுவர்ச்சலாதேவி : அரிய பெரிய செயலகளைச் செயதவர்கள எலலாம தனி மரமாக நிறகவிலலை!

ஆஞ்சநேயன் : மறறவாகளைப் பறறிப பேசசு வேணடாம் பிரமமசசரியததை நான மதிககிறேன! என வாழவோடு அது பிணைநதிருககும! இது உறுதி!

சுவர்ச்சலாதேவி : சென்று வாருஙகள ஆனால, ஒன்று சொல கிறேன நானும உறுதியோடு சொலகிறேன முனிவர் பிரானின் முனனிலையில சொல்கிறேன ஆஞசநேயரே! உஙகள மூலம, ஒரு குழநதையை நான காணபேன!

ஆஞ்சநேயன் : அந்த வெட்கங்கெட்ட நிலைமை, எனக்கு வரவே வராது!

சுவர்ச்சலாதேவி : உங்கள் குழந்தையை, உங்களுக்கு அடையாளம் காட்டிய பிறகு பேசிக்கொள்கிறேன்!

[இவ்வாறு கூறிவிட்டுச் சுவாச்சலாதேவி, அங்கிருந்து நடக்கிறாள்]

ஆஞ்சநேயன் : பெண்கள் பேதையா என்பது எவ்வளவு உண்மையாக இருக்கிறது!

[முனிவரோடு தொடாந்து செல்கிறான் ஆஞ்சநேயன்]

காட்சி-118

மிதிலையில் ஜனகன் அவை

[ராமலட்சுமணாகளோடு விஸ்வாமித்திரா இங்கு இருக்கிறா]

விஸ்வாமித்திரர் : மிதிலை மன்னனே! அயோத்தி மன்னன் தசரதனை, அறியாதார் இல்லை அவன் பயந்த குலக் குமரர் இவர்கள் ராமலட்சுமணர் என்னும் நாமம் பூண்டவர்கள் மறை ஓதுவித்து, இவர்களை வளர்த்தவன், வசிஷ்ட மாமுனி

அலை உருவக் கடல் உருவத்து இந்த ஆண்தகை ராமன், தன் புயவலியால், கனல் உமிழ் கண் தாடகைதன் மாாபு உருவி, மலை உருவி, மரம் உருவி, மண் உருவிற்று, இவன் விட்ட அம்பு!

ஈது இவன்தன் வரலாறும், புயவலியும்!

ஜனகர் : இங்கு இருக்கும் சிவதனுசை நாணேற்ற, நல்ல ஆண்மகன் இல்லாமையால், என் நங்கை சீதை, மங்கல நாண் ஏறாமல் இருக்கின்றாள் அதனால், நான் மனம் வாடி இருக்கின்றேன் இந்த வீரக் கொழுந்து, அதைச் செய்து முடித்தால், நான் சிந்தை மகிழ்வேன்

இந்த வில், சிவன் கையில் எடுத்த வில்! தக்கனின் வேள்வியைத் தகர்த்த வில்! இந்த வில் கண்டு, தேவாகள்

நடுஙக, அவாகள அசசம நீகக, என் குலததோனுக்குச சிவன் வழஙகிய வில!

விஸவாமித்திரர் : *(ராமனை நோககி)* திருமேனி வளளலே! அந்த நெடுவிலலை நோககி நட! அதில நாணேறறி, ஜனகனின் துயா ஆற்று!

சபையில் ஒருவன் : கங்கை வெள்ளம் அணைத்தவன் வில்லை எடுதது, இபபிளளை முன இடடது பேதைமை மனனா! மாவீராகள இதைத் தூகக முடியாமல தோறறு இருககிறாகள!

ஜனகர் : பொறுததிருபபோம நடப்பதைப பாாததிருபபோம

(அனைவரும விலலின் அருகிலபோகும ராமனையே விழி புரடடாது பாாததுக கொண்டிருககினறனர் ராமன், அந்த விலலின ஒரு முனையைத தன காலின கீழ் இருககுமாறு மிதிததுக கொணடு, அதைத் தூககி, வளைத்து, நாண் ஏறறுகிறான அநதவில இபபோது பெருதத ஓசையோடு முறிகிறது சபையினர் மகிழ்ச்சியோடு ஆரவாரம செய்கினறனா)

சபையில் முன்னர் பேசிய மனிதர் : *(பரவசததோடு)* மன்னா! எடுததது கணடோம! உடனே வில் இறறது கேடடோம்!

இநதத தசரத புதலவன, தாமரைக கணணன், புயல மேனியான, எஙகள் நாட்டுப் பூவைக கொய்ய வநத கோமகன, சாதாரண மானிடன் அலலன! சலசலக்கும கடலுள வைகும கடவுளே இவன!

இநத நமபியைக காண, நமக்கு ஆயிரம் நயனம வேணடும! இநத இளவலை, இங்கு அழைத்து வந்த முனிவனை இறைஞசுகிறோம்!

காட்சி-119

ருஷயமூக பாவதம

[சுகரீவன ஒரு பெரிய பாறையைக கையால அந்த பொடிபபொடியாக உதிாகிறது இதைக கணடு அனுமன் வியககிறான]

அனுமன் : உங்களகை முஷடி, பாறையைப பொடிபபொடியாகச செயது விடடது இவவளவு ஆறறல பெறற சுக்ரீவராஜன, எப்படித தன அண்ணன் வாலியிடம தோறறாா எனறு வியககிறேன

சுக்ரீவன் : என அண்ணன வாலிக்கு, இந்திரன சுவாண மணிமாலை அளிததிருக்கிறான அதன மகிமையால, தன எதிரில இருககும் எதிரியின வலிமையில பாதியைக கிரகிதது விடுவான் இபபடி அவன எதிரில நிறபோா, பலமிழநது போவா அவன வெற்றியின ரகசியம இது என வீழச்சியின காரணமும இது

அனுமன் : தங்கள தமையன் வாலி மடிநது விடடாா எனறு எண்ணித் தங்களுக்குப் படடம சூடடி விடடாாகள

இதில தங்கள் தவறு என்ன இருககிறது?

சுக்ரீவன் : நான சொன்னதைக கேடகவிலலை அவன என மனையாளையும் பறிததுககொணடு, என்னைக் கொலல வநதான இந்தப பர்வததில அடைககலம புகுநதேன் இஙகு அவன வர முடியாது வநதால, அவனதலை வெடிதது விடும அபபடியொரு சாபததைப் பெறறிருககிறான்

அனுமன : வாலி பெறற சாபததால, தாஙகள வாழும இடமாக, இது ஆகிவிடடது

சுக்ரீவன் : ஆம - நீ என்னோடு சோநதால, பிரிநதது கைவரும எனறு பெருமைககுரிய முனிவர்கள் மொழிநதாாகள

ராஜயம இலலாத எனககு, அனுமன நீ அமைசசனாக வேண்டும.

எனக்கு மாததிரமலல, தாமத்திறகும வாழவளிக்க, உன் பங்கு பரிமளிகக வேணடும

அனுமன் : கடலைத் தேடிக் கொண்டிருந்த நான, நதியைக கணடு விட்டேன இந்த நதிமூலம, விரைவில கடலையும கணடு விடுவேன என பிறபபிறகு ஓர் அாததம இருக்கிறது எனபதையும, இபபோது உணர்ந்து கொணடேன் நான பார்க்க வேணடும் எனறு ஏஙகித் தவிக்கும என இறைவனையும, நான் பாாததுப் பசியாறுவேன

சுக்ரீவன் : *இறைவனென்று யாரைச் சொலகிறாய்?*

அனுமன் : *அயோததி ராமரைச் சொலகிறேன!*

சுக்ரீவன் : *அவா மிதிலையில வில்லை முறிதது, வீரம நிகழததியிருககிறாராம! மிதிலைச செலவி சீதாதேவியை மணமசெயயப போவதாக, வானவாகளும மகிழசசியோடு பேசிக கொளகிறாாகள*

அனுமன் : *அதைபபாாக்க எனககுக் கொடுதது வைககவிலலை!*

சுக்ரீவன் : *அனுமான! நீ வேண்டுமானால, மிதிலை சென்று விடடுவாயேன*

அனுமன் : *அஙகெலலாம பறநது செலல, பழைய வல்லமை எனககு இலலை இப்பொழுது உஙகள் ஊழியனாக, அமைசசனாகப பெறுப்பேறறுக் கொளகிறேன் காலம, எனககுக கருணை காட்டும அநத இனிய திருபபதததைக காணததான, தஙகளிடம் வநது சேர்ந்திருக்கிறேன*

காட்சி-120

மிதிலையில மணமேடை

[ராமனும சீதையும மணமேடையில அமாநதிருககினறனா]

திருமண மண்டபத்தில்

அமர்ந்திருக்கும் ஒருவர் : *மணமக்கள், போகநிலையும, யோக நிலையும கலநதது போலக காடசி தருகினறனர்*

(மநதிரஙகள ஓதபபடடு, திருமணச் சடஙகுகள நடககினறன)

காட்சி-121

ருஷய மூக பாவதம

[மநதிரமொழிகள வானிலிருநது அனுமனுககுக கேடகினறன அனுமன அதுகேடடு ஆடி ஆர்ப்பரிககிறான]

சுக்ரீவன : அனுமானா! எதறகு இபபடி உறசாகததில ஆட்டம போடுகிறாய?

அனுமன் : என ஐயன ராமனுககுக கலயாணம் நடநது கொண்டி ருககிறது திருமண மநதிர ஒலிகள, என காதுககுக கேட்கினறன!

சுக்ரீவன : எனககு அப்படி எதுவும கேட்க விலலையே! நீ ஒரு வரப்பிரசாதி! உன வருகையால, நானும வளம காண வேணடும

காட்சி-122

மிதிலையில மண மண்டபம

[ஜனக மகராஜா ராமனது கையில நீரை ஊறறித தாரை வாாததுக கொடுககிறாா]

ஜனகர் : கோமகனான ராமா! நீயும, என மாமகள சீதையும, திருமாலும திருமகளும போலச சேரநது வாழ வேணடும்!

(இபபொழுது மஙகல வாததியம முழஙக, மண மண்டபததில அமாநதிருபபோா, பூககளைத தூவுகினறனா)

காட்சி-123

ருஷய மூக பாவதம

[அனுமனும இஙகு மிகுநத மகிழசசியோடு கை நிறைய மலாகளைப பறிதது வீசுகிறான]

காட்சி-124

மிதிலையில மண மண்டபம

[சீதையின கைபறறி ராமன ஓமததீயை வலம வருகிறான]

மண்டபத்தில் ஒருவர் : பிறவிதோறும், உயிர், ஓர் உடம்பைப் பற்றித் தொடரும் இங்கு உயிரான ராம பிரானை, உடம்பாகிய பிராட்டி பற்றித் தொடர்வது, கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கிறது.

காட்சி-125

ருஷ்யமுக பாவதத்தை அடுத்திருக்கும் வனம்

[அனுமன் இந்த வனத்தில் நடந்து வரும்பொழுது, வாலி எதிர்ப்படுகிறான். வாலி அனுமனை ஓங்கிக் குத்த அனுமன் உருண்டு விழுகிறான். பின் அசசத்தோடு எழுந்து நிற்கிறான்.]

அனுமன் : (தனக்குள் பேசிக்கொள்கிறான்) என்னை அடித்தவனை, அடித்து வீழ்த்தாமல, முடங்கிப் போய் விட்டேனே! என்று விலகும் அந்த முனிவர்களின் சாபம்? எதுவும் தெரியவில்லையே!

வாலி : நீதான் அந்த அனுமானா?

அனுமன் : ஆம் சுகரீவ மகாராஜாவின் அமைச்சன்!

[இதைக் கேட்டு, வாலி உரக்கச் சிரிக்கிறான்.]

வாலி : தலை இல்லாதவனுக்குக் கிரீடம் போல, ராஜ்யம் இல்லாதவனுக்கு அமைச்சனா? வேடிக்கையாக இருக்கிறது! அவன் மனைவியே இப்பொழுது என் வசத்தில் இருக்கிறாள்! மனைவியை மீட்க முடியாதவன், உன்னை அமைச்சனாக்கி, ராஜாங்கம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறானா?

அனுமன் : தர்மத்திற்கு மாறாகச் செய்யும் செயல்கள், தன் தலையில், தானே தீவைத்துக் கொள்ளும் காரியங்களாகும்!

மாற்றான் மனைவியை, மானமுள்ளவன் கவர்ந்து செல்ல மாட்டான்!

வாலி : ஏ அற்பக் குரங்கே! அடிபட்டுச்சாக இங்கு வந்திருக்கிறாயா? எனக்கு உபதேசமா? நான் யார் தெரியுமா? நான்தான், வாலி மகாராஜன்!

அனுமன் : அதைத் தெரிந்துகொண்டுதான் பேசுகிறேன் குற்றம் புரிந்தவர்களுக்கு நீதியை உரைப்பது, ஓர் அமைச்சனுக்கு அழகுதான்!

வாலி : நீ அமைச்சனா! உன் அரசனே, உயிருக்கு ஓடி ஒளியும் ஒரு கோழை!

வல்லமை உள்ளவன் வகுத்ததுதான் நீதி! தாமம் வெல்லும் என்று தத்துவம் பேசுபவன், ஏமாளி! இவ்வுலக வாழ்வைக் கோட்டை விடும் கோமாளி!

என் ஆற்றலைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள், என்னிடம் எதிர்ப்பேச்சுப் பேசமாட்டார்கள்!

என் பேச்சே, பிரமமன் வெளியிட்ட வேதமாக இருக்கும் அவர்களுக்கு!

என்னை எதிர்த்து வெற்றி கொண்டவர்கள், எவரும் இல்லை!

தென்னிலங்கை ராவணனை, தீரன் அரக்கர் கோமானை, என் வாலில் கட்டி, அந்தக் கோலத்தோடேயே, கடல் தோறும் பறந்து சென்று, சிவபூஜை செய்தேன்!

பின்னர், என் குழந்தை அங்கதன் தொட்டிலிலே, அவனை விளையாட்டுப் பொருளாகக் கட்டித் தொங்க விட்டேன்!

(இப்பொழுது ஒரு முனிவர் அங்கு வருகிறார்)

முனிவர் : நான் குறுக்கிட்டுப் பேசுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்

வாலி மகராஜனே! இப்பொழுது காற்று எதிர்த்திசையில் வீச ஆரம்பித்தது விட்டது! தர்மம் வீறு கொண்டு எழ ஆரம்பித்து விட்டது!

அயோத்தியில், ஸ்ரீராமனுக்கு நாளைக்குப் பட்டா பிஷேகம் நடக்கப் போகிறது!

அந்த ராமன், உனக்கு எமனாகும் நிமித்தம் தெரிகிறது!

வாலி : ராமனாம! அயோத்தியாம்! முனிவர்கள் வாயைத் திறந்து, என்று என்னை வாழ்த்தியிருக்கிறீர்கள்?

அதனால் நான் ஏற்றம் பெறாமலா போய் விட்டேன்? அந்த அயோத்தி சென்று, அந்த ராமன் சூடிக் கொள்கின்ற மணிமுடியைப் பறித்து, என் காலடியில் கிடத்துகிறேன!

முனிவர் : அதற்கு அவசியமே இல்லை! அந்த ஸ்ரீ ராமனே இங்கு வருவான்!

வாலி : புலியின் குகைக்குப் புள்ளிமானே வருகிறதா? நல்லது அந்த நல்ல நாளில், நடப்பதைக் காண, முனிவரே! நீரும் இங்கு வருதல் வேண்டும்

முனிவர் : சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிவிட்டேன. தள்ளவேண்டியதைக் கொண்டு விட்டாய் நான வருகிறேன்

[முனிவர் அங்கிருந்து சென்று விடுகிறார்]

அனுமன் : (மகிழ்ச்சியோடு) என ராமனுக்கு நாளைக்குப பட்டாபிஷேகம்!

வாலி : அதனால் உனக்கென்ன? அந்த ராமனுக்கும அமைச்சனாகலாம் என்று பார்க்கிறாயா?

அனுமன் : அந்த ஸ்ரீராமனின் அடிமைநான்!

வாலி : அங்கு இருந்தால, உனக்கு ஒழுங்காக உணவாவது கிடைத்துக் கொண்டிருக்கும்!

பதுங்கி இருப்பவனோடு, ஏன் ஒதுங்கி இருந்து அல்லற் படுகிறாய்?

புத்தி இருந்தால், இங்கிருந்து எங்காவது ஓடிவிடு! சாகப போகிறவனைக் கட்டித் தழுவி, நீயும் சாவைத் தழுவாதே!

[இவ்வாறு கூறிவிட்டு, வாலி அங்கிருந்து நடக்கிறான]

காட்சி-126

ருஷ்ய மூக பாவதம்

அனுமன் : (மகிழ்ச்சியோடு) மகராஜ! என் பிரபு, ஸ்ரீராமருக்கு, அயோத்தியில் நாளைக்குப பட்டாபிஷேகமாம்!

நல்லது நடக்கும் என்பதற்கான நனனிமித்தம தெரிய ஆரம்பித்து விட்டது.

தாமம முடிசூடிக கொளவதால, இனி அதாமம அழியும எந்தத் திசையில் தீமை எனனும தீ தெரிநதாலும, அநத மேக வணணன ஸ்ரீராமன, மழையாகப பொழிநது, அதை அவிதது விடுவார்

என இனிய ராமா, நாலவகைப படையோடு விரைவில் இஙகு வருவார்

வானததிலே புழுதி எழுகிறதா? என ராமா படை வருகிறதா?-என்று இனி நாளதோறும, வடககுத திசையைப் பாாததுக் கொண்டிருபபேன!

சுக்ரீவன் : *உன நமபிககைதான, இபபொழுது என நமபிககையும்!*

உலக நடைமுறைககு மாறாக, அமைசசன நீ, எனனை அரசனாககிப பாாககப போகிறாய!

காட்சி-127

கைகேயி மாளிகை

[படுககை அறையில தசரதா கவலையால தினனபபட்டு கணமூடிப படுததிருகக அருகில இருககும கைகேயி ராமன இஙகு வருவதை அறிநது, முன அறைககுச செனறு ராமனை எதிாகொளகிறாள

ராமன பாசததோடு கைகேயித தாயின காலதொட்டு வணஙகு கிறான]

கைகேயி : *வா ராமா!*

ராமன் : அமமா! எனனை அழைததீாகளாமே! பட்டா பிஷேகததிறகுத் தயாராகிக் கொணடிருநதேன உஙகள் அழைபபு வநததும, தாயைக காணும கனறுககுட்டியைப் போல, ஓடோடி வந்தேன

காட்சி-128

வானம

[வானததில ஒருதேவன தோனறி வேதனையோடு பேசுகிறான]

தேவன் : ராமா! தாய உருவிலே, உனககுக கொடுமை செயயும் கூறறாகக கைகேயி நிறகிறாள்!

காட்சி-129

கைகேயி மாளிகை

ராமன் : அமமா! அபபா படுததிருககிறாரா?

கைகேயி : மனதில உள்ளதை வெளியிட முடியாமல தவிததுக கொணடிருக்கிறார்! அதுதான மஞசமே தஞசம எனறு இருககிறார்! மன்னா சொல்ல வேணடியதை, நான சொனனால, நீ ஏறக மாட்டாயா?

ராமன் : என்ன கேளவியம்மா இது! எனககுத தநதையும தாயும நீஙகளே! உஙகள மடியில் வளாந்தவன நான்! உஙகள பேசசுககுப படியாமல மீறுவேனா? எதுவானாலும சொல லுங்களமமா! ஒரு தாயின வார்ததையால, பிள்ளையின் வாழ்வு பறிபோய விடாது!

கைகேயி : ராமா! உன பட்டாபிஷேகம் காண, நாடே துடிததுக் கொண்டிருககிறது!

ராமன் : அமமா! உஙகள் ஆசியால் கிடைத்த சிறபபு அது!

கைகேயி : ஆனால, மனனர் இப்பொழுது, அதற்கு மாறாக நினைக்கிறார்! உன்னிடம் சொல்லவும நினைக்கிறார் சொல்ல முடியாமற தவிககிறார்! அதைச சொலகின்ற உரிமையை, நீ எனககு அளித்து விட்டாய்! நனறி ராமா! நன்றி!

ராமன் : எனனமமா பேசுகிறீகள? ஒரு தாய், பிள்ளைககு நன்றி சொல்லலாமா?

கைகேயி : என மடியில நீ வளாநதாலும, உலகம எனனை மாற்றாநதாய் எனறுதானே பேசும!

ராமன் : என மனதில் அநத மாசுமறு கொளுசம கூட இலலை தாயே!

கைகேயி : சொலல வேண்டியதைச சொல்லி விடுகிறேன இனியும நேரத்தைக கடத்தினால, நிலைமை கடடுமீறிப போயவிடும! உன தலையில மகுடம ஏறிவிடும!

ராமன் : (வியபபோடு) அமமா!

கைகேயி : ராமா! உன தநதையின, மனனரின் கட்டளை இது! ஆழிசூழ உலகமெல்லாம் பரதனே ஆளவேணடும!

ராமன் : (மலர்நத முகததோடு) அமமா!

கைகேயி : நீ தாழ இருஞ்சடைகள் தாங்கி, அருநதவம மேற கொணடு, வெமகானகம் அடைநது, புணணிய நீர்த் துறைகளில நீராடி, பதினானகு ஆணடுகள வனவாசம முடிதது, நாடு திரும்ப வேண்டும!

ராமன் : (மலர்நத முகத்தோடு) அமமா! இதைச் சொலவதறகுத் தஙகளுககு இவவளவு தயககம் ஏன? முனபு, மன்னருடைய கட்டளைககுபபணிநதே, பட்டாபிஷேகததிறகுச்சம்மதித்தேன

இருளுடைய இநத உலகைத் தாஙகும இன்னலில் இருந்து எனனை விடுவித்து விடடீர்கள்!

அருளுடைய வாசகததை,நான மகிழ மொழிநது விடடீர்கள்!

அமமா! இது மனனன் கட்டளை என்று நீங்கள் சொல்லத தேவையிலலை! மாதா, உங்கள் கடடளை என்று சொன்னால், நான ஏற்க மாட்டேனா?

என் பின்னவன பரதன் பெறுகினற செல்வம், நான பெற்றது அனறோ?

அமமா! நீஙகள் சொனனபடி, கானகம் செல்வேன! பதினானகு ஆண்டுகள அங்கு வாழவேன்! இது உறுதியம்மா!

அம்மா! எபபோதமமா கானகம் செல்ல வேண்டும்?

கைகேயி : இப்போதே எனபதுதான, மாமனனரின் விருப்பம! அதையே, என விருப்பமாகவும நீ எடுததுக் கொள்ளலாம்!

ராமன் : அப்படியே செய்கிறேன் உங்களிடம் இப்போதே விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன்

அம்மா! அப்பாவிடம் விடைபெற வேண்டாமா?

கைகேயி : உன்னைப் பார்க்கும் நிலைமையில் இப்போது அவர் இல்லை!

ராமன் : அவர் இருக்கும் திசைநோக்கி, வணங்கிவிட்டுப் போகிறேன் அம்மா!

[மன்னர் படுத்திருக்கும் அறை நோக்கி விழுந்து கும்பிடுகிறான் ராமன் கைகேயியையும் விழுந்து கும்பிடுகிறான் மலர்ந்த முகத்தோடு அங்கிருந்து செல்கிறான்

மறைவிலிருந்து ஓடிவருகின்ற கூனி, கைகேயியைக் கட்டி அணைத்து முத்தமிடுகிறாள்]

காட்சி-130

ருஷ்யமூக பர்வதம்

அனுமன் : (சுக்ரீவனிடம் மகிழ்ச்சியோடு பேசுகிறான்) இந்நேரம், என் ஐயனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் முடிந்திருக்கும் ஊரெல்லாம் திருவிழாக் கோலம் கண்டிருக்கும் அயோத்தி மக்களோடு, அமரரும் முண்டியடித்துக் கொண்டு சென்று, என் பிரபுவின் திருக்கோலத்தைக் கண்டிருப்பர்

அங்கு பாயும் சரயு நதியும், இக்கோலாகலத்தைக் கொண்டாட, இசை பாடி, அபிநயித்துச் செல்லும்

சந்திர சூரியர், எல்லோர்க்கும் தங்கள் கதிர்களை வீசுவது போல, வந்தவர்க்கெல்லாம் பரிசுகளை வாரி வாரி வழங்கிக் கொண்டிருப்பார் மா மன்னர்

இதையெல்லாம் அருகிருந்து பார்க்க, எனக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை ஆனாலும் இந்தக் கொண்டாட்டத்தில், என்னால் பங்கு பெறாமல் இருக்க முடியுமா? என் கரை காணா மகிழ்ச்சியைச் சுட்டிக் காட்டும் விதமாக,

இஙகேயே நூறறியெடடுக குடடிக காணம போடுகிறேன! இதையாவது செயதாலதான என மனம ஆறும!

[இவவாறு கூறிவிடடு, அனுமன அஙகேயே குடடிக காணம போடத தொடஙகுகிறான இதை வியபபோடு பார்த்துக கொணடிருககிறான சுகரீவன]

காட்சி-131

ராமா மாளிகை

[மரவுரி தரிதத கோலததோடு, சீதை முன ராமா நினறு கொணடிருகக சீதை வாடடததோடு கணவனைப பார்க்கிறாள]

சீதை : படடாபிஷேகததிறகாகப படடாடை உடுதத வேணடிய நீஙகள, மரவுரி தரிதது, தவககோலம கொணடிருககிறீர்கள!

ராமர் : ஊழவினையை ஒருவரால ஒழிகக முடியுமா?

சீதை : எலலாம கேளவிபபடடேன இது விதியின பிழை எனறு கொணடு, வெகுணடெழாமல இருபபது, உஙகள இயலபு!

ராமர் : மனனரின கடடளை அது! அதை ஏறறுததான தீர வேணடும!

சீதை : நாடே ஏறறுக கொணடு விடடதே! எப்படி? மா மகனை, மூதத மகனை, கான ஏகு எனறு சொலலக்கேடடு, இந்த நாடடிலுளள ஆவும அழுதன, அதன் கனறும அழுதன, அனறு அலாநத பூவும அழுதன, புனலபுள அழுதன, கள் ஒழுகும சோலையும அழுதன, களிறு அழுதன, போர்க குதிரையும அழுதன!

ஏஙகி, இளைதது, திகைதது, மனம வீஙகி, விமமி, விழுநது, கோசலைத தாயாரும அழுதார்கள

உஙகள வளளலதனம, தன் உயிரை மாய்ககும எனறு, மனனா புலமபி அழுததையும, நான அறிவேன

உங்கள் பின் கானகம் வர, தன் மகன் லட்சமணனை அனுப்பி வைக்கின்ற அந்தச் சுமித்திரைத் தாயும், சிந்தை நொந்து அழுதாகள்

'அண்ணனோடு பின்னர் அயோத்தி நகாக்குத் திரும்பி வா, அப்படி முடியாவிட்டால், முன்னரே உன் வாழ்க்கையை முடித்துக்கொள்' என்று, தன் மகனுக்குச் சொல்லி அழுதாகள்

அயோத்தி நகரத்திலே, ஆடிக் கொண்டிருந்த மகளிா அழுதனா அழுத ஏழ் இசை பாடிக் கொண்டிருந்தவா அழுதனா ஊடல் புரிந்து கொண்டிருந்தவா அழுதனா, அன்பரைக் கட்டி மகிழ்ந்தவா அழுதனர்; என் பங்குக்கு, நானும் அழுது தீர்த்தேன் நாயகரே, நானும் அழுது தீர்த்தேன்!

ராமர் : சீதை! அழுவதெல்லாம் ஓரிரு நாள் இருக்கப்போகும், உணர்ச்சிப்பிரவாகம் வாழ்க்கையிலே வந்து போகும் ஒருசிறு சம்பவம் அதுவே வாழ்க்கையாகிவிடாது

அயோத்தியின் எதிர்காலம், எனதம்பி பரதனின் நல்லாட்சியால், எழிலாகத் திகழும்

நான் காட்டிலிருந்து திரும்பும்வரை, நீ இங்கு இருந்து, அதைக் கண்டு மகிழ் அருமையான சுற்றத்தார் இங்கு இருக்க, பெருமையான நாடு இருக்க, நீ அயாவோ, சோாவோ கொள்ளத் தேவையில்லை

சீதை : தயவு செய்து, என் செவிகட்ட பேசாதீர்கள்! நீங்கள் மகுடம் இழந்து, இந்த அயோத்தி மண்ணை விட்டுக் காடேக வேண்டும் என்ற செய்தி கேட்டு, நான் நடுங்கவில்லை! என்னை விட்டுப் போவதாகச் சொல்லும் இக்கொடிய சொற்களதான், என் நெஞ்சைப் புண்ணாக்கி விட்டன!

ராமர் : சீதை! என்னோடு நீ வர முடியுமா? காட்டு வழியை, உன் கால் பாதங்கள் தாங்காது! அனல் பறக்கும் வெம்மை உடையது அது புனலாக இருக்கும் உன்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது!

சீதை : உங்கள் பிரிவை விடப் பெருங்காடு என்னைச் சுடுமோ?

இருங்கள் நானும் மரவுரி தரித்து வருகிறேன் இந்தச் சீதைக்கு, ராமன் இருக்குமிடந்தான் அயோத்தி! அது காடாக

இருநதாலும சரி, மலையாக இருநதாலும சரி, மடுவாக இருந்தாலும சரி, கடல ஆக இருநதாலும சரி!

காடடிலே, இவள் கலஙகுவாளோ எனற கவலை வேணடாம! உஙகள புணணிய திருபபாதம் படடால, புறறு உடைய காடு எல்லாம் நாடாகிப போகும!

காட்சி-132

காடு

[லடசுமணன முனனே செலல சீதை பின நடககு இவாகளுககுப் பினனால பாதுகாபபாக ராமா கானகததில நடநது செலகிறாா]

[வானில ஒரு தேவன் தோனறி, இதைப பாாததுப் புலமபுகிறான]

தேவன் : கல வருத்தும கானகததில, மரவுரி சுறறித திருமகள போகிறாளே! விற்கையோடு, ஆதிசேஷன விருமபி எடுதத திருமேனியாம லட்சுமணன, முன செலகினறானே!

பாம்பணையில பள்ளி கொள்ளும் என திருமால, பாதம்நோக நடநது போகினறாரே!

இதனால அயோததிபடட துனபம! அமரா படட துன்பம்! சிவனோடு பிரம்மன சிநதை நொந்த துனபம! ஏழு உலகும் எதிாகொணட துனபம! ராவணாதியா துன்பத்தின் தொடக்கம இதுவே!

காட்சி-133

அஞசனையின வீடு

[இளமபெண சுவாசசலாதேவி அஞசனையின வீடடிறகு வருகிறாள]

சுவர்ச்சலாதேவி : கேசரி மகராஜாவிறகும், அஞ்சனா தேவியருக்கும், சுவர்ச்சலாதேவியின பணிவான வணக்கங்கள்!

தஙகள புததிரா ஆஞ்சநேயர் நலந்தானே?

கேசரி : என மைநதனைபபறறி, மகிழச்சியாகச சொல்வதற்கு ஒனறுமில்லை!

மணணும மக்களும் இலலாத நாட்டிறகு அமைசசனாக இருககினறான!

மனனனும அமைசசனும, ருஷயமூக பாவதத்திலே, கோழைகள போல் பதுஙகிக கிடபபதாகக் கேள்விப பட்டேன!

தெய்வ வரம பெறறவன, தேயநத நிலவாக, எங்கோ காலம் தள்ளிக கொண்டிருககிறான

அஞ்சனை : சாபம விலகும் எனறு சாஸ்திரம அறிநத முனிவா கூறவிலலையா? விரைவில என மகன், வீர ஆஞசநேயனாக வெளிப்படுவான!

சுவர்ச்சலா தேவி : தெய்வ வாக்காக, நானும் அதையே கேட்டேன தாயே!

அஞ்சனை : பாாததீாகளா! பார்த்தீாகளா! நீறு பூத்த நெருபபு அவன் சாமபலை ஊதி விட்டால, கனலாக ஜொலிதது விடுவான

கேசரி : அநத நமபிககையை இன்னும் நானும் இழகக விலலை

ஆனால், சுவாசசலாதேவி! உனனை மருமகளாக ஏற்றுக கொளளும நமபிககைதான் தளாந்து விடடது!

சுவர்ச்சலாதேவி : கவலைப்படாதீாகள! என் களததிலே, நான வெறறியே காண்பேன அநத வீர ஆஞசநேயருககு, ஒரு தீரமான மைநதனைப பெற்றுத தருவேன!

கேசரி : இது நடககுமா?

சுவர்ச்சலாதேவி : நடததிக் காட்டுபவள நான்! இநத நானிலததைத் திகைப்பில் ஆழ்ததிக் காட்டுகிறேன! வருகிறேன்

[சுவர்சசலா தேவி, அஙகிருநது செல்கிறாள்]

காட்சி-134

பஞ்சவடியில் உள்ள பாணசாலை

[பாண சாலையின் உள்ளே சீதை இருக்க வெளியே வில் அம்போடு லட்சுமணன் காவலாக நிற்கிறான்

இப்பொழுது தொலைவில் இருந்து "ஹே சீதா! லட்சுமணா!" என்று ராமனின் குரலைப்போல ஒரு தீனமான குரல் இவர்களுக்குக் கேட்கிறது

இதைக்கேட்டவுடன் சீதை பதறியடித்துப் பாணசாலைக்கு வெளியே வருகிறாள்]

சீதை : ஐயோ! என் சுவாமிக்கு ஏதோ ஆபத்து! அவர் கூப்பிடும் குரல், உனக்குக் கேட்கவில்லையா?

லட்சுமணன் : அண்ணி! இதெல்லாம் அந்த மான் உருவில் வந்த மாய அரக்கனின் வேலை!

சொன்னாலும் கேட்காமல், அண்ணாவை மானின் பின்னே அனுப்பி விட்டீர்கள்!

இங்கு இருக்கும் என் காவலை அகற்ற, அந்தக் கயவன், இப்படிக் குரல் மாற்றிக் கதறுகிறான்!

அவன் விரித்த வலையிலே, நாம் விழுந்துவிடக் கூடாது என் அண்ணாவை வெற்றிகொள்ள, இவ்வுலகில் எவனும் பிறக்கவில்லை! அஞ்சாதீர்கள்!

திரிபுரம் எரித்த சிவனின் வில்லை முறித்தவர், இப்படித் தீனமாகக் குரல் கொடுத்துப் பிறரைத் துணைக்கு அழைப்பாரா?

சீதை : லட்சுமணா! நீ வீண் வார்த்தை பேசிக் காலத்தைக் கடத்துகிறாய்! என் நாயகரின் வீரம்பற்றி, எனக்கு நன்கு தெரியும்

அதற்காக, ஆபத்து என்று அலறும் போது, இங்கு ஓடாமல், உதவாமல், இங்கு நிற்பதன் நோக்கம் என்ன?

அண்ணன் போய்விட்ட ,ல், திண்ணை காலியாகும் என்ற எண்ணமா?

இது தாமமா? நலல நெறியா? அணணன மனைவிககுக காட்டுகின்ற கௌரவமா?

எரி நெருபபில விழுவேனே தவிர ஏனாகளின எணணததிறகு உடனபடேன!

லட்சுமணன் : (பதறியவனாக) அணணி! சூழசசியை புரியாது பேசுகிறீாகள்! இதற்கு மேலும், நான இங்கிருப்பது தகாது! காவலாக இரு என்று, என் அணணன சொலலை மீறிப போகிறேன உங்கள் சொலலுக்குப் பயநது!

காவல நீங்கியதும், காததிருககும பகைவன, உஙகளை நெருங்கலாம்! எசசரிககையாக இருஙகள்!

வினைபபயனை வேணடாம எனறால, அது விடடு விடுமா? அனுபவிககிறேன்!

நான் அணணனைப போயப பாாககிறேன அணணி!

[லட்சுமணன் அவவிடம விடடுசசெலகிறான]

காட்சி-135

ருஷ்யமூக பாவதம

[அனுமன, மலையில உளள வனததில நினறு கொணடிருககு பெருஙகாறறு அடிதது அனுமனமேல மரம ஒனறு விழுகிறது மயிரிழையில உயிா தபபி விடுகிறான அனுமன]

அனுமன் : (தனக்குள்) ஏதோ, நடககக் கூடாதது, நடககப போகிறது! அதைத் தெரிவிககததான், இந்த உற்பாதம நிகழநதிருககிறது!

முடி சூடிய என் ஸ்ரீராமருககு, ஏதேனும இடியெனத துனபம் நோந்திருககுமோ?

என உளளம இப்படி அலை பாய்கிறதே! அவஸதைப படுகிறதே!

மிதிலைச செலவியாருககு, முதலை என ஆபதது சூழநதிருககுமோ?

என ராமா அருகிருகக, எநதப பேய மகன, அவாகளை நெருங்க முடியும?

காட்சி-136

பஞ்சவடியில உளள பாணசாலை

[ராவணன, ஒரு முனிவனைப போனற தவககோலததோடு பாணசாலையை நோககி வருகிறான சீதை கைகுவிதது வரவேறகிறாள]

சீதை : வாருஙகள் சுவாமி! தனிததிருநதேன் பகை வருமோ என்று தவிததிருநதேன காமம, வெகுளி, மயககம் எனனும முப்பகை வெனற முனிவர்பிரான, தாங்கள அதிதியாக வநதிருககிறீர்கள்!

ஆறுதலைத் தந்திருக்கிறீர்கள!

ராவணன் : வேதம் பாடும வாயால, வீடு வீடாகச் சென்று, யாசகம கேட்கமாட்டேன

சீதை : தங்கட்கு அனனமிடுவது, தவததிற்கு ஒபபான அறமாயிற்றே! அமருங்கள சுவாமி!

[பர்ணசாலைக்கு வெளியே இருநத இருககையில அமாகிறான ராவணன்]

ராவணன் : அழகுககு அழகு சேர்க்கும ஆரணங்கே! புகழுககுப புகலிடமாய் இருககும் பொறபாவையே! தேவ மகளிரும் தோற்றோடிப் போகும எழில் நங்கையே!

மயிலினசாயங்கொணட நல இளம மங்கையே! உனைக் காணக் கண் ஆயிரம வேணடும்!

சீதை : (சநதேகத்தோடு) சுவாமி! தாஙகள் யாரைக் குறிப்பிடு கிறீர்கள்? கயிலையில இருககும உமா தேவியரையா?

[இதைக கேட்டு, ராவணன சிரிககிறான்]

சீதை : சுவாமி! அயோததி மனனா தசரதர், தொல் குலததனயன் மனைவி நான

உஙகளைப போனற முனிவாகளை, நெஞ்சினால தெயவமாக நினைககும, ஜனக மனனா மாமகள்-பெயர் ஜானகி எனனும சீதை, என் நாமம

என கணவா, தமபியோடும் என்னோடும வன வாசததிறகாக, இஙகு வநதிருககிறார்

தாஙகள், கடததறகரிய காட்டு வழியே, எங்கிருநது வருகிறீரகள?

ராவணன் : சொலவதற்கு உனனிடம செய்தி ஒனறு இருககிறது

ராவணன என்னும மனனன், லங்கையில அரசாள கிறான அவன இநதிரறகு இநதிரன! எழுத ஒண்ணாச சுநதரன்! பிரமமன மரபில் பிறந்தவன்! எவ்வுலகும் ஆள்பவன்! மறை ஓதும நாவினான! கயிலை மலை எடுத்த கையினான்! திசையானைகளை வென்றெடுத்த தோளினான!

தேவாகள், அவனுக்கு ஏவல செயகிறாா்கள! தெய்வக் கறபகம, அவன் அரணமனைத தோடடத்தில் நடபபட்டு விட்டது! அவனுடைய லங்கை நகரம, தேவர்களின் பொனனகரததினும், நாகர் தம தொல நகரத்தினும், தொடர்ந்த மாநிலத்து எந்நகரததினும், நல நகரமாகத திகழகிறது!

அவன, பிரமமனால, அந்தம் இல்லாத ஆயுளைப் பெற்றவன்! சிவன் அளித்த வாளைப் பெற்றவன்!

நவகிரகஙகளைச சிறைவைததிருக்கும் சிறபபுப பெற்றவன! அவன் கேடிலலா ஒழுககமும், கேள்வி ஞானமும உடையவன!

மன்மதன் திகைக்கும் மாா்பழகு உடையவன்! மும மூர்த்திகள போல தோற்றம அளிக்கும பெருமைக்குரியவன்!

அனைததுலக அழகு மங்கையரும, அவன் மீது இச்சை கொணடு உருகுகின்றனர்!

அவனோ, தன் மனதிற்கு இனியாளான ஒரு மாதை, இன்னும் நாடித்தேடிக் கொண்டிருககிறான்!

அநத லங்கை நகரிலே வெகு காலம தங்கி இருநது, இபபொழுது அஙகிருநதுதான் வருகிறேன்

சீதை : *சுவாமி! தஙகள பேசசு, எனககுக கசபபாக இருககிறது! வேதம புராணம நாவால, வேணடாதன பேசி விடடீாகள! அருள் இருகக வேணடிய உளளததில, மருள மணடிக் கிடககிறது! மன உயிா தினனும, தீவினைப பாதக அரககாதம பதியிலிருநதா, நீஙகள வருகிறீாகள?*

வனததிடை வாழும மாதவா மருஙகு நீஙகள இருகக விலலை! அறநெறி நினைககாத அரககா இனததிடைக கூடி இருநது, இஙகு வநதிருககிறீாகள!

ராவணன் : *திஙகள முகததவளே! தீயவாகள தேவாகளே! எஙகளைப போனறவாகளுககு, நலலவா அரககாகளே! வலலவா அவாகள்! அவாகளை நலலவாகளாகக கொளவதே, நாம கொளளும நெறியாக வேணடும*

சீதை : *இபபடி அசசததினால, அவாகளை ஏறறுககொள்வதை, அறவோா விருமபாா*

என கொழுநா, அறம தரு வளளல, மறசெயல அரககரை, அவாகள வாக்கததோடு அழிப்பாா!

பின்னா இடா இலலை இவவுலகுககு எனனும் இனிமை தோனறும!

[இதைக கேடடு, ராவணன சிரிககிறான]

ராவணன் : *யானையின இனததை, இளமுயல கொலலுமோ? சீறும சிஙகமதைச சிறுமான அடிககுமோ? எளிய மானிடா, வலிய அரககரை வெல்ல முடியுமோ? கறபனையில பேசவேணடாம*

சீதை : *கறபனையலல இது! என கணவர் களம் கணட செயதியைததான சொலகிறேன*

கரனும, அவனுடைய எணணறற அரககா படையும, என கணவா கைவிலலால மாண்டொழிநத செயதி, மாமுனிவா செவிகளுககு எட்டவிலலையோ?

நீஙகள கூறிய வாள அரி, ஆண சிஙகம என மணாளரான ஆண தகையே!

பலியாகும் மான கூடடம், அரககா கூடடம! அரககா அழிவதை, அமரா வாழவதை, விரைவில பாாபபீாகள!

அதுவரை, வேஷததிறகுத தககப பேச்சைப பேசுஙகள!

முனிவரே! தருமம தனனைப பாவம் வெலலுமோ?
உஙகள ராவணன வீழசசியைத தடுகக இயலுமோ?

ராவணன் : (கோபததோடு) என்ன சொனனாய?

ராவணனை யாா எனறு கருதிப் பேசி விடடாய்? மேருவைப பறிகக வேணடின, விணணினை இடிக்க வேணடின, கடல நீரினைக கலகக வேணடின, வடவைக கனலை அவிகக வேணடின, பாாினை எடுக்க வேணடின, ராவணறகு எதுவும அரிது அலல!

சீதை : உஙகள் ராவணனைப பற்றி, நானும கேளவிப படடிருககிறேன

கழறகால வீரன, காாதத வீரியன, உஙகள லஙகை வேநதனைச சிறை வைத்தான எனறு, எல்லா உலகங்களும அறியும! எலலாப பெண்டிரும், அதைக கானமிசைத்துத தாளமோடு ஆடி மகிழகின்றனா!

(இதைக கேடடவுடன, ராவணன கோபததால், கொதிதது எழுகிறான தரையைக காலால உதைக்கிறான் அவன் போடடிருநத வேடம மறைய, சுய உருக கொளகிறான)

சீதை : படமெடுததுச சீறும பாமபுபோனறு இருககும நீ யாா?

ராவணன் : பெணணே! நானே ராவணன! பேசக் கூடாதன பேசிவிட்ட நீ, பெண் எனபதால் பிழைத்தாய! இலலையேல், உனனைப பிசைந்து தினறிருபபேன்!

அன்னமே! உன மீது உளள எணணத்தால் உருமாறி வநதேன! என பெருமையை விரிவாகச் சொனனேன!

நீ, ஒரு மானிடனைப போய உயாவாக எணணி, உன் வாழவையே வறடசியாக்கிக கொணடாய்!

எனனை நீ ஏறறுககொணடால, தேவமாதா உனக்கு ஏவல செய்வா! ஏழ் உலகச செலவமும, உன் காலடியில் கிடககும!

சீதை : ஒழுகக மிலலா அரககனே! வெஞசிலைக கை காகுததன வெங்கணை, உன உயிா பறிககுமுன, லஙகையில ஓடி ஒளிந்து கொள!

தெய்வத்திற்குப் படைத்த பிரசாதத்தைத் தெரு நாய்க்கு இடுவார்களா?

ராவணன் : என்னை நாயென்றும் பேயென்றும் சொன்னாலும் பாதகமில்லை! உன்னை எண்ணி உருக்குலைந்து வாடும் என்தேகத்தைத் தீர்த்தமாகி நீ குளிரூட்டு!

[இவ்வாறு கூறி, சீதையின் முன் நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்து கும்பிடுகிறான் ராவணன்]

சீதை : மூடனே! நீ இப்படி விழப்போவது நிச்சயம்! தர்மம் எழப்போவது உறுதி!

ராவணன் : (கோபத்தோடு எழுந்தபடி) கேட்டால், மயில் இறகைத் தராது! கிளளி எடுத்தால், அதைத் தடுக்கும் வலிமை இராது!

[சீதை இப்பொழுது பாணசாலைக்குள் ஓடி விடுகிறாள்]

ராவணன் : இந்தப் பாணசாலை, உனக்குப் பாதுகாப்பு அளித்திடுமா?

கயிலையைத் தூக்கியவன், இந்தக் குடிசையைத் தூக்கிச் செல்ல மாட்டேனா?

பாணசாலையோடே, உன்னைச் சிறை எடுக்கிறேன்! தோலை உரித்து விட்டுப் பழத்தைச் சாப்பிட, எவ்வளவு நேரமாகும்?

[இவ்வாறு கூறிவிட்டு, ராவணன், அந்தப் பாணசாலையை நிலத்தோடு பெயர்த்தெடுக்க, சீதை அலறுகிறாள்]

காட்சி-137

ருஷ்யமூக பர்வதம்

[பர்வதத்தில் சுழற்காற்று அடிக்க அனுமனும் சுக்ரீவனும் அதன் தாக்குதலால் உருண்டு புரண்டு எழுகின்றனர்]

அனுமன் : என் ஐயன் ராமனுக்கு ஏதோ துன்பம் நேர்ந்திருக்கிறது!

என தாய், சீதா தேவிககு, ஏதோ ஆபத்து சூழநதிருககிறது!

என தநதை வாயு பகவான, இதைத தெரிவிக்கததான, இபபடிச சூறாவளியாக இஙகு சுழனறு வீசுகிறார்!

நான விஸவரூபம எடுதது, வானமெங்கும பரவி, இந்த உலகில எனன நடககிறதெனறு பார்க்கத துடிக்கிறேன!

ஆனால என்னால முடியவிலலையே! முனிவரின சாபம, என்னை முடககிப போட்டு விட்டதே!

இநத ஏலாமைதான, என வாழககையில் நிரந்தரம ஆகிவிடுமா?

உலவுகினற பிணமாக, என வாழவு கழிநது விடுமா?

காட்சி-138

வனம

[சிறகுகள அறுபட வானிலிருநது குறறுயிரும குலை உயிருமாக வனாநதிரததின மணணில விழுகிறான ஜடாயு என்னும கழுகு வேந்தன]

ஜடாயு : ராவணா! கொடியவனே! உததமன தேவியைக கவாநது செலகிறாய! உன் விமானததைத தடுத்து நிறுததிய எனனை, சிவன தந்த வாளால, சிதைதது வீழ்ததி விட்டாய!

நீ கெடடு அழிவதற்கு, நாள குறித்து விட்டாய! உன உடல சுடடுப பொசுஙகிடும வேளையை வரவழைத்து விட்டாய!

பட்டாய நீ, ராமன பததினியால!

மாதா அனையவளை, பேயனே! நீ பிழையாக எண்ணி விட்டாயே!

அநத ராமனை, விலலாளனை வெலலும மிடுககு உனககு உணடா?

ராமலட்சுமணரை எளிய மானிடா எனறு எண்ணி விட்டாயே!

அறிவிலியே! அவாகள முததேவரின மூலமுதற பொருள!

அததேவரே, இமமானிடராக வநதிருக்கிறாாகள!

அஞசாதே என்று சொனன நலலவன தோறறு விடடானே எனறு நாயகி அழுகினறாள!

பாவம வெலவதா? வேதம பொய்ப்பதா? அறம இலலாத ஒனறா?- எனறு அந்த ஏநதிழையாள எணணுகிறாள!

ஆரியன தேவியை, அநத அரககன் தீணட அஞ்சுவான அவன் முனனா பெறற சாபததால்!

அதுதான, பாணசாலையோடு, பாதகன தூககிச செலகிறான!

என சிறகுகள அறுபடடதால எனனால சீதாதேவியைக காகக முடியவில்லை!

ஆனால, அநதப பூவையின கற்புநிலை, அவளைககாககும! அநத அரககனின சிரம அறுககும! இது உறுதி!

காட்சி-139

ருஷய மூக பாவதம

அனுமன் : *(சுகாீவனை நோககி)* ஸ்ரீராமருக்கு ஏதாவது தீஙகு நோநது விட்டதா எனறு, ஒரு தவமுனிவரிடம போய்க கேடகலாம முககாலமும உரைபபோா அவர்கள பொயககாத வாக்கு உடையோா

சுக்ரீவன் : அனுமான! உன்மனம அமைதிபெற, அவ்வாறே செயயலாம

அனுமன : கும்பிடப் போன தெயவம, குறுககே வருவதுபோல, அதோ, ஒரு முனிவா வருகிறாா! அவரிடம கேடபோம

[முனிவா இவர்கள அருகில வருகிறாா இருவரும வணஙகுகினறனா]

முனிவர் : நலம பல பெறறு வாழக!

அனுமன் : சுவாமி! எங்கள் ஐயததை நீகக வேண்டும் தங்கள அருள வாக்கால, எங்கள சிந்தை மகிழ வேணடும

முனிவர் : அயோததி ராமனைப பற்றிக கேடகப போகிறாய! அபபடித்தானே?

அனுமன் : ஆமாம சுவாமி!

(உடனே முனிவர் அங்கிருநது ஓடடமெடுககிறாா 'சுவாமி! சுவாமி!' என்று குரல கொடுத்தபடி, அனுமன அவரைபபின்தொடர்ந்து ஓடுகிறான முனிவரோ வேகமாக ஓடி மறைநது விடுகிறாா)

அனுமன் : (மூசசு இரைததபடி நினறு கொணடு) குழநதைப் பருவததிலேயே, சூரியனைப் பிடிதத நான, இந்த இளமைப பருவததிலே, ஒரு பரதேசியைப பிடிக்க முடியாமல, மூசசு வாஙக நினறு கொணடிருககிறேன! என் வாழநாள எல்லாம, வீண் நாளாகக கழிய வேணடியதுதானா?

எதற்காக அபபடி ஓடுகிறாா? எனனிடமிருநது எதையோ மறைககிறாா!

காட்சி-140

ருஷய மூக பாவதம

[அனுமனிடமிருநது ஓடிவநத முனிவரிடம இனனொரு முனிவா பேசுகிறாா]

இன்னொரு முனிவர் : ஏன அப்படி அனுமனிடமிருநது ஓடி வநதீர்கள்?

ஓடி வந்த முனிவர் : அயோததி ராமரைப் பற்றிக கேடகிறான்.

அவா மகுடம் இழநததை, அயோத்தி மண்ணைவிட்டு வெளியேறியதை, அடர்நத கானகத்தில் வாசம் செயவதை, அங்கும மனைவியை மாறறான தூககிப் போகத துனபததில் துடிததுத துவளுவதை, நான அனுமனிடம் சொனனால,

அவன என்னை உயிரோடு விட்டு வைப்பானா? அவன கையால சாவதற்கா, ஐபமதபம செய்து கொணடிருக்கிறேன?

[இநத முனிவாகள பேசிக்கொணடிருக்கும இடத்திலுள்ள மரத்தின் மேலிருநது இவறறை அனுமன கேட்கிறான

இவறறைக் கேட்ட அதிாச்சியில தலை சுறறி, மயக்கமாகிக கீழே விழுகிறான்

முனிவாகள, அனுமனுக்கு வேணடிய உதவிகளைச செய்கிறாாகள]

காட்சி - 141

வனம

[இரததம ஒழுக விழுநது கிடக்கும ஜடாயுவைத தன மடியில போட்டு மனம கலங்குகிறாா ராமா]

ஜடாயு : ராமா! உன மனைவி சீதாதேவியை அநத அரக்கன ராவணன, மணணோடு, பாணசாலையோடு, தன விமானத்தில எடுத்துப போனான

எனது ஆறறல கொணடு, அவனைத தடுத்துப பார்த்தேன!

சிவன தநத வாளால, என்னைச் சினனாபின்னப படுததிவிட்டுச் சீயிழையோடு சென்று விட்டான!

ராமா : என்ன! பெண ஒருததி, தனியே இருக்க, பேதை அவளை, அரக்கன பறறிக் கொணடு போயிருக்கிறான! தடுத்த தங்களை வெட்டி வீழததியிருக்கிறான்!

எண திசை உலகம், இதை எட்டி நினறு வேடிக்கை பார்த்துக் கொணடிருந்ததா?

வானவாகள் வாயமூடிக கணமூடிக கிடநதாாகளா?

அக்கிரமத்தைத தடுக்காதவாகள, அக்கிரமததிறகு உடநதையாய் இருநதோா ஆவாாகள!

அநதத தேவாகளை என கை விலலால தணடிபபேன! விணணிலுளள தாரகைகளை உதிாபபேன! சுடடெரிககும சூரியனும, பொடியாகச சிதறுமபடி செயவேன! வானம பறறி எரியுமபடிச செயவேன! எலலா உலகையும நிாமூல மாககுவேன!

ஜடாயு : ராமா! உன சினம, அநத ராவணன மேல இருகக வேணடும மறறவாகளால, எனன செயய முடியும? அவாகள, அநத அரககனுககு அஞசி இருக்கினறாாகள தேவாகள, பெணடிரைப போல, அவனுககு அடிமைத் தொழில செயகினறனா

வஞசியை வனத்திலே தனியே விடடு, ஒரு மானின் பினனே போனது, உஙகள பிழையே தவிர, இநத உலகம செயத பிழை அலல அது!

மேலும பிறவியின இனபதுனபம, விதிவழியே வருவதாகும மதி வலியால, விதியை வெலல முடியுமா?

உலகு எலலாம படைததளிககினற பிரமன, தன ஐநது தலைகளில் ஒனறை இழந்தது, விதியினால அனறோ?

முபபுரஙகளை எரிதத சிவன, கபாலம ஏநதி இரந்தது எதனால?

ஒரு பாமபு விழுஙகி உமிழும் நிலை, சூரியனுககு ஏன் ஏறபடடது?

திஙகளோ, தேயவதும வளாவதுமாய, தேகததை வருததிக கொணடிருக்கிறது!

தேவகுரு பிரகஸபதியின சாபமொழியால, இநதிரன அடைநத துனபஙகள எததனை எததனை?

இபபொழுது உனனைக கொணடு, ராவணனை வதைகக, தேவாகள எணணியிருககினறனா

உன வலலமை, தாமததிறகு வாழவு கொடுககும எனறு அவாகள காத்திருககிறாாகள

உன பகைவேணடுமெனறு விதி, அநத ராவணனை உன மனையாளைத தூககிச செலல வைததிருககிறது!

திட்டமிட்டபடிதான எலலாம நடநதிருககிறது உன திணதோள வலிமையால, வதைபடவேண்டியவன, அநத ராவணனே!

ராமா் : என தநதை போனற பெருமானே! மநதிரம போல, என மனம கொளளும் சொறகளைப பேசி விட்டீாகள!

நீஙகள காட்டிய வழியில நடககிறேன அநத நீச அரககனை அழிககிறேன சிறைபபட்ட சீதையையும தாமதமதையும மீட்கிறேன அநத அரக்கன, சீதையோடு எஙகே சென்றான எனபதைத தெரிவிததால, என வில அமபு அநதத திசை நோககிச செலலும

லஙகைககுச சென்றானா? அலலது வேறு எஙகாவது மறைதது வைககும் நோக்கோடு, வேறு மார்க்கம சென்றானா? சொலலுஙகள பெரியவரே!

(ஜடாயு, இதறகுப பதில சொலலத துடிககிறது அதன வாய அசைகிறதே தவிர, மொழி எதுவும பிறககவிலலை தலை கவிழ, ஜடாயு உயிர் விடுகிறது

ராமரும லட்சுமணனும, இது கண்டு கதறி அழு கின்றனா)

காட்சி - 142

ருஷ்ய மூக பாவதம

[வேதனை புரளும நெஞசோடு அனுமன முனிவாகள முன நின்று கொண்டிருககிறான]

அனுமன் : என ஸ்ரீ ராமன நாடு இழநதார் நஙகையை இழநதார என்று சொலலி முடிதது விட்டீர்கள!

என நெஞசிலே தீயை அளளி வீசி விட்டீாகள்! தேவியைத தேடித திசைதோறும திரிநது கொண்டிருககும் என தெய்வததை, நான காணபேனா?

முனிவா : நிச்சயமாக! விரைவில!

ஸ்ரீ ராமா இஙகு வருவாா உன துணை நாடுவாா தாமததை மீட்கும போராட்டததில உன காமஙகள முதனமை யானவை! முத்தானவை! சுவைககொத்தானவை!

அனுமன் : நான வாழநதிருகக, நல வாாததைகளைக கூறிவிட்டீகள்!

[முனிவாகளைக் கையெடுததுக் குமபிடுகிறான அனுமன]

காட்சி - 143

மதஙகவனம

[மதஙகவனததில நடநது வருகினறனா ராமலட்சுமணா சுறறுமுறறும் பார்த்து வருகினறனா]

ராமா் : லட்சுமணா! இங்கு மதஙக மகரிஷியின ஆஸரமம இருபபதால, இதை மதஙகவனம எனறு சொல்கிறாாகள

லட்சுமணன் : இந்த வனத்திற்கு நிசசயமாக ராவணன வநதிருகக மாட்டான அநத மகரிஷியைப பறறி நான கேளவிப பட்டிருக்கிறேன வாலிககுச சாபமிட்டவா அவா

வன்னெஞ்சன ராவணன இஙகு வநதிருநதால, அவனைச் சபிக்காது விட்டிருகக மாட்டாா

ராமா் : காரணமின்றி, நம கால்கள் இநத வனததை நோககி நடநதிருககாது!

[இபபோது தொலைவில, ஒரு முதியவள், தன குடிசை வாயிலில் நிற்பது தெரிகிறது]

முதியவளான சபரி : ராமா! என ராமா! வநது விட்டாயா? வா ராமா! இநதச் சபரியின் குடிலுக்கு வா ராமா!

[இவவாறு உரக்கக கூறுகிறாள்]

ராமா் : யாா இந்த மூதாட்டி? என பெயரைக கூவி அழைககிறாள!

[இருவரும் அவளை நோககிச் செலகினறனா ராமா அருகில் வந்ததும், அவரை விழுந்து தொழுகிறாள சபரி ராமா, இது கணடு பதறுகிறாா.]

ராமா் : எனனமமா இது? வயதில சிறியவன நான!

சபரி : நீ சிறியவன வடிவில வநத பெரியமூாததி! நீ அறியாததை, நான அறிநது சொல்கிறேன! ராமபிரான தரிசனம கிடடிய வுடன எனககு மோடசம கிடைககுமெனறு என மதஙக முனிவர் பிரான கூறியிருககிறாா

இளமையிலிருநதே உனககாகக காததிருநதேன முதுமை வநதும, என் முயறசியைக கைவிடவிலலை நாள தோறும, நீ உணணக் கனிகள பறிதது வைபபேன அவை பழுத்திருககிறதா என்று கடித்துப பாாததுத தோந தெடுப்பேன

நான் எதிாபாாததிருநத திருநாள வநது விடடது! நான பாாக்க ஏஙகிய தெய்வம வநது விடடது.!

ராமா! இநதா சாபபிடு! நான பறிதத கனிகள இவை கடிததுப பாாத்துச சுவையானவை எனறு கணட கனிகள!

(ராமா ஆவலோடு, அவறறைச சாப்பிடுகிறாா தமபி லட்சுமணனுககும உணணக கொடுககிறாா)

சபரி : இனி நான இநத உடலைத துறநது, வீடு சோநது விடுவேன!

எனககு விடுதலை அளித்த ஸ்ரீ ராமா! உன் மனையாள விடுதலைககும வழி சொலகிறேன

சூரியன புதலவன சுகரீவன இருககும ருஷயமூக பர்வதம சென்று, அவன் தோழமையைத் துணையை நாடு!

சிவனே, பூத கணஙகளைத துணை சோததுக கொளள வில்லையா?

நலலாா சோநதால, பொலலாா அழிவா! தாமம பொலிவு பெறும்!

ராமா! இப பிறபபு நீஙகி உனனால முகதிப பேறறினை அடைகிறேன!

[இவவாறு கூறிய சபரி, சரிநது கீழே விழ, அவள உடலில இருநது ஒரு ஜோதி கிளமபி வானை அடைகிறது]

காட்சி - 144

ருஷ்ய மூக பாவதம

[பாவததகின மேல ஏறி வருகினறனா ராமலடசுமணா இதைத தொலைவில இருநது பாா்ககிறான சுக்ரீவன அனுமனைக கூவி அழைககிறான]

சுக்ரீவன் : யாரோ இருவா வில அமபோடு இஙகு வருகிறாாகள! அவர்கள் வாலி அனுப்பியவர்களாக இருககலாம

அவாகள கொணடிருபபதோ தவககோலம, முரண பாடாகத தோளிலே கொலைக கருவி! எனனைத் தேடி அழிககப பாவதம் ஏறி வருகிறார்கள் என்று எணணுகிறேன்

அனுமன் : இவாகளைப பாாத்தால, அபபடித தெரியவிலலை தர்மத்தின தூதுவாகளாகத் தெரிகிறது

சுக்ரீவன் : ஆளைப பாாத்து மயஙகிவிடாதே! படமெடுக்கும் பாமபும், பாாப்பதறகு அழகாகததான தெரிகிறது! அது கொத்தின பிறகுதான் அதன கொடூரம தெரிகிறது

நான் அநதக குகையில போய ஒளிநது கொளகிறேன நீ தீர விசாரிதது, நான் இஙகு இல்லை எனறு, அவாகளைத் திருபபி அனுபபி விடு

(இவவாறு கூறிவிடடுச சுக்ரீவன், அஙகு இருககும குகையில் மறைநது விடுகிறான)

அனுமன் : (தனககுள) வருவது, என ஸ்ரீராமனும லடசுமணனும போல தெரிகிறதே!

ஆணடுகள பல கடந்து விட்டதால, உடனே அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை

[(மகிழசசியோடு) ஆம, என ராமனேதான! என கனவு மெய்யபபடடு விட்டது! என் கணகளுககுப் பார்வை கிடைதது விட்டது! என பிறபபிறகுப பெருமை சேர்ந்து விடடது!

(தலைமேல கூப்பிய கையோடு, 'ராமா! ஸ்ரீராமா!' எனறு கூவியபடி, ராமலடசுமணரை நோககி ஓடி வருகிறான் அனுமன்]

ராமர் : ஓடி வருவது, நம சிறுவயது நண்பன அனுமன போல தெரிகிறதே!

(ஓடி வருகினற அனுமன, ராமா காலடியில விழுகிறான)

ராமர் : நீ, என நணபா அனுமனதானே!

அனுமன் : ஆம் உம அடிமை அனுமனதான்!

[அனுமனைத தூககி அணைததுக கொளகிறாா ராமர்]

காட்சி-145

கயிலை மலை

சிவன் : (உமையாளிடம) என நோககம நிறைவேறப போகிறது தாமதததின வெறறி பொறிககபபடப போகிறது திரு மாலோடு கரம கோதது நான, தீமைககொரு இறுதியை அளிக்கபபோகிறேன

என் உவகையை வெளிப்படுத்த, ஆனநத தாணடவம நான ஆட, நீ பார்ததிரு!

இநதப பொழுது, எனககு இனிககும பொழுது! நீ களிக்கும பொழுதாகவும இருககட்டும்!

[உமையமமை பாாததுக களிகக, சிவன ஆனநத நடனம் ஆடுகிறாா]

காட்சி-146

பாறகடல

திருமால் : (லடசுமியிடம) என சககரததோடு சிவனின சூலமும் சோநது விட்டது அதர்மம வீழ, வேளை நெருங்கிவிட்டது பாறகடலும கயிலை மலையும சோந்து களம கண்டால், தர்மம அங்கு வெறறிக் கொடி பிடிததுக கூததாடும

இநதக களிபபைக் கரை காணா மகிழ்ச்சியை, என் வெண சஙகெடுதது ஊதி வெளிபபடுத்துகிறேன

[திருமால், தன சஙகெடுதது ஊதுகிறாா]

காட்சி-147

மூஙகிற காடு

வாயுதேவன் : அனுமான, வாயு புததிரன என்று வாஞ்சையோடு அழைககப பெறுகிறான அவன வாழ்விலே வசந்ததகைக் காணும இபபொழுது, என் உளளக் கிளாச்சியை, இநத மூஙகிற காடடிலே, புல்லாஙகுழல இசையாக வெளிப படுத்துகிறேன!

காட்சி-148

வானம

[வானில நாரத முனிவா தோனறுகிறாா]

நாரதர் : திருமாலும சிவனும் சேர்நது செயயும லீலை, ஜெகம் உளள அளவும பேசப் பெறும

யுகம் கடந்தும இநதக் கதை, புணணிய சரிதமாகப் போறறப பெறும்.

ராமநாமததை அனுமான சொலல, இந்தத் தரணிககுத் தாம சாசனம அதுவே ஆகும தாரக மந்திரமும் இனிதாக அதுவே அமையும

[இவவாறு கூறிவிடடு, 'ராம்! ராம்!' என்ற சொற்களை, இசை வடிவிலே இணைத்துப் பாடுகிறார்.]

காட்சி-149

ருஷ்யமூக பாவதம

அனுமன் : *(மன நெகிழச்சியோடு) பெருமானே! பிரிநத நான் இபபொழுது சேர்ந்து விடடேன*

ராமா் : *பிரிநதவளையும நீ சோதது வைக்க வேணடும!*

லட்சுமணன : *சூரியன மைந்தன சுகரீவனோடு தோழமை சொணடு, பிராடடியை மீடகுமபடி, சபரி எனனும நலலாள கூறினாள*

அதனபடியே இபபாவதம வநதோம

ராமா் : *லடசுமணா! உனக்கு நினைவிருககிறதா?*

இநத அனுமன, சூரியனிடம வேதம கற்ற வேதக் கடல! இவன கலலாத கலை எதுவுமிலலை!

இபபொழுது இவன தோள் கணடால், இவன் நானமுகனோ, இநத நானிலம போற்றும சிவனோ எனறு எணணத தோனறுகிறது

அனுமன் : *ஆனால, ஒரு முனிவரின் சாபததால, இப்பொழுது நான ஒடுஙகிபபோயக கிடக்கிறேன!*

தஙகள தரிசனம தான, எனக்கு விமோசனத்தை அளிகக வேணடும!

ராமா் : *எலலாரும நலம பெறவே, நாம சேர்நதிருக்கிறோம அனுமானே! உன பேசசினமூலம, வாலி செய்த கொடுமை யைத தெரிநது கொண்டோம அவனிடமிருந்து சுக்ரீவனை மீடக, உறுதி பூணடோம*

அனுமன் : *இதறகாகத தங்களைக கும்பிடடுத் துதிக்கிறேன! நடுஙகினார்ககு அபயம அளிக்குமஅணணலே! இதனினும் நல அறம வேறு உண்டோ? பிராட்டியை மீட்கின்ற கர்மமே, இனி எஙகள் வாழவின தர்மமாக இருக்கும!*

லட்சுமணன் : *எஙகள வரவை, சுகரீவனுககு உணர்ததி, அவன துணையை நாடி வநதிருபபதாகச சொல்ல வேணடும*

அனுமன் : *அபபடியே செயகிறேன இளவலே! கொஞச நேரம பொறுத்திருங்கள- அநதச செஙகதிச செலவனை, இஙகு கொணாகிறேன*

ராமர் : *அனுமான்! அவன செஙகதிச செலவன எனறால, நீ சொலலின செலவன! நீ பேசும சொறகளில வலிமை இருககிறது அழகு தெறிககிறது தாமத்தின ஓசை கேட்கிறது*

அனுமன் : *செநதாமரைக கணணை உடைய, சக்கரப படையை உடைய திருமாலைப போனறவனே!*

நீ பேசினாலும, ஏசினாலும, எனககு அதுவே வேதம! வருகிறேன

காட்சி-150

குகை

[அனுமன குகைககுள வருகிறான]

சுக்ரீவன் : *(அச்சத்தோடு) அனுமான! யாா அநத விலலாளிகள? என உயிர் பறிகக, வாலி அனுபபிய எம தூதாகளா?*

அனுமான் : *இல்லை இநத உலகு உயய வந்த தாமததின தூதுவாகள அவாகள!*

வாலிககுக காலனாக வநதிருககிறாாகள! நமககு நலல காலமாக வநதிருககிறார்கள! நம உயிா காககும அமுதமாக வநதிருக்கிறாாகள

மண உளார், விண் உளார், மாறு உளாா, வேறு உளார், எண உளாா, இயல் உளாா, இசை உளார், திசை உளாா இவாகளுககெலலாம காவலாக வநதிருககிறாாகள்!

அயோத்தி மனனன தசரதா மைந்தா அவாகள் அறிவினாா அழகினாா தங்கட்கு அரசு தந்து உதவக கூடிய வலிமையினாா! ராமலடசுமணர் அவர்கள நாமம்

சுக்ரீவன் : *(மகிழசசியோடு) அனுமான! நீ காணத துடிததவா தானே அநத ஸ்ரீராமன?*

அனுமான் : ஆமாம சிறு வயதில பெறற பேறறை, இடையில சிதற விடட பேறறை, இபபொழுது மீணடும பெற்று விடடேன

எஙகள நாயகன புகழைக கேடடால, தஙகள வேதனை விலகிப போகும

மனனா! அநத ஸ்ரீராமன், விஸவாமித்திர மகரிஷி அளிதத கொடிய அஸதிரஙகளை உடையவர்!

சிவதனுசை முறிதத சிறபபுப் பெறறவா! ஆழிசூழ உலகமெலலாம இளையவன பரதனே ஆள, காடேகியவா!

கரன முதல கருணை அற்றவர் படையைச் சிரம உதிர, வெறறி கணடவா!

மாயமான ஆயின மாரீசனுககு, மா யமன ஆயினவர்!

முனிவரும பிறரும, இவாதம அருகில வரத தவம கிடபபா ஆனால இவரோ, தஙகளை நாடி வநதிருக்கிறாா! தங்கள தோழமை வேணடி வந்திருக்கிறார்!

அரககாகோன ராவணன கவர்நது சென்ற, தன் மனைவி யைத தேடி வநதிருககும ஸ்ரீராமருககு, நட்புககரம நீடடி னால, வாலியின காலம முடியும! தாஙகள மனையறம காணும காலம வரும்! தாங்கள அரசாளும வேளை உதயமாகும!

சூரிய புததிரா! தாமமும அபபோது வெஙகதிர்போல், பிரகாசமாக வெளிக்கிளமபும! சுபிட்ச காலமும சிததிககும!

சுக்ரீவன் : அனுமான! அமைசசனுககு உரியன பேசிவிட்டாய இதைக கேடகாமல் போகும் கெடுமதி எனககில்லை

அநத ஸ்ரீராமனைப போய்ப பாாப்போம ராமனால, இநத ஞாலமே நலம் பெறட்டும

காட்சி-151

ருஷய மூக பாவதம

[ஸ்ரீராமனைக கூபபிய கையோடு மெய மறநது பாாதது நிறகிறான சுகரீவன]

சுக்ரீவன் : ஸ்ரீராமா! அமராககு எலலாம தேவரான திருமாலே நீ! மானிடம ஆகி, இபபிறபபில வந்து நிறகிறாய்! தஙகட்கு, என சிரம தாழநத வணக்கங்கள

நீ மானிடனாகப பிறநது விடடதால், வேறு உள தெயவீகக குழுவை எல்லாம், இம்மானுடம் வென்றது இனறே!

ராமர் : சுகரீவா! அருகில வா பக்கத்தில இனிது அமர்வாயாக.

அனுமன் : சூரிய சநதிரர் போல், நீஙகள் இருவரும சோநதிருககக் கணடு, சிநதை மகிழ்கிறேன்

கலவியோடு ஞானமும் சோநதது போல், கண் கொள்ளா ஓவியமாகத திகழ்கிறீகள்

சுக்ரீவன் : சுவாமி! சரண் என உனைப் புகுநதேன் என்னைத தாஙகுதல தாமம ஆகும

ராமர் : சுகரீவா! இனப துனபஙகள, இனி எனககும் உனக்கும் ஒன்றேயாகும்!

உன பகைவா, இனி என பகைவா! உன் சுற்றம், இனி என் சுறறம! நீ, என் இன உயிரத் துணைவன் ஆவாய!

[இதைக கேடடு அனுமன மகிழசசியோடு, ராமரின மலரடி விழுநது தொழுகிறான]

அனுமன் : உஙகள நடபு வாழட்டும! நலலறம் தழைக்க ம!

பெருமானே! இநதச் சுக்ரீவரைக கொலல முனையு, இவர் தமையன வாலி, வரம்பு இல் ஆறறலான் ! சுழலும் பாறகடலைக கடையும தோளினான்! எதிரில நின்று போரிடுபவனின பாதி வலிமையைக கவாநது கொளளும், வரம பெறற கர்வத்தான! லஙகை ராவணனைத் தன வாலினால கடடி இழுத்தபடி, எல்லா உலகுக்கும் செனறு வநத உரம் உடையான்! அவன் இந்திரன் தனிப் புதல்வன்! சநதிரன் ஒளி நிறத்தவன்! அந்தகனாம் எமனும அஞ்சும ஆண்மையுடையவன்! சுக்ரீவருககு முநதிபபிறந்து, அவரைக கொலலும் நே வன்! தவறாகத் தம்பி சுக்ரீவரைப பகை எனறு எண்ண பாமபென விஷம் கக்கும் பாப விருடசம் அநத வாலி!

தமபியின தாரம உருமையைக கவாநது கொணட கயமையின உருவமும அவனே!

ராமர் : அனுமான! உன உரைகேட்டு, என உள்ளம உறுதி பூண்டு விடடது உலகம ஏழினோடு ஏழும வநது, அவன உயிர்க்கு உதவினாலும, என விலலின ஆற்றலால், அதையெல்லாம விலககுவேன! அநத வாலியின உயிர் நீககுவேன! சுகரீவனின் தாரமும, அரசுத தலைமையும, அவனுககு வநது சேரும்படிச் செயவேன!

சுக்ரீவன் : ஸ்ரீராமா! தஙகள சொறகேட்டுத தஙகு தடையற்ற மகிழசசி கொளள நினைககிறேன் முடியவிலலை

ஒரு தயககம், மயக்கம பிறககிறது

லட்சுமணன் : ஐயததைக கூறினால, ஐயன தீர்தது வைபபாா

அனுமன : வாலியின் ஆற்றல, சுக்ரீவரின மனதை மருள கொளளச செயகிறது

இநத ஸ்ரீராமரின தடககையில, தாளில, சஙகு சககரக குறிகணடும, இவா நெடுமாலே எனறு நிா்ணயிக்க வேண டாமா? வாலியைப பறறி எணணி, நெஞசம் வதை படலாமா?

யாாககுத் துனபம் தோன்றியபொழுதும, அதை நீககத தோனறும தோனறல, இநத நாயகன! இவரைப பாாதத வுடன, இது மனதில் தோன்றியதே! தோனறியதை மனம பேசியதே! பினனா ஏன வந்தது இந்த மயககம?

லட்சுமணன் : அனுமான! சுகரீவன நமபிக்கை கொள்ளும்படி உபாயம ஒனறைக் கூறு

வாாததைகள் சொலலாததை, அண்ணன காட்டும வலிமை சொலலி விடும்

ராமர் : ஆம-உரசிப்பாாததுத தஙகததின தரம அறிவது, இநதத தரணியோா் காணுகினற முறைதானே!

அனுமன் : அணணலே சொலலிவிட்டதால, இதறகு ஒரு வழி காணபோம

இநதக கானகததில உள்ள ஏழு மராமரஙகளில், ஒனறைத துளைதது, ஐயன விடும அமபு செல்லட்டும!

ராமா : மகிழவோடு இநத அழைபபை ஏற்றுக் கொள்கிறேன

அனுமன் : தஙகளால முடியாதது, இநதக தரணியில் உணடோ? நாஙகளெலலாம பாாததிடததாஙகள நடத்தும் விளையாடடு இது!

காட்சி-152

மலையில ஏழு மராமரஙகள உளள பகுதி

அனுமன் : (ராமரை நோககி) சுவாமி! இதோ பாருஙகள- இநத வலிய ஏழு மராமரஙகளை! யுகம் மாறினாலும, இந்த மணணை விட்டுப பெயராத பெரிய மரங்கள்!

இநத ஆழி மாநிலம தாங்கும அருங்குலககிரிகள ஏழுபோல, இவை எழுநது நிறகும் கோலததைப் பாருஙகள!

சஞசரிககும சூரியனின் குதிரைகள, இவறறின நிழல கண்டு இளைபபாறிச் செலலும்!

வெணமதிககு உள்ள கறுப்பு, இதன உச்சிக கிளைகள தேயததலால உணடான களங்கம!

அடியினால உலகு அளநதவன் அண்டததுககு அபபால, • தனனுடைய முடியை உடையவை, இமமரஙகள்!

இவைகளின வேரோ, பார் சுமக்கின்ற ஆதிசேஷனின வெள்ளி வெண்படததைத் குடைநது கீழ் செல்பவை!

ஒனறினுக்கு ஒன்று ஒரு யோசனை தூரததை உடையவை!

லட்சுமணன் : இவவளவு விவரங்கள் போதும அண்ணன விலலாற்றலால், இந்தப் பெருமையெல்லாம் சிதறும!

[ராமர் வில்லை எடுத்துக் கணை தொடுக்க, அது ஏழு மராமரங்களையும உருவித துளைத்து, ஏழு கீழ உலகஙகளையும துளைதது விட்டு, ராமா கை வநது சேர்கிறது]

அனுமன் : சுவாமி! தாஙகள விடட அம்பு, ஏழு மராமரம துளைதது, கீழ ஏழ் உலகும் துளைத்து, தோன்றலே! தஙகள் கரம வநது சேர்ந்து விடடது!

ஏழு கடலகளும, மேல ஏழு உலகஙகளும, ஏழு மலை களும, ஏழு முனிவாகளும, கதிரவனின ஏழு குதிரைகளும, தஙகள் அமபு, அவர்களை வதைககுமோ எனறு அஞசிக் கொணடிருககினறனா

அறத்திறகு ஆருயிராத துணை நீ எனறு, பினனா அசசம் நீஙகி, நின அருட தன்மையை நினைததிருககினறனர்

(சுகரீவன, ராமரின் காலடி விழுநது தொழுகிறான)

சுக்ரீவன் : பெருமானே! வையம நீ! வானும நீ! மறறும் நீ! மலரினமேல ஐயன் நீ! கடல நீ! கடலில வாழ்தெய்வம நீ! இப்பொழுது நாயினேன உயய வநது உதவுகிறாய்! உலக மெலலாம் முநது உணடாக்கி உதவினாய்!

ராமர் : சுகரீவா! அதோ மலைபோல கிடக்கிறதே, எலும்புக குவியல்! அது என்ன?

தெனபுலக கிழவன எமன ஏறும எருமைக் கடா அங்கு மாணடு கிடக்கிறதா?

இல்லை, திசை யானை மடிந்து கிடககிறதா?

இல்லை, மகர மீன் இறந்து உலாந்து கிடக்கிறதா?

அனுமன் : ஐயனே! அது, வாலியால் அடிதது ஆவி போககபபடட துந்துபியின உடல் கிடககும் இடம்!

அந்த அரககனின எலும்புக கூடுதான, அஙகு குவிநது கிடககிறது

அதை அபபுறபபடுததும் வலிமையுடையார், இதுவரை யாரும் தெனபடவில்லை

ராமர் : ஆஸரமம் இருகக வேணடிய மலையில், அழுகிய உடலம கிடப்பானேன்? லட்சுமணா! அதை அகறறி விடு

[லடசுமணன, தன கால் விரலால உந்தித் தளள, அநத எலுமபுக் கூடு, வெகுதூரம் பறநது போய் மறைகிறது]

அனுமன் : ஆஹா! இருவரின ஆற்றலையும கண்டோம வாலி வேரற்ற மரம் போல் வீழவதையும் காண்போம் சுக்ரீவா அரசு பெறுவது கணடு ஆரவாரிப்போம

சுக்ரீவன் : (ராமரை நோக்கி) பெருமானே! பிராட்டியை மீட்கும் பொறுப்பு, இனி என்னுடையது, என் படையின் உடையது, தங்கள் அனுமனுடையது

நாட்டைத் தரும் உங்களுக்கு, நாங்கள் தரும் பரிசு அது

அறத்தை நாட்டும் தங்களுக்கு, நாங்கள் அளிக்கும் காணிக்கை

கவலை வேண்டாம் தேவியை, எந்தத் தேசத்தில் இருந்தாலும், கொண்டு வந்து விடுவோம்

அந்த ராவணன் வாழ்வைக் கல்லெறிந்தே கலைத்து விடுவோம்

அனுமன் : நன்று சொன்னீர்கள் அன்று, தாங்கள் நகைகளைக் கண்டெடுத்த செய்தியை, ஸ்ரீராமருக்குச் சொல்லுங்கள்

சுக்ரீவன் : ஸ்ரீராமா! அன்றொரு நாள், பாவதத்தில் இருந்தபோது, வானிலே வல அரக்கன் ராவணன், தன் விமானத்தில், ஒரு பெண்ணைக் கவர்ந்து செல்லக் கண்டேன் அந்தப்பெண் அழுது புலம்பியபடி, என்னைப் பார்த்தாள் நான் எதுவும் செய்ய இயலாது, நெடுமரமாக அப்போது நின்றுவிட்டேன் தன் அணிகலன்களைக் கழட்டி, தன் ஆடைத் துண்டில் மூட்டையாகக் கட்டி, நான் இருக்கும் பக்கமாக வீசினாள், அந்த ஏந்திழையாள்

அதைப் பத்திரமாக வைத்திருக்கிறேன் அவை, பிராட்டியின் நகைகளா என்று பாருங்கள் பிரபு!

[சுக்ரீவனோடு அனைவரும் அங்கிருந்து விரைகின்றனர்]

காட்சி-153

ருஷ்ய மூக பாவதம்

[அணிகலன்களைப் பார்த்து, ராமர் கண்ணீர் விடுகிறார்]

ராமர் : என் சீதையின் அணிகலன்களே இவை! இவற்றை அணிந்திருந்த அவள் உருவம், என் கண்முன் தோன்றி, என்னைக் கலங்கச் செய்கிறது

சுக்ரீவன் : இவற்றை எடுதது வநது காடடி, தஙகளை வருததமுறச செய்து விடடேனோ?

திருமகளஅனைய அததெய்வக் கற்பினாள், தஙகளிடம திருமபுவது திண்ணம்

எங்கள் வலிமை கிடக்க, தஙகளின் ஒரு கணைககு, இநத உலகம ஏழும ஆறறுமோ?

தேவியைக் கொண்டு வரும திருபபணி, இனி எஙகள கைப்பணி

அனுமன் : ஐயனே! தருமம் நீ அலலது தனிதது வேறு உணடோ? அநதத தருமம் வெல்லாது, சாய்வது உணடோ?

ராமர் : லடசுமணா! இநத அணிகலனகளைப பாரத்தாயா? உன அணணியுடையவை என்று இனம கணடு கொணடாயா?

லட்சுமணன் : அணணா! இநதக குணடலஙகளையோ, வஙகி களையோ, பிற ஆபரணங்களையோ, நான் பாரததிலலை

இந்தப் பாதச் சிலமபுகளஅண்ணியுடையவை!

அணணியை விழுநது வணஙகுமபோது, இவறறை மாததிரம நான பாரத்திருககிறேன்!

ராமர் : அணணியின் பாதஙகளை மடடுமே பாரத்திருந்தவன நீ!

லடசுமணா! உன்னைத தம்பியாகப் பெறற பினபு, உனனைத தவிரதது, நான மாததிரம அரசாள ஆசைப படடிருக்கலாமா?

அதைத தவறு என்று உணாததுவது போல, கைகேயித தாயாா, என்னைக காட்டிற்குத துரத்தி விடடாா!

காடடிலே, பேரிடி விழுந்ததுபோல், என பெருமாடடி, எனனைப பிரிநது விடடாள!

அனுமன் : குன்றனைய தோளினாய! நானகூறவேணடுவது ஒனறு உளது

தெய்வம் இப்படித தேமபலாமா? தேமபும் உயிா களுககுத தெளிவு அளிகக வேணடியவா தாஙகள்!

பெருமானே! இபபொழுது ஆறற வேணடிய காமம, அநத அரக்கன், தேவியைச் சிறை வைத்திருக்கும் இடததை அறிய வேணடியது

அது வானில் இருக்கிறதா?, மண்ணில இருக்கிறதா?, நாகா உலகில இருக்கிறதா?- எனபதைத தெரிநது கொள்ள வேணடும

ஒவ்வோர் இடமாக வரிசைப்படி தேடிக கொணடிருநதால, ஆணடுகள பலவாகிவிடும எனஅன்னையின்துயா நீணடு விடும

எழுபது வெள்ளம எமபடை, வானரப்படை, பொஙகு கடலபோல, உலகு முழுவதும, ஒரே சமயததில, பரவிப பார்க்க வேணடும்

அரசு, சுகரீவருக்குக் கிடைத்தாலே, அலை கடலென வானரபபடை கிளம்ப இயலும

ஆதலால பெருமானே! வாலி வதமே, தாங்கள முதலில நிகழ்தத வேண்டியது! பின் தொடரும், நல அறத்தை மீட்கும போர்!

ராமர் : சொலலின செல்வனே! நீ பேசிய சொற்கள, நான செல்ல வேணடிய பாதையைச் சீராகக காட்டி விடடன

உன் துணையால, என் துணையை நான் பெறுவேன நல் அறததிற்கும, நீயே எனறும துணையாவாய்.

சுகரீவா! வாலியைப போருக்கு அழை! நீங்கள் இருவரும் போர் செயயும் பொழுது, நானமறைவாய் நின்று, அமபு செலுத்தி, அவனைக கொலகிறேன்!

அவன் பெற்ற வரத்தால, அவன முனனின்று அவனை வெல்ல முடியாது!

சுக்ரீவன் : அதர்மத்தை வீழத்த, உபாயம் எதுவானாலும ஏறறுக கொள்ளல் தவறாகாது அப்படியே செயகிறேன வாலியைப போருககு அழைக்கின்றேன் தங்கள் விலலம்பிற்கு விருநதாககுகிறேன்!

காட்சி-154

பாறகடலும் கயிலை மலையும

திருமால் : சிவனாரே! நனறி! தககது மொழிந்து, என்னை வழி நடத்தி விட்டீர்கள

சிவன் : திருமாலே! என அருள பெறற வாலி, அறம் தவறிப போயவிட்டான! என சூலததால், அவனை அழிபபது, முரணாகத் தெரியும்!

அதனால, உஙகள் சககரததின பாாவையில, அவனை நிறுததி விட்டேன!

அங்கு வில அம்பு எடுதது, நீஙகள மானிடனாக உலவுவது, அதாமததை வேரறுக்கததானே!

திருமகள் : அணைபபதும் அடிபபதும, தாயதநதையரான உஙகள் இருவருககும உரியவைதானே!

உமையம்மை : ஆம - தாய அடிததால், தநதைககு அது வேண்டாத செயலாக ஆகிவிடுமா?

திருமாலின் சினம், சிவனாரின மனம! அது ஒருவர் செயலாகுமா? இருவரின எணணமாகும!

காட்சி-155

கிஷகிநதை நகரின எலலை

[வாலியும சுகரீவனும கடுமையாகக கை கலநது போா புரிநது கொணடிருககினறனா

மறைவிலிருநது இதைப பாாததுக கொணடிருககினறனா ராமலட்சுமணரும அனுமானும]

ராமா் : அண்ணன் தமபியா இருவரின ரூபமும, குரலும, செயலும் ஒனறுபோல் இருபபதால், இவர்களில் யாா வாலி?, யார் சுகரீவன? எனறு வேறுபடுததிப பார்க்க முடியவிலலை!

நலலவேளை, நாம அடையாளமாகப போடட மலர்க் கொடி, அநத மாாபுடையவன் சுக்ரீவன எனறு சுட்டிக காட்டி விடுகிறது

[இபபொழுது சுக்ரீவனைத் தன் கைகளால் உயரத தூக்கித தரையில அறையப போகிறான் வாலி]

அனுமன் : ஐயனே! இனித் தாமதிக்க வேணடாம. தாமம் வீழ்ந்து மடியாமல், காத்தருளுஙகள்!

[இபபொழுது ராமன் விடுககினற அம்பு, வாலியின மார்பிறபாய, வாலி, குருதி ஒழுக, மண்ணிலே வீழ்கிறான திக்கித திணறிப் பேசுகிறான]

வாலி : எனனை வீழததியது வில் அமபா? திருமாலின் சககரமா? நீலகணடனின நெடுஞசூலமா? இந்திரனின் வஜராயுதமா? எதுவெனறு தெரியவில்லையே!

[மாாபில இருநது அம்பைப் பிடுஙகி, வாலி அதைப் பார்க்கிறான்]

வாலி : 'ராம்!' எனனும செமமைசேர் நாமம், இதில செதுககப் பட்டிருக்கிறதே!

[இபபொழுது ராமலட்சுமணரோடு, அனுமனும் சுகரீவனும், அவன் அருகில் வருகின்றனா]

அனுமன் : மூன்று உலககுககும உரியது, அந்த 'ராம' என்னும மூல மநதிரம! இமமைககும் எழுமை நோய்க்கும் மாமருநது அது!

வாலி : அபபடியானால, எனனைக் கொல்லக் கணைவிட்டது, தசரத ராமனா?

(ராமனைப பார்த்து) ஓ! ராமா! வில அறம் துறந்து விட்டு, வீரனபோல், இஙகு வந்து நிற்கிறாயா?

வேதநூல சொல் அறம் துறந்திலாத சூரியன் மரபு உன்னது!

அந்த நல் அறததைத துறந்துவிட்டு, நாணமின்றி நிறகின்றாய்!

இபபடி மறைநதிருநது அம்புவிட, ஆணமகன் தேவை யில்லை!

உன் குலம் என்ன? கல்வி என்ன? கொற்றம் என்ன? நீ உற்ற நலமென்ன? புவனம் மூன்றின் நாயகமாய், நீ இருக்கும் தன்மை என்ன? இவ்வுலகைத் தாங்கும் உன் வலிமை என்ன? எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டு, ஒளிந்திருந்து, என்னைக் கொல்லத் துணிந்தாயே!

உனக்கும் எனக்கும் ஏது பகை?

அண்ணன் தம்பி அமரிலே, நீ தலையிடுவது தகுமோ? ஓவியத்து எழுத ஒண்ணா உருவத்தாய்! உன் ஆவியை, ஜனகன் பெற்ற அன்னத்தை, அமிழ்தில் வந்த தேவியைப் பிரிந்த பின்பு, திகைத்து, உன் செயல்கள் தாமத்தை விட்டுச் சிதறிப் போகின்றனவா?

அரக்கர் உனக்குத் தீங்கு செய்தால், அதற்காகக் குரங்கு இனத்து அரசனாகிய என்னைக் கொல்லும்படி, மனு நெறி கூறுகிறதா?

உனக்கு நான் என்ன பிழை செய்தேன்? இந்தத் திரேதாயுகத்தில, கலியது காலம் வந்து விட்டதா?

இந்தச் செயலை நீ செய்திருக்கும் பொழுது, லங்கை வேந்தன் முறை கெட நடந்தான் என்று அவனை நீ குறை கூற முடியுமா?

உன்னைப் பகையாக உணராத என்னை நோக்கி, ஒளிந்து நின்று அம்பெய்தது வீரமா? போர் விதியா? ஈரமான செயலா அது?

ஏ ராமா! பதில் கூறு!

ராவணனை அழிக்க, என் துணையைத் தேடியிருக்க வேண்டும் யானையை எதிர்க்கச் சிங்கத்தை விட்டுச் சிறு முயலைச் சோதித்துக் கொண்டாயே!

சந்திரனுக்குத்தான் களங்கம் இருக்கிறது சூரிய மரபுக்கும், ஆரிய நீ, களங்கத்தை உண்டாக்கி விட்டாய்!

ராமா! உன் அம்பு, வாலியை அழிக்கப் பாயவில்லை அறத்தின் வேலியை அழிக்கப் பாய்ந்திருக்கிறது!

உன் தாரத்தைக் கொண்டவன் ஒருவன்! உன் வில் அம்பால் வீழ்ந்தவன் இன்னொருவன்! இதை வீரம் என்று உலகம் ஏற்குமா?

ராமர் : வாலி! மனம் திறநது பேசிவிட்டாய உன மனம திருநத, நான பேசுவதைக கேள

நீ இறநதுவிட்டாய எனறு எண்ணி, படை நடததும தலைவரும, முற்று உணர்ந்த முதியோரும, மறறவாகளும, சுகரீவனுககு முடி சூட்டினாாகள அது அவன குறறமா?

நீ நாட்டிறகு வநதபோது, உன கையில அரசைத தநதபோது, அவனைக கொல்லத் துணிந்தாய!

சுகரீவன உனக்கு அஞசி ஓடி உயிர் பிழைகக, அவன தாரததைக கவர்ந்து கொணடாய!

ஈரமான செயலா இது? இப்படி பெணடிரைக கைபபறறுவது, வீரமான செயலா? மங்கையரின கறபை மாசுபடுதத முனைவோா, தாமம் தவறியவாகள, தயவு தாட்சணயமினறித தணடிககப்பட வேணடியவாகள!

சுகரீவன் என் ஆருயிா நணபன் அவன இனனலைப் போக்குவது, எனக்கு ஏறபுடைய செயலே!

தீது நிகழும்போது, அதைத தீய்தது வைபபது, விலலேநதும வீரர்களின கடமை அவா, நமமோடு தொடாபிலலாத அயலாா எனறு, நாஙகள அகனறு போகமுடியாது!

உனமேல எனக்குப் பகையிலலை உணமைதான்! ஆனால, தாமததின பகைவன நீ! ஆதலால, உனனை அழிபபதை அறமெனக் கொண்டேன்!

மறைவாக இருநது போா செயததைச சினநது பேசினாய் விலஙகுகளை வேடாகள மறைநதிருநதுதான கொலவாாகள! அதைத் தவறு எனறு கூற முடியுமா? தேவர்களின சநததியாகப் பிறந்த நீ, மறை நெறி மறநது, மகளைபபோன்ற தம்பியின் மனைவியைத தனதாககிக் கொண்டாய்! உணர்வு வழித்திரியும விலங்காகி விட்டாய!

உன்னை வேட்டையாடப் போா நெறிகள் தேவையில்லை!

வாலி! ஒருவன தணடிககப்படும்போது, அவனசெயத பாவங்கள போககப்படுகின்றன!

இது தாமததின தாதபாயம!

நீ நலல கதிபெற, நான உதவியிருககிறேன் எனறு கொணடு விடடால, உன மனம அமைதி பெறும! இறுதி நேரம், நீ தாமததை உணரும நேரமாக மாறும!

வாலி : (மனம திருநதியவனாக, முகமலாச்சியோடு) ராமா! உனனை வணஙகுகிறேன் நாய போனற எனக்குத் தாய போல நல்லுரை கூறினாய!

மூவர் நீ! முதல்வன நீ! முறறும் நீ! மற்றும நீ! பாவம நீ! தருமம நீ! பகையும நீ! உறவும் நீ!

எனககுப பரமபத வாழ்வு கிடைகக, உன சரம அலலால, வேறு துணை உளதோ?

வெறறு அரசைத தமபிக்கு அளித்துப பெறுவதறகரிய வீடடரசை நான் பெற வழி செய்தாய!

என இறுதி நேரததில, நான வேணடுகின்றேன உன்னை, விரும்பி அளிப்பாய அவறறை

என தம்பி, மதுவால மாறுபடடு நடநதால், அவன்மேல் சீறி அழிககாமல் இருக்க வேண்டும்!

என மகன அஙகதனை, உன் அடைககலப் பொருளாக ஏறறு அருள வேணடும!

மறறொனறும சொல்கிறேன் அநத மாய அரக்கனை, என் வாலில கட்டி, கொற்றவ! நின முன் கொணடு வநது நிறுததும வழியில்லை எனக்கு!

ஆனால், அதைச செயவதறகு உறறவன் ஒருவன் இருக்கின்றான்! அவன இந்த அனுமனே!

ராமா! அனுமனை, உன் செங்கை வில்லாக எண்ணிககொள்!

என் தம்பியை, உன தமபியாக நினைததுக்கொள்! என் மகனை, உன் அடைககலப பொருளாக எண்ணி, அபயம அளி!

மேல ஒரு பொருளும் இல்லா, மெய்ப்பொருளே! வில் தாங்கி, கால தரை தோய, என் கண காண நிறகும் தேவே!

மயக்கம் தரும் பிறவி நோய்க்கு நல்மருந்தே! வணங்குகிறேன்! வருகிறேன்!

[வாலி தலை கீழே சாய, சுக்ரீவன் வாய்விட்டு அலறுகிறான் அண்ணனின் மேனியின் மேல புரண்டு அழுகிறான்]

காட்சி-156

ருஷ்ய மூக பாவதம

[ராமலட்சுமணா முன அனுமன சுக்ரீவன அங்கதன ஆகியோா நினறு கொண்டிருக்கினறனா]

அனுமன் : ஐயனே! தந்தைக்குச்செய்ய வேண்டிய ஈமக கடனைத தங்கள் கட்டளைப்படி, வாலி மைந்தன், இந்த அங்கதன் செய்து முடித்து விட்டான

ராமர் : அந்த ஆத்மா சாந்தியடையட்டும இநத அழகிய கிஷ்கிந்தை நாட்டைச் சுக்ரீவன் ஆளட்டும்

லட்சுமணா! இநதக் கதிரோன மைநதனை, உன் கைகளால், வேத விதிபபடி, முடி சூட்டி, அம்மணணுககு மன்னனாகக

லட்சுமணன் : தங்கள் சித்தபபடி நடககிறேன அண்ணா! அனுமான்! அதற்கு ஆவன செய்வது, உன பொறுபபு!

அனுமன் : சுமை இல்லையே எனறு இதுவரை, என் தோளகள் வாடிக் கொண்டிருந்தன !

ஆட்டுவிப்பன என் ஐயன் ராமனாக இருககும்பொழுது, அதறகேறப ஆடுவதற்கு, நான் கொடுத்து வைத்திருகக வேண்டும்!

ராமர் : சுக்ரீவா! வாலி மைநதன் அங்கதனுககு, இளவரசுப்பட்டம் சூட்டு! சிதறிய ரத்தத்தின வழிவநதவன் சிரசிலே, எதிர்காலத்திலே, மணிமுடி ஜொலிககட்டும்!

அங்கதா! சுக்ரீவனை, உன சிற்றப்பனாக எணணாதே! உன்னைப பெற்ற அப்பனாக, எணணி இருந்திடு!

சுகரீவா! இநத நாட்டு மககளை மனனனாக அலல, தாயாகப பாதுகாததது இரு!

சுக்ரீவன் : ஐயனே! நான முடி சூடுமபொழுது, தாஙகள முனனினறு வாழ்தத வேணடாமா?

சீதா தேவியைத தேடும காலம வரும் வரை, எஙகளோடு தாஙகள், கிஷகிநதையில இனிது இருகக வேணடாமா?

ராமர் : பதினானகு ஆணடு வனவாசம ஏறறு வந்திருக்கிறேன் இடையிலே, மன்னாகளின அரண்மனைகளில் ஒதுஙகுவதறகு, நான ஒருப்படேன!

என சீதை சிறையிருக்கையில, எனககு அரணமனைச் சுகம் ஒரு கேடா?

சுக்ரீவா! மழைககாலம முடிநதவுடன, உன படைகளை அனுபபிச் சீதையைத தேடும முயறசியை ஆரம்பிககலாம்

சுக்ரீவன் : அப்படியே செயயலாம பெருமானே!

ராமர் : நானும லட்சுமணனும இம்மலையிலுள்ள குகையில் காலததைக் கழிதது விடுவோம்

இங்கு விளையும கனிகள, நாங்கள உயிர் வாழ உதவும

என சீதை பசிததிருபபாளோ? தவிததிருபபாளோ? பாவி நான் அறியேன!

அனுமன் : ஐயனே! இபபொழுதும தஙகளைப பிரியும பாவியாக, எனனை ஆக்கிவிடாதீர்கள்!

முடி சூட்டு விழா முடிநத பிறகு, தங்கள் பாதம்பறறி இருகக, எனககு அனுமதி கொடுஙகள்!

காண ஏஙகிய தெயவததைத கண்ட பிறபாடு, தங்களுககு ஊழியம செயயாமல், அரணமனையிலே எனக்கு என்ன வேலை வேணடிக கிடககிறது!

ராமர் : அனுமானா! அமைசசன் நீ! அந்தபபொறுபபை உதறி எறியாதே! அநதப் பழி, என் மேல் விழ விடாதே!

தாமதத்தின் வடிவமாக உனனைக் காண்கிறேன்! நீ ஆற்ற வேணடிய காமததை மறநது விடாதே!

காககாலம முடிநது சநதிப்போம காரிகையை மீடபது பறறிச சிநதிபபோம் செயற்படுவோம

காட்சி-157

ருஷய மூக பாவதம

[அனுமன தனிதது இருநது மூசசை உளளுககு இழுததும வெளியே விடடும விஸவரூபம எடுகக முயனறு கொணடிருககிறான முடியவிலலை இபபொழுது அஙகு சுவாசசலா தேவி வருகிறாள]

சுவர்ச்சலாதேவி : விஸ்வரூபம் எடுகக முயனறு கொணடிருககிறீர்கள! முடியவில்லை அபபடிததானே?

அனுமன் : (எரிசசலோடு) ஆமாம சுவாசசலாதேவி! நீ எதற்காக இங்கு வந்தாய்?

சுவர்ச்சலாதேவி : நீங்கள் இஙகு இருபபதால வநதேன நதி, கடலை நாடாமல், வேறு எஙகு போகும்?

அனுமன் : வீடு தீபபிடித்து எரிகையில, நீ வீணை வாசிக்கிறாய்! என ராமனுககுக கைஙகாயம் செயகினற பேறு கிடைத்திருக்கும இப்பொழுது, இழந்த வலலமையைத திருமபப பெற வில்லையே எனறு பரிதவிததுக் கொணடிருககிறேன நான்!

அங்கஹீனன் போல், அவஸ்தைபபடடுக கொண்டிருககிறேன்!

இநத லடசணததோடு, கிஷகிநதைககும் புறபபட்டு விட்டேன!

சுவர்ச்சலாதேவி : எல்லாம் வேளை வந்தால், கூடி வரும். இப்பொழுது அன்பாக எனனிடம் ஒரு வார்த்தை பேசக்கூடாதா?

அனுமான் : வமபு பணண ஆரம்பிதது விடடாய! பிரமமசாரி கண்ணுக்கு, மாதா எல்லாம மாதாககள்!

அதை நினைவிற கொள

சுவர்ச்சலாதேவி : நான் உங்கள் பிள்ளைக்கு மாதா ஆவேன! இது உறுதி

அனுமன் : விதி உனனை வைத்து, எனககு வேடிககை காட்டுகிறது

சுவர்ச்சலாதேவி : அநத விதி உஙகளை ஒரு அபபனாகவும காட்டும், இநத உலகததை ஆசசரியபபட வைக்கும!

[இவவாறு கூறிவிடடுச் சுவர்சசலாதேவி அங்கிருந்து சென்று விடுகிறாள]

காட்சி-158

கிஷகிநதை அரணமனை

[சுகரீவன மதுவின போதையில மஙகையரை அணைததுக காதல மொழி பேசிககொணடிருககிறான

பதறியபடி அனுமன இபபொழுது அங்கு வநது நிறகிறான]

அனுமன் : அரசே! காககாலம் முடிநது, சீதாதேவியைத தேட, நாம் படையோடு வரவிலலை எனறு சினநது, லட்சுமணர் இபபொழுது கிஷ்கிந்தை நகர்ககு வந்திருககிறார!

அவர் கோபம, நம் வானர குலததையே நிர்மூலமாக்கி விடும!

[அனுமனின இநதப பேசசைக காது கொடுததுக கேடகும் நிலையில சுக்ரீவன இலலை]

சுக்ரீவன் : (போதையோடு, ஒரு மஙகையை அணைததபடி) கோபம... ! பெணணே! உன் கோபததிறகுததான நான அஞசுவேன்! ஒராயிரம் இனபஙகளை, உன அங்கததில ஒளிதது வைததிருககிறாயே!

பிரமமன, உன்னைப் படைககுமபோது, நல்ல போதையில் இருநதிருபபான்!

அதனால் அழகையெலலாம உன ஒருததிக்கே, அப்பி வைதது விட்டான!

அனுமன் : (எரிசசலோடு) அரசே! தாயைத் தந்தையைக் குருவை, அந்தணரை, ஆவைப பாலரைப் பாவைமாரை, வதை செய்வோர்க்கு உயவு உணடு!

ஆனால ஒருவா செயத உதவியை மறநது இருப் போர்ககு உய்வே கிடையாது!

தங்கட்கு மகுடம் தந்த ஸ்ரீராமரை மறக்கலாமா? அவர்க்குத் தந்த வாக்குறுதியை மீறலாமா?

சுக்ரீவன் : *(போதையோடு, இன்னொரு மங்கையை அணைத்த படி)* வாக்குறுதி! உன்னோடு ஒரு ராப்பொழுது முழுதும் இருப்பேன் என்று உனக்கு வாக்குறுதி கொடுத்திருக்கிறேன்! அதை மீறமாட்டேன்! சிம்மாசனத்தில இருப்பதை விட சிங்காரிகளோடு இருப்பதுதான், அரசர்களுக்குச் சுகமாக இருக்கின்றது!

அனுமன் : *மழைக்காலம் முடிந்து விட்டது என்று அமைச்சன் என்ற முறையில், பல தடவை, உங்களுக்கு நினை வூட்டினேன்!*

எப்பொழுதும் போதையில் இருந்ததால, நீங்கள் அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை

சுக்ரீவன் : *(போதையோடு, இன்னொரு மங்கையை அணைத்த படி)* காதில் வாங்கிக் கொள்ள வில்லை.....! சுந்தரி! உன்னைக் கிள்ளினால, நீ அந்த இன்ப வலியால் கூச்சலிடு கிறாயே! அந்த இசைதான, என் காதுகளில் இப்போது கேட்கிறது!

அனுமன் : *உங்களுக்கும் ஸ்ரீராமருக்கும் நட்பு உண்டாகக் காரணமானவன் நான!*

என்னைத் தலைகுனிய வைத்து விட்டீர்களே!

சுக்ரீவன் : *(போதையோடு, வேறொரு மங்கையை அணைத்தபடி)* தலைகுனிய !

நங்கையே! நாணத்தால் தலை குனிகிறாயா? போகக் களத்தில் புறம் தள்ள வேண்டியது நாணத்தை!

ஆணையும் பெண்ணையும், பிரம்மன் ஆத்தம் இல்லாமலா படைத்திருப்பான்!

[அனுமன் கோபத்தோடு, அந்த மங்கையரை, அங்கிருந்து போகுமாறு கை காட்டுகிறான்

அவர்களும அங்கிருந்து சென்று விடுகின்றனா பின்னர் நெருங்கி வரும் அனுமனைச் சுக்ரீவன், போதை மயக்கத்தில், மங்கை என்று எண்ணிக் கட்டி அணைத்துக் கொள்கிறான்]

சுக்ரீவன் : உன இதழிலே ஊறும நீருககுப பாறகடல அமுதம ஈடாகாது! அதைப பருகினால, என் தாகம தணியும! தாபம தணியும! மோகம தணியும! எனககு மோடசம கிடடும்!

[இவவாறு கூறி, அனுமனின வாய் புதைதது முததமிடுகிறான பினனா, தீயைத தீண்டியவனைப போலச சுக்ரீவன அலறுகிறான தலையை உலுககிக கொள்கிறான தணணீரை எடுததுத தலையில கொடடிக கொள்கிறான]

சுக்ரீவன் : (போதை தெளிநதவனாக) நீயா?

அனுமன் : புயலென லடசுமணா கிஷகிநதை நகருககுள் புகுநதிருககிறாா மழைககாலம முடிநதும, படை ஏன் திரளவிலலை எனறு கேடகிறாா ராமபாணம, வாலியை மாததிரமலல, சுகரீவனையும் விடடு வைககாது என்று எச்சரிககிறாா!

சுக்ரீவன் : ஐயோ! ஐயோ! அபபடிபபடட வஞசக எணணம எனக்கிலலை!

மதுவின மயககத்தில, மங்கையரின் நினைப்பில், இருநது விட்டேன

மழைககாலம முடிநது விடடதா?

அனுமான! இமயததிலே, விநதியததிலே, எலலை இல்லா கடறகரை ஓரங்களிலே, பகலை இரவாக்கும காடுகளிலே, பகலவனின கதிாபடாத குகைகளிலே, வாழகினற வானரங்களை ஒனறு திரடடு! பதது நாட்களுக்குள் இபபணியை முடிததிடு! வானரபபடை இஙகு திரளடடும்! ஸ்ரீராமா படையாக மாறிப்புறபபடடடும!

லடசுமணாககு இதை சொலலிச்சாநதபபடுத்துவோம் ராமபிரானிடம நேரிற செனறு தெரிவிப்போம

அனுமான் : (உளளககிளாசசியோடு) ஜெயராம!

சுக்ரீவன் : (உரதத குரலில) ஜெயராம!

காட்சி-159

ருஷ்ய மூக பர்வதம்

[ராமலட்சுமணா முன்னிலையில் வானரப்படை சுக்ரீவன அனுமன் வழிநடத்த அணி வகுத்து நிற்கிறது]

சுக்ரீவன் : தீ வினைக்குக் கூற்றமே! எங்களுக்குக் கொற்றம் அளித்த கொடை வள்ளலே!

வானரப்படை, தங்கள் ஏவலுக்காகத் திரண்டு வந்து நிற்கிறது!

இவர்கள் மூழ்கினால், கடல் ஏழும் நீர் வற்றிப் புழுதியாகி விடும்!

வடமேருவை வேரோடும் ஒடிக்கும் ஆற்றல் கொண்டவர்கள் இவர்கள்!

நெடுவான் முகட்டையும் இடிக்கும் வன்மை கொண்டவர்கள்!

பெருங்காற்றையும் கூற்றையும் பிடிக்கும் திறம் கொண்டவர்கள்!

கடல் ஏழையும் உள்ளங்கையால் குடிக்கும் வலிமை கொண்டவர்கள்!

நினைக்கும் வடிவத்தை எடுத்துக் கொள்ளும், வித்தை தெரிந்தவர்கள் இவர்கள்!

ராமர் : இப்படையால், பாவம் தோற்கும்! தர்மம் வெல்லும்! சுக்ரீவா! முதலில் சீதாதேவி இருக்குமிடம் தெரிந்துவர, நாற்றிசைக்கும் வீரர்களை அனுப்பு!

இடம் தெரிந்த பின்பு, உன் பெரும்படை அங்கு பாயட்டும்!

சுக்ரீவன் : நல்லது சொன்னீர்கள் நாயகரே! விரோதிகளை அழிப்பதை விளையாட்டாகச் செய்யும் வினதனே! நீ, சில வீரர்களோடு, கிழக்குத்திசை சென்று, தேவியைத் தேடு. ஒரு மாத காலத்திற்குள் திரும்பி வந்து சேரு

தாரையின் தந்தையான மாமா சுஷேணரே! கருடனைப் போன்ற தாங்கள், மேற்குத் திசையில் செல்லுங்கள் நல்ல

வீராகளை, உங்களோடு சோததுக கொள்ளுஙகள சூரம, பீமம் போனற தேசஙகளிலும, நம பெண்தெயவம் சிறை இருக்கிறதா என்று பாருங்கள்

சமா எனறால, தூககததிலும் தோள் தட்டும சதவலியே! வடதிசை உன பொறுபபு நிமிர்நத இமயததையும கவிழ்த்துப பாாதது விடு மிலேச்சம, பிரஸ்தலம், புளிநதம, காமபோஜம், யவம் முதலிய இடங்களில, நம் அன்னையார் அடைபபட்டு இருக்கிறார்களா எனறு கண்டுவா

கொடியவன ராவணன அரசாள்வது, தென்திசை லஙகையை. தேவியோடு, அவன் விமானம பறநது செனறதும், தெனதிசை நோககி எனவே, தென திசையில், தேவியாா சிறைபபட்டிருபபதற்கு, வாய்பபுகள அதிகம்

அனுமனே! நீ தெனதிசைக்குச் சென்று பாா சூரியனைக கண்டும அஞசாத சுநதரனே! அங்கு செலல, உன்னையே தோவு செய்திருக்கிறேன நீ வாயு புததிரன வேகமாகச் செலலும் சித்திவரபபெற்றவன் நீ தெற்குத திசையிலுள்ள நானிலததில் மட்டுமலல, நாகா நாட்டிலும், நம் தெயவ மங்கையைச் சென்று தேடு

போக பூமியாம சொாககததிலும் புகுந்து தேடும வல்லமை கொண்டவனே! கள்ள அரக்கனின லங்கை நகரில, காற்றுப புகாத இடத்திலும், நீ கவனமாகத தேடிபபாா!

இளவரசன அஙகதனும, கரடிகள் வேநதன பெரியவா ஜாமபவானும், இன்னும் சில வீரர்களும், உன்னோடு வரட்டும் வள்ளலின் தேவியை, வஞ்சித்து வைத்திருக்கும் இடம், விரைவில நமக்குத தெரியட்டும் அனுமானா! தென் திசையைப் பற்றி, இன்னும சில செய்திகளைச சித்திரமாகத் தருகிறேன.

தென் திசையிலே, திருமால எழுந்ததுபோல், எழில் தூணடும ஜோதிக் கொடு முடியோடு, தோன்றும விந்திய மலையில், நன்றாகத் தேடிப்பார்

தேவரும் நீராடுகினற நர்மதை ஆற்றைக் கடந்து, ஏமகூடம் என்னும் மலையில் தேடிப்பார்

குளிர சநதன மரஙகள் கொண்ட விதாபப நாடடிலும், தவமுனிவர்கள வாழும் தண்டகாரணியத்திலும சென்று பார்த்துவிடு

தமிழ அகததியன் உறைநத முணடகததுறையச சென்று சேவிததுப்போ

அநதரத்தில உளள இநதுவைத் தீண்டுகின்ற பாண்டு மலையையும் பாாததுபோ

புணணியம அளிகக உதவும புனிதமான தீர்த்தமாம, கோதாவரி நதிக கரையிலும், உன பார்வை படரட்டும

அதைக் கடநது, சுவணநதி தீரத்தையும் கவனமாகப் பார்த்து விடு

மாதர்கவணகறகளை எறிநது விளையாடும் சநதிரகாநத மலையிலும, கொங்கண நாட்டிலும, குவிநத நாட்டிலும், திரிந்து தேடிப்பார்த்து விடு

தனனைத் தொழுவோாக்கு எல்லாம, வரம் அதிகம் தரும அருநததி மலையை அலசிப் பார்த்து விடு

அதைக் கடநது சென்று, மரகத மலையையும உன் கவனத்திற் கொள

வடசொறகும, தெனசொற்கும் வரம்பு ஆகி இருககின்ற நான் மறையும, மற்றை நூலும்

சொல்லுகின்ற பொருட்கெலலாம எல்லை ஆன, எழில் ஓங்கிய திருவேங்கட மலையைச சென்று சேர.

அஙகு மாதவத்தோா உறைவிடத்தில், காரியம் கை கூட வேண்டுமெனக் கை தொழுது நில்

பினனர் தெய்வத் திருக் காவிரி நதியின இருகரையும தேடிப்பார் கலை செழித்திருக்கும் அந்த மண்ணில், மயங்கித் தஙகி விடாதே மார்க்கத்தைத் தொடரு

முத்தும் முத்தமிழும் மலிநது கிடககும் பாண்டிய நாட்டில், உன பாதஙகள தேயத் தேடிப்பார்.

பின்னர் தெனதிசையிலுள்ள புனிதப பொதிகை மலையை வலமாகக கடந்து போ

தககோர் வாழும் தாமிர வருணி ஆறு பாயும இடமெலலாம, நீ பார்க்க வேணடிய இடமாகும

அதறகுத் தெறகே மகேநதிர மலையும, தென கடலும, தென கடலுள லஙகையும, உன தேடுதலுககு உரிய இடஙகள, உன் திறமைககுச சான்றளிககும இலககுகள

அனுமன் : என ராமபிரான ஆசி இருககும பொழுது, யோசிகக என்ன இருககிறது? எனக்கிடட பணியினைச செவவனே செய்து முடிப்பேன்

காட்சி-160

ருஷய மூக பாவதம

[ராமா, அனுமனை அழைததுத தனிததிருநது பேசுகிறாா]

ராமர் : அனுமான! சுகரீவன நமபுவது போல, நானும உன மீது நலல நமபிக்கை வைததிருககிறேன்

அனுமன் : (வேதனையோடு) ஆனால, என ஆறறலெலலாம கனவாகப போயவிடடதே பெருமானே!

ராமர் : அவை நனவாகும் காலம் வநது விடடது எனறு கொள நீ என தூதன எனறு சீதை நமப, சில செயதிகளைச சொல கிறேன அவறறை நீ அவளுககு உரைததால, அவள உனனை அயலான என்று மருள மாடடாள மகிழ்ச்சியோடு, உனனிடம் சில பல சொலவாள

அனுமன் : சொல்லுஙகள் பெருமானே!

ராமர் : நான, முன்னை நாள, விஸவாமிததிர முனியோடு, மிதிலை சென்றபோது, அரணமனைக கன்னிமாடததில நினற அவளை, நான் கணடேன அவளும எனனைக கணடாள

சிவதனுசை முறித்தவா, அநத முனிவரோடு வநதவராக இலலாவிடடால, தன உயிரை விடுவேன என்று பணிப பெணகளிடம், அவள பகர்ந்த செய்தியைச சொலலு

நான் காட்டேகும்பொழுது உடன் வந்த அந்தப் பெண்மான், அரண்மனை மதில் வாயிலைத் தாண்டிய வுடனேயே, காடு வந்து விட்டதா? என்று வெகுளியாகக் கேட்டதை, அவள் காதில் விழச் சொல்லு

என்னுடைய இந்த மோதிரத்தையும் அடையாளமாக அவளிடம் காட்டு

[தன் கைவிரல் மோதிரத்தைக் கழட்டி, அனுமனிடம் கொடுக்கிறார் ராமர்]

காட்சி-161

பாலை நிலப்பகுதி

[சுட்டெரிக்கும் பாலை நிலத்தில் அனுமனும் சில வானர வீரர்களும் அதன் வெம்மை பொறுக்க முடியாமல் வியர்வை பெருக்கெடுக்கத் தள்ளாடி நடந்து செல்கின்றனர்]

அனுமன் : *இளவரசர் அங்கதனும், பெரியவர் ஜாம்பவானும், சில வீரர்களோடு, தெற்குக் கடற்கரையில் வந்து சேருவதாகக் கூறிவிட்டு, வேறு வழி சென்றுவிட்டார்கள்*

நாம் இப்பொழுது இந்த பாலை நிலத்தில் சிக்கிக் கொண்டோம்

ஒரு வானர வீரன் : *வெயிலின் கொடுமையால், பாதங்கள் புண்ணாகி விட்டன! ஒதுங்க ஒரு நிழல் இல்லையே!*

அனுமன் : *மனம் தளராதீர்கள் 'ராம' மந்திரத்தைக் கூறுங்கள் அது நமக்கு, நிழலையும் நிம்மதியையும் தரும்*

அனுமன் உட்பட அனைவரும் : *ராம! ராம்! ராம்! ராம்!*

இன்னொரு வீரன் : *பேசக்கூட நாவுக்குச் சக்தி இல்லை இப்பொழுது நாவுக்கு நீரில்லா விட்டால், நாம் இங்கே பிணமாக வீழ்வது நிச்சயம்!*

அனுமன் : *ராம காரியமாக வந்தவர்கள், அதை நிறைவேற்றாமல், பிணமாக விழலாமா?*

அப்படி விழுந்தால், மண்கூட, அந்தப் பிணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாது!

ராமநாமம், உங்கள் நாவில் இருக்கும்பொழுது, நாவிற்கு ஏது வறட்சி?

அனுமன் உட்பட அனைவரும் : ராம! ராம! ராம! ராம்!

வேறொரு வீரன் : ஒரு புல் பூண்டுகூட இங்கில்லை ஒரு பறவையோ, விலங்கோ, கண்ணிற்படவில்லை

நாமதான், எலும்பற்ற புழு, நரகத்தியில் அகப்பட்டதைப் போல, அகப்பட்டுக்கொண்டோம் இதிலிருந்து மீள்வோமா?

அனுமன் : ராம நாமம், பாலையைச் சோலையாக்கும்! எரி நெருப்பைக் குளிர் அருவியாக்கும்! நம்பிச் செல்வோம் நம் முயற்சி வெம்பிப் போகாது!

அனுமன் உட்பட அனைவரும் : ராம! ராம்! ராம்! ராம்!

மற்றொரு வானர வீரன் : அனுமனே! ராம நாமத்தை, உங்கள் வற்புறுத்தலுக்காகச் சொல்கிறோம் வாஞ்சையோடு சொல்ல வில்லை

கல்லும் கருகிச் சாம்பலாகும் இந்தப் பாலையில், நாம் உயிர் பிழைக்க வழி இருக்கிறதா? ராமநாமம் அதற்கு உபாயம் என்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை!

அனுமன் : தவறாகப் பேசாதீர்கள்! தாரக மந்திரத்தைச் சொல வோர்க்குத் தாழ்ச்சியில்லை! நம்பிக்கையோடு, ராம நாமத்தை, இப்பொழுது நாம் எல்லாரும் சொல்லுவோம்!

அனுமன் : ராம்! ராம! ராம! ராம்!

[அனுமன் மாத்திரமே, ராம நாமத்தைச் சொல்ல, மற்றவர்கள் மௌனமாக இருக்கின்றனர்]

அனுமன் : ராம நாமத்தைச் சொல்லாத நாக்கை, தவளையின் நாக்கு என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்!

சோதனையிலே வேதனை வரும்! அதிலிருந்து மீண்டு விட்டால், சாதனை பிறக்கும்!

ராமநாமத்தின் மகிமையை, இப்பொழுது கண்ணிருப்போர் காணுங்கள்!

முகத்தில புண்ணிருப்போர், அவற்றை மூடிக கொள்ளலாம்! அதோ தெரிகிறது பாருங்கள், ஒரு குகையின வாயில!

ஒடுங்க நிழல் கேட்டீர்கள். நிலமோ, நாம ஓய்வாகத் தங்கி இளைப்பாற, ஒரு குகையைக் காட்டிவிட்டது!

அந்தக் குகையிலிருந்து, ஒரு பறவை வெளியே பறந்து வருவதைப் பாருங்கள!

அப்படியானால், அந்தக் குகைக்குள், நீர ஆதாரம இருக்கிறது!

திசை மாறிப் போனவர்களுக்கு, இப்பொழுது தெளிவு பிறந்திருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன!

ராமநாமம், நமமை வாழவைக்கும் மஹாமந்திரம்!

(இப்பொழுது எல்லா வானரவீரர்களும, ஒரே குரலாக, உள்ளக் கிளர்ச்சியோடு, நம்பிக்கையோடு, ராம! ராம்! ராம! ராம்!'' என்று கூவுகின்றனர்.)

அனுமன் : வாருங்கள் - அந்தக் குகைக்குள செல்வோம் நம் குறிக்கோள் நிறைவேற, அங்கு ஏதேனும குறிப்பு கிடைக்கலாம

இந்த உலகில், காரணம இன்றி, எந்தக் காரியமும் நிகழ்வதில்லை

[அனைவரும குகையை நோக்கி விரைகின்றனர்.]

காட்சி-162

குகை

[அனுமனும பிற வானர வீரர்களும குகைக்குள நுழைகின்றனா இருள அடர்ந்த பகுதிக்குச சென்று விடுகின்றனா]

ஒரு வீரன் : ஒரே இருட்டாக இருக்கிறதே! மேற்கொண்டும் உள்ளே செல்ல வேண்டுமா?

அனுமன் : *இநதக குகையின அநதம வரை போயப பாாதது விடுவோம இறைவன் மாததிரமே முடிவிலலாதவன! மறற எலலாவற்றுககும் முடிவு உணடு!*

இன்னொரு வீரன : *ஒருவா முகம இனனொருவருககுத தெரியவிலலை அப்படி இருள அப்பிக கிடககிறது*

அனுமன் : *ஒருவா வாலை மறறவா பறறி முனனேறுவோம் அபபொழுதுதான, இஙகே யாருமே விடுபடடுப போயவிட மாடடாாகள நமபிககை இழககாதீாகள நரகததைத தாணடிச சொர்க்கததை நோககிப போய்க்கொணடிருக கிறோம இடையிலே தஙகிவிட்டால, நரக இடாப்பாடுதான மிஞசும ராமநாமம, உஙகள நெஞசிலும, நாவிலும ஒலிககடடும!*

அனைவரும் : *ராம! ராம! ராம! ராம!*

காட்சி-163

குகையில மணிமணடபம

அனுமன் : *அதோ, ஒளி தெரிகிறது பாருஙகள்!*

அனைவரும் : *ராம! ராம! ராம! ராம!*

ஒரு வானர வீரன் : *எங்கள மேல் நீர்த திவலைகளும தெறிக்கினறன அதோ நீருறறும தெரிகிறது*

அனைவரும் : *ராம்! ராம! ராம! ராம!*

(எல்லோரும ஒளிமயமான அநத மணடபததிறகு, உறசாகமாக ராமநாமததைக் கூவியபடி வநது சோகினறனா இஙகு ஓடுகினற ஓடைத தணணீரை, அளளி அளளிக குடிக கினறனர் தஙகள மேனியில வாரி வாரி இறைககின்றனா அஙகு குவிநது கிடககும கனிவர்க்கங்களை, கைகொளளாமல அளளி, வாய கொளளாமல சாபபிடுகினறனர்

அனுமன மாததிரம எதையும உணணாமல, பருகாமல, புன்னகையோடு இவறறைப பாாததுக கொணடிருக கினறான)

ஒரு வீரன் : *அனுமான்! நீ மாத்திரம், ஏன் எதையும் சாப்பிடாமல் இருக்கிறாய்?*

அனுமன் : *இந்த மணிமண்டபத்தைப் பற்றிய மர்மம் தெரிவதற்கு முன்னர், என் மனம், உண்ணுவதிலோ, பிற எவற்றிலோ ஈடுபடாது இது, மயன் என்னும் அசுர சிற்பி அமைத்த மணடபமாக இருக்கலாம்! இங்கு சீதாதேவி சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கலாம்!*

இன்னொரு வீரன் : *எந்த மனித உயிரும் இங்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை*

அனுமன் : *ஒரு வேளை, ராவணன் மணிமண்டபம் போன்ற ஒரு மாயத் தோற்றத்தை இங்கு காட்டி, நம்மையெல்லாம் இந்தக் குகையில் சிக்க வைத்திருக்கலாம்!*

எல்லா வீரர்களும் : *(அச்சத்தோடு) ராம! ராம! ராம! ராம!*

அனுமன் : *இல்லை இது சொர்க்க லோகமாக இருக்கலாம்!*

ஒரு வீரன் : *நாமெல்லாம் இறந்தால்தானே, சொர்க்கம் செல்ல முடியும்! இந்த வாலோடு சொர்க்கம் செல்வது சாத்தியமா அனுமான்?*

[இப்பொழுது ஒரு பெண், தவக்கோலத்தில், அவர்களை நோக்கி வருவதைப் பார்க்கின்றனர்]

அனுமன் : *ஒரு மாது, நம்மை நோக்கி வருகிறாள்!*

ஒரு வீரன் : *அவர் சீதா தேவியாக இருக்கலாம்!*

இன்னொரு வீரன் : *சந்தேகமில்லை ராமாதேவிதான் அவர்!*

[அனைவரும், ராம! ராம!' என்று உற்சாகத்தோடு குரல் கொடுக்கின்றனர்]

பல குரல்கள் : *கண்டு விட்டோம் தேவியை! கொண்டு சேர்ப் போம் ராமபிரானிடம்! ஜெயராம்! ஜெய்ராம்!*

[உற்சாகத்தில் பல வீரர்கள் குட்டிக் கர்ணம் போடுகின்றனர்]

காட்சி-164

குகையில உளள மணிமணடபம

[சுயமபிரபை எனற அநதக குகையில உளள பெண நடுவில இருகக அவளைச சுற்றிலும, அனுமன உடபட, எலலா வானர வீரர்களும அமர்ந்திருக்கின்றனா]

சுயம்பிரபை : நீஙகள ஸ்ரீராமா காரியமாக வந்திருப்பது கணடு மிகக மகிழசசி

உஙகள வரவாலதான, என வாடடம தீரும சுயமபிரபை எனனும பெயருடைய நான், இநதிரனால, மயன அமைதத இநத மணிமணடபததில சிறை வைக்கபபடடிருககிறேன

இஙகு உணணக கனிவகைகள உளளன!

பூச, சந்தன சாந்து வகைகள உளளன! சூட, மலர் வகைகள உள்ளன! அணிய, வணணமிகு ஆடைகள உள்ளன! வனப்புமிகு அணிமணிகள உளளன! ஆனாலும, நான தவக்கோலம் கொணடிருககிறேன! தேவலோகம் செல்ல, ஒவவொரு நாளையும, விரல்விட்டு எணணிக கொணடிருக கிறேன!

ராமபிரான் அருளபெறறு வரும வானரா்களை, நான கண்டுவிடடால, என இடா தீரும, என் உலகு நான சென்று விடலாம - எனறு இந்திரன் எனனிடம் கூறியிருநதான்

அந்த நாளும வநது விடடது! அனபாகளே! உஙகளால் நான விடுதலை பெறுகிறேன அந்த ராமபிரான் திருவடி களை, என கணணீா மாலையிட்டுத் தொழுகிறேன் இப்பொழுது உஙகளுக்கு உதவுகின்ற வாயப்பையும், எனககு நீஙகள் வழங்கிவிட்டீர்கள் இதன் மூலம், ராமபிரானுக்குக் கைங்காயம செயகினற களிபபைப பெறுகிறேன்

அனுமான்! இந்தக் குகையில் புகுந்தவாகள், உயிரோடு மீண்டதில்லை! என ஆறறலால், உஙகளை உயிரோடு, உருக்குலையாமல, வெளியே அனுப்பி வைக்கிறேன

எலலோரும் கணணை மூடிக் கொளளுங்கள்! சில விநாடிகளில, நீஙகள தெறகுச சமுததிரக் கரையில்

இருப்பீர்கள்! நீங்கள் தேடுகின்ற பெண் தெய்வம், அதன் அருகில் இருப்பதாக அறிகிறேன்!

கண்ணை மூடிக்கொண்டு, நான் விண்ணுலகு செல்ல விடை தாருங்கள்!

[வானரர்கள் எல்லோரும் கண்ணை மூடிக் கொள்கின்றனர்]

காட்சி-165

தெற்குச் சமுத்திரக் கரை

[அனுமனும் மற்ற வானர வீரர்களும் தங்கள் கண்களைத் திறக்க தெற்குச் சமுத்திரக் கரையோரம் தாங்கள் இருப்பதை உணர்கின்றனர்

அருகில் பிரிந்து சென்ற அங்கதன் ஜாம்பவான் முதலிய வீரர்கள் இருப்பதையும் பார்க்கின்றனர்

ஜெயராம்! ஜெயராம்! என்று கூவிக் கொண்டு ஒருவரை யொருவர் ஆலிங்கனம் செய்து கொள்கின்றனர்]

காட்சி-166

தெற்குச் சமுத்திரக் கரை

[அங்கதன் வேதனையோடு பேசுகிறான்]

அங்கதன் : நம் மகராஜா, நமக்குக் கொடுத்த, ஒரு மாத கால அளவு முடிந்து விட்டது

சீதாதேவியை நம்மால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை

இந்தத் தென்கடலில், கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை, எந்தத் தீவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை

அந்த ராவணனின் லங்கை, இந்தக் கடலில் எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறதோ?

வால உளள வாககமான நமககு, அதை அடைவதறகான வலலமை உணடா?

அதறகான உபாயமும நமககுத தெரியவிலலை அதறகான காலமும நம கையில இலலை

தோலவியோடு கிஷகிநதை திருமபினால, சுகரீவ மகராஜா, என தலையைத துணடிதது விடுவார!

ராமபிரான மனம மகிழ, நான பலியிடபபடுவேன! குடுமபப பகை அரசியல ஆக்கபபடடு, என ஆவி பறிககபபடடு விடும!

நீஙகள எலலோரும திருமபிப போஙகள

நான இநதக கடறகரையில, உணணா நோனபிருநது, உயிர் துறககிறேன!

சிறபபான எனனைக கொனறு விடடார் எனற பழி அவருககு வரவேணடாம!

எனனை நானே இஙகு மாயததுக கொளகிறேன! தவ வழியில! அற வழியில!

ஜாமபவான் : இளவரசன உயிர் விடடார் எனற செயதியோடு, நாஙகள கிஷகிநதை திருமப வேணடுமா?

இதைவிடத தீமை தரும செயல, எஙகளுககு வேறு உணடோ? உணணா நோனபு இருநது உயிர்விட, எஙகளுககு உரிமையிலலையா? இல்லை, அநத உபாயம எங்களுக்குத தெரியாததா?

பல வீரர்கள் : (ஒரே குரலில) ஆம நாஙகளும இஙகேயே உயிர் விடுகிறோம!

அனுமன் : (குறுககிடடுப பேசுகிறான்) எனன பேசுகிறீர்கள்? எடுதத காரியததில நமபிககை இழக்கலாமா? நமமை அணைககினற கைகளைச சநதேகிககலாமா? இளவரசரைக கொலவதை, நம இனிய ராமர் ஒப்புவாரா? கால அளவு முடிநது விடடால எனன - நாம சீதாதேவியைக கணடு பிடிததுத திருமபினால, சுகரீவர் கோபிபபாரா? தோலவியோடு கிஷகிநதை திருமபுவதை, நானும ஒபபவிலலை தேவி இருககுமிடம தெரியவிலலையெனறால், அநதத

தெய்வத்தைக் கவர்ந்து சென்ற ராவணனின் தலையைக் கொய்துகொண்டு செல்வோம்!

ஜடாயுவிற்கு உள்ள துணிவு, நமக்கு இல்லையா? நம் முயற்சி தோற்றால், அந்த ஜடாயுவைப்போல, வீர மரணம் அடைவோம்! அது ஆண்மைக்குரிய செயல்!

போர்க்களம் புகுந்தவன், உண்ணா நோன்பா இருப்பான்? வீட்டில், மனையாளின் மடியில் அமர்ந்து, அதைச் செய்யலாமே!

நம் கண்முன்பு, அந்தக் கழுகு வேந்தன் ஜடாயு தெரியட்டும்! அக்கிரமத்தைத் தடுத்துத் தன் ஆவியைப் போக்கிக் கொண்ட, அந்தப் புனிதனின் பாதை தெரியட்டும்!

இருக்கின்ற உயிர், அதர்மத்தை எதிர்த்துப் பிரியட்டும்! அன்ன ஆகாரமின்றிப் பிரிய வேண்டாம்!

வானர வீரர்களே! இப்பொழுது கூறுங்கள் 'ஜெயராம!' என்று முழங்கி, ஜடாயு வழியைப் பின்பற்றப் போகிறீர்களா?

முற்றும் துறந்த முனிவர்கள் போல வேடமிட்டுக் கோழைபோல உயிர் விடப் போகிறீர்களா?

அங்கதன் ஜாம்பவான் உட்பட எல்லா வீரர்களும்:

ஜடாயு வழியை!

அனுமன் : ஜெய்ராம!

எல்லாரும் : ஜெயராம!

சம்பாதி : ஜெயராம!

(இறகை இழந்த ஒரு பெரிய கழுகான சம்பாதி அங்கு உருண்டு வந்து நிற்கிறது)

சம்பாதி : வானர வீரர்களே! என் பெயர் சம்பாதி. கழுகு அரசனான ஜடாயு, என் தம்பி!

என் தம்பிக்கு என்ன ஆனது? உங்கள் பேச்சு, எனக்குப் பெரும் கலக்கத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. என் தம்பி உயிரோடு இருக்கிறான் அல்லவா? எதுவாக இருந்தாலும், என்னிடம் சொல்லிவிடுங்கள்! விதியின் விளைவு என்று அவற்றை விழுங்கிக் கொள்கிறேன்!

காட்சி-167

தெறகுச சமுததிரக கரை

[வானர வீராகள மததியில இருநது சமபாதி பேசுகிறது]

சம்பாதி : (கணணீரோடு) என தமபி, ராவணனை எதிாத்துப் போரிட்டு மடிந்தானா?

பிறபபவர் இறபபது நிசசயமதான!

இபபடிப புகழ ஈட்டி இறப்பது, பெருமைபபடததகக பேறாகும!

என் தம்பியைப பாாதது, நான கர்வம கொள்கிறேன் ஆனால, என தமபியின மரணம எணணி, என்னால கணணீா விடாமல் இருகக முடியாது

முனனா, சூரியனின வெமமையிலிருந்து, அவனைக காககததான, என சிறகை விரிதது, அவனுக்கு நிழல் அளிததேன அதனால் என சிறகுகள கருகி உதிாநதன இநத மகேநதிர மலையில் வந்து விழுநதேன்

என் தமபி ஜடாயு, கழுகு அரசனாகும் கோலம் கண்டு ஆனநதப்பட்டேன என் ரத்தம ஆளுகிறது என்று, என சிததம சிநது பாடி மகிழ்நதிருநதது

இபபொழுது இரஙகற செயதியைக கூறி, என்னைத துயரில கிறங்க வைதது விட்டீர்கள்!

உலகின நடபபு இதுதான! உணாகிறேன்! வானர வீரர்களே! ராம கைங்கரியமாக வரும வானர வீராகளைக கணடவுடன், என சிறகுகளை நான மீண்டும பெறுவேன் என்று, ஒரு முனிவர்பிரான கூறினாா

[இபபோது சமபாதி மீண்டும சிறகுகளைப் பெறுகிறது]

அனுமன் : என்ன விந்தை! நாஙகள செலலுமிடமெலலாம், என் ராமபிரான அருளால், அற்புதஙகளைக காண்கிறோம்!

அனைவரும் : ஜெய்ராம! ஜெயராம்!

சம்பாதி : நான பறநது இயஙகுவதறகு வரமளித்த அநத வளளலுககு, நான ஏதேனும் உதவ வேண்டாமா?

உயிர் விட்ட ஜடாயுவின் உடன் பிறந்தவன் நான்! அவன் விட்ட பணியைத் தொடருகிறேன்!

அந்த ராவணன், சீதா தேவியைச் சிறை வைத்திருக்கும் இடத்தைச் சொல்கிறேன் படையெடுத்து, அவன் கதையை முடியுங்கள்

இந்தக் கடல் நடுவே, இங்கிருந்து, ஒரு நூறு யோசனை தூரத்தில் உள்ள லங்கை நகரிலே, பெருமாட்டிச் சிறைப்பட்டிருக்கிறாகள்!

என கழுகு இனத்தின் மூலம், இதைத் தெரிந்து சொல்கிறேன்

இந்த நிலைமையிலே, நீங்கள் அனைவரும் அங்கு செல்ல இயலாது

கடலைக் கடந்து செல்லும் ஆற்றல் பெற்ற ஒருவர், அங்கு போய்ப் பிராட்டியைப் பார்க்கட்டும்; ஆறுதல் சொல்லட்டும்

பின்னர் போர்ப்படை திரளட்டும்! அன்பர்களே! நண்பர்களே! வானரச் சகோதரர்களே! ஊனத்திலிருந்து என்னைச் சிறைமீட்ட, உத்தமனின் படையினரே! உங்கள் முயற்சி வெல்லட்டும்! தர்மம் தழைக்கட்டும்! நான் வருகிறேன்! ஜெயராம! ஜெய்ராம!

[இவ்வாறு கூறிவிட்டுச் சம்பாதி, அங்கிருந்து பறந்து சென்று விடுகிறது.]

காட்சி-168

தெற்குச் சமுத்திரக் கரை

அங்கதன் : சம்பாதி கூறியது உண்மையா என்று, நாம் முதலில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் பின்னரே ராமபிரானிடம் அச்செய்தியைத் தெரிவிக்க வேண்டும்

ஒரு நூறு யோசனை தூரம் கடலைக் கடந்து, லங்கையை அடைந்து, தேவியாரைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்புகின்ற

ஆற்றல் உள்ளோர், நம்மிடையே இருக்கிறார்கள் என்று எண்ணுகிறேன்

ஏன் எல்லோரும் மௌனமாக இருக்கிறீர்கள்? கடலைக் கடக்கும் உடல் வளம் இல்லையா?

கஜன்! காஜிகக்கும் நீ ஊமையாகி விட்டாயே!

கஜன் : இளவரசே! என்னால் பத்து யோசனை தூரம்தான் தாண்ட முடியும்

அங்கதன் : கவாட்சகனே! மலைக்கு மலை தாவுவேன் என்று மார்தட்டிக் கொள்வாயே!

கவாட்சகன் : இருபது யோசனை தூரம்தான் என்னால் முடியும்

அங்கதன் : கவயனே! நீ பறவைகளோடு வானத்தில் பறப்பதைப் பல தடவைகள் நான் பார்த்திருக்கிறேன்! இப்போது தயங்குவானேன்?

கவயன் : முப்பது யோசனை தூரத்திற்குமேல், என்னால் முடியாது இளவரசே!

அங்கதன் : சரபா!

சரபன் : நாற்பது யோசனை தூரம்தான், என்னால் இயன்றது

அங்கதன் : கந்தமாதனா! நீயும் இப்பொழுது கைவிரித்து விடாதே!

கந்தமாதனன் : இருக்கின்ற வாலைத்தானே எடுத்துக் காட்ட முடியும்! ஐம்பது யோசனை தூரம் அளவு, நான் தாண்டிப் போவேன்

அங்கதன் : மயிந்தா! நீயும் மறுத்து விடாதே

மயிந்தா : ஒப்புக்கொண்டு விட்டு, கடலில் போய் விழுந்து சாவதை, நான் வீரமென்று நினைக்கவில்லை! அறுபது யோசனை தூரந்தான், என்னால் தாண்ட முடியும்

அங்கதன் : துவிவிதா!

துவிவிதா : நூறு யோசனை தூரம், என்னால் முடியுமென்றால், முதலிலேயே குரல் கொடுத்திருப்பேன்! நீங்கள் கூப்பிடும் வரைப், பொறுத்திருக்க மாட்டேன்! எழுபது யோசனை தூரம்தான், என் வல்லமை

சுஷேணன் : இளவரசே! உங்கள் அனைவரையும் திருப்திப்படுத்த, இந்த சுஷேணன் புறப்பட்டுச் செல்கிறேன் ஆனால், லங்கையில் போய்ச் சேரமாட்டேன்! இடையிலே விழுந்து

ஜலசமாதி ஆகிவிடுவேன! என்னால எண்பது யோசனை தூரமதான தாணட முடியும

அங்கதன் : முடிநதவாகள செல்ல வேணடும எனறு கூறுகிறேன முடியாதவாகள, கடலில் பிணமாக மிதகக வேண்டும எனறு நான சொலலவிலலை

ஜாம்பவான் : இளவரசே! வயதானவன என என்னை நீ விட்டு வைததிருக்கிறாய் என்று எண்ணுகிறேன

முனபு திருமால், பூதலம் முறறும் ஓர அடி வைததுத் திரிவிக்கிரமனாக விஸவரூபம எடுத்தபோது, மாதிரம எட்டும பறை கொட்டி முழக்கி வநதேன்! அபபோது மேரு மலை மோத, கால் இளைத்துத தளர்நதேன்! இப்போது என்னால தொண்ணூறு யோசனை தூரமே தாணடமுடியும

அங்கதன் : தங்களைக் கடலைத் தாண்டச் சொல்லி, நாஙகள வேடிக்கை பார்த்தால், கடல நணடுகளுக்கும் எங்களுக்கும் என்ன வேறுபாடு இருகக முடியும்?

என்னால், நூறு யோசனை தூரம் தாணட முடியும ஆனால, பிறகு, அதே நூறு யோசனைதூரம தாண்டி, திருமபி வரும ஆற்றல, எனககு இருபபதாகத் தெரியவில்லை

அங்கேபோய், நான சிறைபபட்டுக கொளவதிலே, ராமருககுச் சிறப்பொனறுமில்லை!

ஜாம்பவான் : இளவரசே! அடிக்க வேண்டிய மணியை அடிக்காமல், கை போன திசையெல்லாம் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்!

அனுமன், நம்மிடம் இருப்பது, ஆயிரம் யானை பலத்திற்குச் சமம்!

அங்கதன் : அனுமனதான, முனிவா சாபததால், முடஙகிப போயக் கிடக்கிறானே!

அனுமன் வல்லமையோடு இருந்தால், நாம் இபபடி ஆயாசப்படத் தேவையே இல்லையே!

ஜாம்பவான் : தகக தருணததில், அவன் வல்லமையை, அனுமன் உணாவான் எனபதும, சொல்லபபட்ட முனிவர் மொழிதான்!

அந்தத் தருணம் இப்பொழுது அரும்பி விட்டது!

அனுமன் *(உள்ளக் கிளர்ச்சியோடு)* ஜெயராம்! என ராம நாமத்தை [illegible] இந்த ராம [illegible] இப்பொழுது நான செய்ய முற் [illegible]

இந்த [illegible] பிறவியே அர்த்தம் [illegible] ஆகிவிடும்.

[illegible] இந்த உடல, இருந்த [illegible]

ஜாமபவான : *அனுமான! உன்னால முடியும!* நீ வீறுகொணடு எழுந்தால *மறைத்திருக்கும்* மேகம் விலகிவிடும! உனனைப பிணைத்திருக்கும் சாபமொழி அகனறு விடும!

அனுமன் . (உள்ளக்கிளாச்சியோடு) ஜெய்ராம்!

ஜாம்பவான : அனுமான! அநத நானமுகன ஆயுளே, அளவானது தான்! உன ஆயுளோ, அளவு இலலாதது!

சகல சாஸதிரஙகளையும கறற வியாகரணப பணடிதன நீ!

உணாநததை பிறா உளளம கொளளச சொலலுகினற, சொலலின செலவன நீ!

உன காய சினம கணடால, காலனும அஞ்சும! ஆலம உணடவன போல, அமரிலே தெரியப போகிறவன் நீ!

அனுமன் : (உளளககிளாசசியோடு) ஜெய்ராம்!

ஜாம்பவான் : தீயால, நீரால, காறறால, உனககு அழிவிலலை என்று வரம பெறறிருக்கிறாய!

தெய்வ அஸதிரஙகளும், உனக்குத் தேயவை ஏற்படுத்தாமல, விலகிப் போகும்!

நல்லவைகளை இனம கண்டு கொளளவும, சொலல வேண்டியவற்றைச சொல்லவும், வெல்ல வேண்டிய அரக்கரை வெல்லவும, கொல்ல வேணடிய அறபாகளைக கொல்லவும, உனக்குத் திறம் உணடு!

அனுமன : *(உளளக்கிளாச்சியோடு) ஜெய்ராம!*

ஜாம்பவான் : *மேரு மலைககும மேலாக வளரும் உடல் வல்லமை உடையவனே! மாரி மழைத துளிக்குள் நுழைந்து செல்லும், நுண்ணிய ஆற்றல் பெற்றவனே! இந்தப் பாரையும் பெயர்க்கும், தோளவலி கொணடவனே! சூரியனைத் தொட்ட சுத்த வீரனே! உன்னால முடியாதது, வேறு யாரால் முடியும்? நீ முனைந்து எழுநதால், அந்த ராவணன் வாழவு முடியும!*

அனுமன் : *(உளளக்கிளர்ச்சியோடு) ஜெயராம!*

ஜாம்பவான் : *நீதி வழி, உன் வழி! சத்தியம, உன பத்தியம்! மாதரை நினையாத, மாதவம் உன்னது! மறைஎல்லாம் ஓதி உணர்நத ஞானம கொண்டவன் நீ! வேண்டியபோது, வேண்டிய வடிவு எடுக்கும வினையும், உன் துணை! அன்னலாம நாமருககு அன்பரும நீ! புனணியம் ஒனறே என்றுட நிலைககும பொருள, எனறு கொண்டு வாழ்கிறாய!*

நீ எழுநதால, அதர்மம இளைதது விடும!

அனுமன் : *(உளளககிளாச்சியோடு) ஜெயராம!*

ஜாம்பவான : *அனுமான! மகேந்திர மலை உசசியில போய நினறு, அலை மறிக்கின்ற கடலைத் தாவு!*

அலைமகள் போல இருக்கும, நம் தேவியைக் கணடு பேசு!

அறத்தின் மனையாள நம அண்ணலிடம, தேவி சிறையிருக்கும் இடத்தைக் கூறு!

அனுமான் : *ஜெய்ராம்! நானமுகன் புத்திரரே! நமக்கு நான அடைய வாஞ்சையோடு வழிகாட்டிய பெரியவரே! ஜாம்பவானே!*

கடலைக கடபபேன! லங்கையில் குதிபபேன! அன்னையைக காண்பேன்! அண்ணலிடம செலவேன! சொல்வேன!

ஜெய்ராம! ஜெயராம!

[அனுமன, வீறுகொணடு, மகேந்திர மலையை நோககி நடககிறான]

எல்லா வானர வீரர்கள : *ஜெயராம! ஜெயராம! ஜெயராம்!*

காட்சி-169

மகேந்திர மலை உச்சி

[மகேந்திர மலையின உச்சியில நினறு அனுமன ஜெயராம! ஜெயராம! எனறு காஜிததுக கொணடிருககிறான]

காட்சி-170

கயிலை மலை

[கயிலை மலையில், சிவபெருமான ஆகரோஷமாக நடனமாடுகிறாா]

காட்சி-171

மகேந்திர மலை உச்சி

[அனுமனின உடல வளாநது கொணடே போகிறது அவன வாய 'ஜெயராம' என்ற மநதிரததை முழஙகிக கொணடே இருககிறது]

காட்சி-172

வானம

[வானவீதியில, தேவாகளும, தேவகனனியருமதிரளகினறனா அனுமனின விஸவரூபக காடசி கணடு, அவாகளும 'ஜெயராம!' எனறு ஆாபபரிககினறனா]

காட்சி-173

பாறகடலும கயிலை மலையும

திருமால் : சிவனாரே! உங்கள் வலிமையை இப்பொழுது வெளிப்படுத்தி விட்டீர்கள்!

சிவன் : நீங்களதான, திரிவிக்கிரம அவதாரம் எடுத்து, எனக்கு வழிகாட்டி விட்டீர்கள்!

அந்தக் கோலத்தை, இப்பொழுது நான் போட்டுக் கொண்டேன!

திருமால் : உஙகளுடைய உக்கிரதாண்டவத்தால், என் பாற்கடலே குமுறிக் கொநதளித்து விட்டது!

சிவன் : நீஙகள போடும் நாடகத்தில், நானே நடிக்கும பொழுது, அநதப பாற்கடலும் நடிக்காதா எனன!

அதோ, அனுமன், அணடமும, திசைகள் எட்டும், அதிரத தோள கொட்டி ஆர்தது, வானிலே தாவி விட்டான்!

காட்சி-174

வானம

[அனுமன வானில பறநது செலகிறான வானில், நாரதா தோனறிப பேசுகிறாா]

நாரதர் : ராவண அரக்கனை, முனபுபோல் அமுக்குவோம் என்று கயிலை மலை, சிவனை விட்டுத் தனித்துச செல்வது போல, அனுமன் செல்கிறான்.

அனுமன் போகின்ற வேகம் கண்டால், ராவணன் வீழ்கின்ற காலம், கண்ணிற் தெரிகிறது!

காட்சி-175

ராவணன அரசவை

[பலதத காற்று அடிகக ராவணனின தலைககிரீடம உருண்டு கீழே விழுகிறது]

அமைச்சன : *ராவணேஸ்வரா! காற்றிலே மணிமுடி கீழே விழுகிறது!*

இநத நிமிததம நலலதைச சொலலவிலலை!

ராவணன : *நவககிரகஙகளே எனககஞசி இருககுமபொழுது, இநத நிமிததததிற்கு நான் அஞ்சுவேனா?*

என காலடியைத தொட அஞசும வாயு, என மணிமுடியைப பறிதது விளையாடுகிறதா?

வரட்டும! வீரனுககும வேசையருககும, ஓயவு எனபதே இருககக கூடாது!

காட்சி-176

கடறபரபபும், வானவெளியும

[அனுமன வானிற பறநது கடலைக கடநது கொண்டிருக கிறான அப்பொழுது திடீரெனறு கடலுக்குள்ளிருந்து ஒரு மலை வெளிககிளமபி வான்முட்ட எழுநது, அனுமனை மறிதது நிறகிறது]

அனுமன் : *என்னுடைய ராம சேவைககு இடையூறா? மலை குறுககிட்டால, மலைத்துப் போய விடுவேனா? உன்னை நிலைகுலையச செயது, அநத நீச அரககனைப போய்ச் சநதிக்கிறேன!*

[இவவாறு கூறிவிட்டு, அனுமன, அநத மலையைத் தன கைகளால புரட்டப போகுமபொழுது, அம்மலை பேச ஆரம்பித்து விடுகிறது]

மலை : பொறு அனுமான! நான உன் பகைவன அலல! உன ராம சேவையில நானும பங்கு கொளள ஆசைபபடடேன

சமுததிர ராஜன் கேடடுககொணடபடி, நீ தஙகி இளைபபாற, சமுததிரததில இருந்து வெளிவந்தேன

உனனைத தடுத்து நிறுததும நோக்கமிலலை தககபடி உபசரிதது அனுபபும எணணமே எனககு

நான, மைநநாக பாவதம் உன தந்தை வாயுதேவனால, இநதக கடலுககுள் கொணடு வந்து சேர்க்கபபடடேன இநதிரனின வஜ்ராயுதததிறகு அஞசிய போது, வாயுதேவன கருணையே இப்படி என்னைக் காத்தது

அவா புதலவனுககு, நான விருநதளிதது அனுபப வேணடாமா?

அனுமன் : நன்றி பாவதமே நனறி! என அனனையைக காணு முனபு, அயாவு எனககுத தோனறாது உன அனபையே விருநதாக உணடவன் ஆனேன தேன கனிகளைசசாபபிடட திருபதி, உன வாய உதிர்த்த வாரததைகளில் கிடைதது விடடது

மலை : என் மன ஆறுதலுக்காக ஒரு சிறிது பொழுது தஙகிப போககூடாதா?

அனுமன் : ஒரு சிறிது பொழுதும, என அன்னைக்குப் பெரும துனபம விளைவிககும் பருவமாகும

ஆதலால் விரைநது சென்று கொண்டிருக்கிறேன ... சேவையை முடித்துத் திருமபும் பொழுது, உன விருந்தா இருந்து செலகிறேன

[இபபொழுது மைநநாக மலை கடலினுள மறைய, அனுமன தொடாநது பறநது செலகிறான்.]

காட்சி-177

சுபாவகிரிப பிரதேசம

[கேசரி அஞசனை முனனிலையில ஒரு முனிவா பேசிக கொணடிருககிறாா்]

முனிவர் : ஆஞ்சநேயனின கட்டு அறுந்து விட்டது! சாபம விலகிவிட்டது!

உங்கள் புத்திரன் இப்பொழுது விஸ்வரூபம் எடுதது, விண்ணிலே, லஙகையை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருக கிறான!

தெய்வராமரே, இவன் துணையைத் தேடிப் பெறுகிறார்!

உங்கள் செல்வன், ஊர் உலகமெல்லாம் கொண்டாடப் போகும், புண்ணியனாகத் திகழப போகிறான்!

கேசரி : எங்கள் உள்ளத்தில், அமுதத்தை வார்த்து விட்டீர்கள!

அஞ்சனை : என் வயிற்றில பிறந்தவன், மீண்டும் வன்மை பெற்று விட்டானா? இந்த வையகம், அவனைக் கொண்டாடப போகிறதா?

இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட இந்தப் பொழுது, சொர்க்கத்தில இருக்கும பொழுதை விடச் சுகம் அளிப்ப தாகும்!

காட்சி-178

இந்திர சபை

ஒரு தேவர் : அனுமன் சிறு வயதிலே, சூரியன் தேர்மேல் குதித்தவன்! அது உண்மைதான்!

ஆனால், இப்பொழுது அவன் ஆற்றலை, நாம் பார்த்து விடுவது நல்லது!

ராவணனை எதிர்கொள்ளும் வல்லமை, அனுமனுக்கு இருக்கிறதா என்பதை அறிய வேண்டும்

தேவேந்திரன் : இது தேவைதானா? சிவனின் அம்சம் ஆயிற்றே அனுமான்!

அந்தத் தேவர் : முனிவரால் வலிமை இழந்தவனும் அனுமான தான்! தெம்புடையவன் என்றால், சோதனையில் தேற மாட்டானா?

தேவேந்திரன் : சிஙகத்தை நடக்கத தெரியுமா என்று நடந்து காட்டச் சொல்கிறாய்!

சரி, உன் விருபபப்படியே, என்ன செயயவேணடு மெனறு சொல்

அந்தத்தேவர் : சுரசையை அரக்கி உருவில் அனுப்பி, அனுமனை விழுங்கச் சொல்லுங்கள்!

தேவேந்திரன் : கடினமான சோதனை!

அந்தத் தேவர் : அனுமனைக் கணிக்கின்ற சோதனை!

காட்சி-179

சுபர்வகிரிப் பிரதேசம

முனிவரின ஆஸ்ரமம

அஞ்சனை : (கோபத்தோடு, குமுறலோடு) என மகன் பட்டதெல்லாம் போதாதா? இனியும படவேண்டுமா?

பழைய வல்லமை பெறாமலா, வானத்திலே பறந்து கொண்டிருக்கிறான்!

சோதனை செய்யப் போகிறார்களாம், சோதனை! என்னை வேதனைப்படுத்து வதற்காகவே, தேவலோகத்தில தேவர்கள் இருக்கிறார்கள்!

அரக்கி உருவெடுத்து, அந்தச் சுரசையை, என முன்னாலே நிற்கச சொல்லுங்கள்!

அவளை நான் விழுங்கித் தீர்க்கிறேன்! என் பெறற வயிறு, குளிர, அதையாவது நான் செய்ய வேணடாமா?

கேசரி : அஞ்சனை! கோபதாபத்திற்கு இடங்கொடுத்தால், மனம், எந்த உண்மையையும் ஏற்றுக் கொள்ளாது

ஆஞ்சநேயன், இந்த அவனிக்காக அவதரித்த திவ்ய புருஷன!

அதை உணாத்துவதற்காக, அவனுக்கு ஆயிரம் இடர்கள் வரலாம்!

அவற்றிலிருந்து மீளும்போது, அவன புகழ நீளும! இநதப புவி அவனைக் கொண்டாடும்!

அஞ்சனை : மனம சமாதானபபட, இநத வாரததைகளை எழுதி வைததுச சொல்லிக கொண்டிருககிறீர்கள்!

அநதப பாவி மகள சுரசையிடமிருநது, என செல்வனுககு, எநத ஆபததும இலலை எனபதைத தெரிநத பிறகுதான், நான இஙகிருநது வீடு திருமபுவேன!

காட்சி-180

தென கடறபரபபு

[கடறபரபபினமேல வானததில பறநது வருகினற அனுமனை அரக்கி வடிவததிலே சுரசை பெரிய உருவம எடுதது மறிதது நிறகிறாள]

சுரசை : அனுமானே! அறபமான குரங்குக குலத்தில பிறநது விடட ஜீவனே! இன்று எனககு உணவாகச் சிக்கி விட்டாய்! பசியோடு இருக்கும எனககுப பதார்த்தமாச, உன பெரிய உடல கிடைதது விடடது!

அனுமன் : பெணமணியே! உன பசிககு இரையாவதில, எனக்கு மாறுபாடு ஒனறுமிலலை!

நோயில விழுநது மடிவதை விட, உன பசிநோய், தீர்க்கத தன்னைத தருவது தர்மமே ஆகும்!

ஆனால, இடையிலே, எனககிடட பணியை நிறை வேறறி விட்டு வருகிறேன்!

ராம சேவையை முடிதது விட்டு, உன பார்வையில வநது நிறகிறேன! அபபொழுது நீ எனனை உண்டு கொள்ளலாம இதனால பெருமையும் எனககு உணடு!

சுரசை : (கோபததோடு) இபபொழுது பசிக்கிறது எனறு துடிககிறேன!

எரியும நெருபபைக கணடவுடன அணைககாமல, பஞ்சாஙகம பார்த்துக கொணடா அணைபபாரகள்?

உன்னை இப்பொழுது இங்கிருந்து விடுவதாக இல்லை மறித்து நிற்கும் என்னைக் கடந்து செல்ல உன்னால் முடியாது வால் இருப்பதால், வல்லமை உனக்கு இருப்ப தாக எண்ணவேண்டாம் நீ மானிடப் பிறவி அல்ல என்று மட்டம் தட்டத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும், ஓர் அங்கம் அது!

அனுமன் : என்னைப் பற்றி, நான் பெருமையாக எண்ணுவ தில்லை பெருமைக்குரியவர்கள் அவ்வாறுதான் இருப் பார்கள் பிறரை இழிவுபடுத்திப் பேசுபவர்கள், செய்யும் கர்மம், அது ஒன்றாகத்தான் இருக்கும்!

சுரசை : (கோபத்தோடு) என்னோடு வாதத்தையாடுகிறாயா?

என் வாய்க்குள், பற்களுக்கிடையே, நீ ஆடிக் கொண்டிருப்பாய்! கடிபட்டுக் கொண்டிருப்பாய்!

உனக்குத் துணிவிருந்தால், என் திறந்த வாய்க்குள் சென்று மீண்டுவிடு பார்க்கலாம்!

அனுமன் : நான் பெரிய உருவம் எடுத்து, உன் வாயைக் கிழித்து விடுவேன்!

சுரசை : உன் உருவத்தை விட, நான் என் வாயைப் பெரிதாக்கி, உன்னை விழுங்கிக் கொள்வேன்!

அனுமன் : பார்க்கலாம்! பார்ப்போம் பார்த்துக் களிக்க, நாம் இந்த வினையில் பங்கேற்போம்!

[அனுமன், மிகப்பெரிய உருவமாக வளர, அதை விடப் பெரியதாகத் தன் வாயைக் குகைபோல் ஆக்கிக் கொள்கிறாள் சுரசை

அனுமன் இன்னும் பெரிய உருவம் எடுக்க, சுரசையும், தன் திறந்த வாயை, இன்னும் பெரிதாக்கிக் கொள்கிறாள்

சடடென்று அனுமன் மிகச் சிறிய உருவமெடுத்து, அவள் வாயினுள் சென்று, வெளியே வந்து விடுகிறான்

இப்பொழுது அனுமன், தன் இயல்பான உருவத்தை எடுத்துக் கொள்கிறான்]

அனுமன் : நீ அறைகூவி அழைத்தபடி, நான், உன வாயினுள சென்று, மீண்டு வந்து விட்டேன்!

[சுரசையும் அரக்கி உடலை நீத்து, தன் உண்மை உருவோடு தோன்றுகிறாள்]

சுரசை : நான் தோற்று விட்டேன்! உன் புத்தி கூர்மையால், நீ தேவர்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்று விட்டாய! நீ நாடிய செயலை, நயம்படச் செய்து முடிப்பாய்!

பாமபுகளின் தாய நான்! உன்னைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கத் தேவர்கள் ஏவலால, இங்கு வந்தேன் உன்னைக் கண்டேன் உன்னால வெலலப்பட்டேன் உனக்கு வெற்றியே கிடைககட்டும் எனறு ஆசி கூறி மறைகிறேன்

[இவவாறு கூறிவிட்டுச சுரசை, அங்கிருந்து மறைந்து விடுகிறாள்]

காட்சி-181

சுபாவகிரிப் பிரதேசம

முனிவரின ஆஸரமம

கேசரி : அஞ்சனை! முனிவர் மொழிந்ததைக் கேட்டாயா? ஆஞ்சநேயன வென்றுவிட்டான் சுரசையும் அகன்று விட்டாள் தேவாகளும் திருப்தி கொண்டு விட்டனர் ஆஞ்சநேயனுக்கு இனிமேல், எந்த ஆபத்தும் இல்லை வா நாம் வீட்டிற்குத் திரும்புவோம்

அஞ்சனை : தவமுனிவரே! என் பிள்ளைக்கு இனிமேல் எந்த ஆபத்தும வராதே?

முனிவர் : அப்படிச் சொலல முடியாது இப்பொழுது சிம்ஹிகை என்னும் அரக்கி, அனுமனை மறித்து நிற்கிறாள்

அஞ்சனை : இவளும் தேவர்கள் அனுப்பிய பெருமாட்டிதானா?

முனிவர் : இல்லை-இவள் உண்மையிலேயே அரக்கி! ஆஞ்சநேயனை விழுங்க வநதிருபபவள்! இவள் யானையின தோலைப் போர்த்திக் கொண்டு, யானையைப் போல்,

ஆஞ்சநேயன் முன், பயங்கரமாகப பிளிறிக் கொண்டிருக்கிறாள்! இந்த அண்டத்தையே விழுங்கும் அளவு, தன் வாயைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு, ஆஞ்சநேயனை எடுத்து விழுங்கத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்!

[இதைக் கேட்டு அஞ்சனை, வாய் புதைத்து அழுகிறாள்]

காட்சி-182

தென் கடற்பரப்பு

[சிம்ஹிகை என்னும் அரக்கி கடற்பரப்பின் மேல் மலைபோல நின்று அனுமனை மறிக்கிறாள்]

அனுமன் : ராம்! ராம்! நான் ராம சேவைக்காகச் சென்று கொண்டிருக்கிறேன்

அரக்கியே! என்னைத் தடுத்து, மரணத்தை அணைத்துக் கொள்ளாதே!

சிம்ஹிகை : (ஏளனமாகச் சிரித்து விட்டு) எனக்கு உன்னால் மரணமா! உன் நிழலைப் பற்றி இழுத்து, உன்னை நிறுத்தி விட்டேன்! உன் உடலை விழுங்கி விட்டு, நானும் 'ராம! ராம்!' என்று கூறப்போகிறேன்!

அந்த ராமனால் தானே, இந்தக் குரங்கு உடல், இன்று என் குடலை நிரப்பக் கிடைத்தது!

அனுமன் : தர்மத்திறகுத்தான், ராம நாமம் அரணாக இருக்கும்!

சிம்ஹிகை : நான் செய்வதுதான் தர்மம்! வலிமை இருக்குமிடத்தில், தர்மம் நாயைப்போல வாலாட்டிக் கொண்டு கிடக்கும்!

அனுமன் : வீண் பேச்சு எதற்கு? விண்ணிலே, எனக்கு வழியை விடு

சிம்ஹிகை : என்னுடைய திறந்த வாய்க்குள் போவதைத் தவிர, உனக்கு வேறு மார்க்கமில்லை!

விதி, இனறு உன ஆயுளை முடிதது விடடது! நீயெலலாம வாழநது எனன பயன? மரததிறகு மரம தாவுவதைச செயறகரிய செயல எனறு செபபித திரிய முடியுமா?

அனுமன் : கணணிற கணடவரையெலலாம பிடிதது விழுஙகும நீ வாழுமபோது, நான வாழககூடாதா?

நலலோர்க்குத் துனபமினறி வாழுபவன நான!

எலலோர்க்கும துனபமாக வாழுபவள நீ! உன குகை போனற வாயைத திற! ராம நாமததைச சொலலியபடி, அதற்குள் புகுநது விடுகிறேன!

சிம்ஹிகை : இதுதான உனனைப போனற குரங்கு செயகினற உததமமான காரியம்!

போராடி, எலும்பெலலாம முறிவுபடாமல, உருட்டி வைதத கவளமபோல, என் வயிறறுக்குள சஙகமம ஆகிவிடு!

உன பிறபபிறகு, இமமாதிரி இறப்பே விதிககப்பட்டது!

[இவவாறு கூறிவிட்டுச சிமஹிகை, வாயைப பெரிதாகத திறநதுகாடட, அனுமன சிறிய உருவம் எடுத்து, அரககியின வாயககுள புகுந்து, வயிற்றை அடைநது, அங்கு பெரிய உருவம் எடுததுககொள்ள, அரக்கியின வயிறு வெடிக்கிறது அனுமன் வெளிப்படுகிறான "ராம்! ராம்!' எனறு கூறியபடி, அனுமன, தன பயணததைத் தொடாகிறான]

அனுமன் : ராம்! ராம்! - எனச் சொனனால, எலலா இடஙகளும அகலும இநத மநதிர கவசம எனககு இருககும்பொழுது, ஏது பயம? எலலாம ஜெயமே! விரைவில லஙகை சேருவேன ராமசேவைககுரிய, எனபஙகை ஆறறுவேன!

காட்சி-183

தேவலோகம

இந்திரன் : அனுமன, நாம எதிர்பாராததுபோல, இளைககாமல, களைககாமல, பகையெல்லாம் வெனறுவிட்டான!

விருந்து அருநது எனறு சொன்னபோது, அதை மறுததுக காரியத்திற் கண்ணாகப பறந்து சென்றான

அவன் நாவுககோ, ஐம்புலனகளுககோ அடிமைபபட வில்லை

ராமனின அடிமை என்ற எணணததிலிருநது விடுபட வில்லை

அடுத்து, தன் புத்தி கூர்மையால், ரெணடாவது கண்டததையும் தாண்டி விட்டான்

வீரன், விவேகமாகச்செயல்பட்டால்தான, வெறறியைக காண முடியும்

இலலையென்றால, மரததை முறித்து வரும காட்டு யானை, குழிக்குள விழுந்த கதையாகிவிடும்!

இறுதியாக, அரககியைக் கொன்று, தன் ஆறறலை மெய்பபித்து விட்டான்

எனவே அனுமனால் ராமன வெல்வான்! தாமம வெல்லும்! நாம மகிழ்வோம்!

காட்சி-184.

சுபாவகிரிப பிரதேசம

முனிவரின ஆஸரமம

முனிவர் : (கேசரி, அஞ்சனையிடம) ஆஞசநேயன் லங்கை சேர்ந்து விட்டான் அஙகுளள பவள மலையின் உச்சியில் போய் நிற்கிறான் இபபொழுது விரைவில் லங்கைக்குள் போய, அன்னையைக கண்டு விடுவான்!

கேசரி : ஹபபா! எஙகள் நெஞசில தேன வார்த்தீர்கள்! அஞ்சனை! வா.. வீட்டிற்குப் போவோம இனிமேல், ஆஞசநேயனுககு எந்த ஆபத்தும் வராது! அப்படி வந்தாலும், நெருப்பிடை இட்ட பஞ்சாக, அவை அழிநது விடும்!

அஞ்சனை : (நிம்மதியோடு) ராம! ராம்! ராமனின அம்பு என் பிள்ளை! பிள்ளைமேல் உள்ள அன்பால், ஏதேதோ

பிதற்றினேன், ராமனைத் தெரிந்துகொண்டேன் வீண் பயத்தை இப்பொழுது தொலைத்து விட்டேன்

வாருங்கள்.. போவோம்!

காட்சி-185

பவளகுன்று

[பவளகுன்றின் உச்சியில் அனுமன் நின்று கொண்டிருக்கிறான் அப்பொழுது அங்கு சுழற்காற்று வீச அதிலிருந்து வாயுதேவன் வெளிப்படுகிறான்]

வாயுதேவன் : அனுமான்! உன் தந்தை வாயுதேவன், உனக்குத் தக்கது சொல்ல வந்திருக்கிறேன்

இங்கிருந்து லங்கையின் எழிலை, இப்பொழுதே பார்த்துக்கொள்!

ஏனென்றால், இது உன்னால் விரைவில் அழியப் போகிறது!

தேவ மங்கை, தன் அழகுமேனி பார்க்க, எடுக்கும் கண்ணாடி போன்று, இந்தகவின்நகர் தோன்றுவதைப்பார்!

உன் கவிகுலத்தால், இந்தக் கண்ணாடி உடைபடும், உருக்குலையும்!

இந்த நல்நகரை நோக்கும்போது, தேவர்களின் பொன்னகர் புறம் தள்ளப்பட்டுவிடும்!

போக இன்பம் உள்ள இடமே சொர்க்கம் என்றால், இந்நகரே சொர்க்கம்!

இங்கு வேண்டியதை, வேண்டியபோது, வெறுப்பு இன்றி விளைந்து துய்க்கலாம்!

இந்நகரிலுள்ள மாடங்கள், பொன்கொண்டு இழைத்ததா? மணியைக் கொண்டு பொதிந்ததா? மின்னலைக் கொண்டு அமைத்ததா? கதிரோன் வெயில் கொண்டு சமைத்ததா? எதைக் கொண்டு இயற்றியது என்று தெரியவில்லை!

ஆனால், அவை மேகம விடடுத தோன்றும, நிலவு தொடடு உறவாடிக கொணடிருககினறன!

தெய்வ தச்சன் விஸ்வகர்மா, தொடடு இழைதத பட்டு நகர இது!

இங்குள்ள மரம எல்லாம் கற்பகமே! மனை எல்லாம பொன்னே! தேவர் எனபவர் யாவரும், இததிருநகர வீரர் ராவணனுககு ஏவல செயபவரே!

ஐங்கரக களிறு ஆன விநாயகனைத தவிர, மற்ற யானைகள் எல்லாம், இஙகுதான் நிற்கின்றன!

ஒற்றைச் சககரமுடைய சூரியனின தேர் தவிர, மற்றத் தோகள, இஙகுதான தேங்கிக கிடக்கினறன!

அருககனின தேர்ககுதிரைகளைத் தவிர, மற்ற குதிரைகள், இங்குதான குவிந்து கிடககின்றன!

இந்நகரின மதில கடநது, காறறுப புகாது, கதிரவன் ஒளி புகாது, காலனின ஆற்றல் புகாது, காவத்தோடு தேவாகள் புகமுடியாது!

இநநகரில், மதுவுண்டு ஆடுவோரும் பாடுவோரும் உணடே தவிர, கவலையால துவணடு விடுபவர் யாருமில்லை!

இங்குள்ள அரக்கர்கள், உடலால் பெரியவர்கள்! வீரம கணககு இலா! உலகை நிர்மூலமாக்கும உரம் கொண்ட வாகள! வரபலம் பெற்றவாகள்! மாயச செயலபுரியும சூரர்கள் அவர்கள!

அனுமன் : தந்தையே! உஙகள் கூற்றுப்படிப பார்த்தால, எஙகள வானர சேனை, இந்நகருககுள் புக முடியுமா என்ற ஐயம் தோன்றுகிறது

ஆனால், என் பரமனின விற்படை பெரிது என்கேனோ? வேற்படை மிகும் என்கேனோ? மற்படை உடைத்து என்கேனோ? வாடபடை வலிது எனகேனோ? மற்றும கற்பணம, தணடு, பிண்டி, பாலம இவை சோநத நாற்படை பெரிது எனகேனோ? இவை எல்லாவற்றையும் விட, என் நாயகனின் நாமம ஒன்றே போதும் - இந்த அணிநகரை அழித்தொழிக்க!

வாயுதேவன் : *உணமைதான! ராம நாமம, தாமததிறகு ஷேமம!*

ராமனின் வில்லுககுமுன், அணிலங்கை அழிவைக காணும!

அதற்காக, நீ அலடசியமாக இருநது விடாதே

இப்படி அஙகததைப பெரிதாக வளர்த்துக் கொணடால, அரககர்கள் உன்னைக் கணடுவிடுவர்

தேவியைக் காணும் உன திடடம் உடைபடும்

இப்பொழுது நீ போா புரிய வரவில்லை! பொன் மகளைக கண்டு பேச வநதிருக்கிறாய்!

ஆதலால், உன் மேனி சுருககி, இருள செறிந்த பினபு, லங்கை நகரில போய, ராமனுககு இனியவளைப் போயத தேடு!

வெற்றியே பெறுவாய்! அதாமம் வீழசசி பெறா விட்டால, தெய்வஙகள் ஆராதிக்கப் பெறுவதில், அர்த்தமே இல்லாமற போய்விடும்!

(இவவாறு கூறிவிட்டு, வாயுதேவன் மறைநது விடுகிறான அனுமன, சிறியதொரு உருவம் எடுததுக கொளகிறான)

காட்சி-186

லஙகை நகர் மதிலின வெளிபபுறம

[சிறிய உருவததோடு அனுமன மதிலின வெளிபபுறம நினறு கொணடிருககிறான]

அனுமன் : *(தனக்குள) கடலையே அகழியாகக் கொணடிருக்கிறது இந்த மதில்*

அமரர் வாழும ஏழ் உலகிறகும் மேலே செல்கிறது இதன் முகடு

மேருவை நிறுததி, வாயில கண்டது போல காணப படுகிறது, இநத மதில

இங்குள்ள அரக்கர்களின் கட்டுக் காவலைக் கண்டு, சூரியனே அஞ்சி விலகிச் செல்கிறது!

இவர்களோடு போரிடுவது எளிதாக இருக்காது! நெடு நாள், இந்த நீசர்களோடு, களம் காண வேண்டியிருக்கும்!

எதிரியின் கோட்டைக்குள் செல்பவன், வாயில் வழியே செல்வது வீரமாகாது!

வழியில்லாத இடத்தில், ஒரு வழியை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, அங்கு புகவேண்டும் என்று நீதி சாஸ்திரம் சொல்கிறது!

எனவே, வாயில் இல்லாத மதிலின் பக்கம், தாவி ஏறிக் குதிக்கிறேன்!

[இவ்வாறு எண்ணமிட்டபடி, அனுமன் மதிலின் ஓரமாக நடக்கிறான். அப்பொழுது பெரிய உருவம் கொண்ட பெண்ணொருத்தி, அனுமனைக் கண்டு, தடுத்து நிறுத்து கிறாள்.]

லங்கிணி : *அற்பக்குரங்கே! இந்த இரவில் மதிலைத் தாவும் எண்ணமா உனக்கு? மடமையால், உன் உயிர் இழக்கப் போகிறாய்!*

அனுமன் : *யாரம்மா நீ?*

லங்கிணி : *லங்கையின் காவல் தெய்வம் லங்கிணி நான்! அந்நியா நகருக்குள் நுழையாமல் காவல் காத்து வருகிறேன். காலனும், என்னைக் கண்டு, இங்கு வர அஞ்சுவான். காய்கனிகளைத் தின்று வாழும் நீ, சிறுபிள்ளைத்தனமாக, சிற்றறிவோடு இங்கிருந்து ஓடிப்போய்ப் பிழைத்துக்கொள். உன்னைக் கொல்வது, என் புகழைக் குறிக்காது. எதற்காக இங்கு வந்தாய்?*

அனுமன் : *ஊர் காணும் ஆசையால் வந்தேன். நான் ஊருக்குள் போவதால், யாருக்கு என்ன ஊறு ஏற்பட்டு விடப்போகிறது?*

லங்கிணி : *(ஏளனமாகச் சிரித்தபடி) அற்பனே! ஊர் காண இரவிலா வருவார்கள்? கரவு கொண்ட நெஞ்சோடு வந்திருக் கிறாய்! திரிபுரம் எரித்த சிவனே, இங்கு வர அஞ்சி வருவதில்லை! காடுகளில் திரிகின்ற நீ, இந்த நாடு நகரைப்*

பாராக ஆசைபபடுகிறாயா? உன கூறறைக் கோணல மதி கொணடவனும் ஒபபமாட்டான!

போ எனறால போய விடு! இலலையெனறால், என கோபத்தில பொசுங்கி விடுவாய!

அனுமன் : உன பேச்சு, எனனைப பின்னடைய வைக்காது முன வைத்த காலைப் பின வைகக மாட்டேன

லங்கிணி : உனக்கொரு உடம்பு! அதற்குக கைகால்! நான் விடும மூச்சில், அவை உதிர்ந்து விடும்!

அனுமன் : இதற்கெல்லாம் தேவாகள தான பயப்படுவாகள் நான் நகருக்குள் செல்லும தீர்மானததோடு வநதிருக்கிறேன

லங்கிணி : நீ உணமையிலே வானரமா? இலலை வானில் உள்ளோா அனுபபி வைத்த ஒற்றனா?

நீ யாராக இருநதாலும, உன்னை வேரோடு சாய்கக வேணடியது, இப்பொழுது என கடமை

[இவ்வாறு கூறி, லங்கிணி, தன கைசசூலத்தை எறிய, அனுமன அதைக் கையில வாங்கி, முறித்துப் போடுகிறான

உடனே லங்கிணி ஓடிவந்து, அனுமனைத தன கைகளால் அறைய முயலகிறாள்

அவள் கைகளைப பிடிதது, அவளைத தடுதது விடுகிறான் அனுமன]

அனுமன் : பெண நீ என்பதால, உன்னைக கொல்வது பிழை! என்னை நீ தடுத்து நிறுத்துவதால், உனனை மண்ணில் வீழ்த்துவது, முறையான செயலாகும்

[இவவாறு கூறிவிட்டு, லங்கிணியின மார்பில, அனுமன், தன் கைகளால் தாககுகிறான

லங்கிணி நிலத்தில உருண்டு விழுகிறாள் பின்னா எழுகிறாள் இதயத்தில அன்பு தோய, இன்மொழிகளைப் பேசுகிறாள்]

லங்கிணி : எனசாபம் தீர்நதது! என் சங்கடம தீர்நதது! பிரமமனின ஆணையால, இநத லஙகை நகரைக காவல காதது வநதேன

இந்த அரக்கி உருவெடுத்து அலலறபடடுக கொணடிருநதேன

'எபபோது எனக்கு விடுதலை?' எனறு பிரம்மனைக கேடடேன்

'வானரம ஒன்றால் நெஞ்சில் அறைபட்டு, நிலததில வீழ்வாய்! அப்போது இந்தச் சமுக்கன நகரை விடடு, சததியலோகம வந்து சோவாய, அதறகுப் பிறகு இந்தச சித்திரலங்கை நகரம சிதைவது திண்ணம்' எனறு பிரமமன செப்பினாா

அநதப பொழுது, இப்பொழுது வநதுவிட்டது! அறம வெல்ல, பாவம தோறகும பருவம வந்துவிட்டது!

நீ பொனநகா் புகுநது, உன பணியினைச செய் நான, என நகா நோககிப் போகின்றேன

[இவ்வாறு கூறிய லஙகிணி, தேவமாதின்
உருவமெடுதது, வானை நோககிச் செலகிறாள]

காட்சி - 187

மதில

[வழியிலலாத மதிலினமீது தாவி ஏறுகிறான அனுமன]

அனுமன் *(தனக்குள்)* இஙகிருநது, எனது இடது பாதம் முதலில தரையில பட, லஙகை நகருக்குள் குதிபபேன்.

வலது பாதம் பட்டால், மங்கலமாகிவிடும இநத அணி நகர்க்கு, அமஙகலத்தைக் கொணடு சேர்க்கவே வந்திருக் கிறேன்

பாலில விடும் பிரை மோராக, இந்த நகரைக கலக்கு கிறேன், கலஙக வைக்கிறேன்

[மதிலின உச்சியிலிருந்து, இடது பாதம் முதலில் மண்ணிற் படக குதிக்கிறான் அனுமன]

காட்சி-188

லங்கை நகர வீதி

[அனுமன அநத நளளிரவு நேரததில சிறிய உருவததோடு லஙகை நகரின வீதியிலே பதுஙகிப பதுஙகிச செனறு கொணடிருககிறான]

அனுமன் : *(தனக்குள்)* இங்குளள மாடங்கள, கூடஙகள், மாளிகைகள, ஆடல அரங்குகள, அமபலங்கள, பாடல மேடைகள, படடி மணடபஙகள், எல்லா இடததிலும பார்த்துவிடடேன என தெயவததைக் காணவில்லை! என அனனை அடைபபடடிருககும இடம தெரியவில்லை! இதனால் தளாசசி எனக்கு ஏறபடலாம! ஆனால், என முயற்சி முற்றுப் பெறறுவிடாது!

காட்சி-189

நாடக சாலை

[அனுமன நாடக சாலைககுள வநது மறைநதிருநது பார்க்கிறான அங்கு பாடடோடு நடனமும நடநது கொணடிருகக அதைக காணப பொறுககாமல், அங்குளள பொருடகளை உருடடிவிடடுக கலவரபபடுததி அஙகிருநது மறைகிறான]

காட்சி-190

ஒரு மாளிகை

[ஒரு மாளிகைககுள நுழைகிறான அனுமன அஙகு அரககியா களளுணடு மயஙகிக கணமூடிப பிதறறிக கொணடிருக கினறனா அவாகளை வெறுபபோடு பாாககிறான அனுமன]

அனுமன் : (தனக்குள்) எந்த மாளிகையிலும், சீதாதேவி சிறை வைக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை

களளுணடு மயஙகிப் பிதற்றும் இந்த அரக்கிகளைப் பெண்ணென்று ஏனோ பிரமமன் படைததுவிட்டான!

அவன் மயக்கத்தோடு, இவர்களை மண்ணுக்கு அனுப்பியிருக்கவேண்டும்!

ஓர் அரக்கி : (மயக்கத்தோடு பிதற்றுகிறாள்) ராவணா! நீ என்னோடு ஓர் இரவு தங்க மாட்டாயா?

இன்னொரு அரக்கி : (மயக்கத்தோடு) ராவணா! நீ என் உடலமீது ஒரு நாள் முழுதும் தங்கி இருக்கமாட்டாயா?

வேறொரு அரக்கி : (மயக்கத்தோடு) ராவணா! நீ என் உடலை, உன் உடலாக்கி, எப்பொழுதும் இருக்கமாட்டாயா?

அனுமன் : மூதேவிகளா! உங்கள் மன்னனுக்கும, உங்களுக்கும, கடவுள் இருக்கவேண்டிய நெஞ்சில், காமம் நிரமபித் தளும்பிக் கொண்டிருக்கிறது!

புணர்ச்சிக்காகவே, இந்தப் பூமிக்கு வந்திருப்பவர்கள் நீங்கள்!

வேறு புண்ணிய காரியத்தை, உங்களிடம இருந்து எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?

[அந்த அரக்கிகளின் தலைமுடிகளை, ஒன்றாக முடிச்சுப் போட்டுவிட்டு, மறைந்து நிற்கிறான் அனுமன்

எழுகின்ற அவர்கள், விலகிச் செல்ல முடியாமல் அலறுகின்றனர்]

அனுமன் : இந்தக் குரங்குச் சேட்டைக்கே, இப்படி அலறு கிறீர்களே!

என் ஐயன் கோதண்டத்திற்கு, எப்படி அலறுவீர்கள்?

[இவ்வாறு கூறிவிட்டு, அனுமன் அங்கிருந்து செல்கிறான்]

காட்சி -191

காட்சி -192

உறககததிலும ராமநாமததை உசசரிததுக கொணடிருககிறான]

அனுமன் : (தனக்குள்) யாா இவன? உறககததிலும ராமநாமததை உசசரிககும, இநத உததமன யாா?

சேறறிலே செநதாமரை போல, இநத அரககா கூட்டத்திடையே, ஒரு புணணிய ஆத்மாவும் இருககினறதே!

ராவணனுக்கும, இவனுக்கும் என்ன உறவு?

விஷததிலே புழு நெளியும! இஙகு புததொளி வீசும நடசத்திரம் ஜொலிககிறதே!

[இபபொழுது உறக்கததில் வாய புலம்புகிறான் விபீஷணன]

விபீஷணன் : (உறக்கத்தோடு) அணணா! உனதமபி நான! உனககு வேணடாதன சொல்வேனா? இநத விபீஷணனின நெஞசு, உன வீழச்சியைப் பாாககச சகிக்குமா?

அநத சீதாதேவியை விடடுவிடு! அயோததி ராமன, திருமாலின் அவதாரம் என்று சொலகிறார்கள!

அறத்திறகு மாறாக நடநது, நம குலததை அழித்துவிடாதே! அழிததுவிடாதே!

அனுமன் : ஓஹோ! ராவணன் தம்பி விபீஷணனா நீ! வாழக நீ!

(இவவாறு கூறி, அங்கிருககும மலர்களை எடுததுப படுதது உறஙகும் விபீஷணனமேல கொடடிவிட்டுப் போகிறான இதனால் உறககம கலைநது, எழுந்து, சுற்றுமுற்றும பார்க்கிறான் விபீஷணன அதறகுள அனுமன அங்கிருந்து சென்று விடுகிறான)

காட்சி - 193

இநதிரஜித மாளிகை

[இநதிரஜித மாளிகை வாயிலில ஆயுதஙகளோடு அரககாகள பரபரபபாக உலவிக கொணடிருககினறனா மறைநதிருநது இதைப பாாததுக கொணடிருககிறான் அனுமன]

ஓர் அரக்கன் : இநதிரன சிறையிருநத இநத இநதிரஜித மாளிகையைக கருததோடு காவல காககுமபடி, கட்டளை வநதிருககிறது

ஊர்க்காவல தெயவம மறைநதுவிட்டதாம! இதைத தீககுறி என்று தீாமானிதது, எசசரிககை செயதிருககிறாாகள

யாரோ ஓா எதிரியின நடமாட்டம, இஙகிருப்பதாகத தெரிகிறது! விழிபபோடு இருககவேண்டும! மனம களிக்கும படியான சிறறினபக கறபனைகளில் மிதககவேணடாம்!

அனுமன் : (தனககுள) ராவணன மகன இநதிரஜித் மாளிகையா இது! சமரில சநதிச்சப போகின்றவனைச சயனததில பாாததுவிடுவோம்!

[அனுமன இப்பொழுது எறுமபு போன்ற சிறிய உருவம எடுதது, அரககாகளைக கடநது செல்கிறான் ஓா அரககன் இதையும பாாதது விடுகிறான]

அந்த அரக்கன் : வால் முளைதத ஓா எறும்பு உளளே போகிறது!

இன்னொரு அரக்கன் : எறுமபைப் பிடித்துச சிறையில் அடைககப போகிறாயா? சிதறிக கிடககும கறகண்டை நோககி, அது போகும! போகட்டும! அதை வேலால குததினால, விலா நோகச் சிரிபபாாகள்!

காட்சி - 194

இநதிரஜித மாளிகை
படுககை அறை

[எறுமபு உருவில இருககும அனுமன இநதிரஜித அழகி களோடு சயனிததிருபபதைப் பாாககிறான]

அனுமன் : (தனககுள்) இவனதான் ராவணன் மகன் இநதிரஜிதகா?

உறஙகுகினற இந்த அரககா மறவன், முககண சிவனின் புகழ மகன முருகன போலத தெரிகினறான்!

இவனோடு போர என்றால, இளைய வீரன லட்சு மணனோடு, என ஏந்தல் ராமபிரான, பல நாள் போரிட வேணடியிருக்கும!

அப்படிப்பட்ட சிங்கம இவன என்பது, பார்த்தாலே தெரிகிறது!

இப்படி இவனைப் பார்த்து மலைத்துவிட்டுப் போகவா இங்கு நான வந்தேன?

குரங்குச சேட்டை இங்கேயும தொடரட்டும!

என அன்னையைக காணாமல, நான வாடிக கொண்டிருக்க, இங்கு பாவையரோடு இவன சுகித்துக கொண்டிருப்பதா?

[அனுமன கட்டில காலை எற்றி விடக கால உடைந்து, கட்டில் கீழே விழுகிறது

அழகிகளும, இந்திரஜித்தும, ஒருவாமேல ஒருவா உருண்டு, பதறி எழுந்திருக்கின்றனா]

காட்சி -195

இந்திரஜித மாளிகை

படுக்கை அறை வாயில

[ஓா அரக்க வீரன் உரக்கக கூச்சலிடுகிறான]

அந்த அரக்க வீரன் : ஏமாறறப்பட்டோம! எவனோ பகைவன் உள்ளே புகுந்திருக்கிறான! இளவரசின நித்திரையைக கெடுத்திருக்கிறான!

வேறொரு அரக்கன் : வால் உள்ள எறும்பு ஒன்று நுழைகிறது என்று அப்போதே எச்சரித்தேன! நீங்கள கேட்கவில்லை!

[இப்பொழுது எறும்பு உருவில், அனுமன், அந்த அரக்கனின உடையில இருக்கிறான் அதை யாரும கவனிக்கவில்லை)

(இவ்வாறு சொன்னவனை, ஓங்கி அறைகிறான, மற்றொரு அரக்கன]

அறைந்த அரக்கன் : எங்களைக குறறம சாட்டுகிறாயா? கோடாரிக காம்பே! நீ முதலில இங்கிருந்து வெளியேறு போ!

[அடிபட்டவன் அங்கிருநது வெளியேறுகிறான, தன் உடையிலுள்ள எறும்பு வடிவ அனுமனோடு]

அறைந்த அரக்கன் : (மறறவர்களைப பாராது) அறைக்குள் நுழைநது, அணு அணுவாகச சோதனையிடுங்கள்! புழு நெளிநதாலும, அதறகு விலங்கு பூட்டி இழுதது வாருங்கள்!

காட்சி - 196

மாளிகைககு வெளியே

வெளியேறிய அரக்கன் : இரவும மனையாளும இணைநது வரமாட்டாளா? என்று ஏககம் கொணடிருநதேன! இன்று வாயப்புக கிடைததுவிட்டது

வால் உள்ள எறும்பே! உன் வமசம வாழட்டும!

[இவ்வாறு கூறிவிட்டு, அந்த அரக்கன் நடக்கிறான எறும்பு வடிவில இருக்கும அனுமன, அவன .உடையிலிருந்து உதிர்ந்து விழுகிறான்]

காட்சி - 197

மணடோதரி மாளிகை

[மணடோதரியின மாளிகையினுள் நுழைகிறான அனுமன]

அனுமன் : (தனககுள்) திருமாலின் திரு மார்பில ஒளி உமிழும கௌஸ்துப மணிபோல, இமமணி மாளிகை விளங்குகிறது! எங்கள நாயகாக்கு உயிரினும இனியாளை, இங்குதான சிறை வைத்திருக்கவேணடும்

காட்சி - 198

மணடோதரி மாளிகை

படுககை அறை

[தேவ மகளிா கால பிடிததுவிட ஒருததி கவரி வீச இனனொருததி வீணை இசைகக, ஆழ்நத உறககததில இருககிறாள ஓா அழகு மஙகை அனுமன மறைந்திருநது இதைப பாாககிறான]

அனுமன் : (தனககுள்) தேவ மஙகையாகால பிடிததுவிடக, கவரி வீச, வீணை இசைகக, இஙகு துயிலகினற மஙகை, சீதாதேவியரா?

என ராகவன துனபததில துடிததுக் கொணடிருகக, அவா தேவியாா, கறபக மலாகளின மணம நுகாந்தபடி, கடடிலிலே படுத்துறஙகுவாகளா?

சீசசீ! எணணக் கூடாதன எணணி விட்டேன! என அறிவு கெடடுத தடுமாறிவிடடேன! கறபுடைச் செல்வி, மாறறான மாளிகையின கனகக கடடிலிலே கண் உறஙகுவாகளா?

பாதகன் நான! பாவததை எணணிவிடட பழிகாரன நான!

இதறகெல்லாம பரிகாரம, என அனனையைக கணடு ஆறுதல் சொலவதுதான!

என அணணலிடம், அன்னை சிறையிருககும் இடத்தைச் சொல்வதுதான!

ஆனால், உறஙகுகின்ற இந்த மஙகை, உததம பெணணுக்குரிய இலககணததோடு இருக்கினறாள்!

இவள மலா சூடிய கூநதல், அவிழநது தொஙகுகிறது! மருட்சியோடு உறக்கத்தில் புலம்புகிறாள்!

இவள கணவனும, இவள இருககும நகரும், விரைவில அழியும என்பதறகு, இவை அடையாளஙகள்!

ஓர் அரக்கி : (உரதத குரலில) அந்நிய ஆடவா ஒருவா, நம மணடோதரி மகாராணி மாளிகைககுள நுழைநதிருபபதாகத

தெரிகிறது மோபபம பிடிதது, ஓா அரககி, இதை மொழிந திருககிறாள

எனவே, தேவ மகளிரே! கவனமாக அரசியைப் பாாததிடுஙகள!

அனுமன் : *(தனககுள)* ஓ! பட்ட மகிஷி மணடோதரியா இவள! ராவணன பேராசைககாரன! கையிலே சுவைககனி இருகக, வேலி தாணடிப போய, மாறறான் தோட்டததிலே, பழம் பறிததுக் கொணடிருககிறான!

இனிமேல, இநத மாதரசிககு, நிமமதியான உறககம், சாவிலேதான கிடைககும!

[இவவாறு கூறிவிட்டு, அனுமன அஙகிருநது செலகிறான]

காட்சி - 199

ராவணன மாளிகை

[ராவணன மாளிகைககுள அனுமன நுழைநததும பூமி நடுஙகுகிறது இடி முழககம கேட்கிறது உயரே உளள கலசஙகள உடைநது விழுகினறன]

அனுமன் : *(தனககுள)* இஙகு நான அடியெடுத்து வைத்தவுடன், பூமி நடுஙகுகிறது இடி குமுறுகிறது கலசங்கள் உடைந்து விழுகினறன

இநதத தீய நிமிததஙகளைப் பாாககுமபொழுது, தீயவன் ராவணன மாளிகை, இதுவாகததான இருக்க வேணடும் எனபது உறுதியாகிறது

கொடியவன மாளிகையிலே, தர்மத்தின் கொடி இருககிறதா என்று பார்த்து விடுவோம்!

காட்சி-200

ராவணனை மாளிகை

[*சீதா! சீதா! என்று உறககததில வாய பிதறறிப படுததிருககும ராவணனை சிறிய உருவமெடுதத அனுமன கோபததோடு பார்க்கிறான*]

அனுமன் : *(கோபததோடு தனக்குள) மிதிலைச செலவியை வஞ்சிததுக கொணடு வநத இநத வஞசகனை, மிதித்துத் துவைத்து, அவன மணிமுடியை, என காலால எற்றி உதைக்காவிடடால, எனதோள் ஆறறலால என்ன பயன்?*

இவனையும இவன் நகரையும நாசமாககித் திரும்பாவிடடால, 'என நாயகன ராமனின அடிமை நான!' என்று சொலலிக கொள்ள, எனனால முடியுமா?

[அனுமனின மனச்சாட்சி, ஓா உருவம எடுத்து, அவன முன நின்று பேசுகிறது]

அனுமனின் மனச் சாட்சி : *கோபததில் கொதித்து, கொணட பணியை மறந்து விடாதே!*

கரையைக் கடககாமல, கட்டுண்டு கிடக்கும் கடலைப் பார்!

அநதப்பாடம, உன நெஞ்சிற் பதிந்திருகக வேண்டும்!

ராவணனை, நீ இப்பொழுது கொலவதால், உன் ராமனுக்கு இழுககே ஏறபடும்!

ஒரு குரங்கு பகையை முடித்து விட்டது, கோவேநதன் வீணே இருக்க-என்று ஊர் ஏளனம் பேசும்!

சீதையைத் தேடுவதில சிந்தையைச் செலுதது! உன் இயலாமையை மறைகக, எங்கோ பாய்கிறாய்! இது வீரமல்ல, விவேகமல்ல; அயோத்தி வீரனுக்குச் செய்யும் தொண்டும் அல்ல!

தேவியைக் கண்டுபிடி! உன் தேவன் ராமனிடம் அதைத் தெரிவி! அதை விட்டுத் தடம் மாறாதே!

விடம் உணட சிவனும, தனககிட்ட தொழிலைததான செய்கினறான!

அனுமன் : புரிநது கொணடேன என பணி எனன எனபதைப புரிநது கொணடேன

இநத நகா எஙகும அலைநது திரிநது, என நாயகனின் நாயகியைத தேடுகிறேன

அழிய வேணடியவாகளை, என ஐயனின விலல அழிககும!

[இவவாறு கூறிவிட்டு, அனுமன அஙகிருந்து செலகிறான]

காட்சி-201

வெட்டவெளி

[வெட்டவெளியில வேதனையோடு நினறு கொணடிருககிறான அனுமன]

அனுமன் : *(தனககுள)* இந்நகரெங்கும தேடினும, நல்லாளைக் காண முடியவிலலையே!

கொனறானோ கறபு அழியாக குலமகளை? கொடுந தொழிலான தினறு விட்டானா? லங்கைககு அப்பால், எஙகேயாவது சிறை வைததிருக்கிறானா? என் ராமனிடம் போய, நான எனன சொலலுவேன்?

இட்ட பணியை முடிககவிலலை! பாவி, என் வாழ்வு முடியாது இருக்கினறது!

சமபாதி, லஙகையிலே திருமகள் இருககின்றாள் எனறு சொனன சொல் பொய்த்து விட்டது!

பறவைகள பகவாதை உணமையெனக் கொண்டு, நாடகளை நகர்த்தி விட்டேன்!

இனியும காலஙகடததுவது, தவறான செயலாகும்!

அறததின செலவியைக் கவாநது வந்த அதர்ம ராவணனின லஙகை நகரை அழிதது விட்டு, நானும மடிவதே, பிறா மதிககினற செயலாகும்!

இந்த லட்சணத்தில, எனக்கு வாயுபுத்திரன் என்று பெயர்!

அந்த வாயுதேவனுக்கு மானம் இருந்தால, என்னை இப்படி மயங்கிக் கலங்கித் தடுமாறித் தத்தளிக்க விடுவானா?

[இப்பொழுது பெருங்காற்று அடித்து, அனுமனை உருட்டிச் செல்கிறது]

காட்சி-202

அசோக வனம

[காற்று அனுமனை ஒரு சோலையில போய்ச் சேர்க்கிறது]

அனுமன் : *(தனக்குள்) இந்தச் சோலையை, நான இதுவரை பார்க்கவில்லை! குறைமதி உடைய குரங்குதானே நான! அதனால, இதைத் தவறவிட்டு விட்டேன்! வாயுதேவன, என்னை உருட்டிக் கொண்டு வந்து, இங்கு சேர்த்து விட்டான்!*

நான் வணங்கும் ராமனின் தேவி, இங்குதான் இருப்பதாக, என காதைத் திருகிச் சொல்லி விட்டான!

அசோக மரங்கள நிறைந்த இந்த அசோக வனத்திலதான், என அன்னை இருக்க வேண்டும்!

ஒரு மரத்தின மேலேறி, என மாதாவின் நடமாட்டம தெரிகிறதா என்று பார்க்கிறேன

காட்சி-203

சுபர்வகிரிப் பிரதேசம

முனிவரின ஆஸ்ரமம

[கேசரியும அஞ்சனையும், முனிவரின ஆஸரமத்திற்கு வந்து அவரை வணங்கி நிற்கினறனா]

முனிவர் : *ஏதாவது குறையுண்டா உங்களுக்கு?*

அஞ்சனை : சுவாமி! மனநிறைவாகப பெறற பிளளை, மனனன ராமனின சேவைககாகச சென்றானே! கைமேல பலன கிடைத்ததா? தெயவ காரிகையை, என புதலவன கணடு விட்டானா?

இதைத தெரிநது கொளளாமல, எனனால நிமமதி பெறமுடியவிலலை! என மதி மயஙகிக கலஙகுகிறது!

முனிவர் : நமபிககையோடு இருஙகள தெயவமகளைத தீமை தீணடிவிடுமோ? தர்மம, அதன தகிபபில வாடி விடுமோ?

அஞ்சனை : தாமததின வலிமையைச சொலகிறீகள தலை மாததிரம உளள ராகு, சூரிய சநதிரரை விழுஙகிக கொணடிருககிறானே!

இதுதானே நடைமுறையாக இருககிறது! நான நடுங்கு வதெலலாம, என பிள்ளை என்ன ஆனான எனபதைப் பற்றி சுவாமி!

முனிவர் : லஙகையில, சீதாதேவி இருககும சோலைக்குள், உன் சுநதரன சென்றுவிட்டான். ஆனால, இன்னும், அந்த ஜோதி தரிசனம கிடடவிலலை விரைவில பார்த்து விடுவான் தாமத்தின ஆறறல அபபோது வெளிபபடும

அஞ்சனை : (உணாசசிப பெருககோடு) நலலன மொழிநதீர்கள! நாழித தேனை, என செவியிலே சோததீகள! பெற்ற வயிறறைக குளிரச செயதீகள!

பெருமானே! தஙகளை, என நெஞ்செடுததுக் கும்பிட முடியாததால, கையெடுததுக குமபிடுகிறேன்!

முனிவர் : உணாச்சி வசபபட வேணடாம சோதனை வநதாலும், யுகம தோறும தாமநதான் வெல்லும வேத மொழியை நமபி, வீடு செல்லுங்கள்

அஞ்சனை : என கண்ணைத துணியால கடடிக் கொணடு, குருடி போல, தடடுத தடுமாறி, விழுநது எழுந்து, நான் வீடு போயச சேரப போகிறேன்! யாரும எனக்கு உதவ வேணடாம என் மகனுககாக, நான் செயகினற நேர்த்திக் கடன இது! எவரும் இதில் குறுக்கிடடு, என விரததைச சிதைதது விட வேணடாம!

[இவவாறு கூறிவிடடு, அஞ்சனை, தன கணகளை, ஒரு துணியால கடடி, மறைததுக கொள்கிறாள்]

காட்சி-204

காட்டு வழி

[அஞ்சனை கண கட்டபபட்ட கோலததில காட்டு வழியிலே உருணடு புரணடு மரஙகளில மோதித தடுமாறி விழுநது எழுநது செனறு கொணடிருககிறாள

கேசரி பககததிலநடநதபடி, அவளைப பரிதாபமாகப பாாததுக கொணடிருககிறாா]

கேசரி : இதெலலாம தேவைதானா அஞ்சனை?

அஞசனை : தேவை எனறு என மனது தீர்மானமாகச சொலலி விடடது! வீணவேலை எனறு நினைபபவாகள விலகிச செனறுவிடலாம!

எனக்கு யாரும வழிசொலல வேண்டாம்! குருடாக இருந்து, நான வீடுபோய்ச் சோநதாலதான், என குமரன் வெறறி பெறுவான! அபபடியொரு நம்பிககையை நான கொண்டு விடடேன்! எனககு நனமை செயயக் கருது பவாகள, ஒதுஙகி இருப்பதுதான் உத்தமம!

[இவவாறு கூறிக கொண்டிருப்பவள், ஒரு குழிககுள விழுநது விடுகிறாள கேசரி, வேதனையில முகம சுளிககிறாா]

காட்சி-205

அஞசனையின வீடு

[ஆடை கிழிய ரததக கிளறியோடு, கண கட்டபபட்ட கோலததிலேயே வீடு வநது சேருகிறாள அஞசனை]

கேசரி : (மகிழசசியோடு) அஞ்சனை! நீ, நம் வீடு வந்து சேர்நது விடடாய அஞசனை!

[அஞ்சனை மகிழச்சியோடு, தன கண்கடடை
அவிழககிறாள கணவனின காலடி விழப
போனவளைக கேசரி தடுதது, மனையாளை
அணைததுக கொளகிறார்

அவள உணாச்சிப பெருககோடு அழுகிறாள,
சிரிககிறாள், இரணடையும கலந்து செயகிறாள்]

கேசரி : உன விரத பலததால், ஆஞ்சநேயன, இந்நேரம சீதாதேவியைக கணடிருபபான அஞசனை!

காட்சி-206

அசோக வனம

[அனுமன ஒரு மரததின மேலேறி, நாலு பககமும தன பாாவையைச செலுததுகிறான

அசசோலையிலே பாணசாலைககு வெளியிலே ஒரு மரத தடியில சோகமே உருவாக ஒரு மாது அமாநதிருபபதைக காணகிறான அரககியா பலா அவளைக காவல காததுக கொணடு இருபபதையும பாாககிறான

அபபெண நலலாள சீதையே எனற முடிவுககு வருகிறான]

அனுமன் : (தனககுள பரவசத்தோடு) கண்டுவிட்டேன தேவியை! துயில எனக கணகள இமைத்தலும முகிழத்தலும் துறந்த தெய்வத தோகையைக கணடு விட்டேன்!

வெயிலிடை வைதத விளககு என ஒளியிழநது இருககும உத்தமியைக கண்டுவிட்டேன!

புலிக குழாத்திடை அகபபடட மான் என அரககி யரிடை, என மாதரசியைக கண்டு விட்டேன்!

விழுதல், விமமுதல, மெய்உறவெதும்புதல, வெருவல, எழுதல, ஏஙகுதல, இரங்குதல, என ராமனை எணணித் தொழுதல், சோருதல, துளஙகுதல, துயர் உழந்து உயிாததல், அழுதல, அனறி மறறு அயல ஒனறும செய்வதறியாத சேயிழையைக கண்டுவிட்டேன!

தாமம சாயவிலலை! நானும இனி ஓயமாடடேன! என நாயகன ராமன, பாறகடலில இருநது நீஙகிய தேவனே!

இபபெருமாடடியோ, கமலச செல்வியே! பாவி ராவணன், தன உயிரைப பறிகொடுகக, இநதத திருமகளைக கவாநது வநது, காலனை அழைதது விடடான!

இநதத் தேவியைத தீணட அஞசி, சிறை வைததிருககிறான சிறுமதியாளன!

இந்த நலலாளைத் தருமமே காதததோ? ஜனகன நலவினைக கருமமே காத்ததோ? கறபின காவலோ இது?

இந்த அருமையை உரைகக, மொழி உளதோ?

காட்சி-207

கயிலை மலை

[சிவனாா மகிழசசியோடு தன கையிலுளள உடுககையை அடிக்கிறாா]

சிவன் : என அமசமான அனுமான, சீதையைக கணடு விடடான! கதை நகர்ந்து விடடது! தர்மததினகாலம தொடஙகி விடடது!

காட்சி-208

மூஙகிற காடு

[மூஙகிற காடடிலே, வாயுதேவன பரவசததோடு நினறு கொணடிருககிறான]

வாயுதேவன் : வாயுபுததிரன வலலமை, இனியுகம தோறும பேசப்பெறும்!

இநத மகிழசசியை, இசையாக, இநத மூஙகிலிலே பேச வைககிறேன!

[காறறில அசைநதாடும மூஙகிலகள், கான இசையைக கொடடுகினறன]

காட்சி-209

வானம

[வானிலே தேவாகள திரணடிருககினறனா]

ஒரு தேவர் : செயறகரிய செயயப போகும் செமமலுககு, நம கரம நிறைய மலா எடுததுத தூவுவோம!

(தேவாகள், அனுமன மீது மலாமாரி பொழிகினறனா)

காட்சி-210

பாறகடல

[திருமால அருகிருகக திருமகள மகிழசசியோடு சிரிககிறாள]

திருமகள் : அபபாட! அநதச சீதையின துன்பம தொலைந்தது! அனுமன அவளை ராமனிடம கொண்டு சேர்ப்பிதது விடுவான!

திருமால் : அவ்வளவு சீககிரம, இந்தக கதை முடிந்து விட்டால், சுவை ஏது?

யுகம கடநதும பேசபபட, இனனும பல தடை கடநது செலல வேண்டும!

திருமகள் : அபபடியானால, இனியும் அவள அல்லற்பட வேணடுமா?

திருமால் : கணணீரால எழுதப்படுகினற காவியந்தான், மானிடத்தின உள்ளததைக் கரைககும்! தாமத்தை அங்கு விதைககும்!

ஓா உததமியின கணணீரிலே, ஓராயிரம் நீதிகளை, இந்த உலகம படிக்கும!

காட்சி-211

அசோக வனம

[அனுமன மரததிலிருநது குதிதது சீதை இருககுமிடம நோககிப பதுஙகிப பதுஙகிச் செலகிறான

அபபொழுது தேவமகளிரோடு ராவணன அஙகு வருவது கணடு அஙகு உளள ஒரு மரததில ஏறி மறைநது கொளகிறான

ராவணன அருகில வர சீதை நடுநடுஙகுகிறாள]

ராவணன் : தோகையே! தூககம பிடிககாமல, இநத நளளிரவில, உனனை நாடி, இநத அசோகவனம் வநதேன்!

இநத நேரததிலும, ஊாவசி, என உடைவாளை ஏநதிக கொணடு, எனனோடு வந்திருககிறாள!

மேனகை, தாம்பூலத தடடோடு, கை தாழ நினறு கொணடிருககிறாள !

திலோததமை மாறறுச செருபபினை, மனம உவநது ஏநதியபடி நிறகிறாள்!

அனுமன் : (தனககுள கோபததோடு) வெடடுணட உன தலையை ஏநதிக கொணடு, யாா நிறகப போகிறாாகள்? அதுதான இனிமேல் பாாககபபட வேணடிய காடசி!

அனுமன் : (உரததகுரலோடு) வாழி ஜானகி! வாழி ராகவன! வாழி நான்மறை! வாழி நல் அறம்!

ராவணன் : என்ன சததம் அது? யாா பேசுவது?

ஓர் அரக்கி : ஒனறுமில்லை மாமனனா! காறறில் மரக்கிளைகள் ஆடி, கலகலவென்று பேசுகினறது வேறு மனிதா இஙகு காலூன்ற, அரக்கியர் நாங்கள் விடுவோமா?

ராவணன் : சரி, எல்லோரும கொஞசம விலகி இருஙகள நான, இந்தப் பெணணிடம தனிததுப் பேச வேணடும், என தாகம தணிககப் பேச வேண்டும!

[அரககிகளும தேவமகளிரும விலகிச செலகினறனா]

காட்சி-212

வானம

[வானிலே தேவாகள திரணடிருககினறனா]

ஒரு தேவர் : *சீதைககு ஏதாவது ஆபதது வருமோ?*

இன்னொரு தேவர் : *அறததின செலவியைத தொட்டால், அவன தலை வெடிதது விடும்!*

மேலும அனுமனும அங்கு இருககிறான வரமபு மீறி எதுவும நடககாது

மறறொரு தேவர் : *சாமவேதம பாடிய வாயால், சரசமொழி பேசுவான சழககன்!*

தீயோடு விளையாடும ஈசல பூச்சி, இநத ராவணன்!

காட்சி-213

அசோக வனம

[*சீதை தொடைகளால வயிறறையும கைகளால மாாபையும மறைததுக கொணடு கணணீா வழிய அமர்ந்திருக்கிறாள*]

ராவணன் : *(காமததின வயபபட்டவனாக)*

சீதா! அநத ராமன இனனும இறககாமல, காடு கடந்து போய, அயோததியில வாழ்நதாலும, அவனோடு வாழும அநத அறபமானிட வாழவில, என்ன சுகம் இருக்கிறது?

இளமையை வீணே பலியிட்டு விடாதே!

இநத ராவணனோடு இணைநதிருநதால், தேவலோக இன்பத்தை, நீ திகட்டும அளவு அனுபவிககலாம!

உயிாகளுககு இரஙகும கருணைக குணம, ஜனகா குலததில இலலாமற போயிறறா?

என மீது கருணை வை! மூனறு உலகததையும நீ கட்டி ஆளலாம!

காதணியோடு உறவாடும உன செங்கண, என்னைச் சித்திரவதை செயகிறது!

உன கூநதல, எனனைக கூவிககூவி வெறியேற்றுகிறது!

உன இடையோ, எனனை நடை தடுமாறச செயகிறது!

எநதப போரிலும, நான தோறறதிலலை! மனமதன தொடுககும இநதப போரில, தோறறுத துவண்டு கொணடிருககிறேன!

உன மாாபகம, மா முனிவாகள வேதத்தைக் கண்டு வியபபது போல, எனனை வியகக வைககிறது நான உன் அடிமை!

எனககு உயிாப பிசசை கொடு! என் மோகததைத தாகததைத தீாததுவிடு!

கயிலையை எடுததவன, உன காலகளில் விழுகிறேன!

[இவ்வாறு கூறி, ராவணன, அவளமுன விழுநது கும்பிடுகிறான]

காட்சி-214

வானம

(வானிலே உளள தேவாகள இதைக கணடு விலாநோக சிரிககினறனா)

காட்சி-215

அசோக வனம

அனுமன் : (தனககுள) செயத பாவததை எணணி, இப்படிக்கீழே விழுநது மனனிபபுக கேட்டால, உன் உயிா பிழைககும, உன லஙகையும அழிவிலிருநது தபபிககும்!

அதை விடடுவிடடு, ஒரு தாயிடம காமத்தை யாசிககும கயவனே! நீயும், உன் குலமும பூணடறறுப போகும்!

காட்சி-216

வானம

ஒரு தேவர் : *தவததால வரமபல பெற்றவன, காமததால கண அவிநது விட்டான்!*

அவன பாாப்பதெல்லாம, இனி இருட்டுததான்!

அவன் பேசுவதெலலாம, இனிப் பிழைதான!

அவன் செயவதெலலாம, இனிப் பாவநதான!

அவன் மாளவது, தாமத்தின் வாழ்வுதான!

காட்சி-217

அசோக வனம

[ஆடையில படிநத மணணைத துடைததபடி எழுநது நிறகிறான ராவணன]

சீதை : *ஒரு துருமபு போனற அறபனே! இருமபு நெஞசோடு நீ பேசியவை, அழியப போகிறவனின் அர்த்தமற்ற அலறல்!*

என கணவனின வில அம்பை, உன்னால் சந்திக்க முடியுமா?

சமா வநதால, உன தலை சிதறிப் போகும!

அவர் தொடுக்கும அமபு, மேருவை உருவிச செல்லும்! விணணைப் பிளந்து காட்டும! ஈர் ஏழு புவனத்தையும அழித்தொழிக்கும!

அதைத தெரிந்துதான, பயநதுதான், துறவிக் கோலததில வந்து, பேடி போல், பெண்ணைக் கவர்ந்து வநதாய்!

வீரம பேச, உனககு நாவேது? பிறர் உதிரம் குடிக்கத் தான, உனககு அது இருககினறது!

கயிலைக குனறை நீ எடுத்த நாள, தன சேவடி அழுத்தததால, உன்னை வென்றவன் சிவன!

அநதச சிவனின தனுசை இறறு வீழததியவன என் வேநதன!

மலை எடுதத நீ, எணதிசைக களிறுகளின நிலை கெடுதத நீ, ஏன சிலை எடுதத இளவல லடசுமணன முன் வர அஞசினாய?

இளையவன் இலலாதபோது, நுழைந்து நீ பிழை செயதாய!

உனனைப்பறறி, நீ பெருமை பேச என்ன இருக்கிறது?

நான இருக்குமிடம், என கோமகனுக்குத தெரிந்தவுடன, இநத லஙகை அழியும! உன் உயிா ஓயும்!

மானிடா இவா எனறு, என மணாளனையும், அவா இளவலையும் எளிதாக எண்ணி விடடாய!

மலை எனும காாதத வீரியனை, வலியொடுஙகச் செய்த பரசுராமனின தனுசை வளைதது, வெறறி கணடவர், என வேந்தா!

நீ பகைபபது, உலகு அழிக்கும ஊழியானை!

இநத உணாவைப பெற்றால, நீ உயிா பிழைககும உபாயம உணடு!

இபபெருஞ்செலவம், ஈசன் உனககு அளித்தது, நீ செய்த தவததால!

இப்பொழுது நீ செய்கினற பாவததால, இத்திருவைத தொலைதது, உறவைத தொலைத்து, அறத்தைத தொலைதது, மரணததை அணைககப போகிறாய!

தென தமிழ் உரைததோன், தீதுதீா அகததிய முனிவன, அரக்கா புனதொழிலபறறி, அனறே சொன்னான்!

கடிககினற பாம்புகூட, மநதிரததிறகுக் கட்டுபபடும்! உனனை இடிததுரைத்து, ஏறபுடையன சொல்ல, உன அமைச்சரவையிலே, ஒருவரும் இல்லையா?

நீ அழியப் போகும் முடிவு, உனககு விதியாக வந்து கொணடிருககிறது!

ராவணன : *(கோபததோடு) அதிகமாகப பேசிவிட்டாய! என சீற்றததைக கிளறிவிட்டாய! அணைக்கு வேணடிய உன உடலை, நான பிளநது தினனப் பெருங்கோபததை மூட்டிவிட்டாய!*

காட்சி-218

அசோக வனம

அனுமன மறைநதிருககும் இடம

அனுமன் : *(தனககுள்)* ராவணா! உனனைப் பிளநது நரிககு விருந்தாக்குகிறேன!

என தெயவததிடம் பேசத் தகாதனப பேசியவனைப பிணமாககுகிறேன்!

[இவவாறு கூறி, அனுமன மறைவிலிருநது வெளிவரும பொழுது, வாயுதேவன குரல அவனைத தடுக்கிறது]

வாயுதேவன குரல் : பொறு அனுமான! உன தநதை வாயுதேவன பேசுகிறேன!

இபபொழுது ராவணனைக் கொனறு விட்டால, லங்கை திரண்டு விடும்!

அபபொழுது சீதையின உயிருக்கு என்ன பாதுகாபபு?

காலமறிநது போரைத தொடங்க வேணடும்!

அதைக காகுத்தன பொறுபபில் விட்டு விடு!

தொண்டன தலைவன் ஆகக் கூடாது!

சேவகன், ஜெகம ஆளுபவனாகத தன்னை நினைத்து முடிவெடுககக் கூடாது!

[இதைக கேட்டவுடன், அனுமன் அமைதியாகி, மறைவிடததிற்குத் திரும்புகிறான]

காட்சி-219

அசோக வனம

சீதை இருககுமிடம

ராவணன் : *அறியாப் பெண்ணே! எனனை வீரமறறவன எனறு ஈரமினறிப பேசினாய! நான பெறற தோலவிகளைத தொகுததுச சொன்னாய்! வெலவதும் தோறபதும, மாறி மாறி வரும நிகழ்ச்சிகள!*

எஙகோ தோலவி கணடதால, என வலலமை குறைநது விடடதாக, நான நினைக்கவிலலை!

உன ராமனைக கொன்று, உனனைக கொணடு வநதிருநதால, நீ உயிரை விட்டிருபபாய!

அநத இழபபைத தவிாககததான, அநத ராமனை வாழவைததேன! அவனுககு அஞசி ஒதுஙகவில்லை!

ராவணன உனனை எடுததுச சென்றான என்று கேடட பின்பு, உனனை மீடக, இநதிராதி தேவாகளும இங்கு வரமாடடாாகள! உன ராமனுக்கு அநதத துணிவு வந்து விடுமா?

வேணடுமானால, அநத ராமலடசுமணரைப பிடிதது வநது, எனககு ஏவல செயய வைககிறேன!

உன இருவிழிப பாாவையில, உன சிஙகஙகள, சிறு எலியாக, இங்கு வளைய வருவதைபபாா!

அவாகளைக கொனறால்தான், உன மனம மாறும என்றால, அதையும அடடியினறிச் செயகிறேன!

அவர்களின் அயோததி நகரையும, உன அப்பனின மிதிலை நகரையும், ஊழித தீயைபபோல, சூறையாடி விடுகிறேன!

இவவளவு அழிவையும தடுபபது, இணக்கமான உன மொழியிலதான இருககிறது!

இனனும ஓா இரணடு மாதம எடுததுககொள அதறகுள என மாாபிலே நீ படர, சமமதம தெரிவிகக வேணடும!

இலலையெனறால, உஙகள குடியும குலமும, சாவநாசமடையும!

[*விலகி நிறகும அரககிகளைப் பாாதது*]

ஏ அரககிகளே! உலககைகளாக, உரலாக இங்கு இருககாதீர்கள்!

இவளிடம நயமாகச சொலலுங்கள பயபபடுததிப பேசுஙகள நலல முடிவுககு, இவளைக கொணடு வாருஙகள நாழிகையை வீணாகக் கடத்திக் கொணடிருநதால, உஙகளுககு நஞசு ஆகிவிடுவேன!

[*இவவாறு கூறிவிடடு, ராவணன அங்கிருந்து செலகிறான*]

காட்சி-220

அசோக வனம
அனுமன மறைநதிருககும இடம

அனுமன் : *(தனககுள)* *இரணடு மாதம கெடுவா வைககிறாய் கெடு!*

கேடு கெடடவனே! உன ஆயுளுக்கு நீ கெடு வைத்து விடடாய!

மூடனே! நீ விரைவில அழியப போவதை உணர்த்தும முறையிலே, இபபொழுது உருளப் போகிறாய்!

[*அனுமன, தன வாலைபபெரிதாக வளரச செயகிறான்*]

காட்சி-221

அசோக வனம
பிறிதோா இடம

[நடநது போகும ராவணன அனுமனின வளாநத வால்படுக கால இடறிக் கீழே உருளுகிறான அரககியா ஓடிவந்து அவனைத தூககி விடுகின்றனா

அனுமன வாலைச சுருககிக கொளள, ராவணன சுறறு முறறும பாாககிறான]

ராவணன் : *எது எனனை இடறச் செய்தது?*

ஓர் அரக்கி : *மரததின வேராக இருக்கும மனனவா! தஙகளைத தீணடி மகிழ, மஙகையரோடு மரமும ஆவல கொள்கினறது!*

[*ராவணன் அங்கிருந்து போகிறான்*]

காட்சி-222

அசோக வனம

[அரககியாகள சீதையிடம கடுமொழி பேசுகினறனா]

ஓர் அரக்கி : *பிரஜாபதி புலஸதியரின பேரன், எங்கள் மன்னன் ராவணன்! அவன பஞசணைக்குக கூப்பிடடால, தஞசம எனறு ஓட வேண்டாமா? இதை விட உயர்ந்த பேறு, உனக்கு என்ன கிடைக்கப் போகிறது?*

[*இபபொழுது அனுமன் விட்டகல், இபபடிப பேசியவளின தலையில படுகிறது. அவள், இதைச செயதது யார் எனறு திருமபிப் பார்க்கிறாள*]

வேறொரு அரக்கி : *(சீதையை நோககி) இந்திரனை வெனறவரை, நீ உன அழகால் வென்றிருககிறாய்! இப்படி வீழநதவரோடு மஞசததில வீழ்நது கிடக்காமல், எவனுககோ நான மனைவி என்று எள்ளும்படி பேசுகிறாயே!*

[*இபபொழுது இவள தலையிலும், அனுமன் குறிபார்த்துச் சிறு கலலை எறிய, அவள சுற்று முறறும பாாக்கிறாள்*]

கல்லடிபட்ட அரக்கி : *யாரடி என மேல் கல்லை எறிந்தது?*

மற்ற அரக்கிகள் : *நாஙகள் இலலை*

கல்லடிபட்ட அரக்கி : *உஙகளைத தவிர, வேறு யாா இங்கு இருககிறார்கள்?*

இன்னொரு அரக்கி : *(சீதையை நோககி) பேரழகி மண டோதரியை விடடு, உன மடியை நாடி வருகிறார் எனறால,*

பட்ட மகிஷி என்ற கொடியை நீ நாடடி விடலாம்! அதை விட்டுப்பட்டுப் போன அந்த மனிதனுக்காக வாழப் போகிறேன் என்று வாய் பிதற்றாதே!

[இப்பொழுது இவள் தலையிலும், அனுமன் விட்ட சிறு கல் விழுகிறது]

கல்லடிபட்டவள் : எவளடி இப்படிக் கல்லை எறிந்து கலகம் செய்வது?

சீதை : அரக்கிகளே! அருவெருப்பான வார்த்தைகளைப் பேசுகிறீர்கள்!

அக்னிசாட்சியாகக் கல்யாணம் செய்து கொண்டவரே, பிறவிதோறும் கணவர் என்று கொள்வதுதான், எங்களுக்குப் பெருமை!

சசிதேவி, இந்திரனுக்கு உரியவள் போல, அருந்ததி வசிஷ்டருக்கு உரியவள் போல, சாவித்திரி சத்தியவானுக்கு உரியவள்போல, ஸ்ரீமதி கபிலருக்கு உரியவள்போல, கேசினி சகரனுக்கு உரியவள் போல, தமயந்தி நளனுக்கு உரியவள் போல, இந்துமதி அஜனுக்கு உரியவள்போல, நான் ரகுகுலத் தோன்றல், ஸ்ரீராமனுக்கு உரியவள்!

இதை உணர்ந்து கொண்டு, பாவமான பேச்சைப் பேச வேண்டாம்

ஓர் அரக்கி : (மிரட்டலோடு) என்னடி சொன்னாய்? பாவம் புண்ணியமெல்லாம், பரதேசிகள் பேசும் பேச்சு! எங்கள் மன்னர் மனம் கோணாமல் நடந்து கொள்! உன்னை அலங்கரித்துக் கொள்!

ராவணனின் படுக்கை அறைக்குள் நுழைய, மனிதப் பிறவி எடுத்த நீ, என்னை பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும்!

[இப்பொழுது இவள் தலைமேலும், அனுமன் விட்ட கல் விழுகிறது]

கல்லடிபட்டவள் : துரோகிகளா! திருட்டுத்தனமாகக் கல் வீசும் கழிசடைகளா!

இன்னொரு அரக்கி : அடி சீதை! உள்ளங்கையிலுள்ள நீரைப் போன்றது இளமை! விரைவில் ஒழுகிப் போய்விடும்! இருக்கின்றபோது அனுபவித்து விடவேண்டும்!

மனனரோடு மது அருந்தி, அவர் மாாபிலசாய்நத கிடகக, எததனை பெணகளை ஏஙகிக கொணடிருககிறாாகள்! உனககு எளிதாகக கிடைதது விட்டது இந்தப பாககியம்! அமிர்தத்தை ஒதுககி வைதது விட்டு, நஞசைத தினறு, நாககை எரிததுக கொளளாதே!

[இபபொழுது இவள தலையிலும கல்விழ, இவள் கோபமாகச் சுறறு முறறும பாாககிறாள]

வேறொரு அரக்கி : நாங்கள் சொன்னதைக் கேட்காவிட் டால, உனனைப பசசையாகவே தின்று விடுவோம்!

[இவள தலையிலும கல விழுகிறது]

சீதை : இப்படி வாாததைகளால் கொலவதைவிட, உஙகள் கைகளால எனனைக் கொன்று தினறு விடுங்கள்!

இந்தத துனபத்திலிருநது, எனக்கு விடுதலை கிடைத்து விடும!

ஓர் அரக்கி : அப்படியா! இவள் கையைக் கடிததுச் சுவைகக, நான எடுத்துக கொள்கிறேன்

(இவள் தலையில் கல் விழுகிறது)

வேறொரு அரக்கி : இவள காலை, என பஙகுககு எடுததுக கொளகிறேன

(இவள தலையிலும இப்பொழுது கல் விழுகிறது)

மற்றொரு அரக்கி : இவள் மாாபை, மாமனனருககு ஒதுக்கி விடுவோம

[இவள் தலையிலும கல் விழுகிறது கல்லடிபடட அரக்கிகள, கல்லெறிந்ததாக மற்ற அரக்கிகள் மேல் சந்தேகப்பட்டு, அவர்கள மீது பாய்நது, கட்டி உருணடு சண்டை போடுகின்றனா் அரக்கிகள் கததிககொணடு, கதறிக்கொணடு, மண்ணிலே புரண்டு, ஒருவரோடு ஒருவா சண்டையிடுகின்றனர்]

காட்சி-223

அசோக வனம

[மரததின மறைவில இருககும அனுமன ஓா எறுமபு உருவம எடுத்துக கொளகிறான]

காட்சி-224

அசோக வனம

[திரிசடை வநது, சணடையிடும அரககியரை அதட்டி அமளியைத தடுதது நிறததுகிறாள]

திரிசடை : பேயகளா! எதறகாக இபபடிக் கட்டிப் புரண்டு சண்டை போட்டுக கொண்டு இருககிறீர்கள்?

ஓர் அரக்கி : எங்களுககுப பசி எடுக்கிறது *(சீதையைக் காட்டி)* இவளைத தினனப போகிறோம்!

[இபபொழுது இநத அரககி, வலியால் துடிதது, தன் தலையைத் தடவிக் கொள்கிறாள்

இவள தலைமேல, எறுமபு உருவில், அனுமன இருககினறான]

திரிசடை : பசி எடுததால, உஙகள் காலைக கையைப் பிய்த்து எடுததுத தினறு கொளளுஙகள!

விடிகாலை வேளையில, கனவு ஒனறு கண்டு, நான் இஙகு ஓடி வருகிறேன

அரக்கிகள் : என்ன கனவு? எனன கனவு?

திரிசடை : வெள்ளி முளைக்கும போது கணட கனவு, தள்ளுதல் இலலாமல பலிககும் என்று சொலவார்கள்!

ஓர் அரக்கி : *(கோபததோடு)* விபீஷணன் மகள திரிசடையே! அநதக கனவு எனனவென்று சொலலித் தொலையேன்!

திரிசடை : இரு மானிடர், யானைமேல் அமர்ந்து, நம்லங்கை நகரகத வருகின்றனா இந்தச சீதையை அழைததுக கொண்டு, வடக்கு நோக்கிச் சென்று விடுகின்றனா

ஓர் அரக்கி : அதை நம் மன்னா பார்த்துக் கொண்டா இருந்தார?

[இப்பொழுது, 'ஆ!' என்று வலியால துடிதது, அநத அரக்கி, தன் காதைத தடவிக கொள்கிறாள காதுபபக்கம், எறும்பு உருவில, அனுமன இருக்கின்றான]

திரிசடை : மன்னா, தைலத்தை உடலெங்கும் பூசிககொண்டு, மதுவுண்டு, மணணிலே புரணடு கொணடிருநதார்!

பின்னா மனனர் புஷபக விமானததில் இருந்து, தலை குப்புற விழுநதாா!

பின்னர் கழுதைகள் பூட்டிய தேரில ஏறிககொண்டு, தெற்கு நோக்கிப் பித்துப் பிடித்த நிலையில் சென்றாா!

[அரககிகள, இதைக கேட்டுப பயத்தால, வாய் பிளநது இருக்கின்றனா]

ஓர் அரக்கி : மனனா தெனதிசை சென்றாரா? அபபடியென்றால லங்கை அழியப போகிறதா?

திரிசடை : லஙகை அழிவதையும, என கனவில் பார்த்தேன! ஒரு வானரம, இந்நகரைக் கொளுததுவதைப பாாத்துத திடுக்கிட்டு எழுநதேன்!

வேறொரு அரக்கி : வாஙகடி! லஙகை அழியும்போது, நாமும அழிநது விடுவோம்! அநதத துன்பம நமமைத் தொடாமல இருக்க, மதுவுண்டு உருணடு விடுவோம!

இன்னொரு அரக்கி : ஆமாம உணாவு இருநதால தானே உயிரைப பற்றிய கவலை இருக்கும!

மயககத்திலே அமைதி காண்போம்!

கிறக்கத்திலே ஆறுதலைக் காணபோம்!

அரககிகளுககு இதுவே சுகம! சொாககம!

[கூச்சலிடடபடி அங்கு இருநது ஓடுகின்றனர் அரக்கிகள்]

காட்சி-225

அசோக வனம

[அரககிகள மதுககுடஙகளை எடுததுக குடிககினறனா மது வெறியில, ஒருவா தலைமேல மறறொருவா மதுக குடஙகளைப போடடு உடைககினறனா பினனா மயஙகிக கீழே சாயகினறனா]

காட்சி-226

அசோக வனம

[சீதையிடம திரிசடை ஆறுதல மொழி பேசுகிறாள]

திரிசடை : *சீதா! உன உடலில இடப்பக்கம் துடித்தலால், உன் துணைக கணவனை, நீ அடைதல் உறுதி!*

பொன நிற வணடு ஒனறு, உன் செவியில மெல்லென ஊதிப போனதால, உன் ஆவி நாயகன் ஏவிய தூதுவன், விரைவில் வருவான! உன்னைப பார்ப்பான்!

தீயது தீயவாககு எயதல் திண்ணம். ஆணதகை ராவணன வளர்த்த யாகத தீ, எரியாமல் அணைந்ததையும, என் கனவில் கணடேன்!

எஙகள் மனனரின அரண்மனை, இடி தாக்கி, பொடியுண்டதையும கணடேன்!

லஙகை வானிலே உள்ள நட்சத்திரங்கள், உதிரக் கண்டேன்!

அடிபபாரின்றி முழங்கும முரசுகளையும், ஆகாயத்தில் வலம் வரும் சூரியன், பிளவுபட்டு அச்சமூட்டியதையும கண்டேன்!

திசைகள் எரியக கண்டேன!

மங்கலக் கலசங்கள உடையக கணடேன!

தோரணம் முறியக் கணடேன!

யானையின் தநதங்கள உடையக் கணடேன்!

பூரண குடத்துப் புனித நீர, பொஙகும கள்ளாக மாறக் கணடேன!

அரகக மங்கையரின மங்கலத் தாலி மற்றவரால் பறறப்படாமல், அறுபடடு வீழக் கண்டேன்!

மண்டோதரியின கூநதலில தீ பற்றிக் கொளளும் தீய நிமிததமும் கணடேன்!

இரண்டு ஆண சிஙகங்கள, புலிக கூட்டததோடு, லங்கை நகருககு வரககணடேன்!

இஙகு அடைப்படடுக கிடநத ஒரு மயிலை மீடடுக கொணடு, அந்தச சிஙகங்கள செலலக் கணடேன்!

என கனவில் கண்டவை நனவாகும நமபு தாயே! நல்லுறககத்தைச் சிறிதுநேரமாவது கொள நான உன்னைப பிறகு வநது பார்க்கிறேன.

[இவவாறு கூறிவிட்டுத் திரிசடை அங்கிருந்து போகிறாள்

அவள் காலடியில், ஒரு மலரை எறிகிறான, மறைந்திருககும் அனுமன்]

காட்சி-227

பாறகடல

திருமகள் : (திருமாலிடம் கோபமாக) இபபடிப பத்து மாத காலமாக, அந்நியன் இடத்திலே சிறைப்பட வேண்டியிருக்கும என்றால், நான பூலோகத்தில் பிறப்பே எடுததிருக்க மாடடேன்!

அநதச் சீதையை இவவளவு காலமாகவா அழ விடுவது! இது அக்கிரமம!

(அஙகு வநதிருககும சிவனை நோக்கி) அண்ணா! நீஙகளாவது செயகினற உதவியைச் சீக்கிரமாகச செய்யக கூடாதா?

விஷததை எடுதது விழுஙகியவாகள, ஒரு பெண்ணின வேதனையை உடனே போககக கூடாதா?

சிவன் : நானென்ன செய்ய முடியும சகோதரி! இநதக் கதைககுச சூதரதாரி, அந்தச் சக்ரதாரிதான! அவர் ஏவலபடிதான், நான எதுவும் செய்ய முடியும!

திருமகள் : மாற்றான இடததிலே மாதக கணககில் இருந்தால், என்ன மரியாதை இருக்கும்?

காட்சி-228

அசோக வனம

[அரககியா மயஙகிக கிடககு மரததடியில சீதைதனிததவளாயக கணணீா விடடுக கலஙகுகிறாள]

சீதை : *(தனககுள்)* மாறறான இடததிலே, மாதக் கணக்கில் இருந்தால், எனக்கென்ன மரியாதை இருககும்?

என வள்ளல் வாராது இரார என்னும் எண்ணததால, ஓர ஆயிரம கோடி இடர்க்கு நடுவே உழல்கின்றேன!

'காடடிறகு வராதே!, வருநதுவாய்!' - என்று சொன்ன செம்மல், இந்த அரக்கன நாட்டிலே, என்னைத் தவிக்க விடடு விடுவாரா?

அவா, 'நாராயணன்' எனறு உலகு கூறுகிறதே!

நான் ஒப்ப, என்னை மீட்க அவர் வரவேண்டாமா?

தநதையின் ஈமச் சடங்குக்குச் செல்ல முடியாதபடி தடுத்த விதி, தாரத்தைக் கைப்பிடிக்க அனுமதிககுமா என்ன!

என் உயிர் உளள அளவும், எனக்கு இடா உண்டு என்பதைப் புரிநது கொண்டேன்

நான்.இறக்கும பொழுது, எனககு இறவாப் புகழ வநது சேரலாம!

இந்த அரககன நகரிலே, சிறை இருந்த என உடலை, அந்தப புனிதன தீண்டுவாரா? துறநதேன என்று தாணடிச சென்று விடுவாரா?

பிறா மனை எயதிய பெண்ணைப பேணுதல, பெருமை இல்லை எனறு பேசிவிடுவாரா?

வஞ்சனையான மானின பின்னே, என மனனனை அனுபபிவைததேன பின என மைததுனனை வைது, அவா பினனே போக வைத்தேன

நஞ்சு அனையான் மனை புகுநது, நாணம இனறி வாழ்ந்து கொணடிருககிறேன!

இதை உலகம ஒழுககம எனறு கொளளுமோ?

என்னை ஏறறுக் கொணடால், எனனைப பறறிய பழி, அவரையும் சுறறுமோ?

மானம காக்கக் கவரிமானாக உயிாவிடட மாதவ மடந்தையா கதை இருக்க, கருநதனிமுகிலினைப பிரிநது, கள்வன ஊரிலே நெடுநாள் இருநதவள இவள என ஊா ஏச வாழ வேண்டுமா?

நான இப்பொழுது இறததலே அறமாகும்! எனககு நிழல அளித்த இநத மரததின் கிளைகள, எனககு நிமமதியை அளிக்கட்டும்! உன உயிரைப போக்கடடும்!

[இவவாறு கூறி, மரககிளைகளைப பறறுகிறாள் சீதை இதைப பாாத்து, அனுமன் பதறுகிறான மறைவிடததிலிருந்து வெளிப்பட்டு, அவள்முன வந்து குதிக்கிறான]

அனுமன் : ராம்! ராம! ராம! ராம்! ராம தூதன நான்! அயோததி ராமனின் அருட் தூதன் நான்! வள்ளல் ராமனின வானரத் தூதன் நான்!

[சீதையைக கைகுவித்து வணஙகுகிறான]

காட்சி-229

ருஷ்யமூக பர்வதம்

[இருள் விலகாத அதிகாலை வேளை. ஒரு குகையில் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் ராமன். ராமனின் காலடியில் காவலாக நின்று கொண்டிருக்கிறான் லட்சுமணன். திடீரென்று திடுக்கிட்டு எழுந்திருக்கிறான் ராமன்.]

லட்சுமணன் : *என்ன அண்ணா! ஏதாவது கனவு கண்டீர்களா?*

ராமர் : *ஆமாம் - என் சீதை, என்னை நாடி வருவதுபோலக் கனவு கண்டேன்!*

லட்சுமணன் : *இது நல்ல நிமித்தம் அண்ணா! நம் தூதுவர்கள் பெருமாட்டியைக் கண்டு விட்டார்கள் என்று எண்ணுகிறேன்.*

காட்சி-230

அசோக வனம்

[எதிரில் வணங்கி நிற்கும் அனுமனைச் சீதை மனக் கலவரத்தோடு பார்க்கிறாள்.]

சீதை : *என் நாயகனின் தூதுவன் என்று கூறுகிறாய்!*

அந்த ராவணனின் மாய உருவமா நீ? துறவி போல வந்து, என்னைக் கவர்ந்து வந்த நீ, வானரம் போல வந்து, என்னை வதைக்க வந்திருக்கிறாயா?

அனுமன் : *(கை குவித்து வணங்கியபடி) தாயே! என்னைச் சந்தேகிக்காதீர்கள்!*

என் நல்வினையால், தங்கள் சேவடியைத் தரிசிக்கும் பேறு பெற்றேன்!

சீதை : *என் நாயகரே இங்கு வருவதற்கு என்ன தடை?*

ன் : நீங்கள இங்கிருப்பது, அவர்களுக்குத தெரியாது
ாயே! பல திசைகளுக்கும தூதுவாகள சென்றிருக்கிறார்கள
தன்திசை வந்த நான, இந்தப் பெண தெய்வத்தைக் கண்டு
டேன! நீங்கள இங்கிருப்பதை, என இனியவருக்குச
சான்னால், வானரப்படை கொண்டு வந்து, தங்களை
ட்டுச் செல்வாாகள

: வானரப் படையா?

ன் : ஆம் தாயே! தங்களைப் பிரிந்த பின்பு, சுகாீவன
என்னும் வானர மன்னனோடு, நம வளளலுக்கு நட்பு
ற்பட்டது அந்தச் சேனையோடுதான, இங்கு வந்து, பகை
டித்து, தாமப பாவையான தங்களை அழைத்துச
சல்வார்கள

(மனநிம்மதி பெறறவளாக) எபபடியோ, எம்பிரான நாமம
சால்லி, என் உயிா காதது விட்டாய்!

ன் : தாயே! அடியேன், சுகரீவ மன்னனின் அமைச்சன என
யன, ராமபிரானின அடிமை! ஆஞ்சநேயன, அனுமன -
வை என் நாமங்கள

: உன்னை நான நமபுமாறு, என நாயகா ஏதேனும செய்தி
சால்லி அனுப்பியிருக்கிறாரா?

ன் : ஆம தாயே! தாங்கள் கணவரோடு காட்டிற்குப
றப்பட்ட போது, கோட்டை வாயிலைத தாண்டிய
டனேயே, 'காடு வந்து விட்டதா?' என்று கேட்டீர்களாம!

: அவவளவு வெகுளியாய் இருந்திருக்கிறேன! அதனால
ான், மாயமானை நம்பி, என மன்னனை, இளவலைப
பாகி, அரக்கனின பிடியில் சிக்கி விட்டேன்!

ன் : தாமத்திற்கு வருகின்ற சோதனை, மானிடத்திற்குக
டைக்கின்ற போதனை!

சந்தனம அரைபட்டு மணப்பதுபோல, சத்தியமும்
ல்லற்படுத்தான ஜொலிக்கும்!

தாயே! அறத்திற்கு விடிவு காலமும, அரக்கர்களுக்கு
ழிவு காலமும், இந்த விடிகாலை வேளையிலே தொடங்கி
ட்டது!

இந்த மோதிரத்தையும், அடையாளப் பொருளாக அண்ணல் தங்களிடம் அளிக்கச் சொன்னார்கள்

[மோதிரத்தை, மகிழ்ச்சியோடு, சீதை பெற்றுக் கொள்கிறாள்]

சீதை : என் நாயகரின் மோதிரத்தைக் கண்டவுடன், துறந்த உயிர், மீண்டும் இணைந்ததைப் போன்ற உணர்வைப் பெறுகிறேன்!

[அந்த மோதிரத்தைத் தன் மார்பில் பதித்துக் கொள்கிறாள்]

சீதை : இழந்த மணியை நாகம் பெற்றது போல, வருந்திய மலடிக்குக் குழந்தை பிறந்ததுபோல, தொலைத்த விழிப் பார்வை கிடைத்த வரம்போல, எனக்கிந்த மோதிரம் மகிழ்ச்சியை மட்டிலடங்காது தருகிறது

[மோதிரத்தைத் தன் தலைமேல் வைத்துக் கொள்கிறாள் மோதிரத்தைத் தன் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்கிறாள்]

சீதை : இந்த மோதிரத்தின் வடிவிலே, மாதிரத்திறகே ஒளியூட்டும் என் நாயகன் தெரிகின்றார்!

[அதை முகர்ந்து பார்த்து மகிழ்கின்றாள்]

சீதை : பசியால் இடர் உற்றவர்க்கு, அருந்தும் அமுதுபோல, நோயால் வீழ்ந்தவர்க்கு உதவும் உயிர் மீட்கும் மருந்துபோல, இந்த மோதிரம், எனக்குத் தெரிகின்றது

(அனுமனை நோக்கி) என் முதல்வனின் தூதனாய் வந்த தோன்றலே! எனக்கு நீ உயிர் தந்தாய்!

எனக்கு நீ இப்பொழுது அம்மையாய், அப்பனாய்த் தெய்வமாய்த் தெரிகின்றாய்!

துணையில்லாமல் துவண்டிருந்த என் துன்பம் தீர்த்த வள்ளலே! நீ வாழ்க!

மறு இலா மனத்தையுடைய நான் சொல்வது பலிக்கு மென்றால், ஊழிவந்து, உலகமெல்லாம் அழிந்தாலும், மாளாது, எப்பொழுதும் சிரஞ்சீவியாக நீ வாழ்வாயாக!

[இதைக் கேட்டவுடன், அனுமன் சீதையை விழுந்து கும்பிடுகிறான்]

காட்சி-231

மணடோதரி மாளிகை

[உறககததிலிருநது மணடோதரி பதறி எழுநதிருககிறாள]

ஒரு பணிப்பெண் : *அரசியே! ஏன் இந்தப பதறறம்? ஏதாவது தீக்கனா கணடீர்களா?*

மண்டோதரி : *இநத மணடோதரியின படுக்கை அறைககுள், ஒரு குரங்கு நுழைந்து, என் மாங்கல்யத்தைப் பற்றி இழுப்பது போலக கனவு கண்டேன்!*

காட்சி-232

அசோக வனம

சீதை : *(அனுமனிடம்) உன் மூலமாக, நடநததெல்லாம் தெரிநது கொண்டேன*

எனக்காக உயிர் விடட கழுகு வேநதன ஜடாயுவுக்கு என கணணீரைக் காணிக்கையாக்குகிறேன என்னால இடரில வீழ்ந்தனர் அணணன் தமபியர்!

அனுமன் : *ஆம் உததமன் ராமா, தங்களைப் பிரிநததால, உனமததன் போல் ஆனார் தாயே!*

தாஙகள் இருக்கும் இடத்தைக் காடடாததால், நதியிடம சினம் கொண்டார்!

மலையைப பிளந்து, எரிததுக கரியாககுவதாகக் கடுமொழி கூறினார்!

ஒரு மானால வஞ்சிககப்படடதால, மான குலததையே மாயப்பதாக, வெகுண்டு பேசினார்!

சீதை : *அவா படட துன்பம் அதுவென்றால், நான படட துனபத்தை, எநத நாவாலும சொல்ல முடியாது!*

அவர் பெருமையை எண்ணி எணணியே, நெஞசத்தைத தேறறிக கொணடிருநதேன!

அயோததி நாடாளு என்ற போதினும், நாடடைத துறந
காடேகு எனற போதினும், சித்திரத்தின் அலர்ந்த செ
தாமரை ஒததிருக்கும அவர் முகததினை, மனதில் நிறுததி
கலககம தவிாபபேன்!

அது மாத்திரமல்ல - ஆழ நீாக் கங்கையிலே ஓட
செலுததிய ஏழை வேடன குகனை நோககி, 'என் தமபி, நி
தமபி! நீ என் தோழன், இந்த மஙகை சீதை, உன் கொழுந்தி
எனச் சொன்ன வாழி நணபினை உனனி மயங்குவேன்!

இப்பொழுது அவா வருவார் படையோடு என்று கூ
துனபத்தில் தொலைந்த என் உளளத்தில, உவகைத் தேன
ஊறறி, உயிர்ப்பிககின்றாய்!

அனுமனே! எனககொரு சந்தேகம நீயோ சிறி
வானரம! அளப்பரும கடலை, எப்படிக கடநது இங்
வந்தாய்?

அனுமன் : தாயே! நான் வாயு புத்திரன்! என்னால் காற்றை
போலக் ககனததில் பறக்க முடியும! என்னால் விஸவரூபமு
எடுக்க முடியும்!

[அனுமன் விஸ்வரூபம் எடுதது நிறகச், சீதை
அனுமனைப் பார்த்துத திகைபபுக் கொள்கிறாள்

சீதை : அனுமான! உலகு எலாம அளநத நாயகன திரிவிகிரம
போல், நீ பேருரு எடுதது நிற்கிறாய்! உனஆறறலைத தெரிந
கொணடேன்! அரக்கா இனி இறபபர் என்பதில் உறு
கொணடேன! இனிக் குறுகி, இயலபான உன உருவெடுத்
எனனோடு பேசு

[அனுமனும அவவாறே மாற்றம் பெறுகிறான்]

சீதை : அனுமான்! ஆழி நெடுநகை ஆண்தகையான, எ
அண்ணலின அருளும புகழும அழிவு இனறி, ஊழி பலவு
நிலை நிறுத்தறகு, ஒருவன் நீயே உளன் ஆனாய்! நெடுந்தோ
வீரா! நின பெருமைக்கு, இந்தப் பகை லஙகை, ஏழு கடற்
அபபால இருகக வேணடும்!

என துணைவர்க்குப் பின்னே பிறந்த தம்பியின துணை
யினறி, வேறு துணை இலாத பிழை நோககி, மன
உடைநதிருநதேன!

இன்று உன்னைக் கண்டவுடன் உயிர் உயிர்த்தேன்!

நீயே, எம்மவர் துணை என்றால், இந்த அரக்கர்கள் கதி என்ன ஆகும்?

இனி நான் மாண்டாலும், அதனால் பழுதில்லை! சிறை மீளவேன்! என் பதியின் தாள், சரண் புகுவேன்! புன் பழி தீண்டேன்! புகழையே புனைவேன்!

அனுமன் : தாயே! இப்பொழுது அந்த ராவணனால், தங்கள் உயிருக்கு ஆபத்து வரலாம்

அதற்குப் பிறகு, படை திரட்டி வந்து, என்ன பலனைக் காணப்போகிறோம்?

ஆதலால், இப்பொழுதே, உங்களை, என் தோளிற் சுமந்து கொண்டு, என் இறைவன் இருக்கின்ற குன்றிலே கொண்டுபோய், உங்களைச் சேர்ப்பேன்!

இதற்குத் தாங்கள் அனுமதி தர வேண்டும்!

சீதை : அனுமான்! இதனால், உன் அண்ணலின் வெற்றி பொருந்திய வில்லுக்கு மாசு வரும்!

என்னை வஞ்சித்து எடுத்து வந்த நாயைப்போல், நீயும் பிறர் அறியாமல், வஞ்சனையாக, என்னை எடுத்துச் செல்ல நினைக்கலாமா?

நடக்கும் போரிலே, என் நாயகனின் வில்லால், அந்தக் காமுகன் பிணமாக விழ வேண்டும்!

என்னைக் காம எண்ணத்தோடு பார்த்த அவன் கண்களைக் காகங்கள் உண்ண வேண்டும்!

பொன்னால் பொலியும் இந்த லங்கை மாநகர், எலும்பு மலையாக மாற வேண்டும்!

என் நற்குடிப் பிறப்பையும், ஒழுக்கத்தையும், இழுக்கம் இல்லாத கற்பையும், இந்த அகிலம் உணர, இந்த அழிவுகள் நடக்க வேண்டாமா?

இந்த அரக்கர்களைச் சொல்லால் சுட்டெரிக்க என்னால் முடியும்! அது, தூயவன் வில்லின் ஆற்றலுக்கு மாசு உண்டாக்கும் என்று கண்டுண்டு இருக்கிறேன்!

நீ ஐம்பொறிகளை அடக்கியவன் ஆனாலும, நீ ஓர் ஆணே! உன் உருத் தீண்டுதல், எனனால் கூடுமோ?

ஆதலால, என நாயகன்பால, இப்பொழுது நீ திருமபிச்செல் இங்கு கணடதைக் கேட்டதைக் கூறு

காத்திருக்கிறாள் சீதை எனபதைப் பேசசுக்குப் பேச்சு, மூச்சுககு மூசசு சொலலிவிடு

இனனும் ஒரு மாதமே நான் உயிர்தரிப்பேன்! இதை என் மனனன மேல ஆணையாகச சொல்கிறேன!

அதறகுள நெஞசில் ஈரத்தோடு, தன தாரத்தைக் காக்க வராவிட்டாலும், தன வீரததைக் காக்கவாவது, அவர் இங்கு வரவேண்டும!

மாதம ஒனறில், என மன்னர் இங்கு வரத் தவறினால், கஙகையாற்றஙகரையில, தன் செஙகையால, எனக்குரிய ஈமச்சடங்கைச் செய்து விடச்சொல்லு!

என மாமியார் மூவரிடமும், 'சீதை லங்கையிலே இறந்து கொணடிருக்கிறாள், உங்களைத் தொழுது கொண்டிருக் கிறாள்' எனபதை மறக்காமல் சொலலிவிடு!

[சீதை அழுகிறாள்]

சீதை : அனுமான! என் நாயகனை எண்ணுந்தோறும், என நயனஙகள கணணீரைக் கொட்டுகின்றன

மிதிலையில், எனனைக் கரம பறறிய நாளில், இந்த இப்பிறவியில, இரு மாதரைச சிந்தையாலும் தொடேன எனறு சொன்ன சொல, என்னை வாழவைத்துக் கொண்டிருக் கிறது!

என விதிபபடி என வாழக்கை அமையட்டும்! என் நாயகருககு நடக்க வேண்டிய நல்லன உடனே நடக்கட்டும்

அனுமான்! உன குல மனனனைச் சுக்ரீவனை, என் சுந்தரத்தோளான, ஆடவா சுவர்ணத்தைத் தொடர்ந்து காத்துப் போய, அநதம இல் திருநகர் அயோத்திக்கு இப்பொழுதே அரசனாகுமபடி கூறு!

அனுமன் : தாயே! எனன வார்த்தை பேசுகிறீர்கள்! தாஙகள் இங்கு தவித்திருகக, என தலைவா அயோததி நகா புகுந்து, மகுடம புனைநது கொளவாரா?

தங்களைக் கவர்ந்து வந்த இந்த அரக்கனைக் கொல்லாமல், அவர் வில்லோடு அயோத்திக்குச் செல்ல முடியுமோ?

தங்களைச் சிறை மீட்காமல், நாங்களெல்லாம் கிஷ்கிந்தையில் சுகமாக இருந்தால், எங்களையெல்லாம் பிணம் என்றுதானே பெரியவர்கள் பேசுவார்கள்!

தாயே! தாங்கள் குறிப்பிட்ட கால அளவுக்குள், தாங்கள் மீட்கப்படாவிட்டால், அந்தப் பழியும் பாவமும் ராமனைப் பற்ற, அவர் ராவணன் ஆகிவிடுவார்! இந்த ராவணன் ராமன் ஆகிவிடுவார்!

சீதை : அனுமான்! உன் மாசு இல்லாத வாசகம் கேட்டு, நம்பிக்கை கொண்டேன் நீ, என் வேந்தனிடம் விரைந்து செல்வதே, இப்பொழுது நான் வேண்டுவது

அனுமான் : தங்களை நான் பார்த்ததற்கு அடையாளமாகச் செய்திகளைச் சொல்லுங்கள் செம்மலின் செவியில் அதைச் சேர்க்கிறேன்

சீதை : வனவாசத்தின் போது, என் மார்பைக் கொத்திய காகத்தைப் புல்லையே அஸ்திரமாக்கி எறிந்த செயலைக் கூறு

என் இன் உயிர் மென் கிளிக்கு, யார் பெயர் வைப்பது என நான் கேட்க, மாசு அறு கேகயன் மாது, அன்னை கைகேயி பெயர்வை என்று, அவர் பேசிய மொழியைக் கூறு

சுடர் வெல்லும், இந்தச் சூளாமணியை, அவரிடம் கொண்டு போய்க் கொடு

[ஆடையில் முடிந்து வைத்திருந்த சூளாமணியை,
அனுமனிடம் கொடுக்கிறாள் சீதை]

சீதை : இதுவே, நீ என்னைக் கண்டதற்கு நல்ல அடையாளமாக, என் நாயகருக்கு உணர்த்தும்

[அனுமன் சூளாமணியைத் தொழுது வாங்கித்தன்
ஆடையில் சுற்றிப் பத்திரப்படுத்துகிறான்

அவளை மூன்று முறை வலம் வந்து தொழுகிறான் கீழே
விழுந்து வணங்குகிறான் கும்பிட்ட கையோடு
பின்னோக்கிச் சென்று மறைகிறான்

கண்ணீரோடு விடை கொடுக்கிறாள் சீதை]

காட்சி-233

அசோக வனம

[நன்றாக விடிந்து விடுகிறது அனுமன் அமைதியின்றி அசோக வனத்தின் இன்னொரு புறத்தில் உலவிக் கொண்டிருக்கிறான்

எதிரே சுவர்ச்சலாதேவி வந்து நிற்கிறாள்]

அனுமன் : *(வியப்போடு) நீயா?*

சுவர்ச்சலாதேவி : *ஆமாம் உங்களையே சுற்றி வரும் சுவர்ச்சலா தேவி!*

அனுமன் : *இங்கு எப்படி வந்தாய்?*

சுவர்ச்சலாதேவி : *மீன் உரு எடுத்துக் கடலைக் கடந்து, உங்களைப் பின் தொடர்ந்து வந்தேன்*

அனுமன் : *ஒரு பிரம்மச்சாரியை பெண் சுற்றிக் கொண்டிருப்பது பேதைமை!*

சுவர்ச்சலாதேவி : *தாய்மை அடைய முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது!*

அனுமன் : *விதி உன்னோடு விளையாடுகிறது!*

சுவர்ச்சலாதேவி : *அந்த விதி, உங்களோடும் விளையாடி, நம் குழந்தையைக் கொடுக்கும்!*

அனுமன் : *உன்னோடு வார்த்தையாட எனக்கு நேரமில்லை!*

சுவர்ச்சலதேவி : *பெருமாட்டியைத்தான் கண்டு விட்டீர்களே! பிறகென்ன!*

அனுமன் : *இப்படியே திரும்பிப்போக, எனக்கு மனமில்லை! ஜானகித்தாயை, என் இதய நாதமாம் ராமனின் திருவடியில் சேர்க்கவில்லை*

வஞ்சக ராவணனை, வாளால் வதைக்க வில்லை! அவன் மனைவி மண்டோதரி மலர்க்குழல் பிடித்து இழுத்துச் சிறை வைக்கவில்லை!

அரக்கர் கூட்டத்தை அழித்தொழிக்கும் வீரத்தையும் நிகழ்த்த வில்லை!

'சீதையைக கணடுவிட்டேன' என்று ஒரு பெண்ணைப போல, ராமனிடம ஓடிபபோயச் சொலவதிலே, எனககென்ன பெருமை இருககிறது?

சுவர்ச்சலாதேவி : உணமையான பேச்சு என் பிள்ளையின அப்பனுககுப பெருமை சேர வேணடும என்பதில, எனககு அக்கறை இருககாதா?

உஙகள தினவு தீர, இநதச் சோலையை அழியுஙகள!

வால முளைதத வானரததாலா, இநத அழிவு வந்தது என்று அரககாகள ஓடி வருவாாகள

அவர்கள தலை எடுதது அவர்கள தலைவனாம ராவணனைச சமருககு அழையுஙகள!

இப்படி அரககா படையோடு மோதிச சாடி, உங்கள் அகத்தில் திருபதி கண்ட பினபு, அயோத்தி அணணலைப பார்க்கப் பறநது விடுஙகள!

அனுமன் : (மகிழ்ச்சியோடு) சுவாச்சலாதேவி! நீ எனககு மந்திரியாக இருககத் தக்கவள!

சுவர்ச்சலாதேவி : மனைவி மந்திரியாகவும செயற்படுவாள வலிநது போர்த்திக கொணடிருககும வேஷததைக கலைதது விட்டு, என்னை ஏற்றுக கொள்ளுஙகள்!

அனுமன் : அது முடியாத காரியம. ஐம்பொறிகளை நான ஆள்வேனே தவிர, அவை என்னை ஆளமுடியாது!

சுவர்ச்சலாதேவி : தஙகள புகழ் வாழ, அநத விரதம அவசியம தான! நான் வருகிறேன

அனுமன் : தோல்வியை ஒப்புக கொண்டு விட்டாயா?

சுவர்ச்சலாதேவி : (சென்றபடி) வெற்றி பெறுவேன் என்பதை ஒபபுக கொள்கிறேன்!

காட்சி-234

அசோக வனம

[அனுமன விஸவரூபம எடுதது மரஙகளைப பிடுஙகி எறிகிறான பறிததெறிநத மரஙகள ஆகாயததில பறககினறன விலஙகுகள பதறி ஓடுகினறன பறவைகள தஞசம தேடிப பறககினறன அரககிகள ஓடிவநது அனுமனை அச்சத்தோடு பாாககினறனா அவாகள மேல மரஙகள விழ தப்பிதது ஓடுகினறனா]

காட்சி-235

அசோக வனம

[ஓடி வருகினற அரககியா சீதையைச சூழநது கொளகினறனா]

ஓர் அரக்கி : *ஏ மானிடப பெணணே! உனனோடு அந்த வானரம் பேசிக கொண்டிருநததே! உனககுத தெரியுமா அதை? அந்த வானரம யாா? அசோக வனததையே அழித்துக் கொண்டிருக கிறதே!*

சீதை : மாயா உருவம எடுபபதில, நீஙகளதான வலலவாகள்! ஒரு மாய மானைக காட்டித்தானே, என்னை மடக்கிக் கொண்டு வநதார், உஙகள மனனா!

இன்னொரு அரக்கி : *மதி கெட்ட பெணணே! எஙகள் குலததார், எஙகளுககெதிராக ஏன கலகம செயய வேணடும?*

நாஙகள அரை மயக்கத்தில இருககும்பொழுது, மறைவான பேசசை, உனனோடு ஏன பேசவேணடும்? நீ உண்மையைச சொலலாவிட்டால, உன பெணமையை நாவால ருசி பாாத்துத தினறு விடுவோம!

[இப்பொழுது அனுமனின காஜனைக்குரல அங்கு கேட்க, அரககியாகள அஙகிருநது ஓடுகின்றனர்]

காட்சி-236

அசோக வனம

[அசோக வனததைக காவல காககும அரககாகள தஙகள மேல மரஙகள வந்து விழ ரததக காயமபட்டு அஙகிருநது ஓடுகினறனா]

காட்சி-237

ராவணன அரசவை

[புணபட்ட உடமபோடு காவல அரககாகள, அவைககு ஓடிவருகினறனா]

ஓர் அரக்கன் : சிஙகததைபபோல சீற்றத்தைக கொணட மனனா! ஒரு சிறு குரங்கு, நம அசோக வனததை அழித்துக் கொண்டிருக்கிறது!

இன்னொரு அரக்கன் : திசையானைகள இருககும எல்லை வரை, காவலைக கொண்டிருககும காவலனே! நம நகருககுள புகுந்து, ஒரு குரங்கு மரஙகளைப் பிடுஙகி எறிந்து, நமமை வம்பிற்கு இழுககிறது!

வேறொரு அரக்கன் : பஞ்ச பூதஙகளும் அஞ்சி நடுஙகும் தஙகள நாட்டில, அரககாகளாகிய நாஙகள் ரததக காயம படடோம்! அசோக வனமும தீப்பட்ட ஆடையாக, இபபொழுது தீயநது போய்க கிடககிறது!

மற்றொரு அரக்கன் : மன்னா! அது உண்மையிலேயே ஒரு குரஙகா?, இல்லை தேவாகளின் குரஙகுச சேட்டையா? - என்பதைத தாஙகள் கணடறிய வேண்டும

[இபபொழுது அனுமனின கர்ஜனைக்குரல் இங்கு கேட்க, காவல அரககர்கள் நடுங்குகின்றனர்]

ராவணன் : நனறாக இருககிறது, உங்கள அச்சம! அநதக குரஙகின ஆரவார ஒலி கேட்டு, ஆடையிலேயே சிறுநீரைக கழிககின்ற பேடிகளாய இருககினறீாகள!

வான வழியையும மறிதது, அநதக குரஙகு தபபிப போகாதபடி, உயிரோடு பறறிக கொணடுவர, கிஙகரரை அனுபபி வைககிறேன

(காவல வீராகளைப பாாதது) நீஙகள ஆடை மாறறிக கொண்டு, பெணடுகளின அருகில, பாதுகாப்பாக இருங்கள்!

காட்சி-238

லஙகை நகா வீதி

[கிஙகரா பலா, லஙகை நகா வீதியில ஆயுதஙகள பலவோடு ஆரவாரமாக நடநது வருகினறனா]

ஒரு கிங்கரா் : நாஙகள பிரளய காலததில் பொங்குகின்ற கடல போனறவர்கள! போர்தான் எங்களுக்கு மதுவை விடக் களிப்பை அளிக்கும!

இன்னொரு கிங்கரா் : ஒரு குறுஙகுரங்கோடு போரிடுவது, எங்களுக்கு நாணத்தையே தருமு! ஆனாலும மன்னன் கடடளை எனபதால, மனம ஒபபிச் செல்கின்றோம

வேறொரு கிங்கரா் : யானையையும பிடியையும் வாரி விழுங்கும் எங்கள் வாய்க்கு, இநதக குரஙகின உடல, தாமபூலமாக இருக்கடடும!

மற்றொரு கிங்கரா் : அமரரைவென்ற நாஙகள, இந்தக குரங்கோடு சமர் செய்ய வேணடும் என்பதைக் கேட்டு, எங்கள் மனைவியர் ஏளனமாகச் சிரிக்கினறனர்!

பிறிதொரு கிங்கரா் : மலைகளைக் காலால் இடறித் தள்ளுவோம! கடலைப் பருகி ஆரவாரிபபோம்! சூரியனை விழவைப் போம்! மேகததைப் பிழிந்தெடுப்போம்! ஆதிசேஷனைத் தரையோடு அரைத்துத் தள்ளுவோம்! இந்தத தரையை எடுததுத தரணியை நடுஙகச் செய்வோம்!

எங்களைப்போய், ஒரு குரங்கைப் பிடித்து வாருங்கள் எனறு கொற்றவன கடடளையிடடு இருககிறார்! இதற்காக, எங்கள் விதியைததான, நாங்கள் நொந்து கொள்ள வேண்டும்!

காட்சி-239

பாழபடட அசோக வனம

[அனுமன தன வாலால கிஙகராகளை வளைதது ஒவவொருவராகத தூககி எறிகிறான]

ஓடி வந்த அரக்கி : *(அனுமனைக கும்பிடடபடி) ஐயா! வானரக கண்ணு! உன்னை அற்பக் குரஙகு எனறு நினைத்து, அறிவு கெட்டு இங்கு வந்து விட்டார் என கணவா!*

அவருககு உயிாபபிச்சை கொடுயயா! ஏழு நாளாக உடல நலிவாகப் படுத்திருந்தார் எடடாம நாள, உயிரை விட, இங்கு வந்து நிற்கிறார்! அவர் இலலாத இரவு, எனக்குக கொடும நரகம்! என்னை உன் சகோதரியாக நினைதது, என் கணவரை விடடு விடய்யா!

அனுமன் : *யாா உன கணவர்?*

ஓடி வந்த அரக்கி : *அதோ, வாளைத தூககிக கொணடு, பலி ஆடு போல நிற்கிறாரே! அவர்தான்!*

அனுமன் : *(அரககியைப் பார்தது) அவரை இழுத்துக் கொண்டு, இஙகிருந்து போய்விடு!*

[அந்த அரககி, தன கணவரைக கையைப பிடிதது இழுதது்க்கொண்டு, அஙகிருநது ஓடடமெடுக்கிறாள்
இனனொரு அரக்கி இப்பொழுது ஓடிவநது, அனுமனை விழுந்து கும்பிடுகிறாள்]

கும்பிட்ட அரக்கி : *வானர வள்ளலே! இன்று காலையில்தான் மணம் செய்து கொணடோம். பள்ளியறை காணு முனபு, சாவைக காண, இங்கு வந்து நிற்கிறாா!*

கருணை உள்ளததோடு, என் கணவரை விட்டு விட்டால், இஙகு ஒதுக்குப் புறமாய்ப் போய் இன்பத்தைப பரிமாறிக்கொளவோம்!

அனுமன் : *அப்படியே செய்யுஙகள்! அதறகுப் பிறகு, இங்கு அனுப்பி வைககாதீர்கள! அபபடியே பொததி வீடடிறகு அழைத்துச் சென்று விடுஙகள*

ம்பிட்ட அரக்கி : (கணவரை நோககி) வாய்யா!

[கணவரின கையைப் பிடித்து இழுத்துச் செல்கிறாள்]

னுமன் : அவசரப்படாதீர்கள! மறைவாகப போஙகள்!

[காப்பிணியான ஓர் அரக்கி, இப்பொழுது அங்கு ஓடி வருகிறாள்.]

ர்ப்பிணி அரக்கி : ஐயா! வானரக கொழுநதே! யார் யாருக்கோ வாழ்வளிக்கும் நீ, என் வயிறறில் இருக்கும் கருவுககு வாழவளிககக கூடாதா?

கருவைக கொடுததவர், கததியை எடுத்துககொணடு, இங்கு உதிர வநத நிற்கிறார்! அப்பனைத தொலைதது விட்டேன் என்று என் குழநதை பிறந்தவுடன் அழ வேணடுமா?

னுமன் : வேண்டாம் தாயே! உன கணவரை இங்கிருநது அழைத்துச் செனறு விடு

ப்பிணி அரக்கி : நீ சிரஞ்சீவியாக வாழவேண்டும், என ராசாவே!

[தன் கணவரின் கையைப் பிடிதது இழுத்துச செலகிறாள்]

காட்சி-240

சுபாவகிரிப பிரதேசம

அஞ்சனை வீடு

[தன வீட்டின முனபாக, நெருபபு எரிந்து கொணடிருபபதைப பாாததுப பதறிக கூச்சலிடுகிறாள அஞ்சனை கேசரியும ஓடிவநது இதைப பாாககிறாா இப்பொழுது ஒரு முனிவா அஙகு வருகிறாா]

ரி : என்ன சுவாமி இது! வீட்டின முனபாக நெருப்பு எரிநது கொண்டிருக்கிறது!

சனை : இது தீய நிமிததமா சுவாமி?

முனிவர் : உஙகள ஆஞசநேயன, லஙகையிலே, பகைவரோடு போரிட்டுக கொணடிருக்கிறான அவன் சுட்டெரிக்கும நெருபபாக, அங்கு சுழனறு கொண்டிருக்கின்றான அதைத்தான, இநத நெருபபு நிமிததமாகக காட்டுகிறது

அஞ்சனை : என மகனுக்கு வெற்றி கிடைக்க வேணடுமே சுவாமி!

இப்படிப போராடத்தான், நான புத்திரனைப பெற்றிருககிறேன்! அவன், மனையாள், மக்கள் என்று சீராடக கொடுத்து வைககவில்லை சுவாமி!

கேசரி : ஆஞசநேயன அம்பாகப பிறந்திருப்பவன்! ஒருத்திககு மட்டும் துணையாக, அவன் சுருங்கிப் போகமாட்டான!

[இப்பொழுது எரிந்து கொணடிருககும நெருபபு அணைந்து விடுகிறது]

முனிவர் : ஆஞசநேயன வென்று விட்டான! திரணடு வநத அரக்காகளை அழித்து விடடான! வீர காவியம உருவாகத தொடங்கி விட்டது!

அஞ்சனை : (மகிழச்சியோடு) தாமம வாழத தனயனைப பெறறுக கொடுததிருககிறேன்!

இநதப் பெருமை, வேறு எநதத தாய பெற முடியும?

காட்சி-241

ராவணன அரசவை

ராவணன் : (வந்து நிறகும் காவல் வீராகளைப பாாதது அதிர்ச்சியோடு) எனன! கிஙகரர்களை அந்தக் குரஙகு வெனறு விட்டதா?

ஒரு வீரன் : (அச்சத்தோடு) ஆம மன்னா! வந்த கிஙகராகள் எல்லோரையும் கொன்று விடடது - ஓடிப் போனவர்களைத தவிர!

ராவணன் : ஓடிப போனாாகளா!

அந்த வீரன் : சில அரககியா, அககுரஙகிடம் கெஞசி, தங்கள கணவரைத் தங்களோடு கூடடிச் சென்று விட்டனர்!

ராவணன் : அரககாகளுக்கு உயிரபபிசசை, அநதக குரஙகு அளிததது? அதறகு நான் உயிர்பபிசசை அளிககப போவதில்லை! ஜமபுமாலி !

[கும்பிடட கையோடு, ஜமபுமாலி எழுநது நிற்கிறான]

ராவணன் : கும்பிடும கையுடையவனே! குன்றுபோல நிற்பவனே! பாமபு போன்றவனே! பாஷாணமாகப பகைவரைக் கொலபவனே! நீ அந்தக குரஙகைக கயிற்றால் பிணைத்து, என் கணமுன கொண்டு வந்து நிறுத்து!

[ஜம்புமாலி தலை தாழ்த்தி, மனனனை வணஙகுகிறான]

ஜம்புமாலி : இநதப் பெருமையை எனககு அளிதத வேநதா பெருமானே! தாங்கள எண்ணியதைத திணணமாகச செய்து முடிப்பேன அந்தக குரஙகின் அவலக்குரலை, இந்த அவை கேடகும்! வருகிறேன்

[ஜமபுமாலி அஙகிருநது செல்கிறான்]

காட்சி-242

ஜமபுமாலியின வீடு

[ஜமபுமாலியின வீட்டிறகு ஓர் அரககி ஓடி வருகிறாள]

ஓடிவந்த அரக்கி : *(ஜமபுமாலியின் மனைவியிடம)* அடி, புததிகெட்ட அரககியே! உன கணவன ஜமபுமாலியை, அந்தக் குரஙகு பிணமாககுவதைப் பார்ககப போகிறாயா?

ஜம்புமாலியின் மனைவி : மன்னர் கட்டளையிட்டு விட்டால், வேறு என்ன செய்ய முடியும?

ஓடிவந்த அரக்கி : மன்னா தன் மகனை அனுப்பாமல், மநதிரி மகனதானே என்று, உன் கணவரைச்சாவைநோக்கி அனுப்பி யிருக்கிறார்!

அது சாதாரண குரஙகு அல்ல. அரக்காகளைச சநதனமாக அரைத்துப் பூசும வலிமை கொண்டது!

ஜம்புமாலியின் மனைவி : இபபொழுது எனனால் என்ன செயய முடியும?

ஓடி வந்த அரக்கி : அந்த வானரததிடம ஓடிபபோய, உன் கணவரின் உயிரைப் பிச்சையாகக கேள! பல அரககாகள, தங்கள் மனைவியரால, இபபடி உயிர் பிழைத்திருக கிறாாகள!

கணவனும கள்ளும இல்லாமல், நமமைப போனற அரககிகள உயிர் வாழவதிலே அர்ததம இருககிறதா?

ஜம்புமாலியின் மனைவி : இபபொழுது போய மடிப்பிசசை கேடகிறேன!

ஓடிவந்த அரக்கி : சீககிரமாக ஓடிபபோ உன சேலை முந்தானையில சிறைப்படுத்தி, உன் கணவரைக கொணடு வா!

[ஜம்புமாலியின் மனைவி, வீடடிலிருநது வெளியேறுகிறாள]

காட்சி-243

அசோக வனம

அனுமன் : (ஜமபுமாலியிடம்) ஜமபுமாலியே! படை திரடடி வநதாய் அவாகள் அனைவரும கைகால உடைபடடு உயிரை விடடு விடடனா

இப்பொழுது தனியனாய், என எதிரே நிற்கிறாய

இநத நிலையில, உன்னைக் கொல்வது நீதியாகாது என்று, என வீரம பேசுகிறது

உன உயிர் காக்க, இங்கிருந்து ஓடிப்போய் விடு

ஜம்புமாலி : உன் இரக்கத்தால், உயிா வாழ நினைக்கும அரக்கன் நானின்லை!

என்னை வெற்றி கொள்ளலாம் என்ற நமபிக்கை, உனக்கு இருககிறதா? அதையும் பார்த்து விடுவோம

அனுமன் : நீ பாாக்காத லோகத்தை இனிபபாாக்கப் போகிறாய!

காட்சி-244

அசோக வனம

[அசோக வனததிறகுள ஓடி வருகினற ஜமபுமாலியின மனைவி விரிதத கைகளில ஜமபுமாலியின பிணம வநது விழுகிறது கணவனின பிணததைக கட்டிப பிடிதது அழுகிறாள]

ஜம்புமாலியின் மனைவி : *(அனுமனைப் பார்த்து)* கணவரின் உயிரைத் தானமாகக கேட்க வநதேன!

அனுமன் : தாமதிதது விட்டாயே சகோதரி! உன் கணவரைக் கண்டு கலஙகுகிறேன எனனைக காத்துககொள்ள, எதிாக கினறவாகளை அழிக்கிறேன இதைச்செயயாமல், எனனால இருகக முடியாது, வாழ முடியாது, எனக்கிட்ட பணியை நிறைவேற்ற முடியாது

காட்சி-245

ராவணன அரசவை

[அரசவைககு ஓா அரககக வீரன ஓடி வருகிறான மனனனைக கும்பிட்டு நடுநடுஙகி, வெலவெலதது நிற்கிறான]

ராவணன் : நடுஙக வேண்டாம - சொலல வந்த செயதியைச் சொல

அரக்க வீரன் : *(பயததோடு)* ஜமபுமாலியும்

ராவணன் : இறந்தானா?

[அரகக வீரன ஆமாம எனகின்ற பாவனையில தலையசைக்கிறான]

ராவணன் : படையிலே மிஞ்சியவாகள

அரக்க வீரன் : எவருமிலலை!

ராவணன் : ஒரு குரஙகு, சிரஙகாக எனககு அரிபபைத் தநது கொண்டிருககிறது!

அதை நானே போயப பிடிததுப பிசைகின்றேன!

விரூபாட்சன் : மனனா! சிலநதியைப பிடிதது உணணும ஒரு குரஙகோடு போரிட, சினத தீ காடடும திசைக களிறுகளோடு போரிடட, நீஙகள் போவதா?

யூபாசன் : ஒரு கொசுவின கொடடமடககக கருடனா புறபபடுவது?

துர்த்தரன் : தோலவியுறற மும்மூர்த்திகள், இதைக கண்டு, ஏளனமாக முறுவல பூகக மாட்டார்களா?

பிரகசன் : ராவணேஸவரனுககு ஆள்பலம் இல்லையென்று, இநத அவனியெங்கும் அவதூறாகப் பேசபபட வேண்டுமா?

பாசகர்ணன் : பஞச சேனாபதிகளாக, நாஙகள எதறகாக இருக்கிறோம்? பகைவரை அழிக்கத்தானே! இநதப பால பாடததை, மாமனனர் மறக்கலாமா?

ராவணன் : உஙகள் பேச்சில உளள நியாயததை உணாகிறேன அரக்கரின் பெருமையைப பேசும விதம்போல, அந்தக் குரஙகைப் பிடிதது இழுதது வாருங்கள் கைதவறிக கொனறு விடாதீர்கள்! இதை அனுபபியவன் யார் எனபது தெரிய வேண்டும இது, இநதிரன தந்திரமாகச் செய்த வேலையா?, இநதக குரஙகை மநதிரிதது விட்ட மாயாவி யார் என்பதை அறிதல வேணடும

பஞ்ச சேனாபதிகள், படைதிரடடிப புறப்பட, இசைவு அளிககிறேன

இடியென முழங்கிப போய, கடிக்கின்ற அந்தக குரஙகின கழுததைப பறறிக கொண்டு வாருஙகள்!

காட்சி-246

லஙகை நகா ராஜவீதி

[பஞச சேனாபதிகள ஐவரும போாககோலம பூணடு புறபபடு கினறனா அவாகள மனைவியர், அவர்களை வழிமறிததுப புலமபுகினறனர்.]

ஒரு மாது : அசோக வனம போகாதீர்கள்! எங்களை சோக வனததிறகுள தளளாதீர்கள்!

இன்னொரு மாது : அங்கு வநதிருப்பது குரங்கு அல்ல! கூற்றுவன மாறறுரு எடுதது வநதிருக்கிறது!

மற்றொரு மாது : பூவைப பியத்து எறியும குரங்கு, அரககர்களின் தலையைப் பியதது எறிநது கொணடிருககிறது!

அஙகு போய், எந்த அரக்கரும் உயிரோடு மீண்ட திலலை!

வேறொரு மாது : உங்கள பிணததைப் பாாதது, நாஙகள அழுது புலமப வேண்டுமா?

அதுதான், ராவணேஸவரனுககுச சங்கீதமாகத் தெரியுமா?

பிறிதொரு மாது : மனனர் வெறறிக் கொடி பிடிகக, எங்கள தாலிக கொடியை நாஙகள பறிகொடுக்க வேண்டுமா?

இன்னொரு மாது : எஙகளை மீறிக செல்வதாக இருந்தால, எஙகளையும அழைததுச செலலுஙகள்

மணமேடையிலே ஒனறாக இருந்து வாழ்க்கையைத தொடங்கிய நாம, பலி பீடத்திலும ஒனறாக இருநது, வாழ்ககையை முடிததுக கொளவோம!

ஒரு சேனாபதி : எனன பேசுகிறீர்கள? வெங்களம் காண அரகக வீரன அஞ்சலாமா?

இன்னொரு சேனாபதி : உணடு உடுததி உறவாடவா சேனாபதி பதவியைக் கொடுத்திருககிறாகள்!

மற்றொரு சேனாபதி : நகரிலே பகை நுழைந்த பிற்பாடு, எங்கள் வாள், இரை தேடிச் சுழல வேண்டாமா?

உங்கள் கேசததைச சிக்கெடுத்துச் சிஙகாரிக்கவா, வாளை வைத்திருககிறோம்!

வேறொரு சேனாபதி : ஒரு குரங்குக்கு அஞ்சி வீட்டிலே அடை படடுக கிடந்தால, உஙகள வயிறறிலே பிள்ளை பிறக்காது, அற்பப புழுதான பிறககும்!

பிறிதொரு சேனாபதி : எங்கள் வீரததிறகு இழுக்குத் தேடாதீர்கள! எங்கள் காதணி, தோறறோடிய திசை யானைகளின் தநதததால செயயபபடடவை!

இன்னொரு சேனாபதி : எங்கள அணிகலன, குபேரனிடம கொள்ளையிடடவை!

வேறொரு சேனாபதி : வால உள்ள ஐராவததததை அடக்கிய நாஙகள, வால உளள ஒரு குரஙகுககு அஞசிப பின வாஙகுவோமா?

மற்றொரு சேனாபதி : மலைகளை நகும எங்களதடமாாபு! கடல அலைகளை நகும எஙகள் நெடுந்தோள! எமன செயயும கொலைகளை நகும, நெடுஙகொலையா நாஙகள்!

கொலலன ஊதும உலைகளை நகும, அனல் உமிழும் எங்கள கண்கள்!

வழி விடுஙகள் அநத அறபக குரஙகைப பறறி, இநத ராஜ வீதி வழியே இழுதது வருகிறோம்

அபபொழுது அதைப பாாத்து, எள்ளுமபடிசசிரியுங்கள!

அநதப பொழுது, எஙகளுககு, உஙகளைப் புணாந்த பொழுதாகத் திததிககும்!

[மனைவியரை மீறிச் செல்கினறனர்]

காட்சி-247

சுபாவகிரிப பிரதேசம

அஞசனை வீடு

[வானம குமுறிப பயஙகரமாக இடி இடிககிறது பலதத மழையும கொடடத தொடஙகி விடுகிறது

இயறகையின இநதச சீறறம கணடு அஞசனை அஞசுகிறாள]

அஞ்சனை : (தனககுள) என் ஆஞ்சநேயனுககு ஏதோ ஆபத்து வநதிருக்கிறது என்று அஞசுகிறேன! இயற்கையின் சீற்றம், இதைத்தான எனக்கு உணர்த்துகிறது தவமுனிவரின் ஆஸ்ரமம சென்று, ஆறுதல மொழி கேட்காவிட்டால், என ஆவி சோாநது விடும்; என அங்கம துடித்து அடங்கி விடும்! போகிறேன நலவாகடு, நான் கேடடால் தான, நடமாடும மனுஷியாவேன!

காட்சி-248

சுபாவகிரிப பிரதேசம

காடடு வழி

[கொடடும மழையில காடடு வழியிலே விழுநது எழுநது செலகிறாள அஞசனை]

காட்சி-249

சுபாவகிரிப பிரதேசம

முனிவரின ஆஸரமம

முனிவர் : *(அஞசனையிடம்)* இநத இடிமழையிலே, உன மகனின் நலம் பற்றிக் கேடக, கடலிலே கவிழ்நது விட்ட கலம போல வநது நிறகிறாய!

ஆஞசநேயன இபபொழுது, லங்கையின பஞ்ச சேனாதிபதிகளோடு சணடையிடடுக் கொணடிருக்கிறான!

காட்சி-250

அசோக வனம

[ஆஞசநேயன பஞச சேனாபதிகளோடு போா புரிகினறான]

காட்சி-251

சுபாவகிரிப பிரதேசம

முனிவரின ஆஸரமம

[இபபொழுது வானம வெறிதது மழை நினறு விடுகிறது]

முனிவர் : பெயது முடிதது விடட மழை, உன மைநதன கொயது முடிதத விடட வெறறியைக குறிககிறது!

கொலல வநத பஞ்ச சேனாபதிகள, உன புத்திரன் ஆறறலால கொலலபபடடாாகள்!

ஐமபுலனகளைத தன நல அறிவால் அடக்கியாளும ஆஞசநேயன, இநத வெஞசின அரககர் ஐவரையும வென்று காட்டி, 'ராம! ராம்!' எனறு முழககமிடுகிறான!

காட்சி-252

அசோக வனம

[பஞச சேனாபதிகள பிணமாகக கிடகக அனுமன ராம! ராம!' எனறு முழஙகி ஆர்ப்பரிக்கிறான்]

காட்சி-253

ராவணன அரசவை

ராவணன் : பஞச சேனாபதிகளும் படடுப் போனார்கள! என் மானம காகக, நானேதான செல்லவேணடும்

ராவணன அரியணையில் அமாநதிருப்பதைவிட, அமரில முனைநதிருபபதைத்தான விரும்புவான்!

கயிலையை அசைததவன, ஒரு குரங்கைப பிடிக்கக் கிளமபுகிறேன!

விதி, என வீரத்தை, இப்படியும் எழுதிக் காடடட்டும்!

அட்ச குமாரன் : (எழுநது நின்றபடி) வேண்டாம் தந்தையே! தாஙகள இதற்காகப் போக வேணடாம

ராவணன் : அட்ச குமாரா! நம்பி அனுப்பியவர்கள் எல்லாம் வெமபி உதிர்நது விட்டார்கள்

இந்நாடடுககு மனனன நானா? அநதக குரங்கா? - என்று தேவர்கள பேச ஆரமபிதது விடுவார்கள்.

அட்ச குமாரன் : *உஙகள வேதனை புரிகிறது தநதையே! உஙகள குமாரன நான இருகக, நீஙகள களம்புக வேண்டுமா? அதுவும ஒரு குரஙகைப பிடிகக!*

அது என்ன, முககண்ணன சிவனின் ஊர்தியான காளையா? மூனறு உலகும அளந்த திருமால் ஊாந்து செலலும கருடனா? இலலை, அவன துயில் கொள்ளும் ஆதிசேஷனா? திசை மாறி வநதிட்ட, திசையானைகளில் ஒனறா அது? அஙகததைச சொறிநது சுகம காணும் அற்பக் குரஙகு அது!

எண திசை வெனற நீஙகள், இதைப பிடிக்க எழுந்து போவதா? அதைக கணடு நான வாளா இருபபதா?

என தமையன இநதிரஜிததை, இநதிரனை வெனறு, கொணடு வருமபடிக கட்டளையிட்டீர்கள! அனனவனும் அதைச செயது புகழ பெறறான! உஙகளுடைய இன்னொரு மகன அட்ச குமாரனுககு, இநதக குரஙகைப பிடிதது வரும வாயபபையாவது வழஙகக கூடாதா மனனா?

சிவனே, அந்தக குரஙகின உருவிலே வநதிருநதாலும, அதன சிரசைப பிடிதது, இஙகு இழுதது வருகிறேன்!

தூணை உடைததுத தோனறிய நரசிஙகமாக இருநதாலும, அதன கரததைக கட்டிக் கொணடு வருகிறேன!

பூமியைத தூககிய வராகமாக அது இருநதாலும், லஙகை நகா வீதியிலே, அதைப புரளவிட்டு, உஙகள் திருமுன், ஒரு பொதியாக நிறுததுகிறேன!

ராவணன் : *அட்சகுமாரா! என இசைவை, உன் வசை இலாச சொறகள மூலம பெற்று விட்டாய*

அட்சகுமாரன் : *இதைச செய்யத் தவறினால், என்னைத தணடியுஙகள மன்னா!*

ராவணன் : *தண்டனையா? குமுறுகின்ற கடல, அலைவீசாமல் இருககுமா? உன வீரததின முன, வெறுஙகுரஙகால் எனன செய்ய முடியும?*

குரஙகோடு வா! கை கொளளாத அளவு, வெற்றி மாலையை எடுதது, உன கழுததில் போடுகிறேன்.

காட்சி-254

மாளிகை

[தன மாளிகையில போாக கோலம பூணுகிறான அடசன]

அட்சன் : *அநத அறபக் குரங்கை, என சுணடு விரலால் மடக்கி, லஙகை வீதிகளில உருளவிடுகிறேன்!*

உடன் இருக்கும் அரக்க வீரன் : உருவு கண்டு எள்ளாமை வேணடும் இளவரசே!

நம் மாமன்னரை, வாலில கட்டிக் கொண்டு, இம் மணணெங்கும உலவியதும ஒரு குரங்குதான! எநத உருவததிலும், வீரம ஒளிந்து கிடககலாம

அட்சன் : *நீ சொல்வது உணமையே! அதனால குரங்கு இனததையே அழிதது விடுகிறேன! மூவுலகிலும குரஙகு இனம இலலாததால, ஒன்றும் குடி முழுகிவிடாது! கருவில் இருக்கும குரங்குகளும், என் சீறறத்தால் சிதைநது விடும்! என தந்தையைத் தலை குனிய வைதத இனததைக களை யெனப் பிடுங்கி எறிகிறேன!*

காட்சி-255

அசோக வனம

[அடசன பிணமாக விழுகிறான]

காட்சி-256

இநதிரஜித மாளிகை

இந்திரஜித் : *(வேதனையோடு) என்ன! என் தம்பி அட்சன் மாண்டானா?*

இந்தத தரையிலே நான் வீரன எனறு நின்று கொண்டிருக்க, என் கையிலே அவன் பிணமா?

என அஙகததைக கூறு போடடது போல, எனதம்பியைச சாகடிதத அந்தச சணடாளக குரஙகைக கொலலாவிட்டால், எனனைப பார்ததுத தேவமகளிர் நகைக்க மாட்டாாகளா? அவர்களுககு நாணி நான வாழ வேணடுமா?

இநதிரனைச சிறையெடுதத என வீரச் சிறபபு, செருபபு தேயநதது போலத தேய்ந்து மறநது விடடதா?

காட்சி-257

முனனா நடநத நிகழ்சசி

தேவலோகம

[இநதிரனைக கடடி இழுதது வருகிறான, இநதிரஜித எனற சிறபபுப பெயா பெறற மேகநாதன]

மேகநாதன் : *இந்திரா! லஙகை மனனன ராவணனின மகன, இநத மேகநாதனிடம தோற்று, கடடுணடு இருககிறாய்! இநத வெறறி, அரககா குலததிறகு அணியாகத் திகழும, தேவா் உலகைப பிணியாக வாட்டும!*

இந்திரன் : *மேகநாதா! தேவமகளிா பாாததுக் கொணடிருகக, எனனை விலங்கைப போல் எஙகு இழுத்துச செல்கிறாய?*

மேகநாதன் : *என லஙகைககு! உனனை அங்கு சிறை வைததால் தான, என தநதையின் தலையில் உள்ள மணிமுடி ஜொலிககும!*

காட்சி-258

முனனா நடநத நிகழ்சசி

லஙகைச சிறை

[சிறையில இநதிரன அடைககபபடுகிறான இநதிரனைப பாாதது ராவணனும மேகநாதனும ஏளனமாகச சிரிககினறனா]

ராவணன் : *இந்திரா! கறபகத தருவின நிழலில, தேவ கனனியரோடு உறவாடி மகிழநத நீ, இநத இருட்சிறையில, தனிமையில தவிதது, வாடியிரு!*

மேகநாதன் : *அமிரதம உணட நீ, அரககர் தரும் உணவுககு கையேநதிக் காததிரு!*

(இபபொழுது அஙகு பிரமமதேவா தோன்ற, ராவணனும மேகநாதனும பணிவோடு அவரை வணஙகுகினறனா இநதிரனும வணஙகுகிறான)

ராவணன் : பிரமமதேவா! நீ இஙகு வரவேண்டுமா? நீ ஆணையிடடால், உன சததியலோகததிறகு நான சணடமாருதமாக வநது நிற்பேனே!

பிரம்மதேவர் : என்னைப் பூஜிக்க எனறால், உன்னை வரச சொலலியிருப்பேன

உன்னிடம யாசிகக, நானதானே உன்னிடம வர வேண்டும!

ராவணன் : சிவ சிவா! பெரிய வார்த்தைகளைப் பேசி, எனனைப பித்துக் கொள்ளச செய்யாதீர்கள்! என்னவேண்டுமோ, அதைக் கடடளையிட்டுக் கேளுங்கள்! நீ அளித்த வரத்தால, அளபபரிய ஆறறல பெறறு விளங்குபவன நான்!

பிரம்மதேவன் : உனனையும் மிஞ்சி விடடான், உன மைநதன மேகநாதன

இந்திரனை வெனறு, பிணைதது இஙகு இழுதது வநது விடடான

இந்த வெற்றி போதாதா? இந்திரனைச சிறையிட்டுச் சிறுமைப்படுதத வேண்டுமா?

பகைவனை வென்று, அவனை நாணங்கொள்ளச் செய்வதில்தான, நல்ல வீரம் புலப்படும

பகைவனைத துனபுறுத்துவது வீரமல்ல, ஈரமறற இழி செயல்!

இந்திரனை வெனற உன மைநதன், 'இநதிரஜித்' என்ற புகழ் நாமததோடு, இநதப புவனமெஙகும் பேசப்பெறடடும்!

கூனிக குறுகி நிறகும இநத இநதிரனை விடடுவிடு! இதனால, உன பெருமை, பரநது விரிநது எஙகும படரும!

ராவணன் : உன வாககு வேறு, வேதவாககு வேறா? இப்பொழுதே இநதிரனை விடுவிககிறேன இநதிராணி மகிழட்டும்! தாபததில் பெணகள் தவிததிருகக, ராவணன் உடனபடான!

இந்திரஜித் : பிரமமதேவா! என் வார்த்தையையும் சறறுக கேளுஙகள இநதிரனை வெனறதறகாகப பெருமைப படுத்தினீர்கள்! நனறி நாயகரே!

இநதிரனை விடடு விடுமாறு கடடளையிடடீாகள் ஏறறுக கொளகிறோம தஙகள ஆளுகையைப போறறி மதிக்கிறோம

பதிலுககு, அருளாளாகளிடம வரம கேட்பது தவறலலவே?

பிரம்மதேவர் : கேள் இந்திரஜித! எனன வரம வேண்டும்? நான சொனனபடி நீ கேடடுநடக்கப் போவதால், நீ சொனனபடி, நானும் நடக்கததானே வேண்டும!

இந்திரஜித் : அமிர்தம் அருநதாத குறை நீங்க, எனக்கு மரணம் இல்லா வாழவைத் தரவேணடும!

பிரம்மதேவர் : இநதிரஜித்! பிறநத உயிா இறப்பது, இப்பிரபஞ்ச நியதி! அநத விதியை மீறி, எனனால வரமளிக்க முடியுமா? வரமபிறகு உடபடடு வரத்தைக கேள

இந்திரஜித் : அபபடியானால, அபூாவமான சக்தியொனறை எனக்கு அளியுங்கள

பிரம்மதேவர் : அதறகு ஆட்சேபணையிலலை

இந்திரஜித் : நான் போர்ககளம காணும முன்பு, வேள்வித தீ வளாப்பேன்

பிரம்மதேவர் : வேள்வித் தீ வளாப்பது, அரக்கர்கள் விருமபிச் செய்யும் வினைதானே

இந்திரஜித் : அநத வேள்வி முறறுப் பெறறவுடன், அநதத் தீயிலிருநது, ஒரு தெய்வததோ, குதிரைகளோடு தோன்ற வேணடும!

அநதத தேரில ஏறி, நான போா செயதால, எனக்குத தோலவி ஏறபடக கூடாது!

பிரம்மதேவர் : இந்த வரததை நீ பெறுகினறாய்!

இந்திரஜித் : இநதிரனும விடுதலை பெறுகின்றான!

காட்சி-259

ராவணன அரசவை

இந்திரஜித் : தநதையே! இந்த 'இந்திரஜித்' என்ற பெயர் எனக்கு இருபபது, கூபபிட்டு மகிழவா? இசைபாடிக் கொணடாடிக் கூத்தடிக்கவா?

லங்கையிலே பகை நுழைந்தவுடன், எனனையலலவா அனுப்பியிருக்க வேண்டும்!

அநதப்புரததில சுகம் காண, நான பிறப்பெடுகக வில்லை! அமிர்தம உணணாத அரக்கர் குலத்தை முன்னிறுத்த, உங்கள் மைந்தனாக வந்திருப்பவன் நான்!

தம்பி அட்ச குமாரன ஒரு தளிர்! அநியாயமாக அவன சிதைந்து விட்டானே! விருது பெற்ற நான, வீணாக இருகக, அந்த அரும்பைப போய், குரஙகோடு அமருககு அனுப்பி வைததீர்களே!

அனுப்பி வைதத அரக்காகள், ஒருவரும் திரும்ப வில்லையே!

அந்தக குரங்கின் வலிமை இன்னுமா தெரியவிலலை? அது, சிவன், பிரம்மன், திருமால் - இவர்கள் சேர்ந்த வடிவமோ என்னவோ!

யாராக இருந்தாலும், பகை என்று லங்கை மண்ணை மிதித்து விட்டால், அவர்கள் பட்டுபபோக வேண்டியதுதான்!

எனக்கு விடை கொடுங்கள் மரத்திற்கு மரம் தாவும அந்தப் பிறவியைக குதிககாமல், கூத்தாடாமல,' இநத அவையிலே கட்டி வைத்து, நிறுத்தி வைககிறேன்!

ராவணன் : மைநதா! எனனிடம நீ அதைத தா, இதைத தா எனறு இதுவரை கேடடதில்லை

போருககு அனுமதி தா எனறுதான் கேடடிருக்கிறாய! இபபோதும் அதையே கேட்கிறாய்!

களம் கணடு வா! வெனறு வா! அநத விலங்கைக கையோடு கொண்டு வா!

காட்சி-260

அசோக வனம

[அனுமனும இநதிரஜிததும எதிா எதிா நிறகிறாாகள]

இந்திரஜித் : *(அனுமனை நோககி)* இநத மணணுக்கு வந்து, வெறியாடடம ஆடிய, வானரம நீதானா?

அனுமன் : தர்மத்திற்கு எதிர் ஆட்டம் போட்டுக் கொண்டிருக்கும், ராவணனின் மைந்தன் இந்திரஜித் நீதானா?

இந்திரஜித் : இந்திரன படடபாடு, உனக்குத் தெரியுமல்லவா?

அனுமன் : காற்று இப்போது, உனக்கு எதிர்த்திசையில் வீச ஆரம்பித்து விடடது!

இந்திரஜித் : மடிவதறகாகக் கடல தாண்டி வந்திருக்கிறாயா?

அனுமன் : யாரெல்லாம் மடிந்தார்கள் என்று, கடல் தாண்டிப போய்ச சொலலப போகிறேனா!

இந்திரஜித் : நீ இங்கிருநது தப்பிப் போவதா? அது முடியாத செயல்!

அனுமன் : உன்னால முடிந்த செயல, என்னிடம் உயிர்ப் பிச்சை கேட்பது!

இந்திரஜித் : சீ! குரங்கே!

அனுமன் : தூ! அரக்கனே!

இந்திரஜித் : நான் ஆயுதமெடுத்தால, உன்னால தாங்க முடியாது!

அனுமன் : ஆயுதம எடுககாமல, மலாதூவி, எனனை அர்ச்சிககவா இஙகு வந்திருக்கிறாய!

[உடனே இநதிரஜித, சீறறததோடு, தன விலலை எடுதது நாணைப் பூடடுகிறான]

காட்சி-261

தேவலோகம

இந்திரன் : எனனை இழிவுபடுததிய அநத மேகநாதனோடு, அறத்தின செலவன அனுமன போரிடத தொடஙகி விடடான வெறறி அனுமனுககே கிடைககும! வீழசசி அரககா குலததிறகு! மகிழசசியும எழுசசியும இநத இநதிரலோகம் பெறும!

ஒரு தேவர் : வெறறி கிடைககு முனபே, வெறறி விழாவைக கொண்டாட ஆரமபிதது விடுவோம்!

இந்திரன் : மழைககு முன்பு, மேகம குமுறவிலலையா? நாமும இசை முழக்கி, இனிய நடனம் ஆடி, அனுமனின வெறறியை, ஈரேழு அகிலமும உணரச செய்வோம!

[தேவாகளும, தேவமகளிரும, வாததியஙகளை இசைதது, மகிழசசியோடு ஆடுகினறனா]

காட்சி-262

அசோக வனம

[இநதிரஜித ரததம ஒழுக, மணணிலே வீழநது கிடககிறான]

அனுமன் : *(இநதிரஜிததைப பாாதது)* நீ என்னை நோககிச செலுததிய அமபுகளை, உன்னை நோககிச் செலுமபடி செய்தேன்

உன தடநதேரில பூடடப்படட பேயோடு சாரதியைத தரைபடப புடைததேன

உன தேரிலே குதிதது, உன விலலைப பறித்து முறிததேன்

உன் முடிததலையிலே, மரததைப பிடுஙகி அடித்தேன்.

அடிபடட புணணின் புலால நாறறதோடு, குருதி வழிய, இநத மண் மாதா குலுஙகி நகைகக, விழுந்து கிடககிறாய!

இந்திரஜித் : அறப வானரமே! உன்னை அடக்கப பிரம்மனின் பெரும படைககலததைத் தொடுப்பேன!

அநத அஸதிரததிற்குச சாயாதவாகளை, எநதச சமரும் கணடதிலலை!

காட்சி-263

தேவலோகம

ஒரு தேவர் : (கலவரத்தோடு) மேகநாதன், பிரம்மாஸதிரத்தை அனுமன் மேல் தொடுக்கப் போகிறான!

பூவும் தீபமும புகையும காட்டி, அர்ச்சனை செய்து, நான்முகன படைககலத்தைத தன் தடக்கையில் ஏந்தி விடடான்!

இன்னொரு தேவர் : இநத மண நடுஙக, மாதிரம எலலாம நடுங்க, மதி தோய் விண நடுங்க, மேருவும நடுங்க, மாருதி தோளுக்குக் குறிவைத்து, மாபாவி செலுத்தி விடடான!

மற்றொரு தேவர் : என்ன கொடுமை இது! தழல் உமிழ்ந்து சென்ற அநத அஸதிரம, அனுமனின தடந்தோளைக் கட்டி அவனைக கீழே சாயத்து விட்டது!

வேறொரு தேவர் : ஊழிக் காலத்தில், மாமதியோடு கோள்கள் உதிர்ந்து விழுவது போல, அறக்கடவுள் கண்ணீர் சிந்த ஐயோ, அனுமன் கட்டுண்டு, மண்ணிலே கிடக்கிறான்!

ஒரு தேவர் : தாமம் காகக வநதவனைத தன் காமம் ஆற்ற வநதவனை அநதப பிரமமாஸ்திரம், நாகாஸ்திரம, விஷம் படட விலங்கைப போல வீழததி விட்டது!

இன்னொரு தேவர் : *தேவாகள உயயும வழி அடைபட்டு விட்டதா? ஊழிககாலம நெருங்கி விட்டதா?*

காட்சி -264

அசோகவனம

[பாமபால கட்டுண்டு மணணிலே கிடககிறான அனுமன அரக்காகள அனுமனைச சுறறி நினறு ஆரவாரிககினறனா அனுமன உடமபைச சுறறியிருககும பாமபு சீறறம கொளள அதைச சீணடி விடுகினறனா]

ஓர் அரக்கன் : *ஏ குரஙகே!*

இன்னொரு அரக்கன் : *வால உள்ள குரங்கே! வகையாக மாட்டிக கொணடாயா?*

வேறொரு அரக்கன் : *லஙகையிலே ஈசனே நுழைய அஞசுவான்! குறைமதியால் நீ இஙகு வநது குதிததுவிட்டாய்? உன வாழவின இறுதியைக குறிதது விட்டாய்!*

மற்றொரு அரக்கன் : *இநத விலஙகை, அமபு செலுத்திக் கொலவோம!*

பிறிதொரு அரக்கன் : *வாளால வகிாவோம!*

வேறொரு அரக்கன் : *ஈட்டி எறிநது, இதறகு இறப்பை அளிப போம்!*

மற்றொரு அரக்கன் : *கோடாலியால இதன் குறு உடம்பைப பிளபபோம்!*

வேறொரு அரக்கன் : *இவன் குடலினை உருவி, நம உடமபில மாலையாகப் போட்டுக் கூத்தாடுவோம!*

மற்றொரு அரக்கன் : *இவன உயிரோடு இருநதால, நம் உயிா நிலைக்காது! இவனை மண்ணிலே தேய்த்தால்தான், நம் மகளிா மங்கலமாக இருகக முடியும!*

ஓர் அரக்கன் : *இவனைக கடலில மூழகடிபபோம!*

வேறொரு அரக்கன் : இலலையெனறால, எரியும நெருபபுககு இரையாக்குவோம்!

இந்திரஜித் : (அஙகு வநதபடி) பொறுஙகள! இவனைக கொனறு விடாதீகள இவனை அனுபபியவன் யாா எனபதை நாம அறிதல வேணடும

அரசவைககு இவனை இழுததுச செலவோம மன்னரின கடடளை பெறறு இவன் மரணமடையடடும! இஙகு இறந்துபடட அரககாகளின ஆவி சாநதி பெற, இவன் சடலததை, அநத ஆவிகள் காண வேணடும!

மன்னா கையால, இவன சாவைச சநதிக்கட்டும! அதனால்தான சமரிலே, இவனைக கொலலாமல தவிர்த்தேன!

காட்சி-265

தேவலோகம

இந்திரன் : தேவாகளே! அஞ்சாதீர்கள பிரம்மாஸ்திரம, அனுமனை ஒனறும் செய்யாது பிரம்மன கொடுத்த வரம் அது

ஒரு தேவர் : பின ஏன அனுமன இபபடிக் கட்டுண்டு களத்தில் கிடககிறான்?

இந்திரன் : ஒரு முகூாத்த நேரம மாத்திரம், அதற்குக கட்டுண்டு இருப்பது பிரம்மனுக்குச செலுததும் அஞ்சலி! - அவவளவு தான்

மற்றொரு தேவர் : தேவந்திரா! நேரம் கடந்தும், அனுமன் கட்டுணட நிலைமைதானே நீடிக்கிறது!

இந்திரன் : அனுமன இபபொழுது கடடுணடதுபோல நடிக் கின்றான் ராவணனைக காண எண்ணுகிறான் தூது உரை யாகச சில சொல்லி, ராவணன மனதில் உள்ளதைத துருவி எடுதது, ராமனிடம் சொலல, மண்ணிற் கிடந்து, தனனை அரசவைக்கு இழுததுச செலல வழிகாடடுகினறான்

காட்சி-266

அசோக வனம

சீதை இருக்கும் இடம்

சீதை : (மனப் பதைப்பதைப்போடு, திரிசடையிடம்) என்ன! அனுமன் கட்டுண்டானா?

திரிசடை : (வாட்டத்தோடு) ஆம் தாயே! அனுமனை அரசவைக்கு இழுத்துச் செல்கிறார்கள்

சீதை : அனுமன் அரக்கர்களைக் கொன்றான் என்று நீ கூறிய போது, அதர்மத்திற்கு அழிவு வந்து விட்டது என்று மகிழ்ந்தேன்

அந்த நம்பிக்கைக்கு இப்போழுது நாசம் வந்து விட்டதே!

விஸ்வரூபம் எடுத்தவன், ஒரு கள்ள அரக்கனின் வில்லுக்கு வீழ வேண்டுமா? தர்மத்தின் கதி இதுதானா?

கடல் கடந்து இங்கு புகுந்தவன், கடல் கடந்து நான் மீண்டு செல்ல உதவுவான் என்றெண்ணி இருந்தேன்! என்னைத் துன்பக் கடலில் தள்ளிவிட்டு, அரக்கர் கைகளிலே சிக்கிவிட்டானே!

என் காதலர் கணையாழி காட்டி, என் ஆருயிர் பிரியாமல் காப்பாற்றினான்!

அவனை, ஊழி பெயரினும் நீ பெறுவாய் வாழ்வு என்று வாழ்த்தினேன்!

என் வார்த்தைக்குப் பழி வந்து விட்டதா? தீயைப் போன்ற என் கற்பு நிலையால், அந்த அறத்தின் தூதுவனுக்கு, ஒரு தீமை நேராது என்று எண்ணியிருந்தேன்!

அனுமன் வழிகாட்ட, என் மன்னவன் இங்கு வந்து, அரக்கனை மாய்த்து, எனைக் கொண்டு போவார் என்று நம்பியிருந்தேன்!

இவை எல்லாமே வெறும் கனவாகப் போயிறறே!

பாவி வேடன கையிலே சிககிய அனனபபறவைபோல,
நான் அல்லறபடடு மாய்வதுதான, எனக்கு எழுதபபட்ட
விதியா? தர்மததிறகு இறுதியிலே இழப்புததானா?

வேதம இதையா சொல்கிறது? எனககு விளங்க
வில்லையே!

காட்சி-267

ராவணன அரசவை

[ராவணன அரசவைககு அனுமன கொணடு வரபபடுகிறான
பிரமமாஸதிரததால கடடுணடவன போல் ராவணன
முனபு அனுமன நினறு கொணடிருககிறான]

இந்திரஜித் : தநதையே! புள ஊர்ந்த திருமாலின சககரமும்,
புரந்தரனின வஜராயுதமும், முக்கண் சிவனின் சூலமும்,
தாக்கிய தழுமபோடு, மென் குழலார் நகக் குறியும், தங்கள்
மேனியிலே தெரிய வீற்றிருக்கின்றீர்கள்!

இநத வீரத்திரு முனபு, இந்த விலஙகை இழுத்து
வந்திருக்கிறேன

அனுமன் : (தனககுள இவவாறு சிநதிக்கிறான்)

முனபு உறஙகுகிறான் என்று கருதி, இந்த உன
மத்தனைக் கொலலாது விடடேன!

இப்பொழுது பழிகாரனை மீண்டும கண் எதிரே பார்தது
விடடேன்!

நஞசு போனற இவனைக் கொனறொழிக்கும்
முயறசியில் நான மாண்டாலும், புகழே எனககு மண்டும்!

கூடாது! இப்பொழுது நான் போரைத தொடஙகினால்,
என அனனைக்கு ஆபதது வந்துவிடும! ஆதலால, தூதுவனாக
வந்த நான், மனதில் தோன்றியதை எல்லாம செய்யககூடாது!

மேலும், இவனை எனனால் வெலல இயலாது!
எனனையும் இவனால் வெல்ல முடியாது! என ராமன்
வெல்வார் இவனை! இநத அரக்கன் தலை சிதற, என
அணணல இடட சூளுரை நிறைவேற வேண்டும்!

ராவணன் : ஏ குரங்கே! நான பேசுவது காதில விழவில்லையா? எனன சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறாய? நீ யார? யார சொல்லி இங்கு வந்தாய்?

என அரககர கூட்டத்தைக் கொனற உன்னை, எளிய வனாக நான நினைககவில்லை!

நீ அந்த சக்ரதாரியா? சந்திக்கு வர அஞ்சும இந்திரனா? சாம்பலைப் பூசிக கொள்ளும சிவனா? சதுர்முகப பிரம்மனா? அதிராது இந்தப் பூமியைத் தாங்கும் ஆதி சேஷனா? நாமத்தையும உருவத்தையும் மறைத்து, வானரமாக வந்து நிற்கும் நீ யார்? ஏன் இங்கு வநதாய?

சொல்லடா வால் முளைத்தவனே! நீ உயிர கவர் காலனா? குனறில இருக்கும குமரனா? அந்தணர் வேள்வியில் ஆகிய பூதமா? இந்த லங்கையை அழிக்க வந்த தெய்வமா?

அனுமன் : லங்கை மன்னா! நீங்கள் அடுக்கிச் சொன்ன அத்தனை பேரின உருவமல்ல நான அழகிய செங்கண் விலலி ஒருவரின தூதன நான்!

ராவணன் : யார் அந்த விலலேந்தியவன?

அனுமன் : முனபு வாரணமாகிய கஜேந்திரனைக் காக்க வந்தவன், இப்பொழுது அமரரைக் காகக, ராமனாக அவதரித்து வந்திருககிறார

அந்த அயோத்தி ராமனே என தலைவன! அவர் அடிமை நான!

என் நாமமும் அனுமன என்பது கிஷ்கிந்தை ஆளும் சுக்ரீவ மன்னனின் அமைச்சன் நான்

ராவணன் : (இகழச்சியாக) ஓஹோ! மனைவியைப் பறி கொடுத்தவன மண்டியிட்டு என்னிடம் யாசிக்கின்றானா?

அதற்காகக் காணம் போடக் குரங்கு உனனை அனுப்பி யிருக்கிறானா? நாட்டை இழந்தான! மனையாளை இழந்தான! இழப்பதற்கென்றே பிறப்பெடுத்த மானிடன் அந்த ராமன்!

அனுமன் : சுடும் வார்த்தைகளைப் பேச வேண்டாம்! உங்கள் வாழ்வு கெடாதபடி பாரத்துக் கொள்ளுங்கள். தீயினும

தூயவளைத துயா செயதால, உஙகள நகரமே தீபபட்டு அழிநதுபோகும!

நீஙகள செயத மாதவததால பெறற புணணியததை, அநத மாதரசி மேல வைத்த காமநோயால போககுகின்றீர்!

பிறா மனை நயபபது ஆண்மையா? அதை உலகு ஒபபுக கொளளுமா?

நரமபு இழைததுச சாமவேதம பாடிய நீஙகள, அறம் தவறினாலும், அறம தவறாது உஙகளைக கொலலும்!

மறை பிழையாதவன விடும சரம், உஙகள உயிர் குடித்து விடும! உஙகள குலததை அழித்து விடும!

ஆதலால என அணணலிடம அனனையை ஒபபடைத்து, உஙகள ஆருயிரையும, அழகிய லங்கையையும காத்துக் கொளளுஙகள!

ராவணன் : அஞசுவது, இநத அரககன அறியாத ஒனறு!

கொணடு வநத சீதையைத திருபபிக கொடுககும எணணமிலலை

அநதத தோகையைக் கண்ட பினபு, ஏனைய மாதர் எலலாம மைநதராக ஆடவராக, எனககுத தோனறுகிறார்கள்!

ஆமாம தூதனாய வநத நீ, தொகை தொகையாய் அரககாகளைக கொனறது ஏன?

அந்தக் குற்றச்சாட்டிற்கு உன் பதில் எனன?

அனுமன் : எனனைக கொலல வநதவர்களைக் கொன்றேன! அது தறகாபபே தவிர, அறம் தவறிய செயல் அலல

ராவணன் : ஏன அசோகவனத்தை அழிக்கினற காரியத்தில் ஈடுபட்டாய்?

அனுமன் : இபபடி ஆரபபரித்தாலதான் இந்த அரசவைக்கு இழுத்து வருவார்கள் எனறு திட்டமிட்டு, அப்படிக கொட்ட மடிததேன!

தங்களுககுப புததி சொல்லித் தங்கள் அழிவைத் தடுதத நிறுத்த, ஓா உபாயமாக அதைக கொண்டேன்!

ராவணன் : *(சினத்தோடு) எனக்குப் புத்தி சொல்கிறாயா? ஈனபுத்தி கொண்ட அற்பக் குரங்கே! இந்த அரசவையிலே என்ன பேச்சு பேசிவிட்டாய்!*

இந்தக் குரங்கை உடனே கொல்லுங்கள்!

[உடனே ஈட்டி தாங்கிய அரக்கர்கள், அனுமனை நெருங்குகின்றனர்]

விபீஷணன் : *(எழுந்து நின்றபடி) நில்லுங்கள்! அண்ணா! மாதரைக் கொலை செய்தவர்கள், நம் மரபில் இருந்திருக்கிறார்கள்!*

தூதரைக் கொன்றவர்கள் எவரும் இல்லை! அந்தப் பழி, என் அண்ணனைச் சேர வேண்டாம்!

மறைகள் கற்றவா, இந்தப் பிழையைச் செய்யலாமா?

மாதவம் செய்தவர்க்கு, இது ஏற்கும் செயலா?

ஏவி விட்ட புலியை விடுத்து எலியைப் பிடித்து அழிப்பதுபோல, தூதுவனைப் பிடித்துக் கொல்வது இழிவான செயலாகும்! பிரம்மன் மரபிலே வந்தவருக்கு இது பெருமை தருமா?

நம் இளையவள் சூர்ப்பணகையை, ராமலட்சுமணா, இரு செவி மூக்கோடு அரிந்து அனுப்பினார்களே தவிர, கொன்று பகையைக் காட்டவில்லை!

இவனை அனுப்பியவர்களை அமருக்கு அழைக்க, இந்தத் தூதுவனை, அவர்களிடம் அனுப்பி வைக்க வேண்டும்

அது வீரம்! அரக்கர் பெருமை பேசும் தீரம்! அதை விடுத்து, செய்தி சொன்னவனின் சிரம் அறுத்துத் தள்ளுதல் சிறுமை!

உங்கள் எண்ணத்தை அவர்களிடம் உரைக்க, இவனை விடுவிக்க வேண்டாமா?

இந்த அரசியல் நெறி, உங்கள் சிந்தைக்கு அப்பாற்பட்டதா?

ராவணன் : *நல்லது உரைத்தாய் தம்பி! இவன் குற்றமே செய்தவன் ஆனாலும், என் கொழுந்து அட்சகுமாரனைக் கொன்றவனே*

ஆனாலும், தூதுவனாக இருப்பதால இவனைக கொல்வது பழுதே!

என் தங்கையை அவமானப்படுத்தி அனுப்பியது போல், இவனையும அவமானபபடுத்தி அனுபப வேண்டும்!

மூககு அரிந்த மூடாகளுக்கு, ராவணன் நெஞ்சில மூணட சினததை உணர்த்த வேண்டும்!

இநத வானரத்தின் வாலில் தீ வைத்து, வளநகர் லங்கையின் வீதிகளிலே நடக்க வைத்து, கடற்கரையிலே கொணடுபோய் விட்டு விடுங்கள

இவன் போய் செய்தி சொல்லி, அந்த ஏலாத மனிதர்கள், இங்கு வந்து மடியட்டும்!

அனுமன் : அழியப போகும மன்னா! உங்கள் ஆணையை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்

ஆனால், தூது வனுக்கு ஆசனமிட டு, அதில் என்னை அமர வைத்துப் பின்னர் உங்கள் ஆணையை நிறைவேற்றி அனுப்பி வைக்கலாம்

ராவணன் : ஒரு குரங்குக்கு இந்த அவையிலே ஆசனமா? இந்திரனே இங்கு சிறையில்தான் இருநதான்! தெரியுமா உனக்கு!

அனுமன் : பழம பெருமை பேசிப பேசி, இருக்கப் போகும் சொற்பப பொழுதை இன்பமாக்கிக் கொள்ளுங்கள்

நீங்கள் அளிக்காத ஆசனத்தை, நானே அமைத்துக் கொள்கிறேன் ராமதூதன், ராவணனுக்கு எதிரிலே அமாநதிருந்தான் என்பது சரித்திரததிலே ஏறவேண்டும்!

(அனுமன உடலை உலுக்கப் பிரம்மாஸ்திரம் விடுபடுகிறது)

அனுமன் : பிரம்மாஸ்திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டது போல் நடித்தேன். வரஙகள், அரக்கர் குலத்திற்கு மாத்திரம் உரியவை அல்ல! இந்த அனுமானுக்கும் சில சக்திகள் உண்டு! போரிலே நீங்கள் புரிந்து கொள்வீர்கள்!

(அனுமன் இப்பொழுது தன நீண்ட வாலை வளரச் செயது, அதை ஆசனமாக்கி, ராவணனுக்கு எதிரில் அமர்ந்து கொள்கிறான்)

ராவணன் : *(கோபத்தோடு) இந்தக் குரங்கைக் கயிற்றால் பிணைத்து இங்கிருந்து இழுத்துச் செல்லுங்கள்!*

வாலிலே தீ மூட்டி, இதன் அங்கத்தைச் சிதையுங்கள்!

[அரக்க வீரர்கள், அனுமன் மேல் கயிறுகளை வீசுகின்றனர்]

அனுமன் : *அரக்க வீரர்களே! உங்களோடு இப்பொழுது நான் ஒத்துழைக்கிறேன் மன்னன் ஆணையைப் பதறாமல் நிறை வேற்றுங்கள் என் வாலில் தீ மூட்டி, மன்னன் குளிர்காய முடியாது! அவர் குலை நடுங்கிப் பதறும்படிச் செய்கிறேன்!*

[அனுமனைக் கயிற்றால் பிணைத்து இழுத்துச் செல்கின்றனர்]

காட்சி-268

தனியிடம்

விபீஷணன் : *(மகள் திரிசடையிடம்) திரிசடை! சாதுர்யமாக அண்ணனிடம் பேசி, அனுமனை உயிரோடு அனுப்பி விட்டேன்*

அனுமனைக் காத்த என்னால், அறத்தைக் காக்க முடியவில்லை அந்தக் கற்பரசியை விடுவிக்க என்னால் இயலவில்லை

போரில் நம் குலம் நாசமாக வேண்டுமென்று, விதி இருக்கும்பொழுது, மன்னனின் மதி அப்படித்தானே போகும்!

திரிசடை : *அப்பா! என் கனவிலே, நான் ஒரு காட்சியைக் கண்டேன் செவ்வொளி விளக்கு ஒன்று ஏந்தி, செய்யவளான லட்சுமி, மன்னன் மனை விட்டு நீங்கி, உங்கள் அரண்மனைக்குள் புகுந்துவிடக் கண்டேன்!*

இது உணர்த்துவது எதையப்பா?

விபீஷணன் : *அதைக் காலம் சொல்லட்டும் நீ இந்தக் கனவைப் பிறரிடம் சொல்ல வேண்டாம்*

தாமததின பககம நிறகும எனனை, மகுடம புனைய மாறி நிறகினறான என்று ஊா பேச, நாம் இடம் தர வேணடாம

மணணுககு மனனன தேவை! மனனனுககுத தர்மம தேவை! தாமததைத் தவறவிடும மனனன், மணணையும் தவறவிட்டு விடுவான்! இதுதான் ராஜநீதி! இநத நியதிககுளதான அரச குலத்தாா இருககிறாாகள்

காட்சி-269

லஙகை நகரின வெடட வெளி

[அனுமனைக கயிறுகளால கடடி வெடடவெளிககு இழுதது வருகினறனா அரகக வீரர்கள நடககபபோவதைப பாாகக அரககாகள அஙகு திரணடு விடுகின்றனா

அனுமனோ ஒரு யோகியைப போல அஙகு அமைதியாகக கடடுணட கோலததில நினறு கொணடிருககிறான]

ஓர் அரக்கன் : *அநதக குரங்கின் வாலிலே துணியைச சுற்றுங்கள்! எணணெயப் பாததிரத்தில் அதை நனைதது எடுஙகள்! அநத வாலின நுனியிலே தீயைக் கொளுத்தி அணடம அதிர ஆர்ப்பரியுஙகள்!*

[அவவாறு செய்து அனுமன வாலிலே தீயைக் கொளுததி அரககாகள ஆர்ப்பரிக்கின்றனர்

வாலில பறறிய தீயின வெமமை, அனுமனை வாடடுகிறது அவன முகம வாடுகிறது]

அனுமன் : (தனககுள) இந்தத தீயின் சூடே, எனனை வருததுகிறதே! என் அன்னை படும துயர், தீயினும் சுடுமே!

காட்சி-270

அசோக வனம

[சில அரககிகள ஆாப்பரிபபோடு சீதை இருககுமிடததிறகு ஓடி வருகினறனா]

ஓர் அரக்கி : ஏ மானிடப் பெண்ணே! உனனைச சந்திதது விடடுப போன குரங்கின் வாலிலே தீ வைதது விட்டார்கள்!

இநத ஊரார் பார்த்துக களிக்க, அதை நகரெங்கும் அநதக கோலததோடேயே இழுததுச செலகிறாாகள் அரககாகள்!

இன்னொரு அரக்கி : வயிற்றிலே பசித தீ இருநதாலே, எதிரில இருபபவனைச சாபபிடலாமா என்று தோனறுகிறது வாலிலே தீயை வைத்துக கொண்டு அநத வானரம என்ன பாடுபடப போகிறதோ?

வாஙகடி அநதக் கேளிககையைப் போயப பாாககலாம்!

நாம பார்க்கும் நாட்டியமெலலாம், பகைவன நடுஙகித துடிக்கும நர்த்தனம தானே!

(கூச்சலிடடுக கொண்டு அரக்கிகள அங்கிருநது ஓடுகினறனர்)

சீதை : (வாடடததோடு தனககுள பேசிக் கொள்கிறாள்)

அக்கினி தேவனே! தாயே அனைய கருணையுடைய வாயுதேவனின் துணைவனே! நாய போன்ற அரக்கா, அனுமனைத் தீயிட்டு நலியச் செய்ய, நீ அனுமதிக்கலாமா? தெய்வஙகளுககுப் படைப்பதை தீயே! நீ பெருமையோடு ஏந்திச் செல்கிறாய!

தீயவர் தூயவரை வருத்த, நீ உதவும் பொருள் ஆகலாமா?

தூயவளான நான், உனனைத் தொழுகிறேன்! என கற்பின் திறம் காட்டி அழுகின்றேன்!

அனுமனை எரிக்கும தீ குளிரட்டும்! அவன் அங்கத்தில் சந்தனம்போல, அது வெம்மையின்றி விளங்கட்டும்!

காட்சி-271

வானவெளி

[வானவெளியில அககினி தேவன தோனறுகிறான]

அக்கினி தேவன் : *கற்பின் செலவியின கட்டளையை ஏறகிறேன்! எங்கும எரியும நெருப்பெலாம், சிறிது நேரம் குளிரட்டும! அறததின வடிவம உரைதத மொழிப்படி, நான் ஆணையிட்டிருககிறேன!*

காட்சி-272

சததியலோகம

[யாக குணடததில போடும பொருடகள எரியாமல அபபடியே இருககினறன

இதைப பாாததுப பிரமமன திகைககிறான]

பிரம்மன் : என்ன இது! யாக குண்டத்தில் நெருப்பு எரிகிறது! ஆனால, எந்தப் பொருளையும் பற்றிக் கருககவில்லை! நெருங்கிப் போனால் குளிர்கிறது! அககினி தேவன் இபபடி ஆணையிட்டிருபபான்!

காட்சி-273

சூரிய மணடலம்

[சூரியனைச கறறிச சில பறவைகள சிறகடிததுப பறககினறன]

சூரியன் : *நான் குளிர்ந்தவுடன், பறவைகள் என் அருகில் வந்து பறக்க ஆரம்பித்து விட்டன! இந்த நிலைமை நீடித்தால் என தலையிலேயே கூடு கட்டி விடும்!*

காட்சி-274

நரகம்

[நரகத்தில இருபபோா அங்கு எரிநது கொணடிருககும நெருபபிறகுள மகிழசசியோடு குதித்துக் கூததாடுகினறனா]

ஒருவர் : நெருபபு இபபோது அருவியாக ஆனநதமளிககிறது!

மற்றொருவர் : இனி இது நரகமல்ல, சொாககம! நெருபபே நம்மைச சுடாதபோது, இமயப பொருப்பிலே உள்ள சிவனோ, அலை கடலில் தத்தளிககும திருமாலோ, அவன பெறற பிரமமனோ, நம்மை என்ன செய்து விட முடியுமா? காலனே! வா! எங்கள் கால்படடு நீ உருளப போகிறாய்!

காட்சி-275

லஙகை நகா வீதி

[அரககாகள லஙகை நகா வீதியிலே அனுமனை ஆாபபரிப போடு இழுத்துச செலகினறனா

இதை வேடிக்கை பாாககினற அரககாகள குதிததுக கூததாடுகினறனா

அனுமனோ முகமலாசசியோடு நடநது கொணடிருககிறான]

அனுமன் : *(தனககுள்)* என வாலில் பறறிய நெருப்பு, இப்பொழுது சுடவில்லையே! குளிர்நதிருககிறதே! ஜனகன் பாவை அருளினால், இது விளைந்திருக்கும்! கறபுடைக காரிகையர் வாககுககு, வேதததை மிஞசிய செல்வாக்கு உண்டு!

இந்த அரககர்களுக்கு ஆறறல் இருக்கும அளவு, அறிவு இல்லை! ஊரையெல்லாம் பகைவனான நான பாாககும்படி இழுத்துச் செல்கிறார்கள்

இரவில்தான் முனபு பாாத்தேன் இபபொழுது பகலில ஊர் முழுக்கப் பார்த்து விடுகிறேன! பகைவனின இடம

அனைததும தெரிநது கொளவது, புகையும போருககு உதவியாக இருககும!

காட்சி-276

கயிலை மலை

உமையம்மை : (சிவனிடம) என்ன இது! உஙகள அமசம், பகைவன மண்ணிலே, இபபடிக கட்டுண்டு நடநது கொண்டிருககிறது!

சிவன் : ஊரைப் பாரககிறான அனுமன!

உமையம்மை : பாரதது முடித்தாகி விடடதே! இன்னும எதற்குப் பிணைப்புண்டு, தெயவாமசததிறகுப பெரும களஙகமாக இழுபடடுச் செலல வேண்டும்!

[இதறகுப பதிலாக சிவன புனனகையே புரிகிறார்]

உமையம்மை : நீஙகள உககிர தாணடவம் ஆடினால, அனுமன் வீறு கொண்டு எழுவான!

சிவன் : உன ஆசைககாக நான ஆடுவது, ஆனநதத தாணடவம

உமையம்மை : அனுமனைப் பிறப்பிதது விடடு, இபபடிப பொறுபபிலலாமல நடநது கொளகிறீர்களே!

அனுமனுககு ஏற்படும தலைக்குனிவு, உஙகளுககு ஏறபடும் அவமதிபபு! எனக்கு ஏறபடும துயரம்!

சில சமயங்களில நீங்கள் செயலற்று இருக்கிறீர்கள்! அது யோகநிலை என்று பகதர்கள் கூறித் திரிகிறார்கள்!

[உமையாள், சிவன பார்த்திருக்க உககிர தாணடவம் ஆடுகிறாள் இதைப பார்க்கின்ற சிவனும், மெலல மெல்ல உக்கிர நிலை அடைந்து தாண்டவம் ஆடுகிறா உமையாள் மகிழ்கிறாள்]

காட்சி-277

லங்கை நகர வீதி

[அனுமன வீதியிலே இழுபட்டுச் சென்று கொண்டிருக்கிறான]

அனுமன் : (தனக்குள சினக்குறி தோன்றப் பேசுகிறான்) பார்த்தது போதும்! இந்த லங்கையைப் பஸ்பம் ஆக்குகிறேன!

என வாலில இருக்கும தீயும, இப்பொழுது வெம்மை பெற்று விட்டது! எரிக்கும் தன்மை பெற்று விட்டது! சுட்டுப் பொசுக்கும் வலிமை பெற்று விட்டது!

(அனுமன விஸ்வரூபம் எடுக்க, கட்டுக்கள தெறித்து விழுகின்றன சுற்றியிருக்கும அரக்கர்களைப் பிடித்து வீசி எறிகிறான தன வாலில எரிந்து கொண்டிருக்கும நெருப்பால், அங்குள்ள மாளிகைதோறும் தீ வைக்கிறான் மாளிகைகள் பற்றி எரிய, உள்ளிருந்த அரக்க மகளிர அலறியடித்துக் கொண்டு ஓடி வருகின்றனர் அரக்கர்களும வீதியோடு, வீதியிலே, அங்கும் இங்கும் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றனர்)

அனுமன் : ராவணன தலையில் தீ வைப்பது போல, அவன மாளிகையிலும் தீ வைக்கிறேன! தீயவனுக்குத் தீ, புத்தி சொல்லட்டும்! (ராவணன மாளிகையிலும் தீ வைக்கிறான அனுமன்)

காட்சி-278

ராவணன மாளிகை

[தன் மாளிகை பற்றி எரிவது கண்டு ராவணன திடுக்கிடுகிறான

சில அரக்கிகளின தலையில தீப்பற்றி எரிய, ராவணனிடம அலறியபடி ஓடி வருகின்றனர்]

ஓர் அரக்க வீரன் : லங்கை நகரமே எரிந்து கொண்டிருக்கிறது மன்னா!

ராவணன் : ஊழிக்காலம் வந்து விட்டதா?

அரக்க வீரன் : *இல்லை மன்னா! அந்தக் குரங்கு செய்த சேஷ்டை இது!*

விஸ்வரூபம் எடுத்து, தன் வாலில் பற்றிய தீயால், வளநகர் மாளிகையெல்லாம் எரிந்து விட்டது! தங்கள் அரண்மனையிலும் அக்கினியை விதைத்து விட்டது! அதை வானரம் என்று ஏளனமாக எண்ண முடியாது! யமன் உருமாறி வந்து நம்மைக் குலத்தோடு அழிக்க, வாலோடு வந்திருக்கிறான் மன்னா!

ராவணன் : *ஒப்பாரி வைக்காதீர்கள்! அந்தக் குரங்கைத் தப்பாமல் பிடித்து வாருங்கள் வீதியில் நின்று கூக்குரல் இடாமல், குளிர்நீரைப் பெய்து, தீயை அணையுங்கள்!*

லங்கை எரிவதைக் கண்டு தேவர்கள் சிரிப்பார்களே! தேவமகளிரின் ஏளனச் சிரிப்பு, என் தலையில் இடி என இறங்குமே!

என கண் எதிரே, லங்கை எரிவதா?

என் தலையிலுள்ள மணிமுடி, விதூஷகன் அணிந் திருக்கும் வேடிக்கைப் பொருளா?

என் நகரை எரிக்க, அக்கினி தேவனுக்கு எப்படித் துணிவு வந்தது?

தேவர்களைத் தலை எடுக்க விடாமல், தேய்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்! இல்லையென்றால் அவர்கள் தினவெடுத்து எதிர்க்கக் கிளம்பிவிடுவார்கள்!

முதலில் அந்தக் குரங்கைப் பற்றிக் கொண்டு வாருங்கள்! என் நெஞ்சும் எரிகிறது இப்பொழுது, என் லங்கையைப் போல!

காட்சி-279

எரிந்து கொண்டிருக்கும் லங்கை வீதி

[தன்னைப் பிடிக்க வந்திருக்கும் அரக்க வீரர்களை நெருப்பு பற்றிய வாலால் சுழற்றி அடிக்கிறான் அனுமன். அவர்கள் உடலில் தீப்பற்றிக் கொள்ள உருண்டு எழுந்து அங்கிருந்து ஓடுகின்றனர்]

காட்சி-280

மகா சமுத்திரம்

[தன வாலில பறறிய நெருபபோடு சமுததிரததில முழகி எழுகிறான அனுமன நெருபபு அணைநது விடக கரை யேறுகிறான]

அனுமன் : *(தனக்குள்)* அரக்கர் இட்ட நெருபபு அணைநது விட்டது! நான் இட்ட நெருப்பு இன்னும் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது!

அந்தத் திரிகூட மலையின் உச்சியில இருந்து, இந்த லங்கா தகனத்தைக் கண் குளிரப பார்த்துக் களிக்கிறேன!

காட்சி-281

திரிகூட மலை உச்சி

[மலை உசசியில இருநது லஙகை எரிவதைப பாரததுக கொணடிருககிறான அனுமன]

அனுமன் : *(தனக்குள்)* லங்கை எங்கும் எரிகிறது ராவணன் மாளிகையும் வெடித்துச் சிதறுகிறது அப்படியானால அசோகவனமும் எரிந்திருக்குமே! என அன்னைக்கு ஆபத்து வந்திருக்குமோ? தெய்வம் அங்கிருக்க, லங்கை தேசததிற்கே எரியூட்டி விட்டேனே!

குரங்குப் புத்தியால், கும்பிட வேண்டிய குலமகளுக்குக் கொடும் துன்பம் இழைத்து விட்டேனே!

அரக்கருககு இட்ட தீ, அன்னையைப் பற்றும என்ற அறிவு இல்லாமல் போய் விட்டேனே!

அந்த மாதரசி மாண்டு விட்டால், என் ராமனும் மாள்வாரே!

அவர் இளவல்களும் இன்னுயிரை நீப்பார்களே!

இப்படி ரகுவம்சம் பூண்டறறுப் போக, நான வானர வம்சத்திலே பிறந்திருககிறேனா?

வாயு புததிரனாகப பிறநதது, இநத வசையைப பெறுவதறகா?

சிவா அமசமாக உதிததது, இநத அவப்பெயரோடு அலைநது திரியவா?

செத்துத தொலைக்கலாம எனறால், சிரஞசீவி எனற வரததைக கொடுதது, எனனை வதைபட வைக்கிறாகளே!

அரககா மேலுள்ள கோபததால, அதாமததோடு தாமததையும சேர்தது எரிதது விடடேனே!

மயிலிறகு போனற மாதாவை, பெரும் நெருப்பு சூழநது சுடடுப பொசுககியிருக்குமே!

அறிவிலி நான! அற்பன நான! நானும ஓர் அரககனதான! வாலமுளைதத அரக்கன்!

[இவவாறு கூறி மரத்தின மீது தலையை மோதிக் கொணடு குலுஙகிக் குலுஙகி அழுகிறான அனுமன்

(இபபொழுது வாயுதேவன அனுமன் முன் தோன்றுகிறான]

வாயுதேவன் : அனுமானா! உன அபபன, இந்த வாயுதேவன வார்ததையைக கேடடு, வாடடததைப் போக்கு!

கறபின நெருபபை, நீ மூட்டிய நெருபபு தீணடுமோ? இபபடி எணணியதே, அனனையை அவமதித்தது ஆகாதா?

அனுமன் : (ஆர்வதோடு) அந்தப பெண்ணின் பெருந்தெய்வம, நலமாக இருககினறார்கள அலலவா?

வாயுதேவன் : அநத மாதரசி, உனக்கு வந்த ஆபத்தை எணணி, மனம கலஙகிக கொண்டு இருக்கிறாள் அந்தத் தெய்வ நஙகையைக் கணடுபேசி, உன தெயவத் திருமகன் ராமனைக் கணடு பேச, இஙகிருந்து புறபபட்டுப் போ!

புல்லர்கள அழிவு, நீ புகலும் மொழியில் தான இருககிறது!

காட்சி-282

அசோக வனம

[அனுமன ஓடிவநது சீதையின முன விழுநது வணஙகுகிறான]

சீதை : *எழுந்திரு அனுமான! நெருபபால உனககு ஒன்றும ஆபதது இலலையே!*

அனுமன் : *(எழுநதபடி) தங்கள அருளால, அனலும் எனனைச சுடாமல் குளிர்ந்ததமமா!*

கோபத்தில் லங்கையைக கொளுததினேன உங்களையும அது தகிக்கும எனபதை மறநது!

ஆனால பஞச பூதங்களும உங்களுக்கு ஊறு செயயா எனற உணமையை, இபபொழுது தெரிநது கொணடேன மனதெளிவு பெற்றேன்

தஙகள நாயகரிடம் நான சென்று நீஙகள் இருககுமிடம கூறுகிறேன

கனைககும் கடல போல் உள்ள வானரப படையோடு வநது, தஙகளை அவர் மீட்டுச செல்வாா

மீண்டும எனககு விடைகொடுத்து எனனை வாழத்தி அனுப்புங்கள வள்ளல் ராமனின வெற்றியை ஆரமபிதது வையுங்கள

சீதை : *மாதர் படு துயரெலலாம், இந்த மனபதைக்குக் கதையாக வேண்டும் என்பது விதிபோலும்!*

சென்று வா அனுமான்! என் செமமலைக கொணடு வா! அரக்கன சிரம அறுத்து, என கரம பற்றி, அவர் கொணடு போக ஆவன செய்! தர்மம உனக்கு ஆதரவாய இருக்கும!

காட்சி-283

கடறகரை

[கடறகரையில வநது நிறகிறான அனுமன அனுமனைப பார்த்ததும் சுவாசசலா தேவி மகிழசசியோடு ஆடி ஆர்ப்பரிக்கிறாள]

அனுமன் : *ஏன இந்தப பேயாட்டம்? நீ இன்னும இங்கிருந்து போகவில்லையா?*

சுவர்ச்சலா தேவி : பெண், நினைததநதை முடிபபாள்!

அனுமன் : *நீ எதைச செய்து முடித்தாய்?*

சுவர்ச்சலா தேவி : நீஙகள அன்னை சீதாதேவியைக் கண்டீர்கள்! நான் என் கனவு நனவாககக கண்டேன்!

அனுமன் : விவரமாகச் சொன்னால, விளங்கிக் கொள்ளமுடியும் இலலையென்றால் மனக்கோளாறு என்றுதான் நினைக்க முடியும!

சுவர்ச்சலா தேவி : காலம வருமபோது உங்கள் கண் எதிரே காட்டுவேன!

அனுமன் : யாரைக காட்டுவாய்? உன்னோடு வெற்று வாாத்தையாட எனக்கு நேரமில்லை! என் ஐயனைக் கண்டு என் அமமையை மீட்க வேண்டும்!

சுவர்ச்சலா தேவி : இந்தப போராட்டத்தில உங்கள் உதிரமும் உங்கட்கு உதவும!

அனுமன் : என உதிரம எனக்கு உதவாமல், உனக்காக உதவும்?

[இதைக் கேட்டு சுவர்ச்சலா தேவி கலகலவென்று சிரிக்கிறாள்]

அனுமன் : *பித்தம் முறறி சித்தம் சிதறிவிட்டது! (அனுமன் அங்கிருக்கும ஒரு குனறை நோக்கி வேகமாக நடக்கிறான்)*

காட்சி-284

குனறின உச்சி

[அனுமன குனறின உச்சியில நின்றவாறு, 'ராம! ராம!' என்று முழககமிடுகிறான]

காட்சி-285

கயிலை மலை

[கயிலை மலையிலே, சிவன அபிநயிதது ஆடுகிறாா]

காட்சி-286

குனறின உசசி

[அனுமன விஸவருபம எடுதது வானில பறககிறான]

காட்சி-287

மைநநாக பாவதம

[வானில பறககினற அனுமன குறுககிடும மைநநாக பாவததில குதிககிறான]

மைந் நாகம் : *திரும்பும்போது இங்கு தங்கி விருந்து உண்பதாகச் சொனனாயே!*

அனுமன் : *உண்மை என் செமமலிடம் சீதாதேவி இருக்கு மிடத்தை விரைந்து போய்ச் சொல்ல வேண்டியது, இப்பொழுது என் கடமை!*

மைந் நாகம் : *உன் பணிக்குத் தடங்கலாக நான் இருக்க மாட்டேன்*

அனுமன் : *உன் மனம் களிக்க, இங்குள்ள மரததிலிருந்து கனி பறித்துத் தின்கிறேன்*

[*அனுமன் மரத்திற்கு மரம் தாவி, பல பழங்களைப் பறித்து, அவசரமாகச் சாப்பிடுகிறான்.*]

அனுமன் : *எனக்கு உதவும் நீ, என ராமனுக்கு உதவுகிறாய் தர்மத்திற்கு உதவுகிறாய் உனக்கே நீ உதவுகிறாய*

அறம நிலைததாலதான, எலலா உயிாகளும இனபுற்று இருககும வருகிறேன

[அனுமன வானில பறக்கிறான்]

காட்சி-288

கடறகரை

[ராம! ராம!' எனற முழககம வானிலே கேடக மகிழசசித துளளலோடு வானராகள கடறகரையிலே திரளுகினறனர்.

அவாகளும ராம! ராம! எனறு முழககமிடடபடி வானையே பாாககினறனா]

ஜாம்பவான் : அனுமன், அறததின செலவியைக் கண்டுவிட்டான் எனறு கருதுகிறேன

'ராம! ராம!' எனறு ஒலிககும அவன் முழக்கமே, நல்ல செய்தியை முந்திச சொல்கிறது!

[சில வானராகள், அருகிருககும் குன்றின் மரஉச்சிகளில் அமாந்து வானைப் பாாக்கின்றனர்

சில வானரர்கள, மரததிறகு மரம் தாவிக களிககினறனர்]

['ராம! ராம!' எனற ஒலி, அணமையிலிருந்து வரககேடக, வானரர்களும், அந்த ராம மந்திரத்தை எதிரொலிககினறனர்]

[இப்பொழுது அனுமனின் உருவம் வானில்தெரிய, வானரர்கள் கூத்தாடுகின்றனர்.

சில வானராகள, மரக்கிளைகளைக் கையில் பறித்து வநது, அனுமனை நோக்கி, வரவேற்கும் முறையில் அசைக கின்றனர் கடற்கரையில காலபதிககும அனுமனைத் தூக்கிக் கூத்தாடுகின்றனர்]

அனுமன் : அனனையைக கணடுவிடடேன்! அன்னை இருககுமிடத்தை, லஙகையில் தெரிநது கொண்டேன்! எனனைப பெரியவாகளை வணஙகி மகிழ அனுமதியுங்கள்.

[வானரர்களின பிடியிலிருநது அனுமன விடுபடடு, அஙகதனை விழுந்து குமபிடுகிறான்]

அனுமன் : இளவரசு அஙகதனுககு, என இதயங்களிந்த வணக்கங்கள்! நம இனியவா செலவியைக கணடு பேசி மீண்டு விடடேன்!

அங்கதன் : அந்த நமபிககையோடுதான், நாங்கள் இங்கு இருந்தோம

[அடுத்து அனுமன, ஜாம்பவானை விழுந்து வணஙகுகிறான]

அனுமன் : பிரம்மன் பிறபபித்த பெருந்தகையீர்! தஙகள் வழி காட்டுதலோடு, தாமத தாயை வழிபட்டு வந்திருக்கிறேன்!

ஜாம்பவான் : உன ஆறறலைத் தெரிந்தே, அப்பணியை உனககு இட்டேன

அனுமான! நீ இங்கிருந்து சென்றது முதல், வநதது இறுதியாக, நடநதவற்றை நாஙகள் தெரிந்திட உரைததிடு

காட்சி-289

லங்கையில எரிநது கிடககும ராவணன மாளிகை

[எரிநது கிடககும மாளிகையைப பாாதது மணடோதரி அழுதபடி நினறு கொணடிருககிறாள ராவணன அங்கு வருகிறான]

ராவணன் : லங்கை எரிநது விட்டதே எனறு கலக்கம் வேண்டாம மண்டோதரி!

வீரர்கள் விழுவது எழுவதறகாக! இந்தக் கருத்துத்தான, வாளேந்தியவர்கள் கொள்ள வேணடிய கொள்கை!

லங்கையைப் புதுபபிக்கும் வேளை வந்து விட்டது என்று எண்ணிக்கொள்

தேவரும் மருள்கொளாத தெயவத்தச்சன் மயன், பொன்ன கராக, இதை மீண்டும பொலிவுறச் செயது விடுவார்

பூவிற தோனறிய பிரமமனை, புதுநகரை உருவாககும பணியினை மேறபாாவையிடச சொல்கிறேன

மண்டோதரி : நானமுகன, நீஙகள கூபபிடட குரலுககு ஓடோடி வருகிறாா! ஆனால, காடு விடடு நாடு வநத வானரம ஒனறு, நம நகரைக கொளுததி விடடது! நம கடடுககாவலை உடைததெறிநது விடடது! இது தறசெயலாக நடகக விலலை நம்தலையெழுத்து மாறப போகிறதோ எனறு அஞசுகிறேன்!

ராவணன் : ராவணன மனைவி இபபடி அஞசலாமா? என்னைக் கணடு அஞசுபவாகள்தான், ஈரேழு பதினாலு லோகததிலும் இருககிறாாகள

ஒரு குரஙகு செயத சேஷ்டையை எண்ணி, மனதில் குழபபததைக் குடி வைககாதே!

காட்சி-290

கடறகரை

அங்கதன் : (கோபததோடு) அனுமான! நீ சொனன விவரஙகளைக் கேடடு, என் ரததம் கொதிககிறது!

அநத ராவணனைக கொனறொழிதது, அனனை சீதா தேவியை, நம அணணல ராமரிடம கொண்டு சோபபோம் உடனே படையெடுத்து லங்கை செல்வோம நாமெல்லாம ஆண்மககள தாமே! இதைச செயயாவிடடால், நம் மனைவியரே, நம்மைப பாாத்து நகைபபாா!

அனுமன் : இளவரசே! தஙகள வீரததிற்கு என் வணக்கம்! ஆனால், அறததின் செலவி விருமபுவதெல்லாம, தன் வேநதா ராமபிரானின வில, தனனை விடுவிக்க வேண்டும் என்பதே அண்ணலின் வீரத்தை ஒதுக்கி வைதது, நாம் அங்கு போய் ஆாபபரிப்பது

ஜாம்பவான் : வேண்டாத செயல்! சொல்லின் செலவன, சொல்ல வேணடியதை அழகாகச சொலலிவிட்டான் அன்னை இருககுமிடததைக கணடு பிடிதது வரத்தான, நமக்குக கடடளையே தவிர, அனனையை மீடடுவர, நாம கேட்டுக கொள்ளபபடவிலலை

அங்கதன் : உணமையை உணாகிறேன இபபொழுது ஆாவ மிகுதியால், வரமபு மீறிச செனறு, வசை ஏறறுத திரியக கூடாது! உடனே நாம ராமரிடம செனறு செய்தியைச சொலலுவோம

அனுமானா! நீ முதலில முநதிச செனறு, நம் தலைமகன் மெலிவு தீரத் தலைவியைப பார்த்ததைக் கூறிவிடு வீரர்களோடு நாங்கள் பினனால வருகிறோம்

அனுமன் : இது நனறு ஆன செயல நலலோா ஒபபும் செயல்.

காட்சி-291

ருஷ்ய மூக பாவதம

[ராமரும சுக்ரீவனும தனித்திருக்கினறனா]

ராமர் : (வாடடததோடு) சுக்ரீவா! வடககு, கிழககு, மேற்குத திசையில செனறவரெலலாம், என மடநதையைக காணவில்லை எனறு கூறித தலை கவிழ்நது வந்து நினறாாகள

சுக்ரீவன் : ஆனால, தென திசைககுச செனற அனுமன், இனனும திரும்பவிலலை பிரபு!

ராமர் : அதுதான் ஏன எனறு, என உளளம கலஙகுகிறது

மாணடனளோ என மாதரசி? அவள் மாண்ட வாாத்தையை, வநது உரைப்பதிலே, பொருள் உணடா எனறு எணணித், தெனதிசைச் சென்றவர்கள் மறைந்து விட்டார்களா? இலலையெனறால, அனுமன், அரக்கனின நெடுஞ்சிறையில அடைபட்டுவிடடானா? கூறின நாள் கடந்தும், அவர்கள இஙகு வந்து கூடவிலலை என்றால், கூடாத செயலுக்காக நாணி, அவாகள் கொடுந்தவம் மேற்கொணடு விடடனரா? சூரியன போல் காலமறிந்து காரியம ஆறறுவான அனுமன் எனறு கூறுவாயே! அவனுக்கும் இது சோதனை ஆயிற்றோ? வேதனை ஆயிற்றோ?

சுக்ரீவன : நாதனாகிய தஙகளை நமபும நான, நல்லறத்தை நமபும நான, அனுமனின ஆற்றலையும நம்புகிறேன! அவன் வாயுபுததிரன! கயிலை வாசனின அமசம! அவன் தோற்பான என்று எனககுத தோனறவிலலை!

[இபபொழுது சில வானராகள, பரபரபபோடு அங்கு ஓடி வருகின்றனா]

ஒரு வானரன் : அனுமன் வருகின்றான! வேகமாக வருகின்றான! பாய்நது வருகினறான!

[முகமலாசசியோடு, ராமரும் சுகரீவனும் எழுந்து நிறகினறனா]

காட்சி-292

வனம

[மரககிளைகளில ஒனறிலிருநது ஒனறுககுத தாவி, வேகமாக வநது கொணடிருககிறான அனுமன]

காட்சி-293

வானம

[தேவாகளும தேவமகளிரும ஆவலதோடு வானிலே திரளகினறனா]

ஒரு தேவர் : அனுமன ராமரைச் சநதிப்பதைப் பார்க்க வேண்டும்! அந்தத தெவிடடாத காட்சியைக கண்களால் பருக வேண்டும!

காட்சி-294

ருஷ்ய மூக பர்வதம்

சுக்ரீவன் : நாயகரே! அதோ பாருங்கள் தென்புறத்திலிருந்து சூரியன் உதிப்பது போல, வந்து கொண்டிருக்கிறான் அனுமன்!

[அனுமன் அருகில் வந்தவுடன், தென்திசை நோக்கித் தலைமேல் கை வைத்து வணங்குகிறான்]

அனுமன் : மாதா இருக்கும் திசை நோக்கி, இந்த ராமன் அடிமை, மனம் உவந்து வணங்குகிறேன்

(ராமரை நோக்கி) ஐயனே! உன் பாத கமலங்களைப் பணிவோடு தொழுகிறேன்

நான் கண்டனென் கற்பினுக்கு அணியை, என் கண்களால் பிரானே!

தென்திரை அலைகடல் லங்கைத் தென் நகரில், என் தெய்வத்தைக் கண்டேன்!

உங்கள் பெருந்தேவி என்னும் உரிமைக்கும், தங்களைப் பெற்ற தசரத மன்னர் மருகி என்னும் வாய்மைக்கும், மிதிலை மன்னன் தனயை என்னும் தகைமைக்கும், மாசு இல்லாமல், அந்தப் பெண் தெய்வம், அங்கு சிறைப்பட்டிருக்கக் கண்டேன் செம்மலே! விறபெருந் தடந்தோள் வீரா! வீங்கு நீர் லங்கை வெற்பில, நான் ஒரு நங்கையைக் கண்டேன் அல்லேன்; கற்பெனும் பெயரது ஒன்று களிநடம் புரியக் கண்டேன்!

ஐயனே! பெருமாட்டியின் கண்ணிலும் நீங்களே இருக்கிறீர்கள்! கருத்திலும் நீங்கள்தான் இருக்கிறீர்கள்! அவர்கள் வாய்ச்சொல்லிலும், நீங்களே வாசம் செய்கிறீர்கள்!

நீங்கள் பிரிந்திருப்பதாக எண்ணுவது பொருத்தமோ?

வேந்தே! விரிநகர் லங்கையில், காலையும் மாலையும் தெரியாத கனகக் கற்பகச் சோலை ஒன்றில், இளவல் அமைத்துக் கொடுத்த பர்ணசாலைக்கு வெளியில், தவமாகிய அந்தத் தையல் இருக்கின்றார்கள்!

மாதாவின புணணிய மேனி தீணட அஞசி, மண ணொடும கொணடு போனான, அநத அரகக மன்னன!

தன மீது கருததிலாளைத தொடடால, எண அருங் கூறாய சிதறி மாளவாய எனற கமலதது அண்ணல் பிரமமனின சாபமொழி, அநதச சணடாளனைக கட டி வைத்திருககிறது!

அவன தீண்டியிருநதால, இந்த ஜெகம சிதைநது போயிருககாதா? ஆதிசேஷனின் உச்சநதலை கிழிநது போயிருககாதா? கடலகள கரை கடநது பாயநதிருக்காதா? சூரிய சநதிரச சுடாகள, மணணிலே வீழநதிருக்காதா? வேதஙகள நாதமிழநது மறைநதிருக்காதா? சோகத்தைச் சுமந்து, தன் கறபினால, பெணடிரெல்லாம பெருமை கொள்ள, வானததுத தேவிமாரும் வானசிறப்புக் கொள்ள விளஙகும தங்கள தேவி, கண்ணின நீர்க்கடலிலே, கடல் நடுவே உளள லங்கையில இருககக் கண்டேன!

இரக்கம என்ற ஒன்றுதானே, ஏந்திழை வடிவம் எயதி, அரககியா நடுவே சிறையிருககும அவலததைக கண்ணாற் கண்டேன!

ஐயனே! தகுநத நேரததில, தையல முனபோய் நின்றேன! அவாகள பொன் அடி வணஙகி, நின் பெயா புகன்றேன்!

தாஙகள சொனன அடையாள மொழிகளையும் தெளி வாகச சொலலி, தாஙகள அளிதத வண்ண மோதிரததையும, அவாகள கையில சேர்ப்பித்தேன!

அந்த மோதிரத்தைக கண்நீரால ஆயிரம் கலசம ஆட்டி, இமைககாது பார்த்து ஏஙகி இருந்தார்கள்!

மாதரசியும செய்தி சொனனாாகள் தஙகளிடம! மாதம் ஒன்று மடடும் உயிா வாழ்வேன் எனறும, அதற்குள், தான மீட்கப்படாவிடடால, மஙகுவேன் உயிர் விட்டு என்று, தங்கள மலரடி சென்னி வைததுச சொன்னாாகள்!

அததோடு, இநதச சூளாமணியை அடையாளமாகத் தஙகளிடம கொடுககச் சொன்னாாகள்!

[சூளா மணியைப பெறறுக கொள்கிற ராமர், அனு மனை உணர்ச்சிப பெருக்கோடு அணைததுக கொளகிறார்]

காட்சி-295

வானம

[வானிலே மஹாலடசுமியும உமையமமையும
தோனறுகிறார்கள்]

மஹாலட்சுமி : *சிவனாரும திருமாலும ஒருவரையொருவா ஆலிஙகனம செய்து கொண்டாகளா!*

இநத அறபுதமான காடசியைப பூலோகததில்தான பார்கக முடிகிறது! இஙகு இதுபோல நடபபதிலலை!

உமையம்மை : *தேவிமார் நாம் பொறாமைப்படுவோம எனறு, வான் உலகில் அதைத தவிாததிருக்கலாம!*

[இருவரும சிரிககினறனா]

மஹாலட்சுமி : *இநத அவனியை நனனெறிபபடுதத, நலல நாடகம ஒன்றை அரஙகேறறிக கொணடிருக்கிறாகளா! நனறாகவும நடிக்கிறார்கள!*

ஆனால, உனனவரைப போல, என்னவரால நடிக்க முடியாது!

உமையம்மை : *அப்படியா சொலகிறாய்! எனனவா சாமபலைப பூசிக்கொண்டு, இடு காடடில ஆடிக கொணடிருப்பாா!*

ஆனால், உனனவர் எடுதத வேஷஙகள் எததனை எத்தனை? மீனாய, ஆமையாய், நரசிஙகமாய, குறளாய் அப்பபபா!

காட்சி- 296

ருஷய மூக பாவதம

ராமர் : *இநதச் சூளாமணி என கையில இருக்கும் இககாட்சி, திருமணததன்று, என நஙகையின கை பறறிய நினைவைத தருகிறது*

இநத அணிகலன, தேவேநதிரனால ஜனகருககு வழஙகபபடடது என மணநாளனறு, சீதையின தலையிற் சூடுவதற்காக, ஜனகா, என தநதையிடம அளிததா அனறு தலையில சூளாமணியோடு, என சீதையை கணடு களிததேன இபபொழுது வெறும சூளாமணியை மாததிரம பாாககினற அவலநிலை, எனககு ஏறபடடிருககினறது!

(அனுமனை நோககி) அனுமனே! அறிஞனே! சீதையை நான பெற, தூது சென்ற தூயோனே! கருடனும் வாயுவும நீயும் மாததிரமே கடல தாணடிச செலலும் ஆறறல உடையவாகள் ஈடு இணையறற உன உதவி, எனககுக் கிடைததிருப்பது, என சீதை, எனககுக கிடைதது விடுவாள் என்ற நம்பிக்கையைத தருகிறது!

சீதை இருககுமிடம அறிநது வந்தாய்! சிறுமதி அரககரைக கொனறு வநதாய! என சீதை சிறை இருக்கும லஙகையின கோடடை அமைப்பையும, ஊரின் பரபபையும குறிததது வநதாய்! சீதையைக் காணாமல, நான உயிர்விடும் அவலததைத தடுகக வநதாய!

செயறகரிய செயதவனே! இதறகுக கைம்மாறாக, நான எதுவும செயய இயலாது!

அனுமன் : சேவகம செயவது, இநதச் சிறிய திருவடியின கடன! லஙகை நோககிப படை திரட்டிச செலலும ஆணையைச் சுக்ரீவா, தஙகளிடமிருநது இபபொழுது எதிர்பாாககிறார்!

சுக்ரீவன் : ஆம பிரானே! தென திசைககடல நோககி, நம வெள்ளச சேனை பொங்கிப் பரவ ஆணையிடுங்கள்!

அரககரின ஆயுளுககு அறுதி இடுவோம்!

அன்னையை நோகாமல் கொண்டு வருவோம்!

காட்சி-297

ருஷ்ய மூக பாவதம

[வானரப படை நடுவே சுக்ரீவன போா முழககம செயகிறான]

சுக்ரீவன் : *வானர வீராகளே! நம வளளல் ராமபிரான ஆணை யேறறு, வஞசக அரக்கா லஙகை நோக்கிப படை யெடுபபோம்!*

அறம தவறியவர்களை அழித்தொழிப்போம!

நம அனனையை மீட்டு வருவோம!

நம அணணல் ராமருக்கு ஜெயம எனறு கூவிக குதிதது ஆர்பபரிதது அலைகடலெனப் புறபபடுவோம!

வானரர்கள் : *(ஆரபபரிததபடி) ராம! ராம்!' ஜெயராம! ஜெயராம! ஜெயராம!*

[வானர சேனை, வன்மைப புயலாகப் புறப்படுகிறது அனுமனின் வீரத்திருமுகததின்மேல, உடுககை ஒலி கேட்கிறது]

காட்சி-298

வனப பிரதேசம

[வனபபிரதேசததை வானர சேனை, ஜெயராம! எனறு முழககமிட்டபடி கடநது செலகிறது

அனுமன தோளில ராமபிரானும அஙகதன தோளில லட்சுமணனும அமர்ந்தபடி செலகினறனா]

லட்சுமணன் : *அணணா! நன்னிமிததங்கள் தெரிகினறன நமககு வெறறி நிச்சயம!*

அனுமன் : *ஆமாம் இளவல் கூறுவது உண்மையே. காறறு தெனறலாக வீசுகிறது பறவைகள் தேனிசையாகக் குரல கொடுக்கின்றன திக்குகள விளக்குகள் போல் பிரகாசிக கின்றன மரஙகளில் கனிகள் குலுங்குகினறன இஙகு ஓடுகினற தண்ணீர் தீஞ்சுவையையாகத தித்திக்கிறது இநதக காடும் மலையும், நம வெற்றியைக கணிததுச் சொலகினறன*

காட்சி-299

தெறகுக கடறகரை

[வானரப படையோடு, ராமலடசுமணா அனுமனோடும தெறகுக கடறகரை வந்து சோகினறனா]

ராமர் : பனனிரு பகலில நடநது, இநதத் தெனதிசைக் கடலைக கணடோம

இனிப படை கொணடு, இம மறிகடலைக கடபபது எபபடி எனபதைத தீாமானிக்க வேணடும

நாள ஆக நாள ஆக, மனததுனபம மட்டுபபடும எனறு சொலவார்கள

சீதையைக காணாத என துனபமோ கொளுந்து விட டெரியும கனலாகி, எனனைக கொடுமைப்படுத்துகிறது!

இதறகொரு முடிவு காணக் கடலில விழுந்த விடலாமா எனறு கலககததில எணணுகிறேன்!

ஆனால, அதனால், என சீதைக்கு விடிவு ஏறபடாதே எனற உணமை, என உளளததில உறைக்கினறது!

தன கறபுக் கனலால, அவள் புல்லர்களை எரித திருபபாள்!

என விலலின ஆறறலுககு, அதனால ஊறு வரும் எனறு ஒடுஙகியிருககிறாள!

மானோடும் மயிலோடும விளையாடி இருப்பவளை, மாபாவத்தின உருவாம் அரககியர் நடுவே, அலலறபட வைதது விட்டேனே!

இதை எணணிப பாாககும பொழுது, அவளைவிட, என்னைததான, துயரம மெனறு தின்கிறது!

அனுமன் : ஐயனே! கவலையை விடுங்கள்! காலம் கனிந்து விடடது! தஙகள கையில் கோதணடம இருக்க, அதர்மம் இனனும எததனை நாள கொடி பிடிததுக கூததாட முடியும?

நிலவை மறைககினற மேகம, நிரநதரமாக அஙகு நிலைபபதிலலையே! எஙகள வானரப படையும, வளர்

ஆற்றல் கொண்டது! வாலும், எங்களுக்கொரு ஆயுதம்! வஞ்சகா அதனால் வீழ்வதும் நிச்சயம்!

பகலவன் கண்ட பனிபோல, பகை முடியும் வேளையும் நெருங்கி விட்டது!

திட்டமிடுவோம்! அரக்கர்களின் கொட்டம் அடக்குவோம்! அன்னையை மீட்டு, தாமதத்தைத் தரணி ஆளச் செய்வோம!

காட்சி-300

வானுலகு

திருமால் : (சிவனை நோக்கி) மைத்துனரே! உங்களை நம்பித்தான், இந்த ராம அவதாரம் எடுத்திருக்கிறேன்

மங்கலமாக முடித்து வைக்க வேண்டும்

சிவன் : உங்கள் நாமத்தை உச்சரிக்கச் சிரஞ்சீவியாய் அவதரித்திருக்கிறேன் விட்டு விடுவேனா?

லட்சுமி : போரைத் தொடங்கலாமே! முடிவைக் காணப் பொறுமையின்றித் தவிக்கிறேன்

உமையாள் : அதோ, வானிலே, வரவேண்டிய விபீஷணனும், சரண் அடைய வந்து கொண்டிருக்கிறான்

இனிமேல் கதையில், களைகட்ட ஆரம்பித்து விடும்

காட்சி-301

தெற்குக் கடற்கரை

[விபீஷணனோடு நால்வரும் வானிலே வந்து கொண்டிருக்கின்றனா இதை வானராகள் பார்க்கின்றனா]

சுக்ரீவன் : பகை நெருப்பிலிருந்து, பொறிகள் தெறித்து வருகின்றன! இதை எளிதாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது

ஒரு வானரன் : அவாகளை வெலலுவோம! கொலலுவோம!

இன்னொரு வானரன் : இவாகள உளவு அறிய வருகிறார்கள இவாகள தஙகள உருவததோடு திருமபக கூடாது

வேறொரு வானரன் : நமமிடம உயிர் இழப்பது வீரம் எனறு இவாகள எணணும்போது, அதை அளிபபதிலே, நமககென்ன மறுபபு இருக்க முடியும?

இவாகள அஙகததைப பியத்து எறிநது, நாய நரிகளுககு விருநதளிப்போம்

[வானர வீராகள், 'ஜெயராம!' எனறு கூவிககொண்டு, பாறாஙகறகளை, மரககிளைகளைக கைகளில ஏநதிககொணடு, வருபவாகளை அழிததுவிட முனைநது நிறகினறனா]

அனுமன் : (அவாகளை நோககி) பொறுஙகள்! வருபவர்கள், ராவணன இளவல் விபீஷணனும், அவரைச் சேர்நதோருமே!

அரககா கூடடத்திலே உள்ள ஒரு நலல ஆத்மா, அநத விபீஷணன! வருபவாகளின நோக்கம தெரியாது, நாம ஆராயாது அவாகளை அழிததுவிடக் கூடாது! அதை வீரம என்று, விவரமறிநதோா கூறமாட்டார்கள்! நிராயுத பாணியாக வருபவாகளைக கைகனக்கப் பாறாங்கற்களோடு எதிாகொள்வதா?

அவாகளோ ஐவா! நாம் நாற்றிசையும் பரவி நிற்கும் சேனை! அவாகளுககெதிராக ஆயுதம் ஏந்தினால், அது அசசமாகக கொளளபபடுமே தவிர, ஆற்றலாக மதிக்கப் படாது!

எடுததவறறைக கீழே போட்டு விடடு, கைகளைக் கடடிக கொளளுங்கள் எனன சொல்ல வருகிறார்கள் எனபதைக காது கொடுததுக் கேடபோம்

வீரன் விலங்கலல எப்போதும் பாய்நது கொண்டிருப பதற்கு!

பகை தெரிந்து போரிடவேண்டும். எதிரியின் கூடாரத திலிருநது புகை வநதாலும், அதை எதிர்த்துப போரிடுவோம் எனபது புததிசாலிததனமலல!

[அனுமனின் இந்தப் பேச்சைக் கேட்டு, வானர வீரர்கள், தங்கள் கைகளில் உள்ளவற்றைக் கீழே போட்டு விட்டு, அமைதியாக நிற்கின்றனர்]

காட்சி-302

கடற்கரை

[கூப்பிய கைகளோடு ஜெயராம! ஜெயராம! என்ற முழக்கத்தோடு நால்வரோடு விபீஷணன் கடற்கரையில் இறங்குகிறான்

வானர வீரர்கள் அவர்களைச் சுற்றி வளைக்கின்றனர்]

சுக்ரீவன் : *அனுமான்! எதிரிகளுக்கு இரங்குவது இரக்கமாகாது! ஏமாளித்தனம் ஆகும்!*

நீ இங்கிருந்து இப்பொழுது சென்று விடு, இவர்களை நான் எதிர்கொள்கிறேன்.

[அனுமன் அவ்விடம் விட்டுச் செல்கிறான்]

சுக்ரீவன் : (விபீஷணனைப் பார்த்து) பகை இடத்திலிருந்து பதறாமல் வந்து நிற்கிறீர்கள்!

துது வந்தீர்களா? துவண்டு இருக்கும் நேரம் பார்த்து, எங்களைக்கொல்ல வந்தீர்களா?

விபீஷணன் : பெருந்தகையீர்! நான் லங்கை மன்னன் ராவணன் இளவல் விபீஷணன்! இவர்கள் என் அமைச்சர்கள்

சீதாதேவியைச் சிறையெடுத்தது சிறுமையான செயல் என்று அண்ணனிடம், மன்னனிடம் வாதிட்டேன்

அந்தக் கற்பு நெருப்பை விடுவிக்காவிட்டால், கடல் சூழ்லங்கை எரிந்து விடும் என்று எச்சரித்தேன்

பொல்லாதவர் காதில் விழும் நல்லுரைபோல, என் பேச்சு புறம் தள்ளப்பட்டது

என்னை, லங்கை நாட்டை விட்டு, வெளியேற்றி விட்டான், காமவெறி உட்புகுந்த எங்கள் மன்னன்

ராம பிரானிடம் சரணடைய வநதிருககிறோம

அவா திருமாலின அவதாரம எனறு சொலகிறாாகள

அநதத தெயவததையே புகல் எனறு வநதிருககிறோம

தாமத்தின தாள்களைப பறற வநதிருககிறோம

அறம் பிறழநதவன தமபி எனறாலும, அறம நாடுகின்ற மனமோடு, அயோததி அணணலின திருவடி தேடி வந்திருக்கிறோம

எஙகள் எணணததை, ஏநதலிடம தெரிவியுங்கள சரண என்று வந்திருககிறார்கள் என்று சொலலுங்கள் சாவோ, வாழவோ, எஙகளுக்கு, அவா தருவதாக இருக்கட்டும

சுக்ரீவன் : இவவளவு பேசி விடடீாகள உஙகளை ஏசி விரடடியடிபபது விவேகமாகாது உஙகள வேண்டுதலை, வேநதனிடம தெரிவிக்கிறேன

இதறகான தீர்வை, எமபிரானே தெரிவிக்கடடும்

காட்சி-303

கடறகரையில ராமா இருக்கும பகுதி

[ராமரைச சுறறி வானராகள இருககிறாாகள]

ராமர் : *விபீஷணன சரண அடைய வநதிருககிறானே! இது பற்றி, முரண ஆன கருதது உங்களுககு உளளதா எனறு தெரிந்து கொளள விருமபுகிறேன*

சுக்ரீவன் : *ஐயனே! வேதங்கள் நான்கும், மனுமுதல யாவையும வரமபு கண்ட நீஙகள், எஙகளையும் இது பறறிக கேட்பதால், எங்களுக்குத் தெரிநததைக் கூறுகிறோம்*

கொளளுவதைக் கொண்டு, தள்ளுவதைத் தள்ளிவிடுஙகள

அனலிலே குளிமை இருக்க முடியுமா? அரககரிலே நல்லவா இருகக முடியுமா? நடிபபையெலலாம நடபபாகக் கொளள முடியுமா?

தனயனைத் தாயைத் தந்தையைத் தகுதி வாய்ந்த ஆசிரியனைத் தரணி ஆளும் மன்னனைப் பகை சூழ்ந்த காலத்தில், துறந்து வரும் பண்பு, அறவோர்க்குத் தகுமா? அதைத்தானே, இப்பொழுது, இந்த விபீஷணன் செய்திருக்கிறான்!

அறம் தவறினான் அண்ணன் என்றால், அவன் நகர் விட்டு நீங்கி, துறவு கொண்டிருக்க வேண்டும்!

அண்ணன் பகையோடு உறவு கொள்வது, பழி நீங்கிய செயல் என்று பகர்ந்தால், ஒப்பமுடியுமா?

வாழும் காலத்தில் அண்ணனோடு வாழ்ந்து விட்டு, போர் வருகின்ற போது, புறக்கணித்து விட்டுப் போகின்றவன், யாருக்கு உறவாக இருக்க முடியும்? யாருக்கு உண்மையாக இருக்க முடியும்?

கூற்றுவன் தன்னோடு, எவ்வுலகும் கூடி வந்தாலும், நாம் வெல்லத் திரண்டிருக்கிறோம்!

மாற்றான் தம்பி, நம் மருங்கு வந்து சேர்வதைத் துணையெனக் கொள்ளத் தேவையில்லை!

இரக்கம் இல்லா அரக்கரை அழிக்க, அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து ஒரு பதரைச் சேர்த்துக் கொள்வதா?

இதனால், தங்கள் வில்லுக்கு, வீரத்திற்கு மாசு வராதா?

அஞ்சன வண்ண! வஞ்சனையாக வந்திருப்பவனுக்குத் தஞ்சம் கொடுக்கத் தேவையில்லை! அந்த நஞ்சினினும் கொடிய குலத்தோனை, நயந்து ஏற்கலாமா? கூடாது! கூடாது!

ராமர் : பெரியவர் ஜாம்பவான், இது பொருட்டுப் பேசுவதைக் கேட்க அவா

ஜாம்பவான் : வஞ்சனையும் அரக்கரும், பிரிக்க முடியாத ஒரு கூறே!

அவர்கள் தாமம் பேசினாலும், ஆற்றுகின்ற கர்மம் அதர்மம் ஆகவே இருக்கும்!

கூட இருந்து குழி பறிக்க, நல்லவர் வேடமிட்டு வருவார்கள்!

இந்தச் சிற்றினத்தவரோடு சேருதல், சிறப்பைத் தராது! சீர்கேட்டைத் தந்து விடும்!

வேதத்தை, வேள்வியை, வேதியரை, இமையவரை எதிர்க்கும் இந்தப் பாதகர், நம் பக்கம் இருப்பதா?

பொன் மானாக வந்தவனைப் போல, பொய் மகனாக வந்து நிற்கிறான், இந்த விபீஷணன்!

அவனை ஏற்பது, எரி நெருப்பை ஏற்பது போலாகும்!

ராமர் : நீலனே! நின் எண்ணத்தையும் சொன்னால் நல்லது

நீலன் : ஐயனே! இந்தக் குரங்கின் சொல்லையும் நயந்து கேட்கும் நாயகனே!

என் அறிவுக்குப் பட்டதைச் சொல்கிறேன் கெட்டவரை ஏற்றுக் கொள்வது, அருள் ஆகுமா? ஆபத்துக் காலத்தில், அண்ணனைக் கைவிட்டு வந்தவனை, நம்ப முடியுமா? நம்மைக் கைவிட, காலத்திற்காக அவன் காத்திருக்க மாட்டானா?

என் எண்ணம் இதுவே எம்பிரானே!

பல வானரர்கள் : (ஒரே குரலில்) எங்கள் எண்ணமும் இதுவே ஐயனே!

[ராமர் அனுமனைப் பேசுமாறுப் பார்வையால் கூறுகிறார்]

அனுமன் : ஐயனே! இங்கு உத்தமர் எல்லோரும் ஒரே கருத்தைச் சொன்னார்கள் வித்தக! இனியும் நான் பேச வேண்டுமா? ஆனாலும், ஒன்றை நான் சொல்லி ஆகவேண்டும்!

விபீஷணன் விஷம் போன்ற தீயவன் என்று நான் எண்ணவில்லை அவன் வஞ்ச எண்ணம்கொண்டு, தஞ்சம் என்று வந்திருக்கிறான் என்பதையும் ஏற்பதற்கில்லை

அகத்தில் உள்ளதை முகம் காட்டிவிடும் அவன், உண்மையில் சரண் என வந்தவன் என்பதை, அவன் முகம், அரண் எனக் காட்டிவிட்டது

வாலி விண்பெற, இளையவர் அரசுபெற, தங்கள் வரிசிலை வழி கண்டது அந்தக் கொற்றத்தைச் சீலத்தை உணர்ந்து, லங்கை அரசு எய்திட, இங்கு விரும்பி,

விபீஷணன வநதிருககலாம்! அது தவறாக எனககுப படவிலலை! வாலிககுப பொருநதிய வழக்கு, இஙகு ராவணறகுப பொருநதும! அவர் தம்பிக்கும் பொருநதும!

எறிகடல் உலகு எல்லாம, பரத இளவலுக்கு ஈநதது தாங்கள்! இபபடி இளவல்கள் அரசு பெறும், தஙகள கருணையை நாடி வந்திருககலாம!

பகை வலியது, அதனால் இறுதி வரும என்று தெரிநத பின்பு, உறவைப பிரிந்து வருவது தவறா?

துறவு கொள்வது, ஷததிரிய தர்மமா?

உறவை எணணித தாமத்தின் பககம் இருக்கத் தயங்கலாமா?

பகைவரில ஒருவன, நம்மோடு இருபபது, அவர்கள வலிமையைக் குறைககுமே!

போர் நெறிக்கு இதுபுறம் அலலவே?

லங்கை அரசவையில், என உயிர் காதத உத்தமன், இந்த விபீஷணன்

மேலும், இரவு நேரத்தில், நான இநத விபீஷணன மாளிகையில் நுழைநதபோது, இவன் உறக்கத்திலும, ராம மந்திரததைக கூறிக் கொண்டிருப்பதைக் கணடேன்!

அவன மாளிகை, அரக்கர் மனையாக இலலாமல, அநதணா மனையாகப் பொலிந்திருக்கக் கணடேன்!

அவன மகள் திரிசடைதான, நம அன்னைக்கு இப்பொழுது ஆறுதலாக இருககினற ஒரே ஜீவன்!

அபயம் என வந்தவனைக கண்டு நாம் அஞ்சுவது, பெருங்கடல், கிணற்றுச் சிறுபுனலைக் கண்டு, அஞ்சுவது போல ஆகாதா?

இது தங்கள ஆண்மைக்கு அழகாகுமா?

எங்கு இல்லை பகை? தந்தையரும், தம்பியரும், தமையரும், பொருளாசை குறித்துப் பொல்லாப் பகை கொள்வதில்லையா?

பகைப புலத்திலிருந்து வருவோர், துணையாக மாட்டார என்பது, அறிஞர் நகைக்கின்ற கூறறாகும்!

ஆதலால, இவன வரவு, நலவரவே! ஐயனே! வேத நூலாக விளங்கும தங்கள திருவுளத்தில, என்ன இருக்கிறது என்ற குறிப்பு அறியேன!

கலை அனைத்தும் கதிரோன முன சென்று ஓதிய தகுதியிலே, இதை உரைத்தேன்!

ராமர் : அனுமனே! பேரறிவாளா! நன்று நன்று நீ நவின்ற வார்த்தைகள்!

விபீஷணனுக்கு லங்கை அரசினமீது நாட்டமிருந்தாலும, அதைப பிழையாகக் கொள்வதற்கில்லை

அனுமன வடித்துச் சொன்ன வார்த்தைகளே, என் வார்த்தைகள்!

மேலும், அடைக்கலம் என்று வந்தவனைப் பற்றி ஆதரிப்பது, எனது கடமையாகும்!

அதனால கிடைக்கும் வெற்றி தோல்வியை, நான பகுத்துப பார்ப்பதில்லை!

இங்கு வந்து சேர்ந்த பினபு, இன்னல் நமக்கு அவன செய்தாலும, இதனால நமக்குப் புகழே அன்றிப பிறிதுணடோ?

பிறந்தவரெல்லாம், அடைக்கலமான ஒரு புறாவிற்காகத தன்னையே ஈந்த சிபியை மறந்தவர் உணடோ?

அவன குலத்தில் வந்த நான், தஞ்சம் என்று வந்தவனை தள்ளி விட முடியுமா?

அவன சூழ்ச்சியால் நான இறந்தாலும, அந்த நாள், நான் வாழந்திருந்த இனிய நாள அன்றோ?

பாற்கடலைக் கடைந்தவர்களைக் காக்க, ஆலம் உண்ட சிவனைக் கண்டோமே!

இது கண்டு, நம் சித்தம் செம்மை பெற வேண்டாமா?

விளைவு எதுவாயினும, என்னை அடைந்தவனுக்கு உதவாமல இருந்தால், அறம் என்னவாவது? என் ஆண்மை என்னவாவது?

வேதமும முடிவு காணா மெய்பபொருள், 'ஆதியம் பரமே! யான உன அபயம்!' என்று ஒரு யானை அழைக்க,

வெளிவந்து, அதன மாதுயா துடைத்த மாணபை மறககலாமா?

அந்தணன மிருகண்டு, தன மகன மாரக்கணடேயன ஆயுளுககாக, மழுவாளன சிவனிடம அபயம எனறு அஞசி நின்ற போது, நஞ்சினை மிடறறு வைத்த அந்த நாயகன, வெஞ்சினைக கூற்றை உதைததுத் தளளி, அந்தணன விரும்பிய வரம அருளவிலலையா?

அபயம் எனறு வநதவனின உயிரைத தன் உயிராகக கருதாதவன, கடைமகன் என்று கறறறிந்தோர் கூறுவார்களே!

எனவே, புணணியரோ, பூரியரோ, எனனைப புகல எனறு புகுந்தோரைப் பொன்றா என உயிா கொடுத்தாவது, நான் காகக வேணடும!

இதுவே என நிலை! தாமததின் வழி! தரணி வழிவழியாகக் கணட தடம!

சுகரீவா! நீ சூரியன மகன! சூரியன உயிர்களில் பேதம பார்ப்பதில்லை அந்த வேத விளக்கததை மனதிற கொண்டு, விபீஷணனை எனனிடம அழைதது வா

சுக்ரீவன் : தெய்வ நாயகனே! நின் திருவுள்ளம அறிநதேன் என் தெருள் உள்ளம் தேறினேன்

அபயம் என வந்தவனை, நின அருகில கொணாந்து சோககின்றேன

காட்சி-304

ராமா இருககும இடம

[விரைவாக இஙகு வருகினற விபீஷணன ராமரைக கணடதும, மெயநடுஙக கண நீா உகுகக கை குவித்து நிற்கிறான]

விபீஷணன் : வீரனே! தாமம் காக்க வநத தீரனே! நினைக கண்டதும், என் அஙகம் சிலிாகக, கண்ணீா உதிர, நெஞ்சு உருக நிறகின்றேன் நான்!

செங்கண அஞசன மலையாக இருககும என செம்மலே!

கமலம் பூத்த கார முகில் வண்ணனே!

நின் தாள் சரண புக வநது நிற்கினறேன!

இந்தப பேற்றை எனககளிதது, என் அண்ணன் ராவணன் எனககு உதவினான்!

நின விலலால உயிாவிடப போகும அரக்காகள், அருந்தவம உடையவாகள்!

அநீதியிடை நெளிந்து கிடககாமல, அபயம் எனறு நின்னை வந்தடைந்தேன்!

[*இவவாறு கூறிவிடடு, விபீஷணன, நெடுஞ்சாண கிடையாக, ராமரை விழுநது வணங்குகிறான்*

ராமா, விபீஷணனைத தூககி நிறுத்தித தன் மாாபு உற அணைததுக கொளகிறாா

சுறறியிருபபோா, ராம! ராம!' எனறு கூறுகின்றனா]

ராமா : *விபீஷணா! உன்னை ஏறறுக கொண்டேன! எழில் லஙகை அரசையும் உனககே தநதேன்! (சுற்றியிருப்போர், உள்ளக் கிளர்ச்சியோடு, 'ராம! ராம!' என்று கூறுகினறனா)*

ராமா : *நாலவராகப பிறநத நாஙகள், குகனொடும் ஐவா ஆனோம்! பின்குனறு சூழ்வான் மகன் சுக்ரீவனோடு அறுவர் ஆனோம! இன்று, எமமிடம அனபின வநத ஐய, நினனோடும எழுவா ஆனோம!*

[*சுறறியிருப்போா, 'ராம! ராம!' என்று உரககக் கூவுகின்றனர்*]

விபீஷணன் : *(கணணீர் மலக) நாயகனே! நாயினேனை, உன் உடன உதித்தவாகளில் ஒருவன் என்று உரைதது விட்டாய! அடிமையின சிறந்தேன்!*

உன் தொடு கழலை, என் செமபொன முடியாகச் சென்னியிலே சூடிக் கொள்கிறேன!

காட்சி-305

லங்கையில ராவணன அரசவை

[திடீரென்று சிமமாசனததிலிருநது தலை குபபுற விழுகிறான ராவணன

இது கணடு அவையோா அதிாசசியடைகினறனா

ராவணன தடுத்த தடுமாறி எழுநது மீணடும சிமமாசனததில அமாகிறான]

ராவணன் : விபீஷணன, அநத ராமன்காலில் விழுநது விடடான! நான இபபடிக கீழே உருண்டது, அதைச் சொலலும் நிமித்தம் தான!

ஆனாலும இதைககணடு அஞசுபவன் நாணலலன! கயிலை மலையைக் கடிது எடுததவன் நான்! கடைப பிறப்பான மானிடருககு, வானரருககு அஞ்சுவேனா?

என ஆற்றல் கண்டு, மலையின் ஆட்டம கணடு, உமை மடநதை, ஊடலை மறந்து, அச்சத்தால் அரனைத தழுவினாள்!

விபீஷணன், அவாகளோடு மரணத்தைத் தழுவ, மார்க்கததைத தேடிவிட்டான் - அவவளவுதான்!

காட்சி-306

கடறகரை

[கடறகரையில வானர வீராகள மததியில, ராமா இருககினறாா]

ராமா் : கடற்கரை வந்து விடடோம் இன்னும் நாம கடலைத் தாண்டிச் செல்லவில்லை. காலம் கழியக கழிய, அதா்மத்தின கை ஓஙகிக் கொணடிருக்கும் என் தா்மக் கொழுந்து வாடிக கொணடிருக்கும்

அனுமன் : இந்தக கடலில அணைகட்டி, அக்கரை சோவோம் அரககா்களை அழிதது விடடு, அனனையை மீட்போம

ராமர் : கடலில அணை கடட முடியுமா? ஆழமான கடலில, அணை மூழகி விடாதா?

[இபபொழுது சமுததிரராஜன் அஙகு தோனறுகிறான்]

சமுத்திரராஜன் : ரகு குலததோனறலே! இநத சமுததிர ராஜனும், நின பணியில பஙகேறகிறேன தாமததை மீடகும போரில், அலை கடலும அணி வகுகக வேண்டாமா?

அணை கடடப போடபபடும் கறகள், பாறைகள, கடலில மூழகாமல், மிதககுமபடிப பார்ததுக கொளகிறேன்

ராமர் : மிகக மகிழசசி சமுத்திர ராஜனுக்கு, என் மனம் உவநத நனறி!

சமுத்திர ராஜன் : கடடளையிட வேண்டிய தாஙகள, இபபடிக் கனிவான சொறகளைப் பேசத தேவையில்லை எல்லாம இனிது நிறைவேற விருமபுகிறேன

[சமுததிர ராஜன மறைநது விடுகிறான்]

அனுமன் : ஐயனே! கடலில் அணை கடடும ஆற்றல் உள்ளவன், எஙகள வானர குலததில இருககினற நளன என்பான் அவன விஸவகர்மாவின் புதலவன நாம வேண்டுவதை, வேணடியபடி செயது முடிக்கும் வன்மையுள்ளவன்

ராமர் : அபபடியானால, அநத நளனை அழைத்து, நம் படை செலலக் கடலில பாதை சமையுங்கள்

காட்சி-307

கடறகரை

அனுமன் : (வானர வீராகளைப் பாாத்துப் பேசுகிறான்) வானராகளே! எஙகெஙகோ இருக்கும பாறைகளை, இரு கையில, தோள்களில, சென்னியில் ஏநதி வந்து, இந்த ஒரு கடலை அடைகக, மறற ஆறு கடல்களும் வருவதுபோல, அணி அணியாக வாருஙகள்!

பேர்தத மலையை, ஆடிபபாடி ஆாத்துக கடலில் எறியுஙகள!

காலால் உருட்டியும், கைகளால அணைததும, வாலால இழுததும் வருகினற மலைப பாறைகள், நமககுப பாதையைத் தரட்டும!

நீங்கள கடலில வீசுகினற மலைப பாறைகளால, தெறிககினற கடல முததுக்கள், வானில் நிறைநதிருககும விண்மீனகளோடு ஒளி வீச வேணடும!

பெரிய மலைகள, கருங்கடலில கவிழவதால, தெறிககும் கடல நீர், வானவா நாட்டில, மழையாகப பொழிய வேண்டும!

புலால நாறும கடல நீா, நீங்கள வீசும மலைப பாறைகளால, அங்கு குலுஙகி இருககும பூககளால, சந்தன மரங்களால், நறுமணம் பெறறுச் சிறகக வேணடும!

நீங்கள கொண்டு வந்து குவிக்கினற மலைப பாறைகளால், கடல நீா வெளியேறிப பூமியெல்லாம கடலாக வேணடும்! கடல, மண பூமியாக வேண்டும்!

இநத ஜெகம செழிகக, 'ஜெய்ராம்' எனறு முழககமிட்டு, வேலையைத் தொடங்குஙகள! லங்கையின் வீழ்ச்சிககு, நாழிகையைக் கணியுஙகள்!

(எலலா வீராகளும 'ஜெயராம!' என்று கோஷமிடு கின்றனா)

அனுமன் : இநதப புணணிய சேது பந்தனத்திற்கு, வடககுக கோடியில் இருநது, நான மலையைக கொணடு வருகிறேன

தென திசைத் திருப்பணிக்கு, வடதிசையும வந்து சேரட்டும்!

காட்சி-308

கடறகரை

[ஓா அணில வாயில சிறு கலலைச சுமநது வருவதை லட்சுமணன ராமரிடம சுட்டிக காட்டுகிறான]

லட்சுமணன் : பாருஙகள அணணா! அநத அணிலும அணை கட்ட, வாயில சிறு கல்லைச் சுமநது செல்கிறது

ராமர் : லடசுமணா! அநத அணிலைப பிடித்து வா

(லடசுமணன அணிலைப பிடிதது வந்து, ராமர் கையில் கொடுககிறான

அதன முதுகில தடவிக கொடுககிறார் ராமா ராமரின் விரல் தடஙகள், அதன் முதுகில பதிகின்றன)

ராமர் : தாமததைக் காகக விலலேந்திய எனககு, இந்த அணில கலலேநதி உதவுகிறது!

லட்சுமணன் : அணணா! என்ன அதிசயம! இந்த அணிலின் முதுகிலபடட, உஙகள விரல தடம, இப்பொழுது எலலா அணிலகளின முதுகில் தெரிகிறது!

உஙகள் கால வணணமும், கைவணணமும கணட நான், இபபொழுது உஙகள விரல் வணணமும வியபபுறக் கண்டு கொண்டேன்!

காட்சி-309

வடதேசம

[பெரிய மலையைத தூககியபடி அனுமன வானிலே வநது கொணடிருககினறான

வானில ஒரு தேவா தோனறுகிறாா]

தேவர் : அனுமான! வடதிசையிலிருநது மலையை ஆவலோடு கொண்டு போகிறாய் ஆனால, சேது பந்தனம் முடிந்து விட்டது ஐந்தே நாளில, அணை கடடபபட்டு, முழுமை பெறறு விட்டது

அனுமன் : அபபடியா! அபபடியானால், இநத மலையை, இந்திரபபிரஸ்தம எனனும இநத இடததிற்கு அருகில் வைதது விடுகிறேன

தேவை இலலாமல தோளில் சுமையைச் சுமநது செலவானேன?

என நாயகா அமாநதிருககும் புனித பீடம, என் பூரிககும தோளகள!

[மலையை மணணில வைக்கிறான அனுமன
இபபொழுது மலை, தன மனககுறையைத
தெரிவிக்கிறது]

மலை : அனுமான்! திருப்பணியில பஙகு கொளகிறோம் எனறு களிப்புறறு இருநதேன்

ராமசரணததில சேர்த்து விடாமல, இநத வனாநதரததில எனனை வைதது விட்டாயே!

மலையாக இருநதும, என மனம இதனால நிலை குலைநது போயவிட்டது!

கைககுக கிடடியது, வாய்ககு எட்டாதது போல, பகவத சேவைககு எடுததுச் செனற நீ, இடையிலே இங்கு கிடததி விட்டாயே!

தேவர் : மலையரசே! மனம தளர வேணடாம ராம பிரானின பாத ஸபரிசம், இப்பொழுது உனககுக கிடைக்காமற போகலாம ஆனால், அந்தத தெயவம, துவாபரயுகத்திலே, கிருஷ்ணனாக அவதாரம் செய்யும்பொழுது, கோவர்த்தனமாக நீ கொணடாடபபட்டு, ஏழு நாடகள தன விரலால உன்னைத தூககி நினறு, ஆயர்குலததையே ரட்சிப்பான அந்த ரட்சகன!

தெயவததின கர ஸ்பரிசம, நீ வேண்டாது கிடைககப் போகும வரமாகும்! இதனால, யுகம் கடநதும, உன பெருமை பேசப்பெறும்! உனனைச்சுற்றி வருவதையே, நறறவம் என்று மானிடா கொள்வர்! பெரியதை எண்ணிச்சிறியதை மறநது விடு!

(அனுமனை நோக்கி) அனுமான்! நீ சிரஞ்சீவியாக, என்றும வாழ்பவனாக இருப்பதால, பகவான மலை தூககி நினறு, ஆயா மககளைக காககும தெய்வீகக் காட்சியைத் தேன் உண்ணும வண்டு போல மாநதி மகிழவாய்!

காட்சி-310

துவாபர யுகத்தில் நடக்கப் போகும் நிகழ்ச்சி

[கிருஷ்ணன் தன் விரல் நுனியில் கோவர்த்தன மலையைத் தூக்கி நிறகப் பெய்யும் பெருமழையிலிருந்து தப்பிக்க, மலையின் அடியில் கோபாலர்களும் கோபியர்களும் மாடு கன்றுகளோடு ஒதுங்குகின்றனர்

உருமாறி வருகின்ற அனுமன் இதைப் பார்த்து வியக்கிறான்]

அனுமன் : *இந்திரன் கர்வத்தை அடக்க, அவன் ஏவிய மழையி லிருந்து ஆயர் மக்களைக் காத்து விட்டார், என் நாயகர்!*

கர்வம் யார் கொண்டாலும், அது களையப்பட வேண்டும் கர்வம் கொண்டவன், பகவானின் காலடியைக் காணவே முடியாது! அகந்தைக்குக் கிடைக்கும் அடியால், அவன் திருந்த வேண்டும்!

[இப்பொழுது மலையின் அடியில் இருக்கும் கோகுல வாசிகள், 'கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா!' என்று மகிழ்ச்சியோடு கூவுகின்றனர்

அனுமனோ, 'ராம! ராம!' என்று ராம மந்திரத்தையே உச்சரிக்கிறான்]

காட்சி-311

கடலில் கட்டப்பட்டிருக்கும் அணை

[கட்டப்பட்டிருக்கும் அணையைக் கண்டு அனுமன் மகிழ்கிறான்]

அனுமன் : *ஆஹா! என் அன்னையின் துயர் நீங்க, என் அண்ணல், இக்கடலைக் கடந்து செல்ல, ஆதிசேஷனே வந்து கிடந்தது போல, இந்த அணை பொலிந்து தோன்றுகிறது*

என் ஐயன் ஈட்டிய வானர சேனை கண்டு, அன்பினால் தன் கையை நீட்டி, வா, வா என்று அழைப்பதுபோல் தெரிகிறது

இருளிடை இநதிரனின வில், வானவில கிடபபதுபோல, வளைந்து விளஙகுகிறது.

இதன உறுதியை உலகோா காண, நான இதனமேல குதிததுக கூததாடுகிறேன

[அனுமன உறசாகததோடு, 'ராம! ராம!' என்று கூறியபடி, அணையின மேல குதித்துக் கூத்தாடுகிறான]

காட்சி-312

கயிலை மலை

[உமையாள பாாததுக கொணடிருகக, சிவனும ஆனநத நடனம ஆடுகிறாா.]

காட்சி-313

அணை

[அனுமன தோளில ராமரும அஙகதன தோளில லட சுமணனும அமாநதிருகக வானர சேனை ராம! ராம!' என‌ற முழககத தோடு அணையைக கடநது செலகிறது]

அனுமன் : அணணலே! அலைகடல, தஙகள் பாதஙகளில சிப்பிகளையும சஙகுகளையும குவிததுச சிரம தாழ்ததுகிறது!

தண்ணீரோடு புரணடு வருகினற நாகப் பாம்புகள, தங்களைப பார்தத மகிழ்ச்சியில, மாணிக்கஙகளைக கக்கி விட்டு மறைகினறன! மீன்களோ, தங்களை வரவேறபது போலக குதித்து ஆரவாரிககின்றன!

இவறறுக்கு உள்ள அறிவு, அநத லஙகை அரக்கனுககு இருந்தால், அன்னையை விடடு விடடு, உயயும வழியைக காணலாம்!

இலலையேல, அழிவைத தன இருகையால மெய தழுவி, அவன நிாமூலமாகலாம்!

காட்சி-314

ஸுவேல பர்வதம்

அனுமன் : அண்ணலே! லங்கையின் எல்லையில இருக்கும் ஸுவேல பாவதததைச சேர்ந்து விட்டோம.

ராமர் : என சீதையைச சேரும நாளதான, எனக்கு வாழும் நாள்! மறற நாளெலலாம, நான மாளும் நாளே!

அனுமன : பகைவனின எல்லையில் கால் பதித்து விட்டோம் இனி முரசாகத தங்கள் பேசசு முழஙகட்டும்!

ராமர் : கருட வியூகமாக, நம் படை அணி வகுக்கட்டும

பெண்ணாசை கொணட பித்தாகளுககுக் காலன் படையாக அது விளங்கட்டும

போரிலே புலலாகள் மடிவதை உணர்த்துகினற நிமித்தஙகளைக காணகிறேன

காறறு சுழனறடிககிறது பூமி குலுங்குகிறது. மலையின் சிகரங்கள, சிரம அசைக்கக் காண்கிறேன் மரங்கள் முறிந்து விழுகினறன மேகஙகள் செந்நிறம கொண்டு சீறுவதுபோல உறுமுகின்றன விழுகினற மழைத்துளியில் ரத்தத துளி தெரிகின்றது எரிகொள்ளிகள வானிலிருந்து விழுகினறன. பறவைகள பயநது அலறுகின்றன

இனித தாமதம வேண்டாம் கையிற் கிடப்பதை எடுத்து, காலால எட்டி நடநது, லங்கை நகரினுள் நுழைந்து, பகை மாளப் போா செயது, வெறறிகொண்டு ஆர்ப்பரிப்போம்

[இதைக கேட்டவுடன், அனுமன், விஸ்வரூபம் எடுத்துக் கர்ஜிக்கிறான]

காட்சி-315

ராவணன சபை

[அனுமனின காஜனை ராவணன சபையில கேட்கிறது]

ராவணன் : *(திடுக்கிட்டவனாக)* என் நாட்டிலே, எவன் இப்படி இடிக்குரலில் காஜிப்பது?

மேகம் முழங்க அஞ்சும் என் லங்கையிலே, பகைவனின் முழக்கமா?

எங்கே ஒற்றன்?

[ஒற்றன் பதறியபடி ஓடி வந்து வணங்குகிறான்]

ஒற்றன் : ஒற்று அறியப் போனேன் பகைவர், நம் நாட்டின் உட்புகுந்து விட்டதைக் கண்டேன்! சேதி சொல்லத்தான், காற்றாகி வருகிறேன்! மானிடா இருவா கடலில் அணை கட்டி, நம் நகா வந்து விட்டனர்! வெள்ளம் போன்ற வானர சேனையோடு, நம் வியன்நகர் லங்கையை முற்றுகையிட்டு விட்டனா! தங்களைக் காணக் கூசுகின்ற கதிரவனும், இன்று அச்சம் நீங்கியவனாக, இந்தத் தொல்நகரிலே தோற்றம் செய்து விட்டான்!

மாலியவான் : *(எழுந்து நின்றபடி)* ராவணா! இந்த மாலியவான், உன் பாட்டன் உனக்குப் பழுது வராதிருக்க, நான் சில சொல் பகர்கின்றேன்

படையோடு வந்திருப்பவன், தசரதன் சிறுவனல்ல! அவன் ஈசற்கு ஈசன்!

அவன் இளவல் லட்சுமணனோ, தூயோன் திருமாலின் அணையான ஆதிசேஷனே என்று கூறுகிறாகள்.

இங்கு தூதாக வந்த அனுமனோ, காலனைப் போன்றவன்! காற்றுக் கடவுளுக்கு மைந்தன்!

இப்பிறவிக்குப் பின்பு, அந்த அனுமனே, நான்முகப் பிரம்மன் ஆவான்!

அப்பதம் அனுமனுக்கு ஈந்த அண்ணல் ராமன், அரக்கரை வேரோ அறுப்பதற்காக, இப்பதி எய்தியிருக்கிறான் என்று எல்லோரும் சொல்கிறாகள்!

குரங்காய வந்திருப்போா, தேவாகளே! இதை நீ தெரிவாய்

நீ சிறையெடுத்திருக்கும் சீதாதேவியை, எளியள் என்று இகழ வேண்டாம்!

அவள தூயவள!, அமிழதோடு தோனறியவள!; உலகுககு எல்லாம தாயவள! - எனறு சொல்கிறாகள

நீ பெறறிருககும வரததை முறிககத தருமததின் தலைவா தாமே, மானுட வடிவம கொணடு வநதிருபபதாகக் கூறுகிறாகள

தீ நிமிததஙகளைத திசையெஙகும கணடோம்!

நம காவல தெயவமும, கடி நகரை விட்டகலக் கணடோம்!

நாவிலே பொய இலாத, ஞானத தமபி விபீஷணனும், உன சீலம கெடடு விடடது எனறு விடடுப போய்விடடான!

இதையெல்லாம நான உணர்நது, நம குலம காககச சில பல சொனனேன

சீதாதேவியை விடுதி ஆயின, தீரும இததீமை!

ராவணன் : பாடடா! உன அறிவு படடு விடடதா? பேதை மானிடரோடு, குரஙகலல, பிற விலஙகுகளும் சேரட்டும்! போரிலே எனனை வெலல முடியுமா?

தளளாத வயதானதால, இழிவான எணணம வந்து விடடதா?

ஆலம விழுஙகிய சிவனே குரங்காய வநதாலும, என் அமபுககு அஞசி அலறி ஓடுவான!

அநதச சககரக கையான சமருககு வநதாலும், என் வில அமபு கணடு வெருவி ஓடுவான!

தேவாகள் குரஙகுகளாய வநததாகக கூறினாய்

வஜராயுதததிறகு அஞசாத நான, இதுகளின் வாலுக்கு அஞசி விடுவேனா?

போ, அரககருககுப பொழுது போக்கு! பகைவர், நாம் பநதாடும காயகள!

உயிா இழகக, லஙகைக்கு வநதவாகளின் சிரம் அறுபபோம! குருதி குடிப்போம்!

நமபடை புறப்படடடும!

பகை நுழையாத லஙகை மணணிலே, பாதகாகள் நுழைநது விடடாகளா?

அவாகளைப பிழையாது கொனறு குவிககாவிடடால், நம குலததிறகுப பழி வநது விடும!

போா முரசு ஒலிககட்டும! ஆணமக்கள், அணி சேரடடும! பதுஙகுகின்ற பெணடு உள்ளம கொணடோா, சேலைககுள் பதுஙகி இருககடடும!

[போா முரசு ஒலிக்கின்ற சததம கேட்கிறது]

காட்சி-316

லஙகை வானம

[வானிலே தேவாகள திரண்டு நினறு போாககளக காடசியைப பாாககினறனா]

ஒரு தேவர் : அதோ பாருங்கள்! மலைகளையும மரங்களையும வீசி, லஙகையின் அகழியை, வானரப் படைகள தூாக்கினறன

துன்மாாககனுக்கு அழிவு காலம் ஆரமபமாகி விடடது

மற்றொரு தேவர் : மதிலின் உசசியிலே, வானர வீராகள ஏறி விடடனா புகழின உச்சியில இருக்கும ராவணனை உருடடிவிடச சென்று விட்டனா

வேறொரு தேவர் : பாருஙகள்! வானர வீராகள எறிந்த பாறாங கற்களால, வஞசக அரக்கர்களின் தலைகள தகர்கின்றன!

பிறிதொரு தேவர் : போர்க்களத்தில, தலை இலலாத அரககா உடல், ஆடுகினற கோரததைப பாருங்கள்!

காட்சி-317

மலைப பாஙகான இடம

இரவு நேரம

[ராமா தன பிரதானிகளோடு இரவு நேரததில ஒரு மலைப பாங்கான இடததில ஓயவெடுததுக கொணடிருககிறாா

அபபொழுது வானில உளள முழுமதியை விழி புரட்டாது பாாக்கிறாா]

ராமர் : பால வணணச சநதிரனிலே, ஒரு கருமைத திட்டு தெரிகிறதே! அது ஏன என்று கூறுவீர்களா?

சுக்ரீவன : ஐயனே! இநதப பூமியின நிழல, சநதிரனில பட்டு, அப்படித தெரிகிறது

வேறொரு வானர வீரன் : ராகு அடித்த இடம, அப்படிக் கறுததுப்போய விட்டது எனறு கருதுகிறேன

மற்றொரு வானர வீரன் : மன்னவா! அநதக் கறுப்பு, உடமபின மறுவே தவிர, வேறு அலல

பிறிதொரு வானர வீரன் : பிரமமா ரதியைப படைக்கும பொழுது, நிலவிலிருநது பிட்டு எடுதத இடம் அது! அநத வெற்றிடமே, கருமையாகத தெரிகிறது

ராமர் : எலலோரும், உஙகள எணணததை, வணணமாகச் சொனனீர்கள

ஆனால, நான நினைபபது எனனவென்றால், பாறகடலில இருநது விஷத்தோடு பிறநதவன், இந்தச் சநதிரன்

உடன பிறநத நஞசைப் பறறிய எண்ணம், நெஞசில இருப்பதால, உடமபின அநதப் பகுதி கறுத்துவிட்டது எனறு கூறுகிறேன

சுக்ரீவன் : பொருததமான பேசசு!

அனுமன் : அடியேன, ஐயன புகழாக ஒனறு கூறுகிறேன் அனுமதிக்க வேணடும

ராமர் : சொல அனுமான!

அனுமன் : காரமேக வணணன நீங்கள்! உங்களைக் கால மெலலாம நெஞ்சார அநத நிலவு நினைப்பதால், அந்த நெஞசில குடியிருக்கும தங்களால, அதன அங்கத்தில், நீலம் திட்டாகத தெரிகிறது!

எல்லாரும் : ஆஹா! ஆஹா! அறபுதமான பேச்சு!

ராமா : சொலலின செலவனே! உன பேசசைக கேட்டுச சொககிப போனேன!

பேோரிலே உன கை வீச்சும, மற்றப பொழுதிலே, உன சொல வீசசும, எனனைத திகைகக வைககின்றன!

காட்சி-318

போரககளம

துன்முகன் : (அனுமனை நோககி) குன்று நிகா துன்முகன நான! குரங்கே! உன குடல் கிழிக்க வநதிருககிறேன்

அனுமன் : வீரததைச, செயயும போர சொல்ல வேணடும! தின்னும வாய் சொலலக் கூடாது!

(தனனோடு மோத வரும துனமுகனை, உயரேத தூககித தரையில் அறைகிறான் அனுமன் துனமுகன மடிகிறான)

அனுமன் : துனமுகா! அறம தவறியதால், உன் ஆறறல சிதறி விட்டது உன் அங்கம கூறு கூறாக உதிர்ந்து விட்டது

காட்சி-319

ராவணன அரசவை

ராவணன் : (சீற்றத்தோடு) எனன! என் படை தோறறுக கொணடிருககிறதா?

இபபடியொரு சொலலை, என்செவி கேட்பதா?

புகை வடிவிலும பகை நுழையாத லங்கையிலே, அரக்கர் படை அழிநது மாள்வதா?

கயிலை மலையைப் பெயாததெடுத்த எனனைக, கல் எறிநது போரிடும வானரப்படை எதிர்தது நிறபதா?

நானகு காலகளும், ஒரு வாலும உளள அறபப் பிராணிகள் அவை! விததை காட்டப் பயனபடும அநத

விலங்குகள், என் வியன் நகரில் கொட்டமடிப்பதா? என் மக்களைக் கொன்று குவிப்பதா?

குரங்கோடு வந்த மதிப்பிலா மானிடரை, நான் எதிர்த்துப் போர் செய்வதா? - என்று எண்ணி ஒதுங்கி இருந்தேன்!

இப்பொழுது, என் கையிருப்பைக் காட்ட எழுந்து விட்டேன்!

என் தேர் கண்டாலே, அவர்கள் தேகமெல்லாம் நடுங்கும்!

ஆயிரம் குதிரைகள் கொண்டது அது குரங்குகள் கொண்டது அல்ல!

அந்தக் குதிரைகள், அதிகினற குரலையுடையது! என் தேர், வானவர் தேசமெங்கும் திரிந்தது! இந்திரன் என்னிடம் தோற்றபோது, எனக்குக் கப்பமாகத் தந்தது!

அந்தத் தேரோடு போகிறேன். தெளிவு இல்லா மானிடரே! உங்கள் உயிர் குடிக்க வருகிறேன்!

அந்த ராமன் மாண்டால், சீதை, என் அணமையில் வந்து, என்னை ஆலிங்கனம் செய்து கொள்வாள்!

அந்த வேளை வர, வாளெடுத்து விட்டேன்!

என் லங்கையை எரித்த, அந்த அனுமான் குரங்கு கொல்லப்படும்! அதன் ரத்தத்தால், லங்கையின் வரலாற்றில் படிந்த மாசு துடைக்கப்படும்!

பேய்களே! பிசாசுகளே! பூதங்களே! அணி திரண்டு என்பின்னால் வாருங்கள்! போர்க்களம் போவோம்! இந்த அரக்கர்கோன் காணும் களம், பகைவரின் ரத்தக்குளமாகும்!

காட்சி-320

போர்க்களம்

அனுமன் : (ராவணனை நோக்கி) வா, ராவணா, வா! மூன்று உலகை வென்றவனே! நெடுவலியால, இந்திரனின் புகழைக

கெடுத்தவனே! திசை யானைகளைத் திரித்தவனே! இன்று அழிவதற்காக, என் எதிரே வந்து நிற்கினறாய்!

ராவணன் : ஒரு குரங்கின் பேச்சைக் கேட்டுக் கோபம் கொள்வதில் பொருள் இல்லை என்று பொறுத்திருக்கிறேன்

அனுமன் : போரிடத்தானே வந்தாய்! பூப்பறிக்க வந்தாயா? மலை எடுத்தவனே! என் கையால் குத்தும் ஒரு குத்தை, உன்னால் தாங்க முடியுமா? அதன் பின்னரும், நீ மாளாமல் இருந்தால், என் நெஞ்சிலே, உன் கை ஓயும் வரைக் குத்தி ஆர்ப்பரி! நான் உன்னை எதிர்த்துப் போரிடமாட்டேன்! என்ன சொல்கிறாய்?

என் கை முஷ்டியைச் சந்திக்கும் துணிவு, உன் தட மார்புக்கு இருக்கிறதா?

இருந்தால் இங்கே நில்! இல்லையேல், உன் அந்தப் புரத்திற்கு ஓடிப்போ!

உன் ஆரப்பரிப்பை, இனி அங்குதான் அரங்கேற்ற முடியும்!

ராவணன் : குரங்கு என்றாலும் குன்றாத வீரத்தோடு பேசி விட்டாய்!

என் எதிர் நின்று, இப்படிப் பேசியவர், நீயின்றிப் பிறர் இலர்!

இதனால், நீ புகழ் பெற்று விட்டாய்! - உண்மை இது!

நீ அறை கூவி அழைத்த பிறகு, அதனை நான் ஏற்காமல் இருந்தால், இழிவு என்னை வந்து சேரும்!

என் அந்தப்புரமே, எனக்கு எதிராகக் கொந்தளிக்கும்!

வானர வீரனே! யானைகளின் தந்தங்களை ஏற்ற என் மார்பில், உன் கோணல் கையின் குத்தையும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்!

இனியவள் தரும் முத்தத்தைவிட, எதிரியின் தாக்குதலே எனக்கு இனிக்கும்!

வா! உன் கை வல்லமையைக் காட்டு! அசையா மலையாக நின்று, அரக்கர்கோன் ஆணவம் கொள்வதில் ஆதாயம் இருக்கிறது என்று இந்த அவனிக்குக் காட்டுகிறேன்!

[அனுமன ஓங்கி, ராவணன மாாபிலே குததுகிறான ராவணன அதனால தளாநது தடுமாறுகிறான]

அனுமன் : ராவணா! தடுமாறததால, உன கணகள கணணீரைக் கொட்டுகினறன! உன தலை நிலையிலலாமல ஆடுகிறது! உன மாாபிலே பதிந்திருநத யானைக கொமபுகள், உன முதுகு வழி நீஙகி விட்டன! மேரு மலை போனற உன மேனி, இபபொழுது மலாககொடி போலத தளளாடுகிறது!

ஆனால, உன உடல இனனும் சாயவிலலை! உன உயிர் நீஙகவில்லை!

ராவணன் : (தலையை உலுககிப புததுணாசசி பெறறவனாக) என் உயிா நீஙகாது! விட்டுச செலல இருநத உயிா, என உடலை உறுதியாகப பற்றிக கொணடது!

இணையிலலாதவனே! என வலிமையை அளந்து பாாதத வானரனே!

உணமையில வலிமையுடையவன் நீயே! மற்ற மறவரெலாம, உனனை நோககின அலிகளே!

பிரம்மன சாபமும, எனனைப பிறழச செய்யாது! ஆனால, உன குதது, எனனை நிலைகுலையச செய்து விட்டது! மரணததின விளிமபுவரை சென்று மீண்டு விட்டேன!

இபபொழுது என முறை நான குதத, நீ பிழைத்து விட்டால, பிழையாத மரணமும், உனனை எபபொழுதும் தழுவாது விலகும்!

நீ இனறுபோல, எனறும் இருப்பவன் ஆவாய்! காதலால் இதைக கூறவிலலை மோதலால் கணட உணமையைக் கூறுகிறேன!

குரஙகு இனக கூறறுவனே! என குத்தை ஏற்க, மாாபை நிமிாததிவா!

மானமுளள போரை, இநத மண காணட்டும!

அனுமன் : (ராவணனமுனபு போய நின்றபடி) என வலலமையை இலலையென்றாககி, என்னை வெனறு விட்டாய், லஙகை வேநதனே!

இபபொழுது உன் கை வலலமையைக காட்டு!

அது காட்டும முடிவை, இருவரும ஏறபோம

[இபபொழுது, ராவணன ஓங்கி, அனுமனின மாாபில குத்துகிறான அனுமனும், அதனால தளர்ந்து தள்ளாடுகிறான்]

ராவணன் : தளளாடினாலும, என குத்தையும, நீ பழுதினறி ஏறறுக கொணடாய!

நம் இருவரில வெனறவா, தோறறவா எவரும இலா!

வெற்றி காண, நான போாககளததின வேறு இடம் செலகிறேன் வெற்றியோடு அரணமனை திருமபாவிடடால, நான வாசிககும வீணை, அபஸவரம பேசும!

[ராவணன் தன தேரில ஏறி அமர, தோ வேறிடம நோககிச் செலகிறது]

காட்சி-321

கயிலை மலை

உமையாள் : அனுமனிடம் ஏன இநதத தளாசசி? தாமததின் வெறறிககு, இது தடையாக இருககாதா?

சிவனார் : ராவண சம்ஹாரம, திருமால அவதாரத்தால நிகழ்ததப்படவேணடும என அமசத்தால் அலல!

போர்க்களததில், இப்படி வெற்றியும தோலவியும மாறி மாறி வந்து கொண்டிருக்கும

அநத ராவணன் எளிதானவனா? எலலோரையும ஆட்டி வைக்கும நவககிரகஙகளையே, இவன அலைக்கழிப்பவன!

இரை தேடும் முதலை, இபபொழுது எஙகு போய் நிற்கிறது பார்!

இளவல லடசுமணனைச சமருககு அழைககிறான ராவணன இநத ராவணன கையால் குட்டு வாஙகாதவாகள, இநதிரலோகத்தில எவரும இலலை!

காட்சி-322

போககளம

[லடசுமணன எதிரில வநது ராவணன நிறகிறான]

ராவணன் : லட்சுமணா! உன போா வலிமையைப பாாததேன, என்னால் போறறாமல இருகக முடியவிலலை உன வீரம, என்னை வியகக வைககிறது

தணடகாருணயததில, கரன படையை அழிதத உன அணணன கரியோனும், இந்திரனை வானில வெனற, என மகன இநதிரஜிததும, வரிசிலை பிடிதது நிற்கும் என்னையும தவிர, வேறு யார் உனக்கு ஒப்பாவாாகள?

ஆனால், நீ கொல்லப்படும நாள் இனறு என்பதையும, சிநதையிற கொள்வாய்!

லட்சுமணன் : துறவி வேஷத்தில வந்து, ஒரு பெண்ணைக் கவாநது சென்ற கோழையே! நீயா வீரம் பேசுகிறாய்! நீ கற்ற விததை, உன உயிரைக காக்க உதவுகிறதா என்று பார்க்கலாம்!

ராவணன் : நான கற்ற விததை, இப்பொழுது எனககுக கைகொடுககாது

நீ வில்லினால் வெல்லபபடாய என்பதைத தெரிந்து கொண்டேன ஆனால், நான பெறற வரம், எனக்கு வெற்றியைப பெறறுத தரும!

நானமுகன எனககுக் கொடுத்த இந்த வேலால், பிரம்மாஸ்திரத்தால் உன்னை வீழ்த்துகிறேன்!

[ராவணன் பிரமமாஸ்திரத்தை வீச, அது லட்சுமணன் மாாபிற பாய, லடசுமணன மயங்கிக் கீழே சாயகிறான்]

காட்சி-323

வானம

[வானிலே திரணடிருககும தேவாகள, இதைப பாாததுப பதறுகினறனா]

ஒரு தேவர் : நஞசினால செயத நெஞசினான், இளைய நமபியை *வீழ்த்தி விடடான!*

இன்னொரு தேவர் : *தர்மத்திற்கு வாழவே கிடையாதா? ராவணனின தடஙகைகள் முனபு, சககரமும் சூலமும சிக்குண்டு சிதறுமா?*

மற்றொரு தேவர் : *பிரமமாஸதிரததை இவனுககுக் கொடுத்த பிரமமன், புத்தியை எவனுககோ கொடுதது விட்டானா?*

வேறொரு தேவர் : *அதோ, வீழந்து கிடக்கும லடசுமணனைத தூக்கிச செல்ல முயலகிறான் தூர்த்தன்!*

தன் அநதபபுரததிலே, தன பததினிகள் பரிகசிககப் பதுமையாக நிறுத்தி வைபபான் பாவி!

காட்சி-324

போாககளம

[ராவணன வீழநது கிடககும லடசுமணனைத தூகக முனைகிறான. அவனால, லட்சுமணன் உடலை அசைககக் கூட முடியவில்லை]

ராவணன் : *கயிலை மலையை எடுத்த என்னால், இநத அற்ப மானிடனைப புரட்ட முடியவில்லையா?*

வேதனையான விந்தை இது! இவன் உடல், என லங்கை நகரத் தெருக்களில் கிடந்து நாற வேண்டும்!

அதை, அநதத் தேவாகள் பார்த்துப் புலம்ப வேண்டும! என மீது கொண்ட அச்சம் விடடுப்போனால, என் ஆட்சி பட்டுப் போய்விடும!

(மீணடும லடசுமணனைத தூககு, ராவணன முயலகிறான

இப்பொழுது அனுமன அங்கு பாய்நது வந்து, ராவணனைப பிடிதது, அவன நெஞசில் பலமாகக் குதது கிறான ராவணன நிலை தடுமாறித் தளளாடியபடி நிற்கிறான தன வாயாலும, மூக்காலும் ரத்தம கக்குகிறான்.)

[அனுமன, ஒரு பூச்செணடைத் தூக்குவதுபோல், லடசுமணனைத தூக்கித தன தோளில போட்டுக் கொண்டு, அங்கிருநது நடககிறான

ராவணன பெருமூச்சு விடடபடி, அதைப் பார்க்கிறான]

காட்சி-325

கயிலை மலை

[கயிலை மயிலையில சிவ கணஙகள சிவனமுன கும்பிடடு நிறகினறனா]

ஒரு சிவகணம் : *சிவாம்சமான அனுமன வாழ்க! ஆஞ்சநேயன் வாழக!*

வேறொரு சிவகணம் : *சிவனுக்கு நிகா வேறு எவன?*

மற்றொரு சிவகணம் : *வரம பெறறவன வரமபு மீறலாமா? சிவன் சூலததினமுன், சீலம கெடடவன், சீரழிய வேணடியதுதான்!*

பிறிதொரு சிவகணம் : *ராமனுககுத் துணை போகும் அந்த அவதாரம, தாமம மாளாது என்பதைத் தரணிக்கு நினைவூட்டுகிறது!*

காட்சி -326

ராமா இருககும இடம

[லடசுமணனைத தூககி வருகினற அனுமன அவனை ராமா முன கிடததுகிறான்

லட்சுமணன இப்பொழுது மயக்கம் நீங்கி எழுந்து கொள்கிறான]

ராமர் : *என்ன நடநதது?*

அனுமன் : *ராவணன, அவன வில்லில, வாளில், வீரத்தில நம்பிக்கையின்றிப் பிரமமாஸ்திரத்தால, இளவலைச் சாயத்துவிட்டான்!*

இந்த மயக்கம் அதனால ஏற்பட்டது மயங்கிக் கிடந்த இளைய நம்பியை, லங்கை நகாக்குள் எடுத்துச் செலல முயன்றான் மூர்க்கன!

நான அவனைத் தடுத்து, கையும், காலகளும், நயனமும் கமலமே அனைய, பொய இலாத தங்கள முன் கொணடு வந்து ஒப்படைத்தேன!

கதிரவனைக் கண்ட பனி போலத் தங்கள பாாவை பட்டதும், இளையவரின மயக்கம் பறநதது!

லட்சுமணன் : *அண்ணா! இன்று என் கையிலிருந்து, அந்த ராவணன தப்பித்துவிட்டான்!*

ராமர் : *இன்னும் அந்தி சாயவிலலையே! அந்த அரக்கனை, நான போய்ச் சந்திக்கிறேன! சீதையைக் கவர்ந்தவனின சிரம அறுக்காவிட்டால, என் விலலும், அமபும் விறகாக எரிபட்வா இருக்கின்றன?*

(வில அமபோடு, ராமர் அங்கிருந்து புறப்படுகிறாா)

அனுமன் : *ஐயனே! தேரில அந்த அரக்கன இருக்கத், தரையிலே தாங்கள் நின்று போரிடுவது, வறுமை ஆகாதோ?*

இதை நான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது, எனக்குச் சிறுமை ஆகாதோ?

என் தோளின்மேல ஏறி அமருங்கள் ஐயனே! என் திணதோள், அவன தேருக்கு ஈடாகி, வெறுமையை நீக்கும்!

[அனுமன குனிந்துகொள்ள, ராமா, அனுமனின ஒரு பக்கத் தோளில அமர்ந்து கொள்கிறார்]

காட்சி-327

வானம

[இதைக காணுகினற வானில உளள தேவாகள குதிததுக கூததாடுகினறனா]

தேவர்கள் : *ஜெயராம! ஜெய் ராம! ஜெய ராம!*

(இவ்வாறு முழங்குகினறனா)

காட்சி-328

பாறகடல

கருடன் : *(திருமகளைப பாாத்து) தாயே! என தெய்வததை, நான சுமககினற உரிமையை, அந்த அனுமான் பறிததுக கொள்வதா?*

கூபபிட்டால நான ஓடோடி அங்கு செலலமாட்டேனா? சமஹார சமயத்திலே, என்னைப பகிஷ்காரம் செய்வது முறையோ?

இவவளவு நாள் திருவடியாய இருநதவன், இநத ஒபபறற வேளையிலே, ஐயன் தீணடாதவனாகக கிடக்கலாமா? தர்மததைக காக்கப் போனவா, எனககு அதர்மம செய்யலாமா?

திருமகள் : *கருடா! அந்த அனுமான் சிவாமசம்! அதை, மனதில் இருந்து அகறறிவிடாதே பகவானைச் சுமக்கின்ற பெருமையிலே, நீதான பெரிய திருவடி! அந்த அனுமான் சிறிய திருவடிதான்!*

இப்படித்தான உலகம் கூறி, உன்னை உயர்வுபடுத்தும

நாடகம ஆடிககொண்டிருககிறாா பகவான் அதிலும பாறகடல் வாசிகளே பஙகேறகவேண்டும் என்று கட்டாயப படுத்தலாமா?

ஆதிசேஷன் : *நீங்கள சீதையாகப் பிறபபெடுத்து விட்டீாகள! அதனால, உங்கள மனதில எந்தக் குறையும் இலலை! நாளெலலாம பகவான் மேனியைத தாஙகுகினற நான்*

திருமகள் : *ஆதிசேஷா! நீதான இளவல லட்சுமணனாக அஙகு இருக்கிறாயே!*

இங்கு பாற்கடலிலே நீ உறஙகி வழிந்தாலும, அஙகு உறங்கா வில்லியாக நினறு, பகவானுககுச சேவை செய்கிறாயே!

உன பேச்சிலே பொருள் இலலை, அனுமான மேல பொறாமைதான இருக்கிறது!

பாற்கடல் : திருமகளைப பெறறதே, இநதப பாற்கடலாகிய நானதான! என பஙகும் ராவண சம்ஹாரததில இருநதால, எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருககாதா?

ஒரு வானரன பெற்ற சிறப்பு, எனககு இலலையே எனற வாட்டம எனககுணடு!

திருமகள் : *காாமேகம, அதிகாலை நேரப பனித் துளியைப பார்த்துப் பொருமலாமா?*

பகவானின திவய தேசமாகப பாறகடல இருககும பொழுது, பகவான பரதேசம போகுமபொழுது, உடன போகவிலலையே எனறு துயா உறலாமா?

அதோ, ராம ராவணப் போர் ஆரமபித்துவிட்டது! வருததததைப் புறம தள்ளிவிடுக காவியமாய மலரப போகும் அந்தக் காட்சியைக் காணுங்கள்!

காட்சி-329

வானம

[வானிலே, தேவாகள மகிழசசியோடு குதித்து, ஆரவாரம செய்கினறனா

ஜெயராம! ஜெயராம!' எனறு கூவிக கூததாடுகினறனா]

ஒரு தேவர் : அரககர்கள தேர் இழந்தனா வில இழநதனா கார் போனற யானையை இழநதனா குதிரையின கால்களை இழநதனா சூரததனததை இழநதனர் சூழ்ந்திருககும் கவசததை இழந்தனா துபபிழந்தனா தலை இழந்து, உயிர் இழந்தனா

வேறொரு தேவர் : ராம பாணங்களால, அநத ராவணன் நிறகும் நிலையைப பாருஙகள்!

தன வில அறுபபட்டு, வெறுங்கையோடு நிறகிறான அந்த வீணன!

தோ துணடு துணடாக, மண்ணிலே தேமபி நிறகிறான் அந்தத தீயோன!

அவன கொற்ற வெண்குடையும, வீணைக் கொடியும் அறுககப்பட, அயாவோடு நிறகிறான், அநத அரக்கன!

அவன் கவசம் உடைககபபடக் கலக்கததோடு நிறகிறான, அநதக கயவன!

தன் முனனிலையில் எமன் ஆடிககொணடிருப்பதைப பார்த்து, மனம கொதிததுப போய நிறகிறான, அநதக கொடியவன!

தன மணிமுடி, கடலில் வீழததபபடடது கணடு, மனம் உடைந்து போய நிறகிறான், அநீதியை ஆசனமாக்கி அமாநதிருக்கும அநத மனனன!

இதுவரை தோலவி காணாதவன, இனறு தோல்வியை வாங்கித் தோள்களில போடடுக்கொண்டான்!

ராம பாணஙகளால, ராவணனின வீரம, பொய் ஆயிறறு! பொலலாதவன கதை இப்படிததான் முடியும என்பது மெய்யாயிறறு!

அதோ, தன் கால விரலால, நிலததைக் கீறியபடி, நாணி நிற்கிறான, அந்த நாயோன்!

இபபொழுது, நம் தாம நாயகர், அவன அருகில் சென்று, ஏதோ சொலகிறாா

காட்சி-330

போர்க்களம்

ராமர் : (ராவணனை நோக்கி) ராவணா! அறம் தவறியோர் செய்யும் போர், அவர்கள் அழிவில்தான் முடியும்! இதைத் தெரிந்துகொள்.

வெறுங்கையோடு நிற்கிறாய்! இப்பொழுது உன்னைக் கொல்வது, எனக்கு வீரமாகாது!

ஊருக்குள் போய் ஓய்வெடுத்து, இருக்கின்ற ஆயுதங்களையெல்லாம் எடுத்து வா! உன் வல்லமையில் உனக்கு இன்னும் நம்பிக்கை இருந்தால்!

சிறையெடுத்த என் சீதையை விடுவித்து, உன் தம்பி விபீஷணனை லங்கை மன்னன் ஆக்கி, அவனுக்கு நீ ஏவல் செய்துகொண்டிருந்தால், உன் தலை தப்பும்! உன் ஆயுள் நீளும்!

இல்லையென்றால், போரிட்டு மடிந்து, அதனால் பெறும் பொன்றாப் புகழை, உன் கதையோடு பொதிந்து கொள்!

மூவுலகும் ஆள்பவனே! மூல தர்மத்தை மறந்ததால், புயலில் புழுதியென, உன் படை சிதறியதைப் பார்த்தாய்! உன் வலிமை ஒடுங்கியதைக் கண்டாய்!

களைப்பு காரணமாக, இந்த இழப்பு ஏற்பட்டதாக நீ நினைக்கலாம்!

ஆதலால், இன்று போய், நாளை வா, போருக்கு! நன்றாக ஓய்வெடுத்து வா!

கருணையால், உன்னைக் கொல்லாது அனுப்பி வைக்கிறேன்!

மானிடன், மானிடன் என்று எள்ளி நகையாடுவாயே, அந்த மானுடம் இப்பொழுது வென்றுவிட்டது! தன் ஈர நெஞ்சால்! இனிய பண்பால்!

காட்சி-331

வெடடவெளி

[ராவணன கவிழநத தலையோடு வெறுஙகையோடு போகக களததிலிருநது நகரை நோககி நடககினறான

இதைக கணடு அனுமன காணம போடடுச சநதோஷததில் ஆரவாரிககிறான]

அனுமன் : *ராவணா! வாரணம பொருத உன மாாபு எங்கே? வரையினை எடுத்த உன தோள எங்கே?*

நாரத முனிவாககு ஏறப நயமபட உரைதத, உன் நாவு எங்கே? உன தாா அணி மணிமகுடம, தரையிலே புரணடது என்ன? சங்கரன கொடுதத வாளையும், வீரததையும் களததிலே போடடுவிடடு, வெறுங்கையோடு, மீண்டு போகிறாயே!

திசையெலலாம வெறறி கொணட நீ, இபபொழுது எநதத் திசையையும பாரக்காது, பூமி எனனும் நங்கை தனனையே பாாததுப போகினறாய!

உன மநதிரச் சுறறததாரும, மனைவியா சுற்றத்தாரும், தந்திரச சுற்றத்தாரும, தன கிளைச சுறறத்தாரும, உன்னைப் பாா்த்து, எநதிரம போல திகைதது நிறக, நீ அரண்மனை சேரப போகிறாய்!

நெடு வயிரத் தோளா! உன தோல்வியைப் பார்த்து, வான் நகும, மணணும எலலாம் நகும, நீ நகு பகைஞா் எல்லாம் நகுவா என்று அதறகு நாணாய!

வேல் நகு நெடுங்கண, செவ்வாய், மெல்லியல், மிதிலை வநத என ஜானகித தாய நகுவள் எனறே, நாணததாற் கலங்குகிறாய்!

காட்சி-332

ராவணனன அரணமனை

[ராவணனன முனனிலையில பல அரககக வீராகள கைகட்டி நினறு கொணடிருககினறனா]

ராவணன் : என தவமும், நான் பெறற வரங்களும் இநதப் போரிலே, எனககுக கைகொடுககவிலலை! என்னைக் கைபிசைந்து நிற்க வைததுவிட்டன!

ஒரு மானிடனால், நான் மானமிழந்தேன்! அவனால், என உயிர் இழக்கும் தருணமும வநதுவிடும எனறு அஞசுகிறேன!

தேவ, தானவ, கநதாவ, யட்ச, பனனக, அரககாகளால, எனக்கு மரணம் வரக்கூடாது எனறு வரம பெறறிருந்தேன! மனிதர்களை எளிதாக எண்ணி, அவர்களையும் சேர்ததுக் கேடகாமல, ஏமாநதுவிடடேன!

அயோததி மனனன் அனரணயன் சாபமொழி பலித்து விடுமோ என்று பதறுகிறேன!

என்னை நோக்கி, வெநதீயாகச் சொற்களைச சொனன வேதவதிதான, இநதச் சீதையோ எனறு ஐயுறுகிறேன!

நநதியும், ரமபையும வேறு என்னைச் சபித்திருக கிறார்கள்!

இந்தச சாபமொழிகள், எனனைச சாய்த்துவிடுமா?

முடியாது! கூடாது!

இறுதியில் வெல்லப் போவது இந்த ராவணனே! இது உறுதி!

மறதி படைத்த என பாட்டன் மாலியவான் போனறோர்க்கு, மண்டையில அடித்து, இதைச சொல்லுஙகள்!

தர்மம் வெலலுமாம! நான் நடக்கினற தடமே தர்மம்! நான் பேசுகின்ற மொழியே, உபவேதம! நான குமபிடும மலையே, கயிலை!

என உடன பிறநத குமபகாணன இருக்க, நான ஏன் மனம குமையவேணடுமா?

தேவாகளைத தலைவிரிகோலமாக ஓடவிடடுச் சிரிததவன அவன! என சிநதைககு இனியவன!

உறங்குகினற என தமபியை எழுபபி, எனனிடததிலே அனுபபுஙகள்!

விறபிடிதத அந்த மானிடரைக காலதூதர் கையிலே உறஙக வைததுவிடுவான!

அவாகள உயிா பறிதது, எனககு வெற்றியைப பறித்து வருவான!

செலலுஙகள்!

காட்சி-333

ராவணன அரணமனை

கும்பகர்ணன் : (ராவணன முன நினறு பேசுகிறான்) அணணா! ஆனதோ வெஞசமா? அலகில் கறபுடை ஜானகி துயர் இனனும தவிர்ந்தது இலலையோ?

வானமும வையமும வளாநத நம வானபுகழ் போனதோ? புகுநததோ நாம பொனறி மடியும காலமே!

உறககததில இருநததால், உணமையை அறியாமற் போனேனே!

கிளர்பொன சீதையைச் சுடடிய போர் கிட்டிவிடடதா? கிடடியின விடம அனன கறபின செலவியை, இனனும் விடடிலையோ? இது விதியின வனமை அண்ணா!

அணணா! புலஸதியன வழிமுதல் வநத பொய் அறுகுலதது இயலபு, உன்னால அழியவேண்டுமா?

அநத ராமலடசுமணா, தஞசமும, தருமமும, தகவுமே, அவா நெஞசமும, கருமமும், உரையுமாக இருககிறார்கள்!

நாமோ, வஞ்சமும, பாவமும, பொயயும் கொணடிருக கிறோம்! நாம உஞ்சுவோமா?

கருங்கடலைக கடநது வநத காற்றான அனுமன, அவாகள பககம் இருககிறான!

நீயோ, இன்னும சீதையை விடுவிககவிலலை!

வாலியை வதம செயத ராம பாணம், நமமைப பதம பாாக்காது விடுமா?

தெயவத தையலை விடடு, அநத ராமனின் சரணம தாழநது, நின் ஐயறு தமபி விபீஷணனோடு அளவளாவுதல், உய்யும திறம! இலலையெனறால, நீ செய்யும திறம ஒனறு உணடு!

பநதி பநதியாய படையை அனுபபி, அவை சிநதுதல் கணடு, தேமபி இருததல, மநதிரம் அன்று! நம வலியெலலாம ஒனறு சேர்த்து உநதுதலே, நல்ல கருமம!

ராவணன் : (கோபமாக) எனககு உபதேசம் செய்ய, உன்னை நான் இஙகு அழைககவிலலை!

அறிவுடை அமைச்சன எனறு நீ உனனை எண்ணிக கொளளவேணடாம!

அந்தச் சிறுதொழில் மனிதரைக் கொனறுவரச் சொனனால, நீ அஞ்சி வெருவிப புலமபுகிறாய!

இதுதான உன வீரமா?

உனககுக் கள உணண வேண்டும்! எலுமபைக் கடிக்கவேண்டும்! நாளெல்லாம உறங்கவேண்டும்! இதுவே வாழக்கை எனறு எண்ணிக கொண்டாய!

அந்த மானிடர் இருவரை வணங்கி, மற்றும அக்கூனுடைக குரங்கையும கும்பிட்டு, உயயும் வாழவு, உன தம்பி விபீஷணனுககும, உனக்குமே பொருநதும்!

எனக்கு அது ஏறகாது! நீ எழுநது போ! உறங்கப போ!

வீராகளே! தருக என் தோபபடை!

கும்பகர்ணன் : *(கனிவோடு, கைகுவித்து வணஙகியபடி)* அணணா!

என் வாாததைகளைப பொறுத்துக கொளளுஙகள்! பொஙகிய எணணஙகளை வழியவிடடேன! அது பொருநதாத பேசசு எனறால, புறம தளளிவிடு! உனககாக உயிர்விடக கடமைபபடடிருக்கிறேன!

வெனறு இஙகு வருவேன் எனறு எனனால உரைகக முடியவிலலை!

விதி, என பிடரியைப பிடிததுச சாவை நோக்கி, உந்தித் தளளுகிறது!

நான செதத பிறகாவது, அநதச் சீதாதேவியை விட்டு விடுவது, நாயகா, உனக்கு நலலது!

எனனை அவாகள வெனறுளா எனில், லஙகைக காவல, உன்னையும் வெனறு அவாகள உயருதல் உணமை!

இந்திரஜிததை நம்பியிராதே! ராமன் தமபி கை மந்திர அமபினால, அவன மடிதல் கூடும்!

சொலலவேணடியன சொல்லிவிட்டேன! என சொற பொறுத்து, எனககு விடை கொடு! போர்க் களததில நம குலக குருதியைக கொட்டி, இறுதிவரை போராடுவேன!

ராவணன் : தனபலம அறியா யானையைப போல, என தமபியும், தன்னை, தன ஆறறலை அறியாமற பேசிவிடடான்!

குமபகாணா! பேசியதெலலாம பிழையாய் இருநதாலும, போருக்குப புறப்படடுவிட்ட உன வீரம், போறறுதலுககு உரியது!

பெரும படையோடு செல! இதுவரைப் பேசாத வெறறியைப பெறறு வா!

[குமபகாணன, அணணனை வணஙகிவிட்டு,
அங்கிருநது செலகிறான்]

காட்சி-334

போககளம

[போாககளததில கையில சூலமோடு மலை என நடநது வருகிறான குமபகாணன ராமா அவனை வியபபோடு பாாககிறாா]

விபீஷணன் : *ஐயனே! மலை என நட்நது வரும் இவன், லஙகை வேநதன பினனவன, எனககு மூத்தவன!*

காலன அனன குமபகாணன் இவன்!

கூரியசூலததான, இவன துயில நீஙகி எழுநது விடடால, இமையவர்ககுக் கூறறாவான!

இவன தாழவு இலா ராவணன தமபி! நாள், மாதம கடநது உறஙகும இயல்பினான!

இநதிரனின ஐராவீதத்தை, இநதிரன தொஙகிக கொண்டிருக்கச் சுழறறி வீசியவன!

இவன, ஊன உயாந்த உரததினான்!

மேல நிமிாநத மிடுக்கினான்! தான உயர்ந்த தவததினால, வான உயாந்த வரத்தினான!

இவன் இவவளவு நாளும உறங்கிக் கொணடிருந்ததால், இந்த உலகம உய்ந்தது!

ஆலம உண்ட சிவன் அளிதத சூலம உணடு இவன கையிலே! அது தேவர்களின வாழ்வை உணடது!

ஆனால, இவன் நன்னெறி பேசுபவன்! தாமம் அல்ல, தங்கள் மனையாளைச் சிறையெடுத்தது என்று ராவணர்க்கு, எத்தனையோ சொல்லி எடுத்து இயம்பியிருக்கிறான!

மறுதத ராவணன்மேல் வருத்தமடைந்து, தான் மாள்வது மெய என்று வெறுத்து, இஙகு போர்க்களம் வந்து நிற்கிறான்!

காட்சி-335

வானம

[வானிலை திரணடிருககும தேவாகள, போககளததில நிறகும் குமபகாணனை அசசததோடு பார்க்கினறனர்]

ஒரு தேவர் : *கும்பகாணன வநது விட்டான! நம குலை நடுஙக வந்துவிட்டான்!*

இன்னொரு தேவர் : *அந்தக கொடுமையைப் பாருஙகள! வானர வீரர்களைக் குன்றினமீது எறிகிறான்! தினறு தின்று உமிழுகிறான்! சிரங்களைத திருகித் தேய்க்கிறான! விணணிலே அவர்களை வீசுகிறான்! அவாகள் உடம்பினைப் பிசைநது, மேல எலாம பூசிக் கொளகிறான! கடலிலே வானரங்களை அமுக்குகிறான! மணணிலே, அவர்களை அடிக்கிறான்! நெருபபிலே வீசுகிறான! தேரோடு மோது கிறான்! எட்டுத் திசையிலும எறிகிறான! மரததோடு, மலை யோடு புடைதது, அவாகள் மணடையைச் சிதற அடிககிறான!*

(இபபொழுது கும்பகாணன, வீரக காஜனை செயயத தேவர்கள், அஞசி நடுஙகி, அஙகிருநது ஓடடமெடுக கின்றனர்)

காட்சி-336

போாககளம்

[ஆவேசமாகப போரிடும குமபகாணன முன, அனுமன தோனறுகிறான]

அனுமன் : *குமபகாணா! உறககம் கலைந்து வநதிருக்கும கூற்றமே!*

வானர வீராகளை, வாரி விழுங்கும சாவின சரீரமே! உனககு ஒரு சோதனை வைககிறேன அதைக கடந்து விட்டால, நீ உன மீசையை முறுககிக் கொள்ளலாம!

கும்பகர்ணன் : சொலலு அனுமனே! நான உறஙகியபோது, நீ லஙகை நகரிலே நுழைந்துவிட்டாய! அதனால் தபபிதது விட்டாய!

விழிததிருககும என முனபு, நீ பிழைததுப போவாய எனற நம்பிககை, உனககு இருக்கிறதா?

அனுமன் : சொல்ல வந்ததைச சொலலி விடுகிறேன நான எறியும் மலையை, நீ தாங்கிக கொண்டால், உன் வீரத்தை நான் மதிக்கிறேன் உனனோடு போரிடாமல, விலகிப் போவேன

கும்பகர்ணன் : இவவளவுதானா? நீ எறியும மலையால், நான தளாநது விழுந்தால, உனக்குத தோற்றவன் ஆவேன! இதறகு நான ஒப்புகிறேன

நீ கறற வித்தையைக காட்டு! என கையிருபபை, நான காட்டுகிறேன்

வானும மண்ணும், இந்த வீர விளையாட்டை, விழியாரப பார்ககட்டும்!

[பெரிய மலையைத் தூககி அனுமன, கும்ப காணனமேல எறிய, அதைத் தடுக்காமல, தன மாாபில தாங்கிக கொள்கிறான கும்பகர்ணன அந்த மலை, இபபொழுது சிதறி, உதிருகிறது].

அனுமன் : கும்பகாணா! உன வலிமைககு என வணககம் குலமலைகளும உன ஆறறலால குலைநதுவிடும சுந்தரத தோளன், என் ராமபிரானின் அமபு மாததிரமே, உன்னைச சமரிலே சாயகக முடியும்

சாயாத கொடுமையே! உன்னை விட்டு விலகிப் போகிறேன்

[அனுமன் அஙகிருந்து செலகிறான். கும்பகாணன, இதைப் பார்த்து நகைக்கிறான்]

காட்சி-337

கயிலை மலை

ஒரு தேவர் : *(சிவனாரை நோககி) ஈசா!*

தர்மததின நேசா! அநதக குமபகாணனை வதைககாமல், ஒதுஙகி விடடாயே!

அனுமனாகப பிறபபெடுத்து, வீரம அறியாதவன் போல, விலகிப போவதா?

திரிபுரம எரிததவனே! எஙகள இநதிரபுரியை எரிக்கும் எமனாம குமபகாணன, விழிததெழுநது வெகுணடு நிறகிறானே!

நீ கொடுதத சூலம அதுவெனறு, அதன் அழிவை அனுமதிககிறாயா?

அறம தவறுவோா ஆடபபரிதது வாழநதால், வேதஙகள் மறைநது விடாதா? என நாதன நாமம் நமசிவாயம எனறு சொல்லும மநதிரததிறகு அநதம வந்து விடாதா?

சிவன் : *தேவாகளே! நடபபவையெலலாம தீாமானிககப் படடவை! நடநத சம்பவஙகளால, பிறபபெடுத்தவை!*

இந்த குமபகாணன பிறபபை நோககினால், எனை மறுதது நீஙகள பேசமாட்டீாகள

முனனா, சனகாதி முனிவாகளால சபிக்கப்பட்ட துவார பாலகாகள, இபபொழுது, ராவண குமபகர்ணனாகப் பிறநதிருககிறாாகள!

அநத வாசு தேவனால சமஹாிககபபடடு, இந்த அசுரப் பிறபபை ஒழிககத துடிததுக கொணடிருக்கிறார்கள!

சமஹாரம, அவாகளைப் பொறுதத மடடில், அவாகளுககுச செயயும உபகாரம!

அதுவும திருமால் அவதாரததால நிகழ வேணடும எனபது தீர்மானிககபபடட ஒனறு!

தொண்டு செயயப போயிருககிறேன நான்! வால் தலையாக முடியாது!

காட்சி-338

போர்க்களம்

[கும்பகர்ணனின் வாளேந்திய வலக்கரம் ராமபாணத்தால் துண்டிக்கப்பட்டுக் கீழே விழுகிறது

இது கண்டு அனுமன் ஆர்ப்பரிக்கிறான்]

அனுமன் : *தீ வினை துன்புற்றது! நல்வினை இன்புற்று எழுந்தது!*

[கும்பகர்ணனின் மற்றொரு கையும், இப்பொழுது ராமனின் வில் அம்பால் துண்டிக்கப்படுகிறது]

அனுமன் : *லங்கை நகருக்கும், ராவணனுக்கும் இனிப் பாதுகாப்பு இல்லை!*

[கும்பகர்ணனின் வலக்கால் தெறித்து விழுகிறது]

அனுமன் : *ஐம்பூதங்களும், பூதாகரமாக உருவெடுத்து வந்த அரக்கன், தன் வலக்காலை இழந்தான்! வலிமை இழந்தான்!*

[கும்பகர்ணனின் மற்றொரு காலும் துண்டிக்கப்படுகிறது]

அனுமன் : *சூறைக்காற்றெனச் சுழன்று போரிட்டவன், இன்னொரு காலையும் இழந்து, பூமிக்குப் பெரும் பாரமாக விழுந்து கிடக்கிறான்!*

இது கண்டு, அறத்தோடு வேதங்கள் கூத்தாடுகின்றன!

[கும்பகர்ணனின் தலை கொய்யப்பட்டுக் கடலிற் போய் விழுகிறது

அனுமன், 'ஜெய் ராம்! ஜெய ராம்!' என்று குதித்துக் கூத்தாடுகிறான்]

காட்சி-339

வானம்

[வானிலே தேவர்களும் தேவ மகளிரும் திரண்டு வந்து, ஜெய ராம! ஜெயராம! என்று இசையோடு பாடி ஆடுகின்றனர்]

காட்சி-340

ராவணன அரசவை

ராவணன் : *(அதிர்ச்சியோடு)*

என தமபி குமபகர்ணன மாணடு விடடானா? வானவா எனனும தாமரைக காடடைத் துவமசம் செய்த அநத யானை வீழநதுவிட்டதா?

பிரமமனின பேரனுககு மகனாகப பிறநதவன, பகையால மரணம அடைநது விடடானா?

குமபகர்ணா! உனனைப் பறிகொடுத்துவிட்டு, நான் உயிா பேணி நிறகினறேன!

உன பெருமை எனன, புகழ எனன!

வடககே உளள மேருமலை, நீ நீராடும காலத்து, உன் கால தேய்க்க உதவும!

ஓா அறப மானிடனின் வில ஒன்று, உனனை வீழ்த்தி விடடதா?

இந்தச சொல அனறோ, என்னைச் சுட்டெரிககினறது!

சிவனின் சூலமும, மாலின் சக்கரமும், இந்திரனின் வசசிரமும, உனனைத தீணடியபோது, நீ மீணடுவிட்டாய்!

கடல கடநதவன், ஒரு சிறு குழியில விழுந்து விடடதைப போல, ஒரு மானிடனின் அம்பால, மெய் சிதற, உயிரைச சிந்தி விடடாயே!

என தமபி மாளவும், என நகரம் பகைவா வசப்படவும், என மாமன மாரீசன மரணமடையவும, என் பின் பிறந்த சூர்ப்பணகை மூக்கு அறுபடவும், நான வாழகினறேன்! - ஒருத்தியின் மார்பின் மீது கொணட ஏக்கத்தால்!

குமபகாணனை இழநதும், குனறுபோல் குலையாமல் இருககினறேன்!

இநதக கொடுமையைக காணத்தான, என வாழநாள் நீணடு இருக்கிறதா?

அநத ராமனைததான, அவன தமபியைததான, அவன தானைத தலைவனைததான, அநத சுகரீவனைத்தான, வாலி மைநதனைததான, அனுமனைததான், ஜாமபவானைத்தான், நீ கொனறாய் எனற சொலலை, நான கேட்கவிலலையே!

நீ கொல்லபபட்டாய் எறை கொடுஞசொல் அனறோ, என நெஞசில் நஞசினைப பாயசசுகிறது!

தேவமகளிா அடி வருடபபூம்பள்ளியில படுதது உறஙகுவாய்!

இப்பொழுது பேய்கள கூததாடப போாககளப புழுதியிலே உறஙகுகின்றாயா?

நீ செந்தேன பருகி, திசைதோறும வாழ்த்த வாழும போது, மகிழநதேன!

மதகளிறே! இன்று நீ தனிவழி போக அனுமதியேன!

உன்னைத தொடர வருகினறேன்!

ஓர் அரக்க வீரன் : மனனவா! தாங்கள வருதததவை நீக்கி, அர்த்தமுள்ள கட்டளையை எங்களுக்கு இடுங்கள்

கதிரவன் குடிததுக கடல் வற்றாது! நம சேனை மாளாது! வீழாது! வெற்றியைத தராமற் போகாது!

ராவணன் : பகையை இதுவரை வெலலாமல, பயனில்லா மொழி பேசுகிறீரகள!

அநத ராமலட்சுமணா சாகவில்லை! நீங்கள சாகாமல், என அவையை அலங்கரித்துக் கொண்டிருககிறீாகள்!

என தம்பியைக காகக, நீங்கள் செத்திருநதால, இநத ஜெகம், அதை வீரம எனறு புகழ்நது உரைத்திருககும!

நீங்கள் புகழை விருமபவிலலை, பூதம்போல் உடலை வளாக்க விரும்புகிறீர்கள்!

நான உலகம மூன்றையும வெனறது, என வீரததால்! அதன விளைவால பெருஞசெலவததை, நீங்கள் பெறறு அனுபவிகின்றீா!

*இனபம துயபபதே, வாழவின இலடசியம என்(
இருந்து விடாதீாகள!*

தேவாந்தகன் : *(கொநதளிக்கினற மனதோடு எழுநது நின்(
பேசுகிறான)*

*மனனா! இதறகு மேல வாாத்தைகளை வீசி எஙகளை
வதைகக வேண்டாம்!*

*இந்தத் தேவாந்தகன், அந்த மானிடரைக கொன்று
திசையெலாம எதிரொலிககக கூததாடுகிறேன்!*

திரிசிரன் : *(எழுநது நின்றபடி) இநதத திரிசிரனும், பகைவரை
கொன்றொழிககாமல், தங்கள பாாவையில படமாடடேன்*

அதிகாயன் : *(எழுந்து நின்றபடி)*

*வான் உளளோர் அஞ்சலாம்! வையகத்தா அஞசலாம்
மாலும அஞசலாம்! அஞசுமுக சிவனும அஞ்சலாம்! ஆனா
தானயமாலிகைகுப பிறந்த தஙகள புத்திரன, இந்த அதிகாயன்
போருககு அஞசுகிறான் என்று நீங்கள நினைககலாமா?*

*தந்தையே! அந்த வானரஙகளின தலையை வெடடிச்
தரை இடடு, அநத விலலேந்திகளைக கடடிக் கொணடு
வருகிறேன! இதை நீங்கள காணுஙகள!*

காட்சி-341

போாககளம

அனுமன் : தேவாநதகா! தீயவனே! உன கதையை இபபொழுதே
முடித்து வைககிறேன்!

> [அனுமன, தன கை முஷ்டியால் தேவாநதகனைத தாக்கி
> வீழ்ததுகிறான்
>
> இப்பொழுது கோபத்தோடு அதிகாயன, அனுமன் முன
> வநது நிற்கிறான்]

அதிகாயன் : தேவாநதகனை வீழ்ததி விட்டேடும எனறு
குதிககாதே!

குரங்கே! உன்னையும் லட்சுமணனையும் இன்று கொல்லாமல், நகருக்குத் திரும்பமாட்டேன்!

அனுமன் : அதிகாயா! நீ நகருக்கு இன்று திரும்பப்போவதில்லை அது உண்மை!

திரிசிரனையும் உன்னோடு சேர்த்துக்கொள் உங்கள் இருவரையும் தரையில் போட்டு அரைக்கிறேன்! தாமத்தின் வலிமையை உரைக்கிறேன்!

திரிசிரன் : (அங்கு வேகமாக வந்தபடி)

திரிசிரன் வந்து விட்டேன்! என்னைப் போருக்கு அழைத்து நீ மீண்டு விடுவாயா?

அதிகாயன் : திரிசிரா! அதோ லட்சுமணன் அங்கு நின்று கொண்டிருக்கிறான் அவனைக் கொன்றொழிக்கிறேன் நான! நீ இந்தக் குரங்கை முறித்து எறி!

முதலையின் வாயிலே புகுந்து விட்ட மதலையா, இந்த மானிடா!

[அதிகாயன் அங்கிருந்து போகிறான்.]

காட்சி-342

ராவணன் அரசவை

ராவணன் : (அதிசயோடு) என் அதிகாயன், லட்சுமணனால் மாண்டானா?

தேவாந்தகனும் திரிசிரனும், அனுமனால் கொல்லப் பட்டார்களா?

நடப்பதை நம்ப முடியவில்லையே! நமனுக்கு அரக்கர் உயிரைப் பறிக்கும் துணிவு எப்படி வந்தது?

கடல் கடந்து, அந்த அனுமன் இங்கு வந்தபோதே, யமனும் அவனோடு கைகோத்து நுழைந்துவிட்டான!

[தன முன அனுமன நினறு ஆடிபரிபபது போல ராவணனுககுத் தோனறுகிறது

இபபொழுது அழுது புலமபியபடி ஆர்ப்பரிபபோடு அஙகு வருகிறாள தான்யமாலி தன மாரபில அடிததது அழுகிறாள]

ராவணன் : தான்யமாலி! எனன இது! ஏன இஙகு வநதாய?

தான்யமாலி : என வயிற்றில பிறநத அதிகாயனை, எமன் கையிலே, வாரிக் கொடுத்து விட்டாய் நீ!

பெறற வயிறு பறறி எரிய, நீ பதறாமல் சிமமாசனத்தில் அமர்ந்திருககிறாய!

கொண்டவளுக்கே இபபடிக் கொடுமை செய்யும் நீ, குடிமககளை எவவாறு காபபாய்?

அநத வானரம அன்றே எசசரித்தது! நீ அப்போது செவிடாகி விட்டாய!

உன தினவு தீர, தேசத்தையே பலி கொடுககிறாயே!

இதுதான ஒரு மனனனுக்கு அழகா? மண்டோதரியும் நானும அநதபபுர மகளிரும, எனன குறை வைத்தோம் உனககு? தேனைத் தேகமெஙகும தெவிட்டாமல் தநதோமே!

கும்பகர்ணனை, அவன் நல்லுரையை ஏற்காமல், அனறே அவனைக கொனறு விட்டாய!

இபபொழுது உனககு எஞசியிருபபது, மண்டோதரி மகன இநதிரஜித! என்ன செய்யப் போகிறாய்? எலலோரையும் கொனறுவிட்டு, அநத மானிடப பெண்ணோடு மஞ்சததில உருளப போகிறாயா?

எளளும தணணீரும இட ஆளிலலாமற் போனபின், ஆட்சி ஒரு கேடா? அரணமனை ஒருகேடா?

ராவணன் : தேவ மகளிரே! இவள் பேசுவதைக் கேட்டு ரசிததுக் கொணடிருககிறீர்களா?

இழுததுச செலலுஙகள இஙகிருநது!

[தேவ மகளிர, தானயமாலியை, அஙகிருநது இழுததுச செலகின்றனா]

தான்யமாலி : (இழுபடட நிலையோடு பேசுகிறாள்) அநதச் சீதையால இனனும வரப போவதை அனுபவிகக, நீ இருககின்றாய!

சிரம இழநதவன, மணிமுடிக்கு ஆசைபபடடதுபோல, உன ஆசையும நிராசையாக முடியப் போகிறது!

மூவுலகையும வென்ற நீ, உனனுள் மூணட காமததை வெலல முடியாமல, உன குலததோடு அழியப போகிறாய!

காட்சி-343

அரணமனை

[அரணமனையின ஒரு பககததில அமர்நது கொணடு அரககியா, ஒருவரையொருவர் கட்டிக கொணடும மார்பில அடிததுக கொணடும அழுது கொணடிருக்கினறனா

இதைப பாாத்துத தேவமகளிா களளததனமாகச சிரிததுக கொணடிருககினறனா]

ஓர் அரக்கி : தோறகாத நம அரககா குலம தோறபதா?

மற்றொருத்தி : ஒரு மானிடத் தோலுககாக, லங்கை மயான பூமி ஆவதா?

வேறொருத்தி : மரததிலிருநது கனி பறிககும குரங்கால, நம் மாங்கல்யம பறிககப்படுவதா?

பிறிதொருத்தி : அரககர்கள் போரிலே இறந்து விடடால், அரக்கிகள் இரவைக கழிப்பது எபபடி?

[அரககிகள் பெருஙகுரலெடுதது அழுகின்றனர். தேவமகளிர் கை கொண்டு வாய் பொத்திச் சிரிக்கின்றனா]

காட்சி-344

ராவணன் அரசவை

இந்திரஜித் : மன்னா! இவ்வளவு அழிவு ஏற்பட்டது போதும், உங்கள் மகன், இந்த இந்திரஜித்தைப் போருக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று உங்களுக்குத் தோன்றவில்லையா?

என் தம்பியரைப் பகைவரா கொன்றார்கள்? இல்லை - பகடைக் காய்களாக, நீங்கள் நிறுத்தி வைத்து வீழ்த்தி விட்டீர்கள்!

இந்திரனை வென்ற நான் இருக்க, அந்த நாமம் இருக்க, என்னை விலக்கி, ஒரு போரா? இது நெறியா? நியாயமா? இதன் விளைவு என்ன? என் சிற்றன்னை வயிற்றில் வேதனை!

என் தம்பி அதிகாயனைக் கொன்ற அந்த லட்சுமணனைக் கொல்லாமல, நான குளிர மாட்டேன்!

எரியும் என் நெஞ்சு, அவன் பிணம் கண்டாலதான் ஆறும! அடங்கும!

அந்த லட்சுமணன், என் கையால் உயிர் விடப் பிறந்தவன்! இதுவே அவனுக்குப் பிரமமன் எழுதி வைத்த எழுத்து!

தந்தையே! அட்சனைக் கொன்ற அனுமனை, அன்றே நாம் கொன்றிருக்க வேண்டும்!

அவனைக் கட்டி இழுத்து வந்தேன் நீங்கள் தூதுவன் அவன் என்று விட்டு விட்டீர்கள்! நெருப்புப் பொறியை அணைக்காமல் அனுப்பி வைத்தீர்கள்!

இப்பொழுது நடக்கின்ற சமபவங்கள், நகைப்பிற்கு இடமாகிவிட்டன!

சிங்கங்களின் காட்டில, சிறு எலிகள் நுழைந்து, ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன!

இப்பொழுதாவது, எனக்கு அனுமதி கொடுங்கள் நான் போர்க்களம் செலல, இசைவைத் தெரிவியுங்கள் பகைவரை அழித்து, வெற்றிப் பாதையைச் சமைக்கிறேன!

ராவணன் : இநதிரஜித! யாா தோறறாலும, நீ தோற்கமாட்டாய!

உனனை நினைககாமல் இல்லை இதறகு நீ தேவையா? - எனறு நினைததது இருநதேன!

காலததால நீ களம காணும வேளை வநது விட்டது!

புறபபடு என சிஙகமே! பகைவா சிரம அறுககப புறபபடு! அரக்கா கரம வலுககபபுறபபடு!

உன தநதை வாழ்த்துரைககப புறபபடு! இளவல் லடசுமணன, வலலுயிா பறிககப புறபபடு! நாகபாசத்தால அவன தேகம மாளப புறபபடு!

காட்சி-345

இநதிரலோகம

ஒரு தேவர் : *(கலவரததோடு)* இந்திரஜித போாக்களம் புகுந்து விட்டான

லடசுமணன் மேல நாக பாசததை ஏவபபோகிறான அதில் இருநது லடசுமணனால மீள முடியாது!

இன்னொரு தேவர் : வேதம நான்கும, மனுமுறை வநத நூலும், வேளவியும, சததியமும, தெயவ வேதியா பூஜையும் தோற்று விடுமோ?

வேறொரு தேவர் : திருமால் அவதாரம் எடுததும, அதாமததின ஆட்சி நீடிப்பதா?

காட்சி-346

போாககளம

இந்திரஜித் : லட்சுமணா! இந்திரன்தனை வெனற நான், சிந்தன சரமாரி அமபுகளையெல்லாம அகற்றிவிட்டு, உன வெங்கணையால், ஆயிரம் அரக்கரின தலைகளை உருட்டித் தளளினாய!

இனியும உனனை விடடு வைததால, அரககா குலம படடுப போயவிடும!

நாகபாசநதான உன நாடகளை முடித்து வைககும! இதோ, அதை ஏற்றுகெகாள்!

[இந்திரஜித் நாகபாசததை விட, அது லட்சுமணனைத தாககி, மணணிலே வீழததுகிறது லட்சுமணன பேசசு மூச்சற்றுப பிணம போல கிடக்கினறான]

இந்திரஜித் : எணணியதை முடிததேன! இளையவன லடசுமணன் வாழககை இனறோடு முடிநதது!

நாளை வநது மூததவனின வாழவையும முடிப்பேன!

(இநதிரஜித் மகிழச்சியோடு போாக் களத்தை விட்டுப போகிறான்)

காட்சி-347

போாககளம

[விழுநது கிடககும லடசுமணனைப பாாதது ராமா கதறி அழுகிறாா]

ராமா் : லடசுமணா! என செலவமே! கடலிடைத் துயில்வானபோல துயில்கினறாயா? இல்லை, எனனைத துனபக கடலில் கவிழதது விட்டாயா?

எநதை இறநதும, நான் இருந்தேன்! நீ இருந்தாய் என்று உனக்காக உய்ந்து இருந்தேன்!

நீயினறி இனி வாழேன்! உன்னோடு வநது விடுகிறேன்! எனககுத் தாயும நீயே! தந்தையும் நீயே! தவமும் நீயே! சேயும நீயே! தமபியும் நீயே! திருவும நீயே!

இபபொழுது என்னை விடடுப போய்விட்டாயே! உன உடம்பிலே புணகளைப் பார்க்கிறேன்! உயிரைப் பார்க்க விலலையே!

படாகானகததில பயிலுமகாலத்தில, எனககு வேணடிய கனிகளை, நான் உண்ணத தநதாய! நீ உண்டதை, நான கணடதிலலை!

அங்கு வெயில் மழை பாராமல எனககுக காவல இருநதாய! அநதக களைபபுத் தீர உறஙகுகின்றாயா? இநத உறககததை விட டொழி! என உளளததைக குளிரவை!

நமககு நெஞ்சும் ஆவியும ஒனறெனக் கூறுவார்களே! இபபொழுது உன்னை இழந்து, நான உயிரோடு நிற்கினறேனே! இது கொடுமை இல்லையா?

தாய், தநதை, சுறறம, மனையாள், மறறும் எலலாவறறையும துறநது என பினனே கானகம் வந்தாய்! உனக்காக நான செயதது எனன?

ஒனறுமே இல்லை!

எனக்குப பின்னே பிறநத நீ, முனனே இறககலாமா? இதுமுறையா?

லட்சுமணா! உன்னை இழநது விட்டு, நான் தனியனாகப் பொனனகா போய, பொன்முடியைச் சூடிக கொள்ள முடியுமா?

இநத உலகம் நகைக்காதா? தர்மம் தலை கவிழ்ந்து திகைக்காதா? உன்னோடு மாளாவிட்டால, பழி என் குலத்தைப பறறும்!

[இவவாறு கூறி, லட்சுமணன உடலை எடுத்து மார்புறத் தழுவிக் கொள்கிறாா]

காட்சி-348

பாறகடல

[தேவாகள திரணடு வநது திருமாலைத தொழுது முறையிடுகினறனா]

ஒரு தேவர் : திருமாலே! உன்னை உள்ளபடி அறியோம்! முன அறியோம்! பினனை அறியோம்! இடையும் அறியோம!

பிறழாமல நினனை வணஙகி, நீ வகுத்த நெறியில் நிற்கினறோம்!

எஙகளால செய்யக் கூடியது, வேறு எதுவும இல்லை!

களத்திலே, லடசுமணன வீழந்து விடடானே! அநதக் கலக்கம உனககிலலை! எங்களுக்குணடு!

அரககா குலததை வோ அறுதது, எம அல்லல் நீக்கி யருள, இரக்கம மேறகொணடு, கருணையினால் மானிட உருவம எய்தி, புரக்கும மனனர் குடிப் பிறந்து, அறத்தைக் காகக வநத காவலா!

அதாமததை அழிககினற வழியைத் தேடும், உன மாயததை, இபபொழுது காடடமாட்டாயா?

திருமால் : தேவர்களே! எமபிரானே எனறு இங்கு வந்து நிற்கும் நீங்கள, உஙகள வெமபு துயரம் தணிக்க, கயிலை மலையைப் பாாததுக கும்பிடுங்கள்!

சிவன அமசம், உங்கள் சிநதை மகிழச் செய்யும்!

காட்சி-349

மலைப பிரதேசம

[ஜாமபவான அருகில வாடடததோடு நினறு கொணடிருககிறான அனுமன]

அனுமன் : *நாக பாசத்தால், லட்சுமணன் வீழ்நதார்! சகோதர பாசததால, ஐயன ராமரும, அஙகு மயங்கிக் கிடக்கிறார்!*

தர்மத்தின கதை, இப்படித் தளர்ச்சியோடு முடிய வேண்டுமா?

ஜாம்பவான் : *கூடாது! தாமம் மீள்வதற்கு வழி இருக்கிறது அதற்காகவே பிறப்பெடுத்து வநதிருப்பவன் நீ! நீ வாழு மடடும், தர்மம் வீழாது! உன் வாழ்நாளுக்கோ எல்லை யிலலை! அதனால் தாமத்திற்கு என்றும் அழிவில்லை!*

மயங்கி இருக்கும் ராமலட்சுமணா, எழுந்து உயிர் கொள்ள, நீ சஞ்சீவி என்னும் மூலிகை மருந்தைக் கொண்டு வர வேண்டும்

அதன் காற்றுப் பட்டால் நாக நஞ்சு விலகி, நம் நாயகர்கள் எழுந்து விடுவர்

அனுமன் : எங்கிருக்கிறது அந்தச் சஞ்சீவி? ஏழு கடலுக்கு அப்பால் இருந்தாலும், அதனைப் பறித்து வந்து, தாமதத்திற்கு உயிர் கொடுக்கிறேன்!

ஜாம்பவான் : இக் கடலைக் கடந்து வடக்கே இமயம் செல் அம்மலையைக் கடந்து, ஏம கூட மலை சேர் அம் மலையைக் கடந்து போனால், நிடதம் என்னும் மலையைக் காண்பாய் இதையும் கடந்து விடு மேருமலையை அடைவாய் மேருவைத் தாண்டி, நீலகிரி தெரியும் நீலகிரியையும் நீங்கிப் போனால், கரியமலையைக் காண்பாய்

நம் கரியவன், காகுத்தன் குலத்தைப் பிழைப்பிக்கும் பச்சை மூலிகைகள், இங்கு படர்ந்திருக்கும்

நாளை சூரியோதயத்திற்குள், நீ இதைக் கொண்டு வரவேண்டும்

காலக் கெடுவைக் கவனத்திற்கொண்டு, ககனத்தில் பறந்து காரியமாற்று

வெற்றியே, உனக்கு விளையட்டும் ராமபிரான் வெல்வதே, உன் எண்ணமாக இருக்கட்டும்

[அனுமன், 'ராம! ராம! ஜெய்ராம்!' என்று கூறியபடி, விஸ்வரூபம் எடுக்கிறான்]

காட்சி-350

வானம்

[வானிலே அனுமன் பறந்து செல்கிறான்]

காட்சி-351

ராவணன அரணமனை

[ராவணன அருகில ஓா ஒறறன நிறகிறான]

ராவணன் : *ஒறறனே! நீ ஒப்பற்ற காரியததைச செய்திருக்கிறாய் உனக்கு, அரணமனைப் பொககிஷம் உரிமையாகிறது வேணடியதை எடுததுக் கொளளலாம நீ பொனமணிகளில் விழுநது புரளலாம!*

அநத அனுமான குரஙகு, ராமலட்சுமணரைப் பிழைபபிககச சஞசீவி மலைக்குப போகிறதா? நாளை சூாயோதத்திறகுள் அது திருமபி விடுமா? அதையும் பார்ககிறேன!

காலநேமி, அந்த அனுமன கதையை, அங்கு முடித்து வைப்பான்! அநத அரக்கனின கைகளில் சிக்கிய எந்த உயிரும் மீணடதிலலை!

அனுமன் வதததை அந்த வல்லாளன் நிகழ்த்தட்டும! காலநேமி கதையும, கௌரவம் பெற வேணடாமா?

காட்சி-352

சஞசீவி மலை

[சஞசீவி மூலிகைகள படாநதிருககும கரியமலையில இறஙகுகிறான அனுமன]

அனுமன் : *(தனககுள்)* இதுதான் அந்த சஞ்சீவி மலையாக இருககும இஙகு இறங்கியவுடன புதுத் தெமபு பெறு கிறேன். இந்த மருந்து மலையில், எத்தனையோ மூலிகைச் செடிகள் மணடிக கிடககின்றன இவற்றில் சஞ்சிவீ மூலிகையை எவ்வாறு நான இனம காண்பேன? இருட்டு வேறு எனனை மருட்டுகிறது சூர்யோதத்திற்குள் திருமப வேணடுமெனறு ஜாம்பவான சொல்லி அனுப்பியிருக்

கிறாரே! எனக்கு இங்கு உதவுபவா யாரும இருப்பதாகத தெரியவிலலையே!

[அரக்கன காலநேமி, இப்பொழுது ஒரு தவ முனிவன போல் வேடமணிநது, அங்கு வருகிறான]

அனுமன் : சுவாமி! தங்களை வணங்குகிறேன ராம சேவையாக வநதிருக்கிறேன சஞ்சீவி மூலிகை எதுவென்று தெரியாமல திணடாடுகிறேன எனக்கு உதவினால, தாமம செழிக்க உதவிய பெருமை தங்களைச சேரும

காலநேமி : பெருமைக்காக இநத ஆத்மா எதையும செயவ திலலை! நான விடும் மூசசே, தாமத்தை வாழவிக்கும சுவாசம்!

அனுமன் : அறிவேன அதை அறியாமற் பேசியதைப் பொறுத தருள வேணடும

காலநேமி : உனக்கு வேண்டியது சஞ்சீவி மூலிகை! எனக்கு வேண்டியது எதுவுமே இல்லை!

ராமசேவையாக நீ வந்திருப்பதால், அநதச சஞசீவி மூலிகையை, உனக்குக் காட்டுகிறேன்

பாவம் ராமன்! நாடு நகர் இழநது, நங்கையை இழநது, நலல தமபியை இழநது, தன் உயிரை இழக்கும அவலததில இருக்கினறான்!

என பின்னாடி வா அநதச் சஞ்சீவி வளாநதிருக்கும இடத்தைக் காட்டுகிறேன கை கொள்ளும அளவு பறிததுப போ உன் கைஙகாயத்தால், அநத ராமன் கதை மாறும்!

(முனிவா வேடமிட்ட காலநேமியின பினனால, அனுமன் நடககிறான)

காட்சி-353

வானம

[வானிலே இரு தேவாகள் தோனறுகினறனா]

ஒரு தேவர் : அடபபாவி! பொய் வேடமிடடு, அந்த அரக்கன காலநேமி, அனுமனை எங்கோ அழைத்துச் செலகிறான்!

இன்னொரு தேவர் : சஞ்சீவி மூலிகை வளாநதிருககும இடத்தைக் கடநது செலகிறார்கள்! இப்படி அனுமனை ஏமாற்று கிறானே! என்ன செய்வது?

முன்னவர் : அனுமனைக கொலல அழைதது செலகிறான அநதக் கொடியவன!

பின்னவர் : அனுமனுக்கு ஏது மரணம? அநதக காலநேமிதான், அனுமன கையால அழியப் போகிறான்!

அதோ பாா, பகவானின விளையாடடை! அணில் ஒன்று அங்கு தோனறி விடடது அணைகட்ட உதவிய அணில், அனுமனுககு ஆபததில் உதவவும வநது விட்டது

காட்சி-354

சஞ்சீவி மலை

அனுமன் : சுவாமி! அந்த அணில, நாம வந்த திசை நோககித் திருமபித திருமபிப் பாாதது ஓடுகிறதே!

காலநேமி : (எரிச்சலோடு) அணில ஓடுவதறகெலலாம அாததம் கண்டு கொணடிருக்க முடியுமா?

முனிவரை நம்பாமல, அணிலை நமபி, அதன பினனால் போகப போகிறாயா?

அனுமன் : அணிலை அப்படி அற்பமாகப பேசாதீர்கள் சுவாமி! தென் கடலில் அணைகட்ட, அது கல்லைக் கொண்டு வநது ராம கைங்காயம செய்தது!

காலநேமி : அதன தலையில் கல்லைப் போடடால்தான, உன் பித்தம் தெளியும!

(இவ்வாறு கூறிவிடடுக் காலநேமி, ஒரு கலலை எடுத்து எறிய, அது அணில் மேல்பட்டு, அணில் மடிகிறது)

அனுமன் : (பதறியபடி) கொன்று விட்டீர்களே சுவாமி! உங்கள் கோலததிற்கும் செயலுக்கும சம்பந்தமே இல்லை! நீங்கள் வேடமிட்டு வந்தவரோ என்றெண்ணுகிறேன்! ராவணன் ஏவிவிட, இங்கு வநதவரோ எனறு ஐயுறுகிறேன!

காலநேமி : *உன அனுமானம சரியானதுதான்! உன்னை அழிகக, ராவணன் அனுப்பி வநத அரக்கன நான் !*

காலநேமி எனற என பெயரைக கேடடால, காபபததிலுளள கரு கலைநது விடும!

வாலோடு பிறநத நீ, தலை இல்லாமல இபபொழுது மடியப போகிறாய்!

[*இவ்வாறு கூறிவிடடுக் காலநேமி, அனுமனைத் தாகக வருகிறான அனுமனோ, காலநேமியைக கைகளால் தூககித தொலைவில எறிகிறான காலநேமி மண்டை உடைந்து மடிகிறான*]

காட்சி-355

சஞ்சீவி மலை

அனுமன் : *(தனககுள்) அப்பப்பா! எத்தனை இடர்கள்! அத்தனையும என ஐயன் ராம நாமத்தைக கூறினால், சுடரைக் கணட இருள் போல, விலகிப போகும்!*

இபபொழுது சஞ்சீவி மூலிகைகளைப பறிததுத திருமப வேண்டும், சூர்யோதயததிற்குள்!

சஞ்சீவி மூலிகை எதுவென்று தெரியவில்லையே!

குருடன் உதிர்ந்து கிடககும் ரத்தினக் கற்களைத் தேடுவதுபோல, என் தேடுதலும வாடுதலாக இருக்கிறது!

காட்சி-356

வானம

[வானிலே தேவாகள திரணடிருககினறனா]

ஒரு தேவர் : *அனுமனால சஞ்சீவி மூலிகையைக் கணடு பிடிகக முடியும் என்று எனககுத் தோன்றவில்லை*

இன்னொரு தேவர் : ஆம - மரததில கனி பழுததிருநதால, அதைப பறிதது உணணும வர்க்கததைச சோநதவன அனுமன்! மருததுவ மூலிகையை அவன் நாசி உணராது சிவாம்சம, அனுமனிடம மறைபபட்டுப போய்விட்டது!

மற்றொரு தேவர் : ஐயையோ! அபபோ, சூர்யோதத்திற்குள, மூலிகையோடு அனுமன் திருமப மாட்டானா?

ராம லட்சுமணர் உயிா பிழைககாவிட்டால, சீதை உயிர் வாழ்வாளா? தாமம வாழுமா? பினனர் தெய்வஙகள் வாழ்வதில பொருள் உணடா?

பிறிதொரு தேவர் : உணமைதான! அறம வாழாத உலகத்தில், இறைவன விதூஷகன போலதான மதிககபபடுவான! அதோ, அனுமன படுகிற பாட்டைப பாருஙகள்! உருளுகிறான! புரளுகிறான! சஞ்சீவி தன் கையில கிடைதது விடாதா என்று ஏங்குகிறான! தனக்கு உதவ ஒரு தெய்வமும வராதா எனறு கை கூபபுகிறான! ராமநாமததைச சொல்லிச சொல்லி அங்கும இங்கும அலைகிறான! கைகளால் கணட இலைகளைப பறிக்கிறான! இவை சஞ்சீவியாக இல்லாமற் போய விட்டால, குடி முழுகிப் போய் விடுமே, என்று பதறுகிறான்! சூர்யோதயத்திறகுள, தான சஞ்சீவியோடு மீள வேணடுமே எனறு துனபததில் துடிககிறான!

மற்றொரு தேவர் : (மகிழ்ச்சியோடு) ஆஹா! ஆஹா! அவன அனுமன! அவன அறிவாளன! அவன ஆற்றலாளன்! பேசப் பெறும் மூவரோடு, நான்காவதாகக் கொணடாடப் பெற வேணடிய இறை இவன்!

மூலிகை எதுவென்று தெரியாததால், அச் சஞ்சீவி பாவதததையே, கையில தூககிவிட்டான! லஙகை நோக்கி, வானில் பறக்கிறான!

இவன இருக்குமட்டும, தர்மததிறகு ஏது வீழ்ச்சி? இவனை நம்பித்தானே, திருமாலும, லஙகை வீதியிலே இறஙகியிருககிறார்!

காட்சி-357

வானம

[சஞ்சீவி மலையை ஏநதிய கோலததோடு அனுமன வானில பறககிறான]

காட்சி-358

ராம லடசுமணா மயஙகிக கிடககும மலைப பிரதேசம்

[இநத இடததிறகுச சஞ்சீவி பாவததோடு அனுமன வநது சேருகிறான

இபபொழுது ராமலடசுமணா மயக்கம நீஙகி எழுநது கொள்கினறனா]

ஜாம்பவான் : *அனுமான்! நீ கொணடு வந்த சஞ்சீவி பாவதத்தின காற்றுப்பட்டே ராமலடசுமணர் உயிா பெறறு விட்டனர்!*

நாகபாசம தன் தோல்வியை ஒபபுக்கொணடு நழுவி விடடது!

வேதம் நான்கும் ஆர்தது எழ, நீ தர்மத்திற்கு வேணடியதைச செய்துவிட்டாய்!

ராமர் : *அனுமான்! உன் வலிமையால, மாணட எங்களை மீடடு விட்டாய்! எங்கள் பகைககுப் பகையானாய்! பழிவராமல் எங்களைப் பாதுகாத்தாய்! எங்களுக்கு வழிகாட்டும் தொழில செய்தாய்! வேதம வாழுமாறு வினையாற்றினாய்!*

[ராமர், வாஞசையோடு அனுமனைக கட்டித் தழுவிக் கொள்கிறார்]

ராமர் : உன் வரவு இல்லாவிட்டால, எங்கள் வாழ்வு வசையாக முடிந்திருக்கும!

உனககுப பிரதிஉபகாரமாக எதுவும் செய்ய இயலாது! உன்னை வாழ்த்தி மகிழ மட்டுமே எனனால இயலும!

நீ நோய நொடியினறி, இன்னல இடா இனறி, என்றும் இனிது வாழ, என் உளளம இயமபுகிறது, என சொற்கள பேசுகினறன, என கண்ணீரும் அதையே எழுதுகிறது!

[அனுமன, 'ராம! ராம!' எனறு கதறியபடி ராமரின காலடி விழுந்து தொழுகிறான்

ராமா மீண்டும அனுமனை எடுத்து அணைததுக் கொள்கிறாா]

ஜாம்பவான் : *அனுமான்! இநத சஞ்சீவிபர்வதம இங்கேயே இருநதால், அரககாகளும் போரிலே சாகமாட்டாாகள! அதனால் அதர்மம் சாயாது! ஆதலால, இதை இருநத இடததில கொண்டு போய வைததுவிடு நம் இனியவாகள எழுந்த பிறபாடு, இநதப பாவதததால, நம் பகைவாகள பலன கணடுவிடககூடாது!*

அனுமன் : *அபபடியே செயகிறேன் ஒரு நாழிகையில சென்று மீள்கிறேன்*

காட்சி-359

ராவணன அரசவை

ராவணன் : *மாலியவான் இபபடி மனங் கலங்கிப் பேசலாமா? அஞ்சுதல் அரக்கர்குலம் அறியாத ஒன்றே!*

மாலியவான் : *அது முனபிருநத நிலைமை இப்பொழுது அனுமனால் அஞ்சுகின்ற அவலத்தை அனுபவிக்கிறோம் இந்த மாலியவான், அச்சப்படுவதற்கு அர்த்தம் இருக்கிறது பிரமமாஸ்திரமே நமக்குக் கை கொடுக்கவில்லை! அனுமன் கொண்டு வந்த சஞ்சீவி பர்வதம் நம் கரத்தை முறித்து விட்டது!*

செத்தவர் எழுந்து விட்டாா ஜெகம் ஆளப்பிறந்த நாம் சாவதறகு!

சஞ்சீவி மலையைக் கொண்டு வநதவன், மேரு மலையைக் கொணடுவநது நமமீது போடுவானாயின், நாம் தபபிப் பிழைப்போமா?

ஆனால, அவன அறததின நாயகன! நம செயல திறம செமமையாக இருநதால, நமமிடம வெமமை காட்ட மாட்டான!

மனனா! இபபொழுதாவது அந்தச சீதாதேவியை விடுவிதது, அநதச செம்மல ராமனிடம அடைககலம புகுநதால, அது, நம அழிவைத் தடுக்கும, நம குலமும மாளாது தழைக்கும

ராவணன் : விஷத்தைக கககி விடடீா! உமக்கு இது வேண்டாத பொழுது! சீதையை விட்டுவிட்டவா, கொததிக கொண்டு வநதேன? எனக்குக கரம இருக்க, அக்கரத்தில வாள இருக்கப பகைவனின தாளபணிய, எனக்கென்ன பிததமா பிடித்திருக கிறது? பிததுப் பிடிததவாகள, சிததம் பேதலிததவாகள், மருத்துவம் காணட்டும! மனனன சபை வநது கூசசலிட வேணடாம!

என் மகன இநதிரஜித, இநத அவையிலே இருகக, சரண் அடைவோம எனறு, நம வீரத்திறகு முரணான வார்த்தை களைப பேசலாமா? துணிவு இலலாதவாகள், தங்கள வாயைப பெருந்தீனி கொளவதறகு மட்டுமே பயன படுத்தட்டும!

இந்திரஜித் : (எழுநது நினறபடி) நனறு சொனனீாகள் தநதையே! பகைவரைக கொனறு மீள வழி சொலல வேண்டுமே தவிர, அவர் தாள பணிநது உய்யும இழிநிலை காணக கூடாது

தந்தையே! அந்த ராமன் வெறும் மானிடன் அலலன! வானவன் அல்லன்! முனிவன் அலலன! ஞானிகள் நினைக்கும் பரம்பொருள்அவன்! இது ஐயமறத் தெரிகிறது

அதற்காக அவன் அடி வீழ்வது நம் வீரத்திற்கு இழுககு! நம் அசுர குலத்திறகு மாசு! நம் அன்னையர் வயிற்றில் சுமந்த கருவிற்குக் களங்கம்!

அந்த ராமனை வீழ்ததும் வல்லமை எனக்கு இருக்கிறது! இநத இனிககும குறிபபை, உங்கள் உள்ளம் களிககக் கூறுகிறேன்!

விலலால், வேலால ஆகாத காரியம், வேள்வியால ஆகும்! நான மறைவாகச் சென்று நிகுமபலை யாகத்தைச்

செய்து முடிக்கிறேன் அதற்குப பிறகு எனனை வெல்வார், இறைவர் ஆனாலும் இலர்!

ராவணன் : *நலல முடிவு நம் வல்லமை சொல்லும் முடிவு பகையை முடிதது வைக்கும் முடிவு*

ஆனால, பகைவர் யாகத்தைக் கெடுக்க வருவார்களே! யாகததால், நீ வல்லமை பெற்றுவிடுவாய் என்பதை அறிந்து, விபீஷணன் வழிகாட்ட, வேள்வித் தீயில் மண்ணைப் போட்டு அணைப்பார்களே!

இந்திரஜித் : *அதைப் பற்றி நான் சிந்திக்காமல இல்லை அவர்களை நிலை குலைய வைக்க, நான் ஒரு நாடகத்தை நடத்தி விடுகிறேன் அவாகள் எண்ணமெல்லாம், அப்போது என மீது இருக்காது, என யாகத்தின மீது இருக்காது*

ராவணன் : *ஆவலைத தூண்டுகிறாய் அழகான அந்தச சூழ்ச்சி எனன?*

இந்திரஜித் : *சீதையின உருவத்தை, மாயையால் சமைத்து, அதைக் கொன்று வீசுகிறேன்!*

தஙகள பிராட்டி கொலையுண்டாள் என்று, பெரும் கலக்கத்திற்கு ஆளாவார்கள்!

பின்னா, நான் அயோத்திமேல், சேனையோடு செல்வதாகப் போக்குக் காட்டுகிறேன்!

அயோத்தியைக் காக்க அங்கு ஓடுவார்களா!

நான் நிம்மதியாக, இடையூறு இன்றி, யாகத்தை முடித்து, அதனால் பெறும புது வலிவோடு, பகை மாய்த்துத் தங்கள் பாதங்களில், வெற்றியை விளையாட விடுகிறேன்!

ராவணன் : *தந்தைக்குச் சந்தோஷம் தரும், சத்புத்திரன் நீயே! நீயே!*

இந்திரஜித்! உன்னை மகனாகப் பெற்ற பின்பு, ஆயிரம் சீதைகளையும், எனனால் சிறையெடுக்க முடியும்!

காட்சி-360

போககளம

[மாயா சீதையைக கயிறுகளால பிணைததுப போாககளததிறகு இழுதது வருகிறான இநதிரஜித மாயா சீதை கதறுகிறாள அனுமன இதைக கணடு பதறுகிறான கையில் வாளோடு இந்திரஜித அடடகாசமாகச சிரிக்கிறான]

இந்திரஜித் : *அனுமான! இந்தப பெண்ணின் காரணமாகததானே, பெரும்போர் நடைபெறுகிறது! இரு பக்கமும் பிணஙகள விழுகின்றன! இவள் ஆவியைப போக்கிப் போரை நிறுததுகிறேன்!*

நீ மீட்க வேணடியவள மாண்டுவிடடால், பின் எதறகாக நீ வாலை வீசி, ஆர்பபரிக்கப் போகிறாய்? வாலைச் சுருட்டி ஊர் திரும்பி விடுவாய்!

அனுமன் : (பதறியபடி) *இந்திரஜித்! பெண் கொலை செய்யவே கூடாது! அது பெரும் பாவம்! குறறமற்ற பிராமண குலத்தில் பிறந்தவன் நீ! கொண்டாடித துதிக்க வேண்டிய ஒரு குலமகளை, நீ வாள் வீசிக் கொலவது, உன் குலத்தையே பாழ்படுததும் செயலலல்லவா? உன் தாயும், உன்தாரமும் உன் நெஞ்சும், இதைச சரியென்று சம்மதிக்குமா?*

நான் முகன் மரபில் வந்தவன் நீ! நூல் முகம் முற்றும உணாந்தவன் நீ! பால்முகம் மாறாத பாவையை, வெடடுண்ட முகமாக வீழ்த்திக் காட்டுவது வீரமா? இதுதான் அரககர்தம் ஆற்றலா? தவம் செயது வரம் பெற்று வந்ததெல்லாம், இந்தத் தளிர்க்கொடியைச சாய்ப்பதற்கா?

வேண்டாம இந்திரஜித்! உன்னைப் பார்த்து நடுஙகுகின்ற வானவா, நகைக்கும்படி நடந்து கொள்ளாதே! ஈட்டியை எறிந்து எறும்பைக் கொலபவனை, இந்த உலகம பித்தனாகத்தான் பேசும்!

இந்திரஜித் : *சாதுர்யமாகப் பேசி, என் மனதில் சலனத்தை ஏறபடுத்த முடியாது! இவள் உயிரோடு இருக்கும்வரை, என் குலத்தார் உயிர்விடடுக் கொண்டிருபபார்கள்! என் குலத்தைக காக்க, இவளைக் கொல்வது போர் தர்மம்!*

[இவ்வாறு கூறி, மாயா சீதையின் தலையைத் தன் கை வாளால் துண்டாடி விடுகிறான் இந்திரஜித். இதைக் கண்டு அனுமன் தன் தலையில் அறைந்து கொண்டு அழுகிறான்.]

இந்திரஜித் : *அனுமானே! ஆழம் தெரியாமல் காலை விட்டு அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அற்பக் குரங்கே!*

உன் சீதாதேவி மாண்டுவிட்டாள்! தலை வெட்டுண்டு, மண்ணிலே சாய்ந்து விட்டாள்!

உன் சீதாபதியின் வளநகர் அயோத்தியை, முடிந்தால் காத்துக் கொள்! இப்பொழுது அங்குதான், புஷ்பக விமானத்தில் போகிறேன்!

ராமனின் தம்பியரையும், தாயரையும், என் கை அம்புகளால் சிதைப்பேன்!

இங்கு ஓடிய, என் இனத்து ரத்தத்திற்குப் பழி தீர்க்க, அந்த அயோத்தியில், சரயுநதியை ரத்த வெள்ளமாக்குகிறேன்!

[இவ்வாறு கூறிவிட்டு, இந்திரஜித் அங்கிருந்து போகிறான். அனுமன் தளர்ந்து மயங்கிக் கீழே விழுகிறான்.]

காட்சி-361

போர்க்களம்

[கண் விழித்துப் பார்க்கின்ற அனுமன், வெட்டுண்ட சீதையின் உடலைக் காணாது திகைக்கிறான். அவள் வெட்டுண்ட கொடுமையை எண்ணிப் புலம்புகிறான்]

அனுமன் : *வெட்டுப்பட்ட தேவியின் உடலையும் மாயத்தால் மறைத்து விட்டார்களா, மாபாவிகள்?*

ஓர் அன்னம் சின்னா பின்னமானதைப் பார்த்து, அசையாமல் நின்று கொண்டிருந்தேனே! என்னைக் காட்டிலும் பெரும்பாவி யார் இருக்க முடியும்?

தெய்வங்களும் இதைத் தடுக்காமல், தேய்ந்து விட்டனவா?

பிராட்டியைச் சிறை மீட்க வந்த நான், அவர்கள் சிரம் அறுபட்டு வீழப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்! என் கண்கள் பாழும் குழியாகத் தூர்ந்து போகாதா?

ராமதூதன் என்ற நாமத்தோடு இருக்கின்றேன்! அந்த ராமனின் தேவி கொல்லப்படுவதைக் கண்ட, சண்டாளன் நான்!

முன்னர், 'கண்டேன் தேவியை' என்று என் நாதனிடம், கற்கண்டு மொழி பேசினேன்! இப்பொழுது, 'அரக்கன் கொல்லக் கண்டேன்' என்று கனலை உமிழப் போகிறேன்!

சஞ்சீவி பர்வதத்தைக் கொண்டு வந்து, என் செம்மல்களின் உயிர் காத்த என்னால், ஒரு மெல்லியல் மேனியைச் சிதையாமல் காக்க முடியவில்லை!

கொன்றவனைக் கொல்லாமல் நின்றேன்!

வாழ வேண்டிய தெய்வத்தை வாழ்விக்காமல், நான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்! - மண்ணுக்குப் பாரமாக!

அந்தக் கொடியவன் அயோத்திக்கும் போகிறான். என் ஐயன் அனுமதியோடு, அங்கு சென்று, அவனைப் பழி தீர்க்கிறேன்!

இந்தத் துயரம் கண்டு, என் ஐயன் மாண்டால், நானும் மாள்வேன்! யாருக்கு வேண்டும் சிரஞ்சீவி என்னும் பேறு?

என் ஐயன் பொன் அடி சேர்ந்து, நடந்து விட்ட பொல்லாத்தனத்தை உரைத்து, அவர் நல் உரைகேட்டு நடக்கிறேன்!

வாழ்வோ, சாவோ, அதை அந்த வள்ளல் தீர்மானிக்கட்டும்!

காட்சி-362

மலைப் பாங்கான இடம்

[ராமரோடு மற்றவர்களும் இங்கு இருக்கின்றனர்.]

விபீஷணன் : அனுமன் சொல்வது கேட்டு, யாரும் பதற வேண்டாம்; மனம் சிதற வேண்டாம்!

மாயையில் வல்லவன் அந்த இந்திரஜித்! பத்தினி தன்னைப் பாதகன் கொலை செய்தால், இம்மூவுலகும் பற்றி எரிந்து சாம்பலாகி விடாதா?

அவன் அயோத்தி போகிறேன் என்று சொன்ன தெல்லாம், நம்மை ஏமாற்றும் பேச்சு! நம்மை இடம் பெயரச் செய்யும் சூழ்ச்சி!

ஐயனே! சற்றுமுன் வண்டு உருவெடுத்து, அசோகவனம் சென்றேன்! அங்கு நம் பிராட்டியார், ஓவியம்போல் நலமாக இருக்கக் கண்டேன்! அருந்ததி போன்ற அம்மைக்கு, அதர்மத்தால் ஏது அழிவு?

அந்த இந்திரஜித் நிகும்பலை யாகத்தை, இடையூறு இன்றிமுடித்திட, ஒரு மாயா உருவத்தை மாளச் செய்து, நம்மை வஞ்சிக்கும் எண்ணத்தோடு, கொலைக் களத்தைச் சித்திரித்திருக்கிறான்!

நாம் சித்தம் சிதறி, செயலற்று விடுவோம் என்று அந்தப் பித்தன் நினைத்திருக்கிறான்!

அனுமான் : பெரியீர்! என் அன்னை நலம் என்ற மொழி கேட்டு, என் மனம் சுகம் காணுகிறது.

இல்லையென்றால், என் நெஞ்சு வெடித்துச் செத்திருப்பேன்!

பழி, என் பேரில் வராமல், என்னைத் தர்ம வழியில் சேர்த்து விட்டீர்கள்!

அது, மாயா உருவம் என்பதால்தான், நான் கட்டுண்டு இருந்திருக்கிறேன்! நான் அறியாமல், நான் உண்மையை உணர்ந்திருக்கிறேன்!

நான் ராமனின் அடிமை ஆயிற்றே! என் ஐம்புலன்களும் உண்மை அறியத் தவறுமா?

ராமர் : அனுமான்! உன் துணை, தெய்வத்தின் துணை, நாம் செய்த தவத்தின் துணை, இந்த வீங்கு நீர் லங்கை விபீஷணன்

துணை, இவை இருக்கும்போது, இன்னலெல்லாம் என்னை என்ன செய்யும்?

விபீஷணா! இப்பொழுது நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன?

விபீஷணன் : அந்த இந்திரஜித் தொடங்கும் நிகும்பலை யாகம் முற்றுப் பெறுமானால், அவனை யாராலும் வெல்ல முடியாது! தர்மம் புறம் தள்ளப்பட்டு விடும்!

ஆதலால், அந்த யாகத்தைச் சிதைத்து, அவன் தேகத்தைச் சிதைத்து, அவன் ஆவி போக்குவதே, அறத்திற்கு நாம் செய்யும் கர்மம்! அதுவே, அன்னையை விடுவிக்க, நாம் ஆற்றும் தக்க செயல்!

ராமர் : அப்படியே செய்து விடலாம். லட்சுமணனும் அனுமனும், அந்த யாகம் நடைபெறாமல் தடுத்து, இந்திரஜித்தின் வாழ்வை முடித்து வருவார்கள்!

விபீஷணா! உன் வழி காட்டுதலோடு, தர்மம் வெற்றியைக் காணும்! விழாக் காணும்! லங்கையோடு அயோத்தி நட்புக் காணும்!

காட்சி-363

யாக பூமி

[இந்திரஜித் மந்திரங்களை ஜபித்துக் கொண்டு யாகம் செய்கிறான்.]

(இப்பொழுது அங்கு வந்து நிற்கும் அனுமான் வீசுகின்ற பாறையால், அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த பூரண கும்ப கலசம் உடைந்து, புனித நீர் வழிந்தோடுகிறது.

இன்னொரு பாறையை அனுமான் வீச, யாக நெருப்பு அணைகிறது.

அதிர்ச்சியடைந்து எழுந்து நிற்கிறான் இந்திரஜித்.)

காட்சி-364

வானம்

[வானிலே தேவர்கள் திரண்டு நின்று, மகிழ்ச்சியோடு ஆரவாரிக்கின்றனர்]

ஒரு தேவர் : *மந்திர வேள்வி மடிந்தது! மடிந்தது! இந்திரர் பகைவன் இளைத்து விட்டான்! இளைத்து விட்டான்!*

மற்றொரு தேவர் : *அந்தரத்து அமரரை வென்றவன், சுந்தர புருஷர்களால், சோலையிலே குதிக்கும் வானரர்களால், வலி இழக்கப் போகிறான்! வாழ்வை இழக்கப் போகிறான்!*

பிறிதொருதேவர் : *இந்திரஜித்தா! உன் ஆட்டம் இதுவரைதானா? எல்லையைக் கண்டு விட்டாய்! நாளை இல்லை என்றாகி விடுவாய்!*

காட்சி-365

வெட்டவெளி

[யாகபூமியிலிருந்து சினத்தோடு வெளிவரும் இந்திரஜித், அனுமனை எதிரில் பார்க்கிறான்.]

அனுமன் : *இந்திரஜித்தா! அயோத்தி சென்று, ராமர் தம்பியரை வென்று திரும்பி விட்டாயா? அதற்குள்ளாகவா?*

ஆமாம் - பரதனோடு நீ போர் புரிந்த பாங்கைச் சொல்ல முடியுமா?

சத்ருக்னன், உன் வில்லின் ஆற்றல் கண்டு சரண் அடைந்தானா?

நஞ்சனையவனே! வஞ்சனையாகப் போர் செய்வதில் வல்லவனே! உன் மாயப் போர் ஆற்றல், இன்றோடு மடியப் போகிறது!

எம்மீது பாய, என்ன அஸ்திரம் வைத்திருக்கிறாய்? இப்பொழுது உன் மீது பாய, கூற்றுவன் உன்னைக் குறுகி நிற்கிறான்!

நீ பெற்ற வரங்களும், உன்னைக் கைவிட, உன் உடலின் இடம் துடிக்க, நீ இப்பொழுது இறப்பது உறுதி!

உன்னைக் கொல்வதாக, இளவல் லட்சுமணனும், உன்னை நெருங்கி நிற்கிறார்! அவர் வில்லின் ஓசை, உனக்குக் கேட்கவில்லையா? அதுவே, உன் மரணத்தின் ஓலம்! அது அந்த மனிதரால் ஏலும்!

இந்திரஜித் : *அவன் லட்சுமணன் ஆக இருந்தாலும் சரி, ராமனாக இருந்தாலும் சரி, இல்லை, இவர்களைச் சுமந்து திரியும் குரங்குக் கூட்டமானாலும் சரி, எல்லோரையும் போரில் கொன்றொழிப்பேன்! வேள்வி முற்றுப் பெறாததால், தோல்வி எனக்கில்லை! பட்டை தீட்டாவிட்டாலும், வைரம் வைரந்தான்! என் வாள், பகைவர் உயிரை மாய்க்கத்தான் செய்யும்! என் எதிரில் நிற்கும் குரங்குக் கோமானே! சிங்கம் யானையோடு போரிட்டால், ஜெகம் எல்லாம் பார்த்துக் களிக்கும்! சிறுகுரங்குகளோடு சண்டையிடுவதை, யாராவது ஏற்பரோ?*

கூப்பிடு, உன் இளவல் லட்சுமணனை! அவனைப் பிணமாக்கி, உன் பித்தத்தைப் பெருகச் செய்கிறேன்!

காட்சி-366

பாற்கடல்

[பாற்கடலில் உள்ள ஆதிசேஷன், பயங்கரமாகச் சீறுகிறது.]

திருமகள் : *ஆதிசேஷன் ஏன் இப்படிச் சீறிக் கொண்டிருக்கிறான்?*

திருமால் : *ஆதிசேஷனின் அம்சமான லட்சுமணன், லங்கையிலே, இந்திரஜித்தோடு கடுமையாகப் போரிட்டுக் கொண்டிருக் கிறான்! அதுதான் காரணம்!*

காட்சி-367

போர்க்களம்

[லட்சுமணன் விட்ட அம்பு, இந்திரஜித்தின் தலையை வெட்டி வீழ்த்துகிறது.]

காட்சி-368

வானம்

[வானிலே திரண்டிருக்கும் தேவர்கள், இதைப் பார்த்துத் தங்கள் மேலாடைகளை வீசி, மகிழ்ச்சியோடு ஆரவாரம் செய்கின்றனர்

'ராம்! ராம்! ஜெயராம்!' என்று உரக்கக் கூவுகின்றனர்]

காட்சி-369

போர்க்களம்

[அனுமன், லட்சுமணனைத் தன் தோளில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு, கூத்தாடுகிறான்]

காட்சி-370

ராவணன் அரண்மனை

[ஓர் அரக்கவீரன் அழுதபடி, ராவணனை நெருங்குகிறான். ராவணன் திகைப்போடு எழுந்து நிற்கிறான். பணிப் பெண்கள் பதறியபடி அங்கு நிற்கின்றனர்]

ராவணன் : *போரிலே என்ன நடந்தது? சொல்லி விட்டு அழு! உன் சோகத்திற்குக் குறுக்கே நிற்க மாட்டேன்!*

வந்த வீரன் : *இளவரசர் இந்திரஜித் போரிலே....*

ராவணன் : *போரிலே?*

வந்த வீரன் : *அந்த லட்சுமணனால்...*

ராவணன் : *சிறைப்படுத்தப்பட்டானா?*

வந்த வீரன் : *கொல்லப்பட்டார்!*

[இவ்வாறு கூறிவிட்டு, அந்த வீரன் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுகிறான்.

ராவணன் உடல் கோபத்தால் நடுங்குகிறது. தன் உடை வாளைக் கையில் எடுத்துச் சாவுச் செய்தியைச் சொன்ன வீரனைக் குத்திச் சாய்க்கின்றான். பணிப்பெண்கள் அஞ்சி அங்கிருந்து ஓடுகின்றனர். ராவணன், தானும் தளர்ந்து, கட்டிலில் சாய்கிறான்.]

காட்சி-371

ராவணன் அரண்மனை

['ராம்! ராம்!' என்று கூறியபடி, நாரதர், ராவணன் அரண் மனைக்குள் நுழைகிறார். அரக்க வீரர்கள் கோபத்தோடு நாரதரைப் பிடித்து வைத்துக் கொள்கின்றனர்.]

ஒரு வீரன் : *என்ன துணிவு உமக்கு? எங்கள் மன்னர் அரண்மனைக்கு வந்து, எங்கள் பகைவன் பெயரையா, மந்திரம்போல் கூறுகிறீர்?*

இன்னொரு வீரன் : *'நாராயணா' என்றுதானே எப்பொழுதும் கூறுவீர்! கேடு காலம் வந்தால், உம் வாயும் இப்படிக் குளறிவிடுமா?*

நாரதர் : *ராம நாமமும், நாராயணா என்ற மந்திரமும் ஒன்றுதானே என்று சொல்லி விட்டேன்!*

தவறென்றால் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்!

நாராயணா! நாராயணா! இதையே இனிமேல் சொல் கிறேன்! போதுமா? என்னை உள்ளே அனுமதியுங்கள்! எந்தச் சபையிலும், என்னைத் தடுப்பார் எவரும் இலர்! உங்களுக்கு அந்தத் துணிவு வந்து விட்டதா?

ஒரு வீரன் : *நாராயணா! நாராயணா! தாராளமாக உள்ளே போங்கள்...*

நாரதர் : *நாராயணா!*

[நாரதர் தொடர்ந்து அரண்மனைக்குள் செல்கிறார்.]

காட்சி-372

ராவணன் அமர்ந்திருக்கும் தனி அறை

நாரதர் : *நாராயணா!*

ராவணா! போரிலே நீ தோற்றுக் கொண்டிருப்பதா? உன் இசை அபஸ்வரம் பேசாது!; உன் படை தோல்வியைக் காணாது!- என்று எண்ணியிருந்தேன்.

அந்த எண்ணத்தில், மண் விழுந்து விட்டதே! கும்பகர்ணன் முதல், இந்திரஜித் வரை, கொல்லப்பட்டு விட்டனரா? நம்பவே முடியவில்லை! மூவுலகையும் கட்டி ஆள்பவன், முயல் போன்ற மனிதரிடம் தோற்றுக் கொண்டிருப்பதா?

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும், என் உடல் பதறுகிறது! பழகிய நட்பால் பேசுகிறேன். இப்பொழுது உனக்கு உதவாவிட்டால், என் உள்ளம், எப்பொழுதும் என்னைக் கிள்ளிக் கொண்டே இருக்கும்!

நான் ஆயுதம் ஏந்த மாட்டேன்! அதற்குத்தான், அரக்க வீரர்களைத் தீனி போட்டுத் திரட்டி வைத்திருக்கிறாயே!

அருமையான யோசனைகள் சொல்வேன்!

இந்த நாரதன் பேச்சு, நயமான பேச்சு என்று, நான் சஞ்சரிக்கும் திரிலோகத்திலும் தீர்ப்பு வழங்கியிருக்கிறார்கள்!

காமத்தில், கட்டிய மனைவியை நினைக்க வேண்டும்! ஆபத்தில், கண்ணான நண்பனை நினைக்க வேண்டும்!

முன்னதைச் செய்யும் நீ, பின்னதைச் செய்யவில்லையே!

பாதாளலோகத்தை ஆட்சி செய்யும் உன் நண்பன், மயில் ராவணனை மறந்து விட்டாயா? மாயங்களில் வல்லவன் ஆயிற்றே அவன்! அவனை இப்பொழுது உதவிக்கு அழைத்தால், உன் பகைவர்கள் ஒழிந்துவிட மாட்டார்களா?

ராவணன் : *(தீவிரமாகச் சிந்தித்தபடி) நல்ல யோசனை! மயில் ராவணன், இதில் தலையிட்டால், அந்த மானிடர் தலையெடுக்க முடியாது!*

நாரதர் : *ராம்! ராம்! (இதைக் கேட்டு, ராவணன், நாரதரை உற்று நோக்குகிறான்.)*

நாரதர் : *நாராயணா! நாராயணா! பெயர்க் குழப்பத்தால், பெரிதும் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறேன்!*

ராவணா! நான் வருகிறேன். விதி இருந்தால், மீண்டும் சந்திப்போம்!

ராவணன் : *நாரதரே! உமக்கு மரண பயம் வந்து விட்டதா?*

நாரதர் : *ராவணா! மரணத்திற்கு யார்மீதும் பயம் கிடையாது! இரணியன் கதையெல்லாம், இப்பொழுது நினைவுக்கு வருகிறது!*

ராவணன் : *இரணியன் என்று யாரைச் சொல்கிறீர்?*

நாரதர் : *இரணியன் என்று இரணியனைச் சொல்கிறேன்! விழுவதற்கான நேரம் வந்த பிறபாடு, அழாமல் வீழ்வதுதான், ஆண்மைக்கு அழகு!*

ராவணன் : *யார் விழுவதற்கான நேரம்?*

நாரதர் : *காலம் சொல்ல வேண்டியதை, நான் கத்திச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியுமா?*

ராம்! ராம்!

[ராவணன் உற்றுப்பார்க்க, நாரதர் அங்கிருந்து ஓட்டமெடுக்கிறார்.]

காட்சி-373

மலைப் பாங்கான இடம்

[இரவு நேரம். மலைப்பாங்கான இடத்தில், ஒரு பர்ணசாலை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பர்ணசாலைக்குள் ராமலட்சு மணர் இருக்கின்றனர். இருக்கின்றனர். பர்ணசாலைக்கு வெளியே, விபீஷணனும் அனுமனும் இருக்கின்றனர்.]

விபீஷணன் : *அனுமான்! பாதாள லோகத்தை ஆட்சி செய்யும் பாவி மயில் ராவணன், ராவணனுக்கு உதவ, இங்கு வருகிறானாம்!*

அனுமன் : *வருபவர் எல்லாம் வரட்டும்! வந்து மரணத்தைப் பெறட்டும்!*

விபீஷணன் : *அவன் மாயையில் வல்லவன்! இந்த இரவு நேரத்தில், ராமலட்சுமணரைப் பாதாள லோகத்திற்குத் தூக்கிப்போக வருகின்றானாம்! அங்கு கொண்டுபோய்க் காளிக்குப் பலியிடப் போகிறானாம்!*

அனுமன் : *இதெல்லாம் அவன் எண்ணம்! அவன் இங்கு வந்தால், அவனை மண்ணிலே தேய்க்க வேண்டியது, என் கால் வண்ணம்!*

விபீஷணன் : *உன் ஆற்றல்தான் எனக்குத் தெரியுமே! அவன் நேருக்கு நேர் மோத மாட்டான்! நீருக்குள் மீன்போல மறைந்திருந்து காரியமாற்றுவான்!*

அனுமன் : *இப்படி அஞ்சிக் கிடப்பது பேதைமை! இப்பொழுது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்! அதைச் சொல்லுங்கள்.*

விபீஷணன் : *இந்த இரவு நேரத்தில், பகை நுழையாதபடிப் பர்ணசாலையைக் காவல் காக்க வேண்டும். அவன், பாதாள லோகத்தை விட்டுக் கிளம்பி விட்டதாகத் தெரிகிறது.*

அனுமன் : *என் வாலால், இந்தப் பர்ணசாலையைச் சுற்றிக் கோட்டை அமைத்துக் கோபுரம் சமைத்து, அதன் உச்சியில் குந்தியிருக்கிறேன்!*

[அவ்வாறே, தன் வாலால் கோட்டை அமைத்து, அதன்மேல் அமர்ந்திருக்கிறான் அனுமான்.]

விபீஷணன் : *(வியப்போடு) ஆஹா! நீயிருக்க, எந்த மாயாவியும் என்ன செய்ய முடியும்?*

உன் துணை இருந்தால் போதும்! வேறு தெய்வத்தின் துணை தேவையில்லை!

அனுமன் : *இது வஞ்சப் புகழ்ச்சியில்லையே!*

விபீஷணன் : *ஐயையோ! அதெல்லாம் இல்லை! நான் பர்ண சாலைக்குள் சென்று, ராமலட்சுமணரை எச்சரித்துவிட்டு வருகிறேன்!*

அனுமன் : *சென்று வாருங்கள். ராமன் அடிமை காவல் இருக்கிறான் என்பதையும் சேர்த்துச் சொல்லிவிட்டு வாருங்கள்.*

விபீஷணன் : *ராம்! ராம்!*

[விபீஷணன் பர்ணசாலைக்குள் போகிறான்]

காட்சி-374

பர்ணசாலைக்குள்

[பர்ணசாலைக்குள் வந்து நிற்கும் விபீஷணனை, ராம லட்சுமணர் பார்க்கின்றனர்]

ராமர் : *என்ன விபீஷணா! இந்நேரத்தில் இங்கு வந்திருக்கிறாய்!*

(விபீஷணன், ராமலட்சுமணரை உற்றுப் பார்க்க, ராமலட்சுமணர் மயங்கிச் சாய்கின்றனர்.)

காட்சி-375

பர்ணசாலைக்கு வெளியே

[பதறியபடி பர்ணசாலைக்கு வெளியே வருகிறான் விபீஷணன்.]

விபீஷணன் : *(பதற்றத்தோடு) அனுமான்! அந்த மயில் ராவணன் இப்பொழுது, வானத்தில் எங்கோ ஒரு மேகத்தில் மறைந்திருக்கிறானாம்!*

நீ கோட்டையைக் கலைத்து விட்டு, விஸ்வரூபம் எடுத்து, வானத்தைத் துருவிப்பார்! அவன் கிடைத்தவுடன், அவன் குடலை உருவி மாலையாகப் போட்டுக்கொள்!

அனுமன் : *அப்படியே செய்கிறேன். தப்படி நடந்தவர்கள், தக்கபடி கவனிக்கப்பட வேண்டும். தர்மத்தின்படி கிடைக்கும் அந்தத் தீர்ப்பு.*

[அனுமான் இப்பொழுது, வாலால் அமைத்த கோட்டையைக் கலைத்து விட்டு, விஸ்வரூபம் எடுத்து நிற்கிறான்.

வானத்தை எட்டியிருக்கிறது அவன் முகம். வானமெங்கும் உன்னிப்பாகப் பார்க்கிறான். இப்பொழுது விபீஷணன், மயங்கிக் கிடக்கும் ராமலட்சுமணரைத் தன் இரு தோளில் தூக்கிக் கொண்டு, அனுமன் அறியாமல், அனுமனின் விரித்த கால்களுக்கிடையே நடந்து, அங்கிருந்து சென்று விடுகிறான்.]

காட்சி-376

மலைப் பாங்கான இடம்

[மலைப் பிரதேசத்தில், மயில் ராவணன், தன் சுய உருவத்தோடு, மயங்கிக் கிடக்கும் ராமலட்சுமணரைத் தூக்கிச் செல்கிறான்]

காட்சி-377

மலைப் பாங்கான இடம்

[வேறொரு திசையில் இருந்து, உண்மையான விபீஷணன், பர்ணசாலையை நோக்கி, விரைந்து வருகிறான்.]

காட்சி-378

பர்ணசாலைக்கு வெளியே

[இங்கு வருகின்ற விபீஷணன், விஸ்வரூபம் எடுத்திருக்கும் அனுமனை வியப்போடு பார்க்கிறான்]

விபீஷணன் : என்ன அனுமன் இது! இப்பொழுது எதற்கு இந்த விஸ்வரூபக் கோலம்?

அனுமன் : நீங்கள்தானே, விஸ்வரூபம் எடுத்து, வானத்தில் மயில் ராவணன் மறைந்திருக்கிறானா - என்று பார்க்கச் சொன்னீர்கள்!

விபீஷணன் : (அதிர்ச்சியோடு) நான் சொன்னேனா?

அனுமன் : ஆமாம் - சொன்னது அதற்குள் மறந்து விட்டதா?

விபீஷணன் : மாயாவி, என் உருவில் வந்து, உன்னை இடறச் செய்திருக்கிறான்!

(பதறியபடி) நம் நாயகர்கள் உள்ளே நலமாக இருக்கிறார்களா, என்று பார்ப்போம்.

காட்சி-379

பர்ண சாலைக்குள்

[பர்ணசாலைக்குள், ராமலட்சுமணர் இல்லாததை, அதிர்ச்சியோடு பார்க்கின்றனர் விபீஷணனும் அனுமனும்]

விபீஷணன் : அந்த மயில் ராவணன், என் உருவில் வந்து, தர்மத்தின் உருவங்களைப் பாதாள லோகத்திற்குக் கவர்ந்து சென்று விட்டான்!

தெய்வம் மண்ணில் படர்ந்ததுபோல, நடமாடிய மனிதர் களைத் தன் மாயையால் மயக்கமடையச் செய்திருப்பான்!

அனுமன் : (கோபத்தோடு) சஞ்சீவி மலையைத் தூக்கி வந்த வனைச் சந்திக்கு இழுத்து விட்டான், அந்தச் சண்டாளன்!

அவன் உயிரைப் போக்கி, உத்தமர்களை மீட்கா விட்டால், என் கதை கந்தலாகிவிடும்!

இப்பொழுதே எறும்பு உரு எடுத்து, மண்ணைக் கிளறிப்பாதாள லோகம் செல்கிறேன். அந்தப் பாவியைக் கொல்கிறேன்! பழி என்னைப் பற்றாமல் இருக்கப் பாற்கடல் அமுதன்ன, என் அண்ணல்களை மீட்கிறேன்!

[அனுமன் இப்பொழுது எறும்பு உரு எடுத்து, மண்ணைக் கிளறி மறைகிறான்.]

விபீஷணன் : *(இதைப் பார்த்தபடி) ராம்! ராம்!*

காட்சி-380

பாதாள லோகத்தின் வாயில்

[பாதாள லோகத்தில் நுழையப் போகும் அனுமனை, ஓர் இளவீரன் தடுத்து நிறுத்துகிறான்]

இளவீரன் : *அன்னியர்கள், பாதாள லோகத்தில் நுழைய அனுமதியில்லை.*

அனுமன் : *கண்ணியமானவர்கள் இருக்கும் இடத்தில், நான் அனுமதியில்லாமல் நுழைவதில்லை.*

ஆனால், இது கள்ள மனம் கொண்டோர் பதுங்கி இருக்கும் கொடுங்குகை!

கவர்ந்து கொண்டுவரப்பட்ட, அறத்தின் சித்திரங்களை மீட்க வந்திருக்கிறேன்!

இளவீரன் : *நீ ஆயிரம் கதை சொன்னாலும், ஓர் அடி, உள்ளே எடுத்து வைக்க முடியாது!*

அனுமன் : *என் வலிமையைக் காட்டினால், நீ சிதறிப் போவாய்!*

இளவீரன் : *வீறாப்பு பேசுவது வீரமாகாது! நீ இங்கிருந்து போகாவிட்டால், மரணத்தோடு நீ போக வேண்டியிருக்கும்!*

அனுமன் : *பொடியனே! என்னடா சொன்னாய்?*

இளவீரன் : *சிறுத்திருக்கும் கடுகைச் சிறுமையாக எண்ணாதே!*

போ, இங்கிருந்து! - உன் மனையாளின் மாங்கல்யம் நிலைத்திருக்க! போகமாட்டாய்..?

[அந்த இளவீரன், அனுமன் மேல் பாய, இருவரும் கட்டிப்புரண்டு சண்டையிடுகின்றனர். இருவர்க்கும் வெற்றி தோல்வியின்றி, சண்டை நீண்டு கொண்டே போகிறது.]

அனுமன் : *(சண்டையிடுவதை நிறுத்திவிட்டு, வியப்போடு) இளைஞனே! எனக்குச் சமதையாக ஆற்றலைக் காட்டு கிறாயே! யார் நீ? உனக்கு இவ்வளவு வலிமை எப்படி வந்தது?*

இளவீரன் : *நான் ஆல விருட்சத்தின் விழுது! வீர அனுமானின் மைந்தன், மகரத்துவஜன்!*

அனுமன் : *(அதிர்ச்சியோடு) யார்? அனுமானின் மைந்தனா?*

மகரத்துவஜன் : *(பெருமையோடு) ஆம். அந்த ராமதூதனின் புதல்வன் நான்! கடலைக் கடந்தவன், சஞ்சீவி மலையைக் கொணர்ந்தவன், என் பிதா! அவன் மகன் இளைத்தவனாக இருப்பானா? அதனால்தான் உன்னை எதிர்த்து இங்கு தடுத்து நிறுத்தினேன்.*

அனுமன் : *ஒரு பிரம்மச்சாரிக்கு எப்படிப் பிள்ளை இருக்க முடியும்?*

மகரத்துவஜன் : *ஊரெல்லாம் அப்படிப் பேசிக்கொள்கிறார்கள்! ஆனால், என் தந்தை, என்னை மறுக்க மாட்டார்!*

ஏன் என்றால், அவர் சத்திய சீலர்!

அனுமன் : *நீ பேசுகின்ற அனுமன் நான்தான்!*

மகரத்துவஜன் : *(இன்ப அதிர்ச்சியோடு) அப்படியா!*

[அனுமனை வணங்கி எழுகிறான் மகரத்துவஜன்.]

மகரத்துவஜன் : *அலை ஆர்ப்பரிப்பதுபோல், ஆர்ப்பரித்து விட்டேன்! ஆழமான கடலாக அடங்கியிருந்து, எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளித்து விட்டீர்கள்! நீங்கள் அறியாமல், சொந்த பந்தம் இங்கு வினையாற்றி விளையாடியிருக்கிறது! என் உயிரைக் காத்திருக்கிறது!*

அனுமன் : *இதோபார், மகரத்துவஜன்! நான் எந்தப் பெண்ணையும் மனதாலும், காயத்தாலும் தீண்டியது இல்லை! எனக்குப் புதல்வன் நீ என்பது, ஏற்க முடியாத ஒன்று!*

மகரத்துவஜன் : *என் தாய் சொன்னதைச் சொன்னேன்! தாய் காட்டத்தானே, தந்தையை அறிகிறோம்!*

அனுமன் : யார் உன் தாய்? எனக்குத் தாரம் என்று உன்னை ஏமாற்றும், பெண் உரு எடுத்த பெருமையில்லாதவள்!

[இப்பொழுது சுவர்ச்சலாதேவி, அங்கு வந்து நிற்கிறாள்.]

சுவர்ச்சலாதேவி : நான்தான், இவனது அன்னை! தங்களது பத்தினி! உங்கள் சுவர்ச்சலாதேவி!

அனுமன் : (கோபத்தோடு) நான் உன்னைத் தொட்டதே இல்லை! என் ஐயன் ராமன் ஆணையாக, இதைக் கூறுகிறேன்!

சுவர்ச்சலாதேவி : உண்மைதான்! தெய்வீக புருஷர்களின் வாழ்க்கையிலே நடக்கின்ற நிகழ்ச்சிகள், இயற்கைக்கு மாறுபட்டுத்தானே இருக்கும்!

உங்களை வாயுபுத்திரன் என்றும், சிவாம்சம் என்றும் சொல்கிறார்களே!

அனுமன் : பேச்சைத் திசை திருப்ப வேண்டாம். என் புதல்வன் இவன் என்பது, நீ கட்டிவிட்ட கதை!

சுவர்ச்சலாதேவி : இல்லை. நான் கட்டிக் காத்த வைராக்கியத்தால், உங்கள் மூலமாக, இவனைப் பெற்றேன்!

நீங்கள் லங்கையைத் தகனம் செய்து விட்டுச் சமுத்திரத்தில் குளித்தபோது, மீன் உருவில், உங்கள் வியர்வையை உண்டு கருத்தரித்தேன்! நான் பெற்ற வெற்றியாக, இந்த வீரப்புதல்வனைப் பெற்றெடுத்தேன்! பிறந்தவுடனேயே பிரகாசமாக, இந்த வளர்ச்சியைப் பெற்றுவிட்டான், நம் செல்வன்!

[இப்பொழுது 'உண்மை! உண்மை!' என்று பல குரல்கள் ஒலிப்பது கேட்கின்றன.]

சுவர்ச்சலாதேவி : என் கூற்றை ஆமோதித்துத் தேவர்கள் எழுப்பும் குரல்கள், இந்தப் பாதாள லோகத்திலும் எதிரொலிக்கின்றன!

அனுமன் : உன் பேச்சை நம்புகிறேன். எனக்கொரு புத்திரன் பிறக்க வேண்டும் என்று எழுதிய எழுத்து, வென்று விட்டது.

ஆனால், நான் தோற்கவில்லை! என் பிரம்மச்சரியத்தை, நான் விட்டுக்கொடுக்கவில்லை!

சுவர்ச்சலாதேவி : *அந்தப் பெருமை நிச்சயமாக உங்களுக்கு உண்டு. கடையாமல் திரண்ட அமிர்தம் இவன்! கை கலவாமற் பிறந்தவனைக் கையாரத் தழுவிக் கொள்ளுங்கள் சுவாமி!*

(அனுமன், மகரத்துவஜனைக் கைகளால், மார்புறத் தழுவிக் கொள்கிறான்.)

காட்சி-381

கயிலை மலை

உமையம்மை : *தான் அறியாமலேயே, தனக்கொரு பிள்ளையைக் கண்டுவிட்டது, உங்கள் சிவாம்சம்!*

சிவனார் : *'நான் ஒன்றும் அறியேன் பராபரமே' என்று இருந்த அனுமனைப் பிதாவாக்கி, அவன் பிள்ளையைக் காட்டி விட்டாள், அந்தப் பெண்!*

பெண்கள், நினைத்ததை முடித்துக் கொள்கிறார்கள்! அணிகலன்களைப் போல, ஆடவர்களையும் எடுத்தாளு கிறார்கள்!

பிரம்மச்சரிய விரதத்திற்கு எங்கும் ஆபத்து காத்திருக்கிறது!

[இதைக் கேட்டுச் சிவகணங்கள் சிரிக்கின்றனர்.]

காட்சி-382

பாதாள லோகம்

சுவர்ச்சலா தேவி : *(அனுமனைப் பார்த்து) பலவான் பிள்ளை பழுதாகுமா? உங்கள் பிள்ளையின் வீர தீரத்தைக் கண்டு, தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொண்டான், அந்த மயில் ராவணன். இந்தப் பாதாள லோகத்தின் வாயிலில், காவல் காக்கும் பணியினைக் கொடுத்துவிட்டான். பிணி போன்ற அவனிடமிருந்து எங்களால் மீள முடியவில்லை.*

இவனுக்கு மீட்சி, தங்களாலும், அந்த ராமபிரான் அருளாலும்தான் கிடைக்க வேண்டும்.

வரவேண்டியவர் வந்து விட்டீர். வசந்தகாலம் எங்களுக்கு அதனால் தொடர்ந்து வரும்.

அனுமன் : *உன் நம்பிக்கைப்படி நலமே விளையும். அந்த மயில் ராவணனைக் கொன்று, என் தெய்வங்களான ராம லட்சுமணரை மீட்டு, நம் புதல்வனை, இந்தப் பாதாள லோகத்தின் மன்னன் ஆக்கி விடுகிறேன்.*

சுவர்ச்சலா தேவி : *அந்த அரக்கனைக் கொல்வது, அவ்வளவு எளிதல்ல. எந்த ஆயுதத்தாலும், அவனை அழிக்க முடியாது. அவனை நோக்கி வீசுகின்ற ஆயுதமெல்லாம் முனை மழுங்கிப் போகுமே தவிர, அவன் வெட்டின்றி, ரத்தத் திட்டின்றி, ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டு நிற்பான்.*

அவன் உயிர், ஓரிடத்தில் பத்திரமாக ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது!

அவன் உயிர் பற்றிய அந்த ரகசியம், வாசுகி என்னும் நாகதேவதையின் மகள் சந்திரசேனைக்கே தெரியும்.

அனுமன் : *எங்கு இருக்கிறாள் அந்தச் சந்திரசேனை?*

சுவர்ச்சலா தேவி : *இங்குதான், மயில் ராவணனால் சிறைப் பட்டிருக்கிறாள்.*

ராமன் பத்தினியை, ராவணன் சிறை வைத்திருக்கிறான்.

ராமரையே எண்ணியிருக்கும் இந்தப் பக்தையை, இந்த மயில் ராவணன் சிறை வைத்திருக்கிறான்.

இந்தக் கொடியவர்கள் இருவரும் நண்பர்கள்.

அனுமன் : *தங்கள் குடியோடு அழியப் போகும் நாசகாரர்கள்!*

காட்சி-383

பாதாளச் சிறை

சந்திரசேனை : *ராம்! ராம்! ராம்!*

[இப்பொழுது மயில் ராவணன் ஆர்ப்பரிப்போடு பாதாளச் சிறைக்கு வருகிறான்.]

மயில் ராவணன் : அந்த ராமனை அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா?

பைத்தியக்காரி! 'மயில் ராவணா!' என்று என்னை அழைத்தால், உன்னை மஞ்சத்தில் சேர்த்து, மிஞ்சு சுகம் அளிப்பேன்!

என் அரியணையில், என் அருகு அமரும் அந்தஸ்து அளிப்பேன்!

உன் கால் அளந்த இடத்தையெல்லாம், உனக்குக் காணிக்கையாக்குவேன்!

மாற்றானிடமிருந்து மனைவியை மீட்க முடியாதவன் அந்த ராமன்!

இப்பொழுது அந்த ராமனும் லட்சுமணனும், இந்தப் பாதாள லோகத்தில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்!

சிறகொடிந்த பறவையாகப் பல் இழந்த சிங்கமாகப் பரிதவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்!

இன்று இரவு, இங்குள்ள காளி கோயிலில் பலியாகப் போகிறார்கள்!

அவர்கள் ரத்தத்தைத் திலகமாக இட்டுக் கொண்டு வந்து, என் சித்தப்படி, உன் சந்தன மேனியைச் சுவைக்கிறேன்!

காதல் சமரிலும், நான் தீரன் என்பதை, உனக்குத் தெரியப்படுத்துகிறேன்!

அதுவரை வேண்டுமானால், சாகப் போகின்றவனின் பெயரைச் சத்தமாகச் சொல்லிக் கொண்டிரு!

அந்த ஆத்மா, அதனால் திருப்தியடையட்டும்!

[இவ்வாறு கூறிவிட்டு, மயில் ராவணன் அங்கிருந்து சென்று விடுகிறான்.]

காட்சி-384

காளி சிலை இருக்கும் இடம்

[காளி சிலை முன் அனுமன், காளிபோல் கோலமிட்டுச் சிலைபோல் நின்று கொள்கிறான்.

அரக்கர்கள் புடைசூழ, ராமலட்சுமணர்களைப் பிணைத்து இழுத்து வந்தபடி, அங்கு வருகிறான் மயில் ராவணன்]

மயில் ராவணன் : *(காளி சிலையை உற்றுப் பார்த்தபடி..) என்ன! இன்று காளி புதிய உருவம் காட்டி நிற்கிறாள்! நாமே மாய உருவம் எடுக்கும் பொழுது, அவள் எடுக்க மாட்டாளா என்ன!*

[கட்டுண்டு இருக்கும் ராமலட்சுமணர், அனுமனை அடையாளம் கண்டு கொண்டு, புன்முறுவல் பூக்கின்றனர்.]

மயில் ராவணன் : *தாயே! உன் வயிறு குளிரப் படையல் வைத்திருக்கிறோம். அதை ஏற்று, எங்களை ஆசீர்வதி! உன் ஆசிதான் எங்களுக்குச் சுவாசம் தாயே!*

[அனுமன் தட்டில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பழங்களை எடுத்து உண்கிறான்.]

மயில் ராவணன் : *தாயே! கனிகளோடு நீ திருப்திப்பட மாட்டாய் என்று எனக்குத் தெரியும்.*

ரத்தம் ஒழுகிட, நர மாமிசம் தின்ன, நீ நாக்கைச் சப்புக் கொட்டிக் காத்திருக்கிறாய்! அப்படித்தானே?

அதற்காகத்தான், இந்த மானிடரைப் பலியிட இழுத்து வந்திருக்கிறேன்!

ராஜவம்சம்! அடி முதல் முடி வரை அமிர்தமாகச் சுவைக்கும்!

சாப்பிட்டுப் பார்! இப்படியொரு விருந்தை, நீ எந்த லோகத்திலும் கண்டிருக்க மாட்டாய்!

சரயு நதி தண்ணியில் விளைந்த சத்தான உடம்பு இவை!

காளியின் கோலத்தில் இருக்கும் அனுமன் : *அடே மூடா! மனிதர்களைப் பலியிடுங்கள் என்று நான் எப்போதடா*

உங்களைக் கேட்டேன்? நீங்கள் நரமாமிசம் தின்பதற்கு, என்னையும் இழுக்கிறீர்களே, பாவிகளே!

உயிர்களைப் படைத்த நான், அந்த உயிர்களை உண்டு கொண்டிருந்தால், எப்படி நான் தாய் ஆவேன்?

மனித ரத்தம் குடிக்கும் பேய்களே! கும்பிடு போட்டு, உங்கள் கூட்டத்திற்குள், என்னையும் சேர்க்கிறீர்களா?

மயில் ராவணன் : இது காளியின் பேச்சல்ல! காளி வேஷத்தில் இருக்கும் அனுமன் பேசுகிறான்!

அவனை ஏமாற்றினேன்! என்னை ஏமாற்ற இங்கு வேஷங்கட்டி நிற்கிறான்!

இங்கு வந்தவன், உயிரைத் தந்துதான் ஆகவேண்டும்! காளியின் படையலுக்குப் பதார்த்தம் இன்னொன்று சேர்ந்து விட்டது!

அந்தக் குரங்கைப் பிடித்துக் கொன்று கிடத்துங்கள்!

[அரக்கர்கள் அனுமன் மேல் பாய, அனுமன் அவர்களை வீசி எறிகிறான். ராமலட்சுமணரும் கட்டுக்களிலிருந்து விடுபடுகின்றனர்.]

காட்சி-385

கயிலை மலை

உமையம்மை : (சிவனாரிடம்) ராமலட்சுமணர்கள் விடுபட்டு விட்டார்கள். நாம் விரும்பியது நடந்து விட்டது. ஆனால், அவர்களாலோ, அனுமானாலோ, மயில் ராவணனைக் கொல்ல முடியவில்லையே!

சிவனார் : காரணம், அவன் உயிர், அவன் உடலில் இல்லை! அவன் உடலைச் சிதைத்தாலும், அவன் உயிர் பிரியாது!

உமையம்மை : அவன் உயிர் எங்கு இருக்கிறது? அவனை அனுமான் கொன்றால்தானே, சிவாம்சம் சிறப்பாகப் பேசப்பெறும்!

காட்சி-386

பாதாள லோகம்

[ராம லட்சுமணர் முன் கயிறுகளால் கட்டுண்டு நிற்கிறான் மயில் ராவணன்.]

ராமர் : எந்த அஸ்திரத்தாலும், இவனைக் கொல்ல முடியவில்லையே! இவனை இப்படியே விட்டுப் போவதா?

அனுமன் : ஐயனே! இவனைக் கொல்லாமல் செல்வது, நெருப்பை அணைக்காமல் போவதைப் போன்றதாகும்!

தர்மம் வாழ, இவன் தலை சாய வேண்டும்!

இவன் உயிர் எங்கு இருக்கிறது என்ற ரகசியத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, இவன் கதையை முடித்து விட்டு வருகிறேன்!

[இவ்வாறு கூறிவிட்டு, அனுமன் அங்கிருந்து செல்கிறான்.]

காட்சி-387

பாதாளச் சிறையின் வாயில்

[பாதாளச் சிறையின் வாயிலில், காவல் இருக்கும் அரக்கனை அனுமன் அடித்து வீழ்த்தி, அவனைக் கட்டிப் போடுகிறான்.]

அனுமன் : நாக கன்னிகை சந்திரசேனை சிறைப்பட்டிருக்கும் இடம் இதுதானே?

அரக்கன் : ஆமாம். ஆனால் உன்னால் உள்ளே நுழைய முடியாது

(அங்கு புரண்டு கொண்டிருக்கும் ஒரு மலைப் பாம்பைக் காட்டி) அந்த மலைப்பாம்பு வழி விடாது! அதோ, அது வாயைத் திறந்து விட்டது! அதன் வயிற்றுக்குள் அடக்கமாகி உன் ஆயுளை முடித்துக் கொள்!

[பாம்பு, அனுமனைப் பற்ற நகர்கிறது.அனுமனோ, எறும்பு உரு எடுத்து, அதன் திறந்த வாய்க்குள் போய் விடுகிறான், பின்னர், பெரிய உருவம் எடுத்து, மலைப்பாம்பின் வயிற்றைக் கிழித்து, வெளியே வருகிறான்.]

அனுமன் : (அரக்கனைப் பார்த்து) பாம்பு இறந்து விட்டது. அநீதிக்குக் கொம்பாக இருக்கும் உன் தலைவன் வீழ்வதற்கு வழி காண்கிறேன்!

[இவ்வாறு கூறிவிட்டு, அனுமன் சிறையினுட் செல்கிறான்.]

காட்சி-388

பாதாளச் சிறையின் உள்ளே

['ராம்! ராம்!' என்ற சொற்களை முணுமுணுத்தபடி, சந்திரசேனை அமர்ந்திருக்கிறாள். அனுமன் அங்கு வந்து வணங்கி நிற்கிறான். சந்திரசேனையும் அனுமனை வணங்குகிறாள்.]

சந்திரசேனை : ராம தூதராகிய தாங்கள் இங்கு வந்திருப்பதை அறிந்தேன். ராமலட்சுமணர், ஆபத்திலிருந்து மீண்டு விட்டனர் என்பதையும், என் தியானத்தின் மூலம் உணர்ந்தேன். அந்த ராமபிரானின் மீது பிரேமை கொண்டு, அவர் கைப் பிடிக்கக் காத்திருக்கிறேன்! என்னால் ஆவது உண்டெனில், சொல்லலாம். ராம சேவையில், என் பங்கு இருந்தால், என் மனம் மகிழ்ச்சியால் பொங்கும்!

அனுமன் : நாக கன்னிகையே! ராமபிரானிடம் தங்களை அழைத்துச் செல்லும் பொறுப்பை ஏற்கிறேன்.

அதற்கு முன்பு, புகைந்து கொண்டிருக்கும் அந்த மயில் ராவணன் என்னும் நெருப்பு, அணைய வேண்டும்! அவன் உயிரைப் பற்றிய ரகசியம், தங்களுக்குத் தெரியுமென்று எண்ணுகிறேன்.

சந்திரசேனை : ஆம். தர்மம் என்று அறிஞர் சொல்லும் தனிப்பொருள் தன்னைக், கர்மம் என்று ஆக்கிக் காட்டும் அனுமன் நீங்கள்! சொல்ல வேண்டியவரிடம் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிவிட்டால், அதனால் மாள வேண்டியவன் மாள, தர்மம் வாழும்!

ஆஞ்சநேயரே! அந்த மயில் ராவணனின் உயிர், ஏழு கடலுக்கப்பால் உள்ள ஒரு குகையில், அங்கு இருக்கும் ஒரு பேழையில் இருக்கிறது.

அந்தக் குகையின் முன்னால், யாருமே உள்ளே போக முடியாதபடி, நெருப்பு எரிந்து கொண்டிருக்கும்.

அதையும் மீறி உள்ளே சென்று, பேழையைக் கைப்பற்றி விட்டாலும், அந்தப் பெரும்பாவி செத்து விடமாட்டான்!

அந்தப் பேழைக்குள், ஐந்து வண்டுகள் பறந்து கொண்டிருக்கும். அந்த ஐந்து வண்டுகளையும் பிடித்து, ஒரே சமயத்தில் கொன்றால்தான், அவன் உயிர் போகும்!

அனுமன் : ஐந்து வண்டுகளையும் ஒரே சமயத்தில் கொல்ல வேண்டும்! - அப்படித்தானே!

சந்திரசேனை : ஆம். அப்பொழுதுதான், அவன் ஐம்புலன்களும் அடங்கி, மரணமடைவான்! வண்டுகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கொன்றால், அவன் உயிருக்கு எந்த ஆபத்தும் வராது!

அனுமன் : புரிந்து கொண்டேன். தெரிந்து சொன்ன மார்க்கத்திற் சென்று, அந்த மயில் ராவணனின் உயிர் பறித்துத் திரும்புகிறேன்! தங்கள் உயிர் அனைய ராமபிரான் திருமுன், தங்களைச் சேர்க்கிறேன்!

[இவ்வாறு கூறிவிட்டு அனுமன் அங்கிருந்து போகிறான்.]

காட்சி-389

வானம்

[கடலைத் தாண்டிப் பறக்கிறான் அனுமன்]

காட்சி-390

குகை

[குகை வாயிலில் நெருப்பு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. இங்கு வந்து சேர்கின்ற அனுமன் அதைப் பார்க்கிறான்.]

அனுமன் : *வருணதேவா! நீ மழையாகப் பொழிந்தால் தான், மண் செழிக்கும். மன்னனால் ஆள முடியும். மக்களால் வாழ முடியும். தர்மமான கர்மங்களை இந்தத் தரணியில் காண முடியும்.*

இப்பொழுது இங்கு நீ மழையாகப் பொழிந்தால்தான் இந்த நெருப்பு அவியும். அந்த நீசனின் உயிர் பறிக்க என்னால் இயலும். என் ஐயனின் வெற்றி சித்திக்கும். என் அன்னை சீதாதேவியாரின் துன்பம் தொலையும்.

தர்மத்தின் பக்கம் நீ என்றால், இங்கு தடதடவென மழையைக் கொட்டு. ராமராஜ்யத்தை நீ விரும்பினால், இடி முழக்கி, உன் இசையைத் தெரிவி. அறம் அழிக்கும் அந்த அரக்கன் அழிய, மின்னலைக் காட்டி, மழையென ஆர்ப்பரி.

[இப்பொழுது இடி மின்னலோடு இங்கு மழை பொழிய, நெருப்பு அணைகிறது. அனுமன் குகைக்குள் செல்கிறான்.]

காட்சி-391

குகையின் உட்பகுதி

[குகைக்குள் வருகின்ற அனுமன் அங்கு ஒரு பேழை இருப்பதைப் பார்க்கிறான்.

அந்தப் பேழையில் ஐந்து பெரிய வண்டுகள், ரீங்காரமிட்டபடி பறந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறான்.]

அனுமன் : இந்த வண்டுகளை வாயில் போட்டுக் கடித்துக் கொல்ல வேண்டும். ஆனால், இந்த ஐந்து வண்டுகளையும்

ஒரே சமயத்தில் கொல்ல வேண்டுமே! அதற்கு ஐந்து வாய்கள் அல்லவா வேண்டும்? ஒரு முகத்திற்கு ஒரு வாய் என்பது தானே படைப்பின் இலக்கணம்!

காட்சி-392

பாதாள லோகம்

[கட்டுக்களிலிருந்து, விடுபடுகின்ற மயில் ராவணன், ராமலட்சுமணரைத் தாக்குகிறான்.

ராமர், தன் பாணங்களால் அவனைச் சாய்த்து வீழ்த்துகிறார். தன் மேல் தைத்திருக்கும் பாணங்களைப் பிடுங்கி எறிந்து ஆர்ப்பரிக்கிறான் மயில் ராவணன்.]

மயில் ராவணன் : *நீங்கள் எய்யும் அம்புகளால், எனக்கு மரண மேற்படாது! நீங்கள் வில்லை வளைத்தால், விளைவது ஒன்றுமில்லை!*

பாதாள லோகத்தில், நீங்கள் பலியாக வேண்டு மென்பது, பிரம்மன் எழுதிய எழுத்துக்கு மேல், நான் எழுதிய எழுத்து!

உங்களை மீட்க வந்த குரங்கு, எங்கோ மீளாத்திசை, நோக்கிச் சென்றுவிட்டது!

உங்கள் அந்திம காலம் நெருங்கி விட்டது! ஆத்ம சாந்திக்கு, ஏதாவது மந்திரம் இருந்தால், கூறிக் கொள்ளுங்கள்!

காட்சி-393

பேழை இருக்கும் குகை

[ஐந்து முகங்களோடு நிற்கிறான் அனுமன்.]

அனுமன் : *ஐந்து வண்டுகளையும் ஒரே சமயத்தில் கடித்துக் கொல்ல, பஞ்சமுகம் கொண்டுவிட்டேன்!*

சிவனுக்கு அஞ்சுமுகம்! இந்தச் சிறியவனும், பெரியதொரு கர்மத்திற்காக, அஞ்சுமுகம் கொண்டு விட்டேன்!

[தன் இருகைகளாலும் ஐந்து வண்டுகளைப் பற்றி, வாய்க்கு ஒன்றாகப் போட்டு, ஒரே சமயத்தில் அவைகளைக் கடித்துக் கொன்று வெளியே துப்புகிறான் அனுமன்.]

காட்சி-394

பாதாள லோகம்

[இப்பொழுது ராம பாணம் பட்டு, மயில் ராவணன் தடுமாறுகிறான்; தத்தளிக்கிறான்]

மயில் ராவணன் : *(பீதியோடு) எனக்கு மரணமா? எனக்கு மரணமா?*

[பிணமாகப் பொத்தென வீழ்கிறான்.]

ராமர் : என் வில் அம்பால், இவன் இறக்க வில்லை! அனுமன், எங்கோ இருந்து, ஆற்றிய வினையால் இறந்து விட்டான்!

காட்சி-395

குகை

[பஞ்ச முகத்தோடு நிற்கும் அனுமன் முன், அசரீரிக் குரல் ஒலிக்கிறது.]

அசரீரி : பஞ்சமுக ஆஞ்சநேயா! அஞ்சுகின்ற மானிடரெல்லாம், இந்தக் கோலத்தில், உன்னை வழிபட்டால், ஆறுதலைக் காண்பார்கள்!

பேய், பிசாசு, பில்லி சூனியம், பெருந்தீமை செய்யும் கொடிய மிருகங்கள், இவைகளால் எந்தத் தீங்கும் நேராது - உன் பஞ்ச முகத்தை ஆராதித்துத் துதித்தால்!

அனுமன் : *நான் வழிபடத் தக்கவனா?*

அசரீரி : *ஆம். நீ மூவரோடு வைத்து எண்ணப் பெற வேண்டிய மூர்த்தி! வேதம் நான்காவது போல, நீ நான்காவதாக நாட்டப்பட வேண்டிய தெய்வம்!*

அனுமன் : *நான் ராமபிரான் அடிமை! ராம கைங்கர்யம் செய்யும் சேவகன்!*

அசரீரி : *உன் ராமன் மறைந்து விடுவான்! ராம மந்திரத்தைச் சொல்லும் நீ மறைய மாட்டாய்!*

அனுமன் : *என் தாயை இன்னும் மீட்கவில்லை! இந்நிலையில் எனக்கேது பெருமை? என்னைத் தெய்வம் என்று கூறுவது தெய்வ நிந்தனையாகும்!*

வாலோடு பிறந்த நான், என் தோளிலே ராம லட்சுமணரைச் சுமப்பேன்!

இந்தப் பணி எனக்குப் போதும்! வேறு எந்த ஆராதனையும் எனக்கு ஏற்றதல்ல!

குரங்கைக் கூத்தாடச் சொல்லிப் பார்க்கலாம்! அதைக் கும்பிட்டுப் பார்ப்பதா?

அசரீரி : *உன் கீர்த்தியை நீ அறியவில்லை! இந்த உலகு, அதை அறியும் நாள், வெகு தூரத்தில் இல்லை!*

அனுமன் : *ஒரு சேவகன், மயக்கும் சொற்களில் கிறங்கிவிட்டால், அவன் செயல் இழந்து விடுவான்!*

நான் கருமத்தில் கண்ணாயிருப்பவன்! ஏச்சும், உயர்வான பேச்சும், என்னைத் தளர வைத்து விடாது! என் சுய உருவெடுத்து என் சேவகத்தைத் தொடர்கிறேன். அந்தச் செங்கமலச் செல்வியை விடுவிக்க விரைகிறேன்.

(தன் சுய உருவில் அங்கிருந்து செல்கிறான் அனுமன்.)

காட்சி-396

பாதாள லோகம்

[சந்திரசேனையோடு ராமலட்சுமணர்களைச் சந்திக்கிறான் அனுமன் சந்திரசேனை, கண்ணில் திரளும் கண்ணீரோடு ராமரை வணங்குகிறாள்.]

அனுமன் : ஐயனே! இந்த நாக கன்னிகையின் நாமம் சந்திர சேனை. மயில் ராவணனால் சிறை வைக்கப் பெற்ற மாது. இவர்கள் உதவியால்தான், அந்த அரக்கனின் உயிர் இருக்கும் இடம்தெரிந்து, அவனை அழித்தது நமது செயல் ஆயிற்று!

ராமர் : தர்மம் வெல்ல, இந்தத் தையலாள், தன் பங்கைச் செய்திருக்கிறாள்! இவளைப் பாராட்டுவது, என் பேச்சுக்கு அழகு சேர்க்கும்.

அனுமன் : ஐயனே! இந்தக் கன்னிகை, தங்களை மணக்கத் தவம் இருக்கும் நல்லாள்!

இப்பிறவியும், இவ்வுடலும் ராமபிரானுக்கே என்று தீர்மானித்துத் தீக்கனலாகத் தேகத்தை வாட்டிக் காத்திருக்கும் கன்னிகை!

ராமர் : அனுமான்! இந்த மாதுக்கு, இப்பிறவியில் கிடைக்காதது இன்னொரு பிறவியில் கிடைக்கும்! இதற்கு நான் உறுதி கூறுகிறேன்! என் வார்த்தை, உருக்குலையாத சத்தியமாகும்!

அனுமன் : ஐயனே! தாங்கள் கூறுவது...

ராமர் : அயோத்தி ராமன், ஓர் ஏக பத்தினி விரதன்! இப்பிறவியில், இன்னொரு பெண்ணிற்கு என் வாழ்வில் பங்கில்லை! இது வேதம் போல் விளங்குகின்ற உண்மை!

துவாபர யுகத்தில், நான் கிருஷ்ணனாக அவதரிக்கும் போது, சத்யபாமா என்னும் நாமத்தோடு இருக்கும் இந்தப் பெண்ணை, நான் மணந்து கொள்கிறேன்!

யுகம் மாறி, இவள் கொண்ட தவம் பலிக்கட்டும்!

[இதைக் கேட்டவுடன், மகிழ்ச்சியோடு கை குவித்துக் கண்ணீர் அஞ்சலி செய்கிறாள் சந்திரசேனை.]

ராமர் : அனுமான்! உனக்கொரு புத்திரன், இங்கிருப்பதாக அறிந்தேன். அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய சீரைச் செய்து விட்டு, இங்கிருந்து கிளம்புவோம்.

ராவணன், தன் மரணத்திற்காக நம்மை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்!

காட்சி-397

பாதாள லோகம்

ராமர் : *அனுமான்! நீ அறியாமற் பிறந்த உன் மகன், இந்த மகரத்துவஜன். மகனுக்காக இதுவரை நீ எதுவும் செய்ததில்லை! இப்பொழுது மொத்தமாக உன் அன்பைக் கொட்டிவிடு! இவன் சிரசிலே, மணிமுடியை, உன் கையால் சூட்டி, இந்தப் பாதாள லோகத்திற்கு மன்னன் ஆக்கிவிடு! உன் விருப்பம், என் கட்டளையாக வேஷம் இட்டு வந்து விட்டது. அதை நிறைவேற்றி வை.*

[அனுமன், மகரத்துவஜனின் தலையில் மணிமுடியைச் சூட்டுகிறான். சுற்றியிருப்போர், மலர்களைச் சொரிகின்றனர்.

மகரத்துவஜன் ராமலட்சுமணரையும், தாய் தந்தையரையும் வணங்கி எழுகிறான்.]

சுவர்ச்சலா தேவி : *(மகிழ்ச்சியோடு) என் கனவு மெய்யானது! என் கர்ப்பம், என் எண்ணம்போல் உருவானது!*

பிள்ளையும் பிறந்தது; பெற்றவர் கையால் சிறப்பும் பெற்றது!

இனி நான் வேண்டுவது எதுவுமில்லை! (அனுமனை நோக்கி) நீங்கள் வேண்டுகின்ற பிரம்மச்சரிய விரதத்திற்கு, இனி நான் இடையூறாக இருக்கப் போவதில்லை!

மகனோடு இங்கு தங்கி விடுகிறேன். இந்த மகான்களோடு நீங்கள் சென்று, மாதரசியை மீட்டு, இந்த மண்ணிலே, தர்மத்தை வாழவையுங்கள்!

ராமர் : *தர்ம தேவதை போல் தக்கன பேசிவிட்டாள், இந்த மாது.*

அனுமான்! இங்கிருந்து நாம் எப்படி வெளியேறுவது?

அனுமன் : *ஐயனே! நீங்கள் இருவரும் என் இரு தோளில் ஏறிக் கொள்ளுங்கள். நான் எறும்பு உரு எடுக்கும்பொழுது நீங்களும் குறுகிய உடலெடுத்து விடுவீர்கள்! மண்ணைக் கிளைத்து, மேலேறி, மண்ணுலகு சென்று விடலாம்.*

ராமர் : அனுமான்! தர்மத்தை வாழ்விக்க வந்த வள்ளல் நீ! நீ என்றும் நிலைத்திருந்தால்தான், இந்த நீள் உலகில் தர்மம் பிழைத்திருக்கும்!

அனுமன் : சூத்திரதாரி ஒதுங்கியே இருப்பார்! சுற்றிவிடும் பொருள் போல் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறேன்! இதில் பெருமையும் புகழும் யாரைச் சேரும்? இந்தப் பாருக்குத் தெரியாதா, மூர்த்தி யாரென்பது?

காட்சி-398

லங்கையில் ராவணன் அரண்மனை

ராவணன் : (அதிர்ச்சியோடு) இறந்து விட்டானா என் மயில் ராவணன்?

கடல் வற்றினாலும் அவன் கைவாள் தோற்காதே!

வானம் உதிர்ந்தாலும், அவன் வல்லமை வீழாதே!

யார் தேடினாலும், அவன் உயிர் இருக்கும் இடம் தென்படாதே!

எல்லாமே போயிற்றா? மலை ஆக இருந்தவன், மண்ணிலே விழுந்த பிணமாகி விட்டானா?

இனி என்னை நம்பியே நான் இருக்க வேண்டும்! வல்லமை பல பெற்ற நான், வரங்கள் பல பெற்ற நான், சிவன் கொடுத்த வாள் பெற்ற நான், களத்திலே இறங்காமல், பிறர் கையை நம்பி இருப்பதா?

வானம் உறுமாமல், அங்கு வட்டமிடும் பறவைகளை உறுமச் சொல்லிக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதா?

கொண்டு வாருங்கள் என் தேரை! - பகைவரைக் கொன்று குவிக்கும் என் திருவை!

நான் களம் சேர்ந்தால், அந்தச் சீதை, தன் கைகளால், தன் வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு அழவேண்டும்!

அல்லது, அந்த அவலத்தை என மண்டோதரி செய்ய வேண்டும்!

இந்த இரண்டில ஒன்று, இன்று நடக்கும்படிச் செய்து விடுகிறேன்!

காட்சி-399

போர்க்களம்

ராவணன் : வந்துவிட்டேன் போர்க்களம்! பாவம்! வான் உலகில், தேவமகளிர் ஒருவரையொருவர் பயத்தோடு பார்த்துக் கொள்கின்றனர்

அந்த ராமலட்சுமணரை மாய்ப்பேன்! இல்லை யென்றால் மாய்வேன்!

இதுதான ராவணனின் சரிதம்! யுகம் மாறினாலும், இடம் பெறப் போகும் வீர சாஸ்திரம்!

காட்சி-400

கயிலை மலை

சிவனார் : (உமையம்மையிடம்) மூண்டுவிட்ட போர், இன்றோடு முற்றுப் பெறும் இனி வெற்றி, வீர ராமனுக்கே!

உமையம்மை : அந்த ராவணனை இந்த அளவு, நீங்கள் வலிமை பெற விட்டிருக்க வேண்டாம்!

சிவனார் : செய்த தவத்தின் பயனை அனுபவித்தான். சாமவேதம் பாடினவனுக்குச் சன்மானம் தர வேண்டாமா?

அதைத்தான் தந்தேன்

மங்கல நீர் ஆடிய பிறகு, மண் சேற்றிலே புரண்டு எழுந்தான மாற்றான் மனைவியை அவன் நினைக்க ஆரம்பித்தவுடன், அவன் மனதிலிருந்து நான் வெளியேறி விட்டேன மரணத்தை இன்று தழுவப் போகிறான

எமனுக்கு அச்ச மூட்டியவன், தன் புகழையெல்லாம் தொலைத்து, எச்சமாகப் பிணமாக எமன் கையில் சாயப் போகிறான்!

காட்சி-401

ராவணன் அரண்மனை

[மண்டோதரி பூஜை செய்யக் கற்பூரம் ஏற்றும்பொழுது, அது எரிய மறுக்கிறது. இதைக் கண்டு மண்டோதரி குமுறிக் குமுறி அழுகிறாள்.]

மண்டோதரி : *கற்பூரம் எரிய மறுக்கிறது! லங்கையின் பொற் காலம் பொசுங்கப் போகிறதா?*

காட்சி-402

அசோகவனம்

[அசோகவனத்தில் இருக்கும் சீதையின் மேல் பூக்கள் கொட்டுகின்றன.]

சீதை : *(திரிசடையிடம்) திரிசடை! என் மேல் பூக்கள் உதிர்கின்றனவே!*

திரிசடை : *ஆமம்மா! இப்பொழுதுதான் தர்மம், தன் கடத்தைப் புரிந்து கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்து விட்டது! இந்த நிமித்தம், அதைத்தான் உணர்த்துகிறது.*

ராமபிரான் வெற்றிபெற்று, இன்று உன்னை மீட்கப் போகிறார்!

காலம் காலமாகப் பேசப்பெறும் ஒரு காவியம், மங்கலமாக முற்றுப் பெறப் போகிறது!

காட்சி-403

லங்கை நகர வீதி

[அரக்க மகளிர் தங்கள் வீடுகளில் இருந்து அலறியபடி வெளியே ஓடிவந்து கூடுகின்றனர்]

ஓர் அரக்கி : *என் வீட்டுக்குள்ளே பேய் புகுந்து விட்டது!*

இன்னொருத்தி : *என் வீட்டுக்குள்ளேயும் ஒரு பேய் புகுந்து ஆட்டம் போடுது!*

மற்றொருத்தி : *என் வீட்டுக்குள்ளே புகுந்த பேய், அடுப்பு நெருப்பை அள்ளி அள்ளிச் சாப்பிடுகிறது!*

வேறொருத்தி : *போர்க்களம் போயிருக்கும் நம் மன்னர் திரும்புவாரா?*

மண்டோதரியின் மங்கல நாண், அவள் கழுத்தில் அறுபடாமல் தொங்குமா?

காட்சி-404

வானம்

[வானத்திலே ராம பாணங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பறந்து செல்கின்றன]

ஒரு தேவர் : *அதோ, ராம பாணங்கள் பறந்து செல்கின்றன ராவண வதம், அதர்மம் பதறப் பதற நிகழப் போகிறது!*

காட்சி-405

போர்க்களம்

[போர்க்களத்தில் நின்று அனுமன் காஜிக்கிறான்]

அனுமன் : *ராவணா! என் பெருமான், சிவனோ, பிரம்மனோ, திருமாலோ, தவமுனிவனோ என்று மயங்குகிறாயா?*

வேதம் உரைக்கும் பரமபொருள் இவனே! இவனே!

இவனகையால உனககு மரணம ஏற்படுவது, நீ விருமபி ஏற்கும வரமாகும!

காட்சி-406

வான உலகு

[வான உலகில தேவாகள ராம! ராம! எனறு ராம மந்திரததை கூறிக கொணடிருககினறனர்]

காட்சி-407

போாககளம

[அனுமன காஜனை செயகிறான]

காட்சி-408

போர்க்களம

[ராவணன அமபு படடுக கீழே சாயகிறான]

காட்சி-409

தேவலோகம

[இதைப பாாககினற தேவாகள தஙகள மேலாடையை உயரே வீசி மகிழசசியில ஆாபபரிககினறனா]

காட்சி-410

போர்க்களம

அனுமன் : *ராவணனின முககோடி வாழநாளும, முயன்றுடைய பெருநதவமும, முதலவன முன நாள, எககோடி யாராலும் வெலலபபடாய எனக் கொடுத்த வரமும, ஏனைத் திககொடும உலகு அனைத்தும செருக கடந்த புயவலியும், என பிரானின பாணததால தினனபபட்டு விடடன! இநத ராமபாணம, ராவணன மார்பில் புகுநது உயிர் பருகிப புறம் போயிறறு!*

காட்சி-411

போககளம

[மணணிலே விழுநது கிடககும ராவணனைக கணணீா வழியப பார்க்கிறான விபீஷணன]

ராமர் : *(விபீஷணனை நோக்கி) விபீஷணா! இறநதவா மேல் பகை கொளவது முறையாகாது உன அணணனுககுச செயய வேணடிய ஈமக கடனகளைச் செய்வாயாக*

[*ராவணனின் சடலததைப் பாாததுப புலமபுகிறான் விபீஷணன*]

விபீஷணன் : *போா மகளைக கலைமகளைப புகழ மகளைத் தழுவிய கையோடு, நீ தரணியை ஆணடிருககலாம்*

சீர் மகளைத திருமகளைத் தேவர்ககும் தெரிவு அரிய தெயவக கறபின போ மகளை, வேத நாயகனின் சீதா தேவியைத தன் சிநதையால் தவறாக நினைத்து, தன் உயிா கொடுததுப பழி கொணடா பித்தா!

திசையானையைத தழுவி வெனற உன மாாபு, இபபொழுது பாாமகளைத தழுவிப பிணமாகச் சாயநதிருககிறது!

[இப்பொழுது மணடோதரி ஓடிவநது ராவணன உடலமேல விழுநது அழுகிறாள]

மண்டோதரி : தேவாக்கும், திசை யானைகளுககும, சிவனார்ககும, பிரமமனுககும, செஙகண மாலுக்கும, பிறருககும இல்லாத வலிமை, உனககு உணடெனறு நமபினேன உனக்கு இறபபு, ஒரு நாளும வராது எனறு இருநதேன நீ செயத தவமும, நீ பெற்ற வரமும, ஒரு மானிடனால சிதைககபபடடு விடடதே!

பாறகடல போல வரம பெறறிருககிறாய எனறு இறுமாந்து இருந்தேன் பிரையாக, அநதச சீதையைக கொணடு வநதாய அநதப பிரையால, விதி, பாறகடலையே பாழாககி விடடதே!

சீதையை எணணிய உன நெஞசை, அநத ராமன பாணம துளைத்துத் தேடியதோ!

இப்படித் துடிபபினறிக கிடக்கினறாயே! உலகதது உயிாகள் எலலாம், உன ஆணைபபடி நடித்துக கொண்டிருநததே, என நாயகா!

கறபுககரசிகளின கண்ணீா, ஒரு பிரளயத்தையே உணடு பணணும என்பதை அறியாமற போனாயே!

வேதம அறிநத உனக்கு, இநத விவேகம இலலாமற போயிற்றே!

உன் உயிர் நீங்கியபின், என உயிா தங்குமா?

[இவ்வாறு கூறி, ராவணன் உடலமீது விழுநது உயிா துறககிறாள்]

காட்சி-412

இடுகாடு

[சஙகொலி முழஙக விபீஷணன ராவணன சிதைககுத தீயிடத தீ கொழுநது விடடு எரிகிறது

விபீஷணன கணகளில இருநது கணணீா வழிகிறது]

அனுமன் : *வேதம ஓா ஆயிரமும, விளங்கும் கலைகளும ஓதிக் கறறவன, மனதைப போகாத வழியில போகவிட்டதால், தீயிற பொசுங்கி விடடான!*

ஓராயிரம் ஆணடு உபவசிததுச செயத தவம, ஒரு கற்புத் தெய்வததால் தீபபட்டு அழிநதது!

பிதாமகன் பிரமமன உவநத அளிதத பெருவரங்கள், சீதாபபிராட்டியால சிதறுணடு போனது!

பன்னரும சாமகீதம பரிவுடன் பாடிய வாய், பெண் தெயவததைத தரங்கெடப பேசியதால், பேச்சொழிந்து பஸபம ஆயிற்று!

பாடல கேட்டுப பரமன மகிழநததைது, மூவவகை உலகும ஆள, மூன்றரைக கோடி ஆண்டும், எவ்வகைப் படையும வெலலும சநதிரவாளும் ஈந்த அநத வரலாறு, கரையிலலாத ஒரு பெருமாட்டியை நினைத்ததால் கறைபட்டுப போயிற்று!

குறைப்பட்டுப் போயிற்று! அவன் பெருமைகள் அதர்மத்தால் கொள்ளை போயிற்று!

காட்சி-413

ஒரு சோலை

ராமர் : *(லட்சுமணனை நோக்கி)*

லட்சுமணா! இநதச சோலையிலே நான் தங்கி இருக்கிறேன நீ அனுமனோடு சுக்ரீவனோடு, லங்கை ஊருககுள் சென்று, அரண்மனையை அடைநது, இந்த நீதியான் விபீஷணனுக்கு, ஆதிநாயகனாம் திருமால் ஆக்கிய வேத முறைபபடி முடி சூட்டிவிடு

காட்சி-414

லங்கை அரண்மனையின் அரசவை

அனுமன் : என் ஐயன் ஆணையால் நம் இளையவர், விண்ணோர் வாழத் தம் நின்று கொண்டிருக்கும் இந்த விபீஷணருக்கு, லங்காபுரியின் அரசாட்சியை ஒப்படைக்கும் அடையாள மாக இந்த மணி மகுடத்தைச் சூட்டுகிறார்

[இவ்வாறு அனுமன் கூற, பல வாத்தியங்களின் முழக்கத்திற்கிடையே, லட்சுமணன் மகுடத்தை விபீஷணனுக்கு அணிவிக்கிறான்]

காட்சி-415

சோலை

ராமர் : அனுமனே! அசோகவனத்தில் எனக்காகக் காத்திருக்கும் அந்தக் கற்பு மயிலிடம், நாம் வெற்றி பெற்று விட்டதை, விண்ணதிரக் கூறிவிட்டு வா!

அனுமன் : என் பிறப்பு, புனிதம் பெற்று விட்டது பெருமானே! இந்தத் தேகம் பெருமை பெற்று விட்டது! இந்த வானரன், ராமரின் உண்மையான அடிமை என்ற வரம் பெற்று விட்டான்!

போகிறேன், பிரானே போகிறேன்! புதுப் புனலாக அசோகவனம் போய், என் பெருமாட்டியின் காதில் தேனைச் சேர்க்கிறேன்!

காட்சி-416

சோலை

[மகிழ்ச்சியோடு காணம் அடித்தபடி சென்று கொண்டிருக்கிறான் அனுமன்]

காட்சி-417

அசோகவனம

[தன தலை மீது கை வைததுத தொழுதபடி அனுமன சீதை இருக்குமிடம வருகிறான]

அனுமன் : *தாயே! மங்கலம்! தாமமே! மங்கலம்! பெண தெய்வமே! மஙகலம! பெருமாட்டியே! மஙகலம!*

ராவண அரககனை, எம பிரான ராமரின் பாணம வீழததியது! வெறறி விளைநதது!

அரககன மாணடான! அதாமம அழிந்தது! அறம மீணடது!

இநத மஙகலச் செயதியைத தஙகளிடம தெரிவிக்க, என பெருமான, எனனை இஙகு அனுப்பி வைததார!

[இவவாறு கூறிவிடடு அனுமன குதிததுக கூத்தாடுகிறான

இபபொழுது மகிழச்சியோடு எழுநது நிற்கிறாள் சீதை பரவச உணர்ச்சி, அவள் முகத்தில் கூததாடுகிறது ஆழ்நத சிநதனை வயபபடுகிறாள]

காட்சி-418

முனனா நடநத நிகழசசி

கனனி மாடம

[கனனி மாடததில சீதை நினறு கொணடிருககிறாள முனிவரோடும தமபியோடும வீதியிலே வருகினறார் ராமா சீதையும ராமரும ஒருவரையொருவா ஆாவததோடு பாாக்கினறனா]

பின்னணிக் குரல் : கணணோடு கண இணை கவவி ஒன்றை ஒன்று உண்ணவும நிலைபெறாது, உணாவும் ஒனறிட, அண்ணலும நோககினான அவளும நோக்கினாள்

காட்சி-419

முனனா நடநத நிகழசசி

அரசவை

[ராமா விலலை முறிககிறாா]

பின்னணிக் குரல் : ராமா விலலை எடுதததது கணடனா அநத வில் இறறது கேட்டாா!

காட்சி-420

முனனா நடநத நிகழசசி

கனனி மாடம

[நீலமாலை எனனும தோழி பரவசததோடு பரபரபபோடு சீதை இருககுமிடததிறகு வருகிறாள]

சீதை : *நீலமாலை! ஏன இந்தப் பரவசம? பரபரபபு? எனன செயதி?*

நீலமாலை : விஸ்வாமிததிர முனிவரோடு வந்த அநத மேக வண்ணன, செந்தாமரைக் கணணன, வில்லை முறித்து விட்டாரமமா?

சீதை : *(மிக்க மகிழசசியோடு) அப்படியா!*

காட்சி-421

முனனா நடநத நிகழசசி

திருமணக காடசி

[சீதையின கரம பறறி வேளவித தீயை வலம வருகிறாா ராமா]

பின்னணிக் குரல் : தையலின தளிரககையைத் தன் தடக்கையால பிடிதது, வேளவியின் வெங்கனலை வலம வருகின்றார்

ராமர் உடமபு உயிரைத் தொடாகின்றதைப போல, மாசுறு
சிந்தையாள், மணாளன் பின் நடககினறாள

காட்சி-422

முனனா நடநத நிகழசசி
திருமணக காடசி
[சீதை அமமி மிதிதது அருநததி பாாககிறாள]

பின்னணிக் குரல் : அம்மி மிதிதது, எதிா நின்ற கலங்கல் இல்
கற்பின அருந்ததி காண்கிறாள்

காட்சி-423

முனனா நடநத நிகழச்சி
திருமணக காடசி
[மடடினறி மகிழசசி ஆரவாரம கேடகிறது]

பின்னணிக் குரல் : ஆர்த்தன பேரிகள! ஆாத்தன சஙகம்! ஆர்த்தன
நான்மறை! ஆர்த்தனர் வானோர்! ஆர்த்தன வண்டு இனம்!
ஆர்த்தன கடல் அலை!

காட்சி-424

முன்னா நடநத நிகழசசி
அயோததி அரணமனை
[ராமா முன, வாட்டத்தோடு நினறு கொணடிருககிறாள சீதை.]

சீதை : (ராமரை நோக்கி) என் நாயகரான நீங்கள வனம் செல்லப்
போகிறீர்கள் என்பதாலோ, அரசாளும் மண்ணை இழந்து
விட்டீர்கள் என்பதாலோ. நான் வருந்தவிலலை!

"நீ வருநதாமல இங்கு இரு, நான நீஙகுகிறேன ' எனறு எனைப பார்த்துச் சொனன தீயவெஞசொல், என செவிசுடத தேமபுகிறேன! விம்முகிறேன!

ராமர் : சீதை! உன் பாதங்கள் தாஙக முடியாத அழல் காட்டில உனனால் நடந்து வர இயலுமா?

சீதை நின பிரிவினும் சுடுமோ பெருஙகாடு?

காட்சி-425

முனனா நடநத நிகழசசி

கஙகை நதி

[கஙகையிலே குகன படகைச செலுதத, மூவரும கஙகையைக கடககினறனா அபபொழுது ராமருமம சீதையும ஒருவா மேல ஒருவா நீரை அளளி வீசி மகிழகினறனா]

பின்னணிக் குரல் : குகனின படகில, கங்கையைக கடககும பொழுது பால் உடை மொழியாளும, பகலவன் அனை யானும், சேலுடை நெடு நல் நீர் சிநதி விளையாடுகினறனா

காட்சி-426

முனனா நடநத நிகழசசி

கஙகைக கரை

ராமர் : (குகனை நோக்கி) என்னோடு சிததிர கூடததிறகு வருவதாகக் கூறும் குகனே! உன அனபு கணடு, மனம் நெகிழ்கினறேன்! என உயிா அனையாய்! நீ என் இளவல! லட்சுமணன் உன் இளையான! இந் நனனுதலால், உனககு உறவினள்! நால்வராகப் பிறந்த நாஙகள், இனி உனனோடு சேர்ந்து ஐவராய் ஆகிவிடடோம்!

காட்சி-427

முன்னர் நடந்த நிகழ்ச்சி

சித்திர கூடம்

[பரதன் ராமரிடமிருந்து பாதுகை பெற்று அவற்றைத் தன் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு போகின்றான்]

பின்னணிக் குரல் : *விம்மிய பரதன் திருவடித்தலம் தந்தீக என வேண்ட, அவ்வாறே ராமரும் அருள, அந்த அடித்தலம் இரண்டையும், அழுத கண்ணினான், தன முடித்தலம் இவை என்று, தலையில் சூடிப் போகின்றான்!*

காட்சி-428

முன்னர் நடந்த நிகழ்ச்சி

பஞ்சவடி பாணசாலைக்கு வெளியே

சீதை : *(ராமரை நோக்கி) கொற்றவன் மைந்த! அந்தப் பொன்மானைப் பிடித்துக் கொடுத்தால், பொழுதெல்லாம் இனிமை காண்பேன் நான் கேட்டுத் தாங்கள் மறுக்கலாமா? என் இதயம் அதைத் தாங்குமா?*

[இவ்வாறு கூறிச் சீதை கண் கலங்குகிறாள்]

ராமர் : *இந்தக் கானில் உலவும் மயில் அனையாளே! அந்த மானைப் பற்றி வருவேன் வேல் நகு சரமும், விலலும் வாங்கி விரைகின்றேன் (லட்சுமணனை நோக்கி) என் கண்ணான இளவலே! இங்கு காவல் இரு அது மானல்ல என்ற உன் மறுப்புரை, என் மனதை மாற்றவில்லை மாதரசியின் சினம் காணும் ஆற்றல் அற்றவன் நான!*

[வில் அம்பெடுத்து அங்கிருந்து விரைகிறார் ராமர்]

காட்சி-429

அசோகவனம்

[சீதை சிநதனை வயபபட்டு மௌனமாக இருபபதைப பாரககிறான அனுமன]

அனுமன் : *தாயே! இநத மௌனம ஏன்?*

சீதை : *பழைய பசுமையான நிகழசசிகள், என நெஞசில நினைவுகளாக நிழலாடின*

முனனை நீ வநது, நீககுவேன என சிறை எனறு பேசினாய்!

பேசியபடியே இனறு வநது உவகையைப பேசுகிறாய!

இந்தப பேறறினைத் தநத உனககு, நான பிரதி உபகாரமாக என்ன செய்வது?

இதை உன்னி நோககி, உரை மறநது மௌனமானேன!

உலகம் மூனறும, நீ செய்த உதவிககு விலை ஆகாது!

உன்னைத் தலையால் தொழுவதைத தவிர, தகுதி வாய்ந்த செயல, வேறு இருபபதாகத் தெரியவிலலை!

அனுமன் : *(பதறியபடி) தாயே! தஙகளைத் தொழும கையும தலையும என்னுடையது! என்னுடையது!*

ராமா பணிககென, இநத வானரமாக வநதிருபபவன நான! என் பிறப்பு இதனால பெருமையுறும!

சீதை : *அனுமான்! நான் உனககு ஏதாவது செய்யவேண்டாமா?*

அனுமன் : *எனககு அனுமதி அளியுங்கள்! அதுபோதும்!*

சீதை : *எதற்கு?*

அனுமன் : *திரிசடையைத் தவிர, மற்ற அரககியரைச் சுட்டெரிக்க! தங்களைத் துனபுறுததிய துஷடப பிறவிகள அவாகள!*

சீதை : *வேண்டாம் அனுமான்! என தாயை விட, எனககு நீ தக்கது செயகினறாய!*

நான இழைதத வினையினால, எனககு இநத இடா வநதது!

கூனிபோல கொடியரோ இவாகள்? இலலவே இலலை அந்த ராவணன சொன்ன சொறபடி நடநதனா வேறு வழி இலலை அவாகளுககு

இந்த அரககியர்கடு வாழவு அளிததால், எனக்கு நீ வரம அளிததாகக கொளவேன!

அனுமன் : தாயே! தங்கள் சொலலே எனக்கு வேத மந்திரம்!

சீதை : அபபடியானால், வேத நாயகனை, நான விரைநது காண, எனனை அழைததுச செலவாயா?

அனுமன் : தூது போகினறவனுககுத தோதானதலல இநதக கௌரவம்!

லஙகையின் மனனர் விபீஷணர், தங்களை என பிரானிடம அழைத்துச செல்ல, இஙகு வருவார!

எனக்கு இப்பொழுது விடை கொடுங்கள் தர்மத்தின் வடிவுடையவரைத் தககவரோடு வந்து காணுங்கள்!

[இவவாறு கூறிச் சீதையை வணஙகி நிறகிறான் அனுமன்]

காட்சி-430

சோலை

[ராமபிரானிடம வநது சோகிறான அனுமன]

அனுமன் : அன்னையாா, தங்களைக் காணத் துடித்துக கொண்டிருக்கிறார்கள்

'மனனர் விபீஷணர் வநது அழைத்துச் செல்வார்?' என்று கூறிவிட்டு வந்திருககிறேன்

ராமர் : நான் பேச வேணடியதை, நீயே பேசி விட்டாயா?

விபீஷணன் : *(அவசரததோடு) நான இபபொழுதே புறபபடடுப் போகிறேன!*

(இவவாறு கூறி, விபீஷணன, ராமரைப பாரததுக கை குவிதது நிறகிறான)

அனுமன் : *(விபீஷணனைப பாரதது) தாமதிக்காதீர்கள! பெருமானைப் பிறகு சாவகாசமாக வணஙகிக கொளளலாம!*

[இதைக கேடடு, விபீஷணன அஙகிருநது ஓடடமெடுககிறான

ராமா ஆததததோடு அனுமனைப பாரகக, அனுமனோ, 'ராம்! ராம்!' எனறு முணுமுணுத்துக கொணடிருக்கிறான]

காட்சி-431

சோலை

[ராமா இருககுமிடததிறகு விபீஷணனோடு வருகிறாள சீதை]

அனுமன் : தாயே! பசசிலை வண்ணமும், பவள வாயும, கைசசிலை ஏநதி நிறகும் காகுத்தன் இதோ தாயே!

சீதை : பிறப்பினும துணைவா இவா! பிறவிப் பேரிடர் துறப்பினும், எனககுத துணைவர் இவரே!

[இவவாறு கூறி, ராமரை விழுநது வணஙகுகிறாள பினனர், ராமரைக கணணீர் வழியப பார்க்கிறாள் ராமரோ, சீதையைக கடுமையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருககிறார்]

அனுமன் : ஐயனே! கறபினுககு அரசு, பெண்மைக் காப்பு, பொற்பினுக்கு அழகு, புகழின வாழ்க்கை, தஙகள முன் நின்று கொணடிருக்க, தாங்கள் மெளனம் சாதிபபதேன?

ராமர் : *(கடுகடுதத முகததோடு)* பேச ஆரமபிததால, தீயைததான வீசவேணடி வரும! *(சீதையை நோக்கி)* சிறை இருநது, நிறை இழநத சீதையே! நீ, அரக்கனின மாநகரிலே, பதது மாத கால

அளவு உறைநது இருநதாய! ஒழுககம பாழ்பட, அவன கொடுதத உணவை உணடு உவநது இருநதாய! இததனைக்கும் பிறகும, உனனை விருமபி ஏற்றுக் கொளவேன எனறு கருதி இஙகு வநதாயா?

[இதைக கேட்டு, அனுமன பதறுகிறான]

அனுமனின் மனக்குரல் : பகவானே! இது என்ன சோதனை? சீதா தேவிக்காக ஏஙகித துடிததவா, இபபொழுது கோபத்தில் வீஙகி வெடிககிறாரே!

தஙகத்திலே சேறுபடடு விடடால், அதன தரம குறைந்து விடுமா?

பின எதறகாகப படையெடுதது வந்து, ராவணனைக் கொலல வேணடும!

ராமர் : (கோபததோடு) தன மனைவியைக கவாந்தவனைக் கொலலாவிடடால, எனககுப பழி வநது சேரும!

அநத இழிவை நீக்கி, க்ஷததிரிய வீரததைக் காடடவே, இஙகு வந்து ராவணனைக கொனறேன! வேறு எவரையும் மீடடுச் செல்ல அலல!

அனுமன் மனக்குரல் : ராம! ராம! இது நடிப்பா? இல்லை . மாற்றான் வீடடில இருநதவளை ஏற்றுக் கொணடால், அபவாதம வரும எனறு அச்சத்தால வாய் பிதற்றுகிறாரா?

ராமர் : (சினததை முகததில காடடி, சீதையை நோககி)

நீ புழுப் போலப பூமியில இருநது தோன்றியவள்தானே! நலல குலததில பிறநதிருநதால்..

[இப்பொழுது சீதை, இதைக கேட்கப் பொறுக்காமல குமுறி அழுகிறாள]

அனுமனின் மனக்குரல் : இறைவா! இந்தப் பேசசைக கேட்டு விடடு, நான சிரஞ்சீவியாய வாழ வேணடுமா? எனக்கு இறப்பு எவ்வளவு சீக்கிரம் வருகிறதோ, அவ்வளவுக்கு நலலது!

ராமர் : (சீதையை நோககி) கறபு நெறிககுப் பங்கம வரும் பொழுது, உயிரை விடடுப பழியைத துடைபபா, உயர்குலப பெணகள!

உன்னை இறக்கும்படி நான் வற்புறுத்தவில்லை. உன் மகன் ஸ்தானத்தில் இருக்கும் லட்சுமண பரதனிடமோ, சத்ருக்கன சுக்ரீவனிடமோ, இந்த விபீஷணனிடமோ, அடைக்கலப் பொருளாகி, அவர்களை அண்டி வாழலாம்!

உயிரைப் பெரிதாய் மதிப்பவர்களுக்கு, இந்த உபாயம் இருக்கவே செய்கிறது!

அனுமனின் மனக்குரல் : *இது அக்கிரமம்! அநீதி! தன் கையே தன் கண்ணைக் குத்துவதா? பகைவன் இப்படிப் பேசியிருந்தால், அவனைப் பல கூறாகப் பிளந்திருப்பேன்! என் இறைவன் பேசும்பொழுது, எதிர்ப்பைக் காட்டாமல் கட்டுண்டு நிற்கிறேன்!*

இதைத்தான் விதி என்று சொல்கிறார்களா?

சீதை : *(கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு மனதைத் திடப்படுத்தியவளாய்)*

வள்ளலே! பிறர் வாழ வகை செய்யும் நீங்கள், நான் செத்திருக்க வேண்டுமென்று, என் சிந்தை நோகப் பேசுகிறீர்கள்!

ஆனால், நான் சாவதற்கு நீங்கள் அனுமதி தரவில்லை. இந்த அனுமனைத் தூதாக அனுப்பி, என்னை மீட்க வருவதாகச் சொல்லி அனுப்பினீர்கள்!

தந்தையின் வாக்கைக் காக்கத் தரணியைத் துறந்தவர் ஆயிற்றே நீங்கள்! உங்கள் வாக்கை நம்பி, உயிர் தரித்து இருந்தேன்!

அனுமனின் மனக்குரல் : *ஆஹா! தர்ம தேவதை பேச ஆரம்பித்து விட்டால், பகவானும் பதுங்க வேண்டியதுதான்!*

சீதை : *மறை வடிவானவரே! மறைவினறிந்த தங்கள் எண்ணத்தைக் கூறி விட்டீர்கள். என் ஒழுக்கத்தைத் தாங்கள் ஒப்புக் கொள்ள வில்லையானால், எனக்குச் சாதல்தான் சிறந்தது! எங்கோ வாழ்தல் எனக்கு உடன்பாடு அன்று!*

அனுமனின் மனக்குரல் : *தாயே! நீங்கள் செத்து விட்டால், இந்த ராமர் உயிர் தரிப்பாரா? மாட்டாரம்மா மாட்டார்! ஊர் உலகத்திற்காக இப்படிப் பேசுகிறார்!*

மனையாளை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டால், தன் மாண்பு குறைந்து விடுமென்று, அறியாத மொழியாம், அவதூறைப் பேசுகிறார்!

அதைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள் தாயே! உங்கள் இருப்பு, இங்கு இருந்தால்தான் தாமத்திற்கு அது சிறப்பு!

சீதை : *(லட்சுமணனை நோக்கி) இளையவரே! காட்டேகும் பொழுது, என்னைத் தாயாக எண்ணும்படி, உம் தாய் பணித்தாளே! அந்த உரிமையில் கேட்கிறேன் எனக்கு உதவ இப்பொழுது ஒன்று செய்யும்!*

நான் தீக்குளிக்க, நெருப்பை மூட்டும்படி வேண்டுகிறேன்! உன் அண்ணன் வெளிப்படுத்த எண்ணும் ஆணை இதுதான்! பெண்களை எரிப்பதில் நெருப்புக்கு விருப்பம் அதிகம்! அன்று மாயமான் என்று நீ பேசியதற்காக, மரியாதை இன்றி உம்மைப் பேசிய எனக்கு, நீர் தரும் தண்டனையாகவும், இதை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்!

அண்ணனை ஏன் பார்க்கிறீர்?

அண்ணன் மனையாள் சொன்ன சொல், கட்டளை ஆகாதா? அதற்குக் கௌரவம் கிடையாதா?

[லட்சுமணன் கண்ணீரோடு ராமரைப் பார்க்க, ராமர் அவ்வாறே செய்யுமாறு தலையசைக்கிறார்]

அனுமனின் மனக்குரல் : *(அதிர்ச்சியோடு) என்ன! தீக்குளிப்பதா! இந்தத் தெய்வம் தீயில் கருகிவிட்டால், திசைகளெல்லாம் கருகிவிடாதா? கடல் வற்றி விடாதா? மலைகள் நிலை குலைந்து விடாதா? மேகங்கள் நெருப்பைப் பொழிந்து, இந்நீள் உலகைச் சுட்டெரித்து விடாதா? அக்கினி தேவனே பழியேற்றுப் பஸ்பம் ஆகிவிட மாட்டானா?*

காட்சி-432

சோலை

[நெருப்பு கொழுந்து விட்டு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. சீதை கை குவித்தபடி அருகில் நின்று கொண்டிருக்கிறாள்]

சீதை : நான களங்கம உடையவள எனறால, இநதத தீ எனனைக கருக்கி உதிர்க்கட்டும!

அனுமன் மனக்குரல் : வேண்டாம தாயே இநதச் சோதனை! நெருபபிலே களங்கம இருகக முடியுமா? தாமதேவதை சந்திககு வநது, தான தூயவள எனறு மெய்ப்பிககத தேவையிலலை தாயே!

[சீதை தீயை மும்முறை வலம வநது, தீககுள பாயநது விடுகிறாள 'ஆ! எனறு பெருங்குரலெடுதது அனுமன கதறுகிறான தீ அவிநது விடுகிறது தீபபட்ட அடையாளமே இனறி, சீதை நினறு கொண்டிருககிறாள ராமரைத தவிர, அங்குள்ள எலலோரும், 'மாதா சீதாதேவி!' எனறு உணாசசி வசபபட்டுக கூவி, அவள முன் விழுநது வணங்குகின்றனா.

இப்பொழுது அககினி தேவன தோனறி, ராமரிடம பேசுகிறான]

அக்கினி தேவன் : அயோத்தி ராமா! இநத அககினி தேவன் சொலலைக கேள!

இந்த அனனையின கற்பு எனும் பொங்கு வெநதீசுடப் பொறுகக முடியாது அணைநது விட்டேன்!

மங்கையாபால ஐயம இருநதால, அதைப போககிக் கொளள, எனனிடம சானறு கேட்கலாம எனறு மறைகள சொலலும!

பொயயில்லாத அனுமன சொல்லைப புறக்கணித்தாய!

அனனை சீதையின் மெய் தொட இயலாத, என சொல்லையாவது இப்போது கேள்! இந்தப பெருமாட்டியை ஏற்று, நீ பேசிய களங்கத்தையெல்லாம துடைதநெறி!

ராமர் : என் சீதை, பழி இல்லாதவள் எனபதை நான அறிவேன் அதை இநத உலகம உணாநதுகொள்ள, அககினி தேவனே! உனசான்று தேவைப்பட்டது! அதற்காகவே இநத நாடகததை அரங்கேறறினேன!

அனுமன் மனக்குரல் : பயங்கரமான நாடகம்! இப்படிப்பட்ட சோதனைகளைக் குலமகளிர் சாதனைகளாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமா? கேட்கவே சங்கடமாக இருக்கிறது நல்ல வேளை, நான் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளவில்லை இல்லையென்றால் நானும் இந்தப் பழியைச் செய்திருப்பேன்!

[இப்பொழுது அக்கினி தேவன் மறைய, பிரம்மன் அங்கு தோன்றுகிறான்]

பிரம்மன் : பிரம்மன் நான், உன்னிடம் சில பேச வந்திருக்கிறேன்

ராமா! நீ சூரிய குலத்தில் உதித்த ஒரு மனிதன் மாத்திரமல்ல, நான் மறை முடிவாக விளங்குகின்ற திருமால்! இந்தத் தாய், உன் மார்பில் குடியிருக்கும் திருமகள்! உன்னைத் தொடர்ந்து இம்மானிடப் பிறப்பு எடுத்தவள்! இவளை நீ ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால், பிள்ளைகளாகிய நாங்கள் பித்தேறி அலைய வேண்டுமே!

[இப்பொழுது பிரம்மன் அங்கிருந்து மறைய, காளை வாகனமோடு, சிவன் அங்கு தோன்றுகிறார்]

சிவனார் : இந்தச் சிவன் சொல்லும் உன் சிந்தையிற் சேரட்டும்

ஆதி மூர்த்தி நீ! உன்னில் குடியிருக்கும் தெய்வ மாது இந்தச் சீதை! இவளை நீ துறந்தால், இறக்கும் பல உயிர்! இப்பழி நீ ஏற்கலாமா?

(இப்பொழுது சிவனார் அங்கிருந்து மறைய, தசரதர் ஆவி உருவில் அங்கு தோன்றுகிறார்)

தசரதர் : ராமா!

['அப்பா!' என்று கூறி, ராமரும், லட்சுமணனும், சீதையும், அனுமனும், அவர் காலடி விழுகின்றனர் எல்லோரையும் கை தூக்கி ஆசீர்வதித்துத் தசரதர் பேசுகிறார்]

தசரதர் : சீதாதேவி! வெளிப்படும் சூரியனைப் போல, உன் கற்பின் பெருமையை வெளிப்படுத்த, நீ தீ புகுந்திட, என் ராமன் அனுமதித்தான்!

அதைத் தவறாக எடுததுக கொள்ளாதே! இநத உலகமும், அதைக குறையாகக கொள்ள வேணடாம

நீ வான நின்று வந்த தெயவம்! உன பேரில, யாா வசை சொலல முடியும?

ராமா! இவளை நீ ஏறறு, எனனை வானில ஏற்று!

அனுமன் மனக்குரல் : ஆஹா! என அன்னைககு ஆதரவாக, அககினி தேவன, பிரமமன, சிவன, தசரதா, இவா களெல்லாம் வந்து பேசிவிட்டாாகள்

இனிப பேச வேணடிய, என் ராமபிரான பேச வேண்டும்!

என பெருமாட்டி, 'அனுமான' எனறு எனை அழைதது, நாளெலலாம ஆணையிடடுப் பேச வேணடும!

ராமர் : சீதா! உனனை நான் ஏறறுக கொளகிறேன்! இடையில நடநதவை எலலாம, இநத உலகின பார்வைககாக நடந்தவை! அவை வெறும சம்பிரதாயம! உனனை நான விரும்புவது சததியம!

[இவவாறு கூறித தன் இரு கைகளை விரிதது நிறகிறாா ராமா சீதை முக மலாசசியோடு ராமரை நோககி நடககிறாள்

இதை மனத் திருபதியோடு பார்ககினற தசரதா, வானில மறைகிறார்.]

காட்சி-433

சோலை

[அனுமன 'ராம! ராம!' சீதாராம! சீதாராம!' எனறு கூவிக கூததாடுகிறான]

காட்சி-434

சோலை

ராமர் : விபீஷணா! அமர பட்சதகின் இடையில, அஷடமி திதியில, சுவேல மலையில் வநது தங்கி, போா தொடங்கி, அந்த அமர பட்சதகின இறுதி நாளாகிய அமாவாசையில் ராவணனை வென்று, இன்று பஞசமி திதியில், அயோத்தி புறப்பட எணணியுள்ளேன

இப்பொழுது அஙகு நான போயச் சேராவிட்டால, என பரதன், தீயிடைப புகுந்து, உயிரை விட்டு விடுவான!

அவன் மாணடு விட்டால, என் குலமே பட்டுப போயவிடும்!

என் அன்னை கூறிய பதினானகு ஆணடுகளும இனறோடு முடிவுற்றன வேகமாக அயோத்தி போக ஊாதி ஒனறு கிடைககுமா?

அனுமன் : நான் இருககிறேனே! - ஊாதியாக! என் உடல் வேறு எதற்காக இருக்கிறது?

விபீஷணன : அனுமன பணியை மறுபபதாக எணண வேணடாம இஙகுளள யாவரும அயோததி செலவதறகு ஏதுவாக, குபேரனின் புஷபக விமானம் இருககிறது

அனுமனே! ராம பிரானின பட்டாபிஷேககதைத, நீ மட்டும பார்ததால போதுமா?

எஙகள கண்களை, வெறும புணகளாக்கிக கொளள, நாஙகள் சம்மதிகக மாட்டோம!

அனுமன் : அப்படியானால, அநதப புஷ்பக விமானததைக் கொணடு வாருஙகள

கறை சுமநத அந்த விமானம், என் பிரான காலடிபட்டு, அநதக களஙகததைக் கழுவிக் கொளளட்டும்!

காட்சி-435

வானம

[ராமா சீதை லடசுமணா உடபட எலலோரும அமாநதிருககப புஷபக விமானம வானில செலகிறது]

காட்சி-436

சேதுககரை

[சேதுககரையில புஷபக விமானம இறஙகுகிறது]

ராமா் : (விபீஷணனைப் பாாதது) பிரமம குலததில தோனறிய உங்கள் குலத்தவரை அழித்து விட்டதால, எனக்குப பிரமமஹததி தோஷம பிடித்திருக்கும் அதைப போகக இந்தக் கடற்கரையிலே, சிவபூஜை செயய நினைககிறேன

லங்கை செல்ல அணை கட்டிய இந்தச சேதுக் கரையில, என மனம் அமைதி பெற, ஒரு லிங்கததைப பிரதிஷடை செயது வழிபாடு செயயப போகிறேன

விபீஷணன் : உத்தமமான காரியமது லிங்கததை எங்கிருநது கொணடு வருவது? இநதப் பணியினை யாரிடம ஒப்படைப்பது?

ராமா் : அனுமன் இருகக, அயாவு எதற்கு நமக்கு? நான் நினைப்பதை நிகழ்த்திக் காட்டுபவன் அவன

அனுமன் : கடடளையிடுங்கள் பிரபு! எநத லோகததில இருநது லிங்கம் கொணடு வர வேணடும்?

தஙகள் கண் அசைவுதான், நான் கறகின்ற வேதம!

ராமா் : அனுமானா! சிவன உறையும், நம சிந்தை கவாகினற கைலாச மலையில இருநது, சிவலிங்கம எடுதது வா!

உருவததிலும் அருவததிலும் இறைவனைக்காட்டுவது, லிங்க உருவமாகும!

இங்கு அதை நான பிரதிஷடை செய்துவிட்டால, யுகம் கடந்தும, இந்தச சேதுக்கரை, பகதியைப பறைசாற்றிக் கொணடிருககும!

அனுமன் : தங்கள நல ஆணைபபடி, கைலாசம சென்று, கையில் லிங்கமோடு வருகிறேன ஐயனே!

[ராமரை வணங்கிவிட்டு, அனுமன் அங்கிருந்து புறபபடுகிறான]

காட்சி-437

சுபாவகிரிப பிரதேசம

அஞ்சனையின வீடு

ஒரு முனிவர் : (கேசரி, அஞ்சனையை நோக்கி) உங்கள் புதல்வன், ஆஞ்சநேயன் துணையோடு, ராமபிரான, சீதையை மீட்டு விட்டார!

கேசரி, அஞ்சனை இருவரும் : ஜெயராம! ஜெயராம!

முனிவர் : சஞ்சீவி மலையைத் தூககி வந்து, இளையவர் லட்சுமணருக்கு உயிர கொடுததவர், உங்கள் உதரம் தந்த செலவனதான!

அஞ்சனை : இதையெலலாம கேடகினற பேறோடு, என்னுடைய இபபிறபபு முடிந்துவிடவேணடும!

முனிவர் : ராமபிரான, ஆஞ்சநேயனைத் தன் மார்போடு அணைதது, நெஞ்சு நெகிழப் பாராட்டி மகிழ்ந்தார்!

கேசரி : என மகனைத தெயவமே பாராட்டும்பொழுது, பெறறவன நான், அவனைப் பாராட்டுவதா, துதிப்பதா என்று தெரியவிலலை!

முனிவர் : சீதையாக வநத அந்தச செங்கமலத்துத் தாய், ஆஞ்ச நேயனைத தன தலையால் தொழவேண்டும் என்று, தன் கணணீர கலநது கரகண்டுச சொறகளை உதிாததிருக்கிறாள்!

அஞ்சனை, கேசரி இருவரும் : *சீதாராம! சீதாராம்!*

முனிவர் : *ராம நாமத்தைக் கூறியபடி, யுகம் கடந்தும, என்றும சீரஞ்சீவியாய இருககப போகிறவன ஆஞ்சநேயன்!*

அஞ்சனை : *ராம! ராம! ஆஞ்சநேயன எனறு ம சிரஞ்சீவியாய வாழ, என உயிர் கொடுதது வாழததுகிறேன!*

[இவவாறு கூறியபடி, அஞ்சனைக கணமூடிச் சாயகிறாள் அவளைத தாங்கிப பிடித்துககொளகிறாா கேசரி]

கேசரி : *நானும அஞ்சனையின வழியிற சென்று, ஆஞ்சநேயனை வாழததுகிறேன்!*

[இவவாறு கூறிய கேசரியின கணகளும மூடுகினறன]

காட்சி-438

கைலாச மலை

[கைலாச மலையில அனுமன அங்கும இங்கும ஓடிஓடி லிஙகததைத தேடுகிறான அவன கணகளுககு எந்த லிங்கமும தெனபடவிலலை]

அனுமன் : *(அயாசசியோடு) கைலாச மலையில, காணுமிட மெல்லாம் லிங்கம இருக்கும் எனறு சொலவாாகளே! அது மெய்தானோ? நான இப்பொழுது காண்பது, பொயயான தோற்றமா?*

காட்சி-439

கைலாச மலையில சிவன இருககும இடம

உமையாள் : *(சிவனை நோககி) பாவம அனுமான! லிங்கத்தைத தேடிப் பரிதவிககிறான்!*

உங்கள அமசமதானே அவன! அவனை இப்படி இமசிககலாமா? லிங்கததை அவன கண்ணிலிருநது மறைகக காரணம என்ன சுவாமி?

சிவனார் : சேதுக்கரையில, அமமை சீதாதேவி, லிங்கததைப பிரதிஷடை செய்யவேண்டுமென்பது, என ஆசை!

அதறகாக, அனுமனை, நேரங்கடநது, இங்கிருநது அனுப்பி வைக்கப போகிறேன!

உமையாள் : அனுமன கையில லிங்கம கிடைககாவிட்டால, கைலாச மலையையே, கையோடு கொண்டு போயவிடுவான!

சிவனார் : கவலைபபடாதே! இருககினற இடததை இழநதுவிட மாட்டேன! அனுமனை லிங்கமோடுதான அனுப்பி வைப்பேன முகூர்தத நேரங்கடநது!

காட்சி-440

சேதுககரை

ராமர் : *(கூடியிருப்போர்களிடம்)* முகூர்தத நேரம நெருங்கி விட்டதே! இன்னும அனுமனைக காணோமே!

விபீஷணன் : நேரம தவறிவிடக கூடாது ஐயனே! தாயாரையே, அவர்கள் கைகளால், மணலில் லிங்கததை உருவாக்கும்படிக கூறுங்கள்

லோக மாதாவின கைகளால, இந்த லோகம் வணங்கி வளம பெற, ஒரு சிவலிங்கம, இங்கு பிரதிஷடை செய்யப் பெறட்டும!

கூடியிருப்போர் : *(ஒரே குரலில்)* அவ்வாறே செய்துவிடலாம!

ராமா : *(சீதையை நோககி)* சீதா! எங்கள் விருப்பப்படி, உன கைகளால், ஒரு சிவலிங்கததை உருவாககு!

விபீஷணன் : இதுவே, சிவன விருப்பமாகவும இருக்கும்!

[சீதை, வானததை நோககிக கை கூபபித
தொழுதுவிடடு, மணலில ஒரு சிவலிங்கத்தை
உருவாககுகிறாள எல்லோரும், கூபபிய
கரமோடு, 'சிவ! சிவ!' எனறு வாயவிடடுக
கூவுகினறனா]

காட்சி-441

வானம

[கையில லிஙகமோடு வான வீதியில பறநது வநது கொணடிருககிறான அனுமன]

காட்சி-442

சேதுககரை

[பூ இடடு மணல லிஙகததிறகு ராமா தீப ஆராதனை செய்கிறாா

எலலாருமு பய பகதியோடு குமபிடுகினறனா

இபபொழுது அனுமன பரபரபபோடு கையில லிஙகததோடு அஙகு வநது குதிககிறான மணல லிஙகததை ஏளனமாகப பார்க்கிறான]

ராமா் : *அனுமான்! முகூாதத நேரத்தில் பிரதிஷ்டையை முடிகக வேணடும் என்பதற்காக, இநத மணல் லிங்கததை உருவாககி விட்டோம்!*

அனுமன் : *கல எல்லாம, மாணிககக் கலலாகி விடுமா ஐயனே?*

சொல எல்லாம, இறைவனைப் பேசும் சொல்லாகி விடுமா?

கைலாச மலையில் இருநது, கொண்டு வந்த இநத லிங்கமெஙகே!

நம காலடி பட்ட மணலை எடுததுப பிடிதது வைதத இநத லிஙகமெஙகே?

ராமர் : இபபொழுது எனன செயயலாம எனறு சொலகிறாய்?

அனுமன : இநத மணல லிஙகததை அபபுறபபடுததிவிட்டு, அநத இடததில, இநதத தெய்வ லிஙகததை வைத்துவிடலாம்!

மற்றவர்கள் : (ஒரே குரலில) கூடாது! கூடாது!

ராமர் : *(குரல் கொடுத்தவர்களைப பாாதது) கொஞ்சம பொறுங்கள்!*

(அனுமனை நோக்கி) அனுமான்! உனககது சரி என்று பட்டால, எனககும சமமதம்தான!

மணல் லிஙகததை அபபுறப்படுததுவதையும், கைலாச லிஙகததை, அந்த இடத்தில் வைதது விடுவதையும, உன கைகளால செய்துவிடு!

சஞ்சீவி மலையைத தூக்கினவனுககு, இநதச சாதாரண மணல லிஙகம ஒரு பொருட்டா?

அனுமன் : *அப்படியே செயதுவிடுகிறேன ஐயனே! மலை எடுததவனை, மணல எடுககச சொல்கிறீர்கள்! தஙகள ஆணை எனபதால, மனமொப்பிச செய்கிறேன்!*

[இவ்வாறு கூறிவிட்டு, அனுமன, மணல லிஙகததைத தன கைகளால் தூகக முயலகிறான

அவனால் முடியவிலலை. முக்கி முனகி முயல்கிறான் அவன முயறசி தோற்றுப் போகிறது

கூடியிருப்போா, இதுகண்டு, கைகொணடு வாய் புதைத்துக் கள்ளத தனமாக, ஏளனமாகச சிரிககின்றனர்

பினனர், அனுமன, மணல் லிஙகத்தைத் தன் வாலால் கட்டிப் பலம் கொணட மட்டும, இழுத்துப் பார்க்கிறான

லிஙகம் அசையவில்லை அனுமனோ வேர்த்து விறுவிறுததுப போகிறான

கூடியிருப்போா, அனுமன் பார்ககாதபடி, திரும்பி நின்று, ஏளனமாகச் சிரிககின்றனா

ராமரோ, அனுமனைப பரிதாபததோடு பார்த்தபடி நிற்கிறாா]

காட்சி-443

கயிலை மலை

சிவன் : *(சிரிததபடி)* என அம்சம ஆனாலும, என் உருவததை அசைக்க முடியாது!

பிருமம ஞானியான அனுமானாலேயே, லிங்கததின மகிமையைப் புரிந்துகொள்ள முடியவிலலை

யாரும் அறிய முடியாத சூடசமம, லிங்க வடிவம!

எண திசையெல்லாம் அதுவே!

எண்ணெண கலையும அதுவே! இயங்கும் உலகமும அதுவே!

காட்சி-444

சேதுக்கரை

['ராம! ராம! எனறு முணுமுணுததபடி, தலையில கைவைததவனாகச சோர்வோடு அமர்ந்திருககிறான அனுமான]

அனுமன் : *(ராமரை நோககி)* என அன்னையின கைபடடு உருவான லிங்கமது என்பதை, இங்கு எனககுச சொலலியிருந்தால், நான் இப்படி இளைததுக் களைத்துத் தோற்று இருக்கமாட்டேன்!

அன்னையின் கையால் அடி வாங்கியதை, ஒரு மகன, தண்டனையாகக் கொள்ள முடியுமா? தக்க பாடமாகத்தான் எடுத்துக்கொளள வேண்டும்!

ராமர் : அனுமான்! உன் வால தழும்புகூட, அந்த மணல் லிங்கத்தில் பதிந்துவிட்டது!

அந்த அடையாளத்தைப் பெற, சிவனே, இநத நாடகததை நடத்தியிருககிறாரா என்று எடுத்துககொள்

இருப்பவர், அங்கேயே இருக்கட்டும்! வந்தவரை, அருகிலேயே, இடபபககததில அமாத்திவிடலாம்! அதை

அஙகு பிரதிஷடை செயதுவிடுவோம! அனுமத லிஙகம் எனற நாமத்தோடு, உன் பெயரையும் இணைதது, அது காலமெலலாம் பேசப பெறும்!

அனுமன் : *இறைவன சிததம அதுவாக இருபபதால, அப்படியே செயதுவிடுவோம ஐயனே!*

காட்சி-445

சேதுககரை

[இடபபுறம வைககப பெறற கைலாச லிஙகததினமீது, பூசசொரிகிறான அனுமன]

காட்சி-446

கயிலை மலை

[சிவனாா மேல பூககள வநது விழுகினறன சிவகணஙகள, ஓம்'' எனற மூல மநதிரததை முழஙகுகினறனா]

காட்சி-447

சேதுககரை

[அனுமன கவலையோடு சமுததிரததில நீராடுகிறான]

ராமர் : *அனுமான! சமுத்திரததில குதிததுக் கூத்தாடும்நீ, இனறு வாடடததோடு நீராடுகிறாயே! என்ன காரணம்?*

அனுமன் : *ஐயனே! எலலோரும சோந்து, என்னைச சிரஞ்சீவி ஆக்கிவிட்டீாகள்!*

ஆனால, என பெறறோர், இபபொழுது இறநது விடடதை, என மனது உணாதது கிறது

அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய சடங்காக, இந்தப் புனித சமுத்திரத்திலே நீராடுகிறேன்

ராமர் : *அனுமான்! பிதுருக்களுக்காக, இந்தத் தீர்த்தக் கட்டத்தில் நீராடும் புனித காரியத்தை நீ தொடங்கிவிட்டாய்!*

காலம் காலமாக மக்கள், இந்தக் கைங்கர்யத்தைச் செய்ய, இங்கு வந்து நீராடுவர்!

இது அக்கினி தீர்த்தம் என்று அவனியோரால் இனிப் பேசப் பெறும்!

காட்சி-448

கயிலை மலை

உமையாள் : *(சிவனாரை நோக்கி) சுவாமி! ராமரால் பிரதிஷ்டை செய்யப் பெற்ற ஈஸ்வரன் அங்கு இருப்பதால், அந்த ஸ்தலத்தை, 'ராமேஸ்வரம் என்று அழைக்கலாமா சுவாமி?*

சிவன் : *பொருத்தமான பெயர்! பொங்கு கடல், அங்கு புண்ணிய வழிபாடு நிகழ்த்துவதுபோல, அமைதியாக இருக்கும்!*

அண்ட லிங்கமாக, பிண்ட லிங்கமாக, சதாசிவ லிங்கமாக, சிவலிங்கமாக, ஆத்ம லிங்கமாக, ஞான லிங்கமாக அழைக்கப் பெறும் நான், அங்கு ராமலிங்கமாகக் கொண்டாடப் பெறுவேன்! வழிபடுவோர் வினையறுக்கும் வினையை ஆற்றிக் கொண்டிருப்பேன்!

உமையாள் : *வழிபாட்டை முடித்துவிட்டுச் சேதுக் கரையிலிருந்து புறப்பட்டு விட்டார்கள்*

காட்சி-449

வானம்

[வானிலே புஷ்பக விமானம் சென்று கொண்டிருக்கிறது]

ராமர் : *கங்கையோடு, யமுனை, கோதாவரி, நர்மதை, காவேரி, இப்படிப் பல பொங்கு நீர் நதிகளில் தீர்த்தமாடினாலும்*

போகாத புனமை, சஙகு எறியும அலைகடலாம, அநதச சேதுவில தீாததமாடினால, தீாநதுவிடும்! அநதப் பயனை நாம பெறறுவிடடோம

சீதை : சுவாமி! இபபொழுது நாம அயோததிககுத்தானே போகிறோம?

ராமர் : சிததிர கூடத்தில் வாழும பரதவாஜ முனிவர் பிரானைத தரிசிததுவிட்டுப் போகலாம்!

அநத மறைத தபோதனரின ஆசிகள், மனனா பரமபரையினா பெறவேணடிய பிசசைகள்!

சீதா! அதோ பாா! இநதிரனும வணஙகும எழில சித்திர கூட மலை! நம் முனிவா பிரானும், தன் ஞானப் பாாவையால, நாம வருவது அறிந்து, நமமை வரவேற்கக் காததிருககிறார், பாா! விபீஷணா! விமானததைக் கீழே இறக்கு!

காட்சி-450

சிததிர கூடம

[அனைவரும மாமுனிவரை விழுநது வணஙகுகினறனா ராமரைக கடடி அணைததுக கொளகிறார் முனிவா]

முனிவர் : ராமா! இன்று எம்மோடு விருந்து அருந்திப பின்னர் அயோததி செலலலாம்

ராமா : மாதவா சொல், இநத மானிடனுககு வேதம் அது!

காட்சி-451

சிததிர கூடம

(இலை முன ராமா உடபட எலலாரும சாப்பிட அமாநதிருககினறனா)

ராமர் : அனுமான!

(ராமா இவவாறு கூபபிட, அனுமன, ராமரின் முனபு, பணிவோடு வநது நிறகிறான.)

ராமர் : நாம இஙகு இருககும காலதாமதததால, என பரதன,செயயக கூடாதன செயது விடுவானோ எனறு அச்சமாக இருககிறது! அவன அயோத்தி புகாமல, நநதியம பதியில, என் வரவுக்காகக் காததிருபபான நான்சொனன கெடு முடிநது விடடது எனறு கருதி, என பரதன, தீககுளிதது விடுவானோ எனறு அஞசுகிறேன!

ஆதலால, நீ உடனே அஙகு சென்று, நான் வருவதை அவனுககு உணாததி, தென திசையையே பாாததபடி இருககும, என தெனறலைப பாதுகாததிடு!

இதோ, என மோதிரததை, அடையாளமாகப் பெற்றுக் கொள!

(அனுமன பணிவோடு மோதிரததை வாங்கி, இடுப்பில முடிநது கொளகிறான)

அனுமன் : இபபொழுதே புறபபடுகிறேன ஐயனே!

ராமர் : சாபபிடடு விட்டுப்போ! இலை முன உட்கார்ந்து இருநதவனை, ஏவல செய்ய அழைத்து விட்டேன். எங்கே போகிறாய்?

நாம் இருவரும இபபொழுது ஒரே இலையில் சாபபிடுவோம! உடகார் என எதிரில!

அனுமன் : (நடுஙகியபடி) ஐயனே! ஒரு விலங்கோடு, ஓரிலையில, தாஙகள உணபதா?

ராமர் : அனுமான! நீ செயத கடலளவு உதவிகளுககுக கைம்மாறு செயய வகையறியேன!

குறறமறற வாயமையின வடிவமாக இருக்கும் உன கூட அமாந்து, ஒரே இலையில் உண்ணும் உவகையை, எனக்கு அளிகக மறுக்க மாடடாயே!

அனுமன் : (பதறியபடி) ஐயனே! இது என்ன சோதனை!

[சடடென அனுமன, ராமா எதிரில அமாநது கொளகிறான]

ராமா : பரிமாறபபடட கனிகளை எடுத்துச சாப்பிடு!

[அனுமன கனிகளைச சாப்பிட, ராமரும அதே இலையில உள்ள கனிகளை எடுதது உணகிறாா]

ராமர் : நான இதுவரை, யாரோடும் ஸஹபோஜனம் செயததிலலை! அநதப பெருமையை, இன்று நீ எனககு அளித்து விடடாய!

அனுமன் : (மனநெகிழவோடு) ஐயனே! குரங்கைக கொணடு விதைத காடடுவாாகள! தாஙகள், எனனைக கொணடு, வேததததிறகு விளககம சொலலிக கொணடிருககிறீாகள!

காலடி பறறியவனை, மடி மீது இருததி, மஙகலஙகள் செயகிறீாகள்! அநதக குகனைபபோல, நானும ஏனோ கொணடாடபபடுகிறேன!

ராமர் : நினைவூடடி விடடாய, அனுமான்! போகும வழியில சிருஙகிபேரபுரததில உளள, அந்தக குகனைச் சந்திதது, நான வருவதைக கூறிவிடடுச செல நால்வராகப பிறந்த நாஙகள, அநத வேடனோடு ஐவரானோம!

அனுமன் : அபபடியே செயகிறேன ஐயனே!

காட்சி-452

நநதியமபதி

[பரதன சதருககனிடம வாடடததோடு பேசகிறான]

பரதன் : தமபி சதருக்கனா! சொனன நாளில், என் அண்ணன் ராகவன வரவிலலை, ஆதலால, மினனு தீயிடை நான வீழநது உயிா துறப்பேன! பினனர் என சொல்லை மறுககாது, நீ அயோத்திக்கு மன்னனாகு!

சத்ருக்கன் : கான ஆள, நிலமகளைக் கைவிட்டுப் போன அண்ணனைக காககப் பின்தொடாநத லடசுமணனும ஒரு தமபி!

அண்ணன வரவில்லையென்று, உயிர்விடத் துணிகின்ற நீயும ஒரு தம்பி!

இவர்களோடு பிறந்திருக்கும் நான, நாணமின்றி, இந்த அரசை ஆளவேனோ? தமபி என்ற சொல்லுக்கே, பழி சேர்த்து வைப்பேனோ?

காட்சி-453

வானம

[வான வீதியிலே அனுமன ராமநாமததை ஜெபிததபடி வநது கொண்டிருககிறான]

காட்சி-454

நநதியமபதி

[தீ திகுதிகுவென எரிநது கொண்டிருககிறது]

பரதன் : நான்இறநது விட்டால, இநத அயோததியை அரசனின்றி, அனாதையாக, ராமபிரான விட்டுவிடமாட்டார்! உடனே இங்கு ஓடி வந்து விடுவார்! எனவே, நான தீககுள் புகுவதே, சரியான தீர்மானமாகும

[இவ்வாறு பேசியபடி, பரதன தீயை நோக்கி நடககிறான் இபபொழுது கோசலை ஓடி வநது, பரதனைத தடுககிறாள்]

கோசலை : பரதா! ராமன வரும் நாள் என்று அறிந்து, இங்கு வநதோம்

சொன்னபடி வரவில்லை என்று, எங்களைத் துறநது, உயிர் விடத துணிந்தாயா?

வேண்டாம இநத முடிவு! என் சொற்கேள்! இநதக் கோசலையும உனக்குத தாயலலவா?

எனனோடு மநதிரியா, தந்திரியர், வள நகரததவர், மறையோா, மறறும சுறறச சுந்தரியா, இஙகு வநதிருககினறனா

நீ தீ புகுநதால, நாஙகள அனைவரும் தீயிற புகுவோம்!

தாமமும தீயில் விழ, இந்த உலகமே, தன நிலை அழியும்!

எணணில கோடி ராமாகள எனினும, அணணல் நின் அருளுககு அருகு ஆவரோ?

புணணியனே! உன உயிா போனால், மணணும வானும உயிாகளும வாழுமோ?

[இப்பொழுது 'ராம! ராம!' என்ற சொறகள, வானிலிருநது கேடகின்றன எல்லோரும் ஆவலோடு வானத்தையே பாாக்கின்றனா

அனுமன, ராமநாம ஜபததோடு அங்கு வந்து குதிககிறான்]

காட்சி-455

கைலாயம, வைகுணடம்

திருமால் : *வேண்டும போதெல்லாம தாண்டி வந்து குதிககும் சிவனாா அமசததிறகு, என் சிந்தை ததும்பிய நன்றியைத் தெரிவிததுக கொளகிறேன*

திருமகள் : *ராம அவதாரததின பெருமையே, அந்த அனுமனின் துணைதான!*

உமையாள் : *ராவணனை வளாத்து விட்ட பாவத்திற்குச சிவனார் பிராயச்சித்தம தேடுகிறாா என்பது பொருத்தமான கருத்தாக இருககும!*

சிவனார் : *நலலவாகள் வாழ, பொலலாதவர்கள வீழ, துணை நிறபதுதான, தர்மம ஆகும*

வேதம பேசும நாதனாக நான இருககுமபொழுது, தாமததைக காகக வேணடாமா?

அனுமனாக வநது, அஙகஙகு என பஙகைப பரிமளிககச செயதிருககிறேன!

ராம கதை எனும் சுவையான வரலாறறில், நானும கனிசசுவையாகச் சேர்ந்து விடடேன!

காட்சி-456

நநதியமபதி

[எரிகினற தீயை, முழுவதுமாக அணைதது விடுகிறான அனுமன]

அனுமன் : நம ஐயன வநது கொணடிருககிறார்! ஆரியன வநது கொண்டிருககிறாா!

பரதரே! இப்பொழுது நீஙகள உஙகள உயிரைப போககிக கொண்டால், உயயுமோ, என்ஐயன உயிா?

ஐயம வேண்டாம்! என் சொல் பொயககுமாயின, எரி நெருபபை நான மூடடி, உஙகளுககு முனபு, நான் அதில விழுநது விடுகிறேன்!

மாமுனிவன் பரததுவாஜன ஆசி பெற வேண்டி, சிததிர கூட மலையில இறங்கி வருகிறாா, தர்மததின செல்வம! அதனால்தான் இநதக கால தாமதம

என் சொலலை, நீங்கள் நமபுவதறகாக, என நாதன, எனக்கு அருளிய, அடையாள மோதிரம இதோ!

எல்லோரும் காணுங்கள்!

[அநத மோதிரததைக் கணடவுடன், எல்லோரும மகிழசசியோடு, 'ராம! ராம்!' எனறு கூவுகினறனா

அந்த மோதிரத்தை வாங்கிப் பரதன் கண்களில ஒற்றிக் கொண்டு, 'ராம்! ராம்!' எனறு கூததாடுகிறான அனுமனைக் கும்பிடுகிறான்]

பரதன் : (அனுமனைப் பாாதது) நீயாா அப்பனே?

எஙகள உடலுககு உயிா ஊடடிய உத்தமனே! நீ மும்மூாததிகளில ஒருவனோ? எஙகள் முன்னோா செயத தவப்பயனோ?

அனுமன் : நான் வானர குலத்தில் பிறந்த, அஞ்சனை மைந்தன், அனுமன் கிஷ்கிந்தை மன்னன் சுக்ரீவன் அமைச்சர்களில் ஒருவன் உங்கள் அண்ணன் ராமபிரானுக்கு, அடிமைத் தொழில் செய்யும் ஏவலாளன்!

என பெருமான வனத்திற்கு வந்த பிறகு, நடந்தவற்றை நான் உரைக்கின்றேன்

தீயிற் பொன்னாக, என தெய்வம் பிரகாசித்ததை, நீங்கள் தெரிந்து கொள்வீர்கள்!

காட்சி-457

காடு

[காடு கடந்து குகன ஓடி வருகிறான]

குகன் : ராமா! ராமா! அடியேனுக்கு, உனது அருள் உண்டு என்பதை நினைக்கப் பெருமையாக இருக்கிறது ஊர் திரும்புவதைத் தூதுவன மூலம் உரைத்திருக்கிறாய். உன்னைக் காணாமல, இத்தனைநாள் கழித்தேனே, இந்தப பாவி! உன இளையவன் லட்சுமணனசெய்த கைங்கர்யத்தை, நான் செய்யத் தவறி விட்டேனே! இந்த வேடனையும உடன்பிறப்பு என்று ஏற்றிய ஏந்தலே! உன்னைக் கண்ணாரக் காணப்பதுதான, என துன்பத்தைப போக்கும்! என பிறவியை இனிதாக்கும்! உன அயோத்திக்கு ஓடி வருகிறேன்! நான் காலகள பெற்ற பயனை, இப்பொழுதுதான உணர்கிறேன்!

காட்சி-458

நந்தியம்பதி

[புஷ்பக விமானம் தரையில இறங்குகிறது ராமரும மற்றவர்களும, விமானத்திலிருந்து வெளியே வர அங்கு கூடியிருப்போர் ராம! ராம! என்று கூத்தாடுகின்றனா

பரத சததுருககன ராமரின அடிதொழ அவாகளை எடுதது அணைததுக கொளகிறாா ராமா கைகேயியை வணங்க வருகிறாா ராமா]

கைகேயி : *கோசலையை முதலில வணங்கு ராமா!*

ராமர் : இளமபிராயத்தில், எனககுத் தாயாக முதலில் தெரிநதது, நீஙகள்தான தாயே! *(கைகேயியை விழுந்து வணங்குகிறார் கைகேயி, ராமரை எடுத்துபபாசமோடு அணைததுக கொள்கிறாள பினனா ராமா, கோசலையைச சுமித்திரையை வணஙகுகிறார்)*

ராமர் : *(அனுமனைப் பாாத்து)* அனுமானே! நாஙகள செய்த தீவினையால, எங்களுககு நேர்ந்த தீஙகையெலலாம், நீ உன வலலமையால் தீர்தது வைததாய்!

தாயிற பெரியோனே! நாஙகள செயத மாதவததாலதான, நீ எங்கள் மடியில் வநது விழுநதிருககிறாய!

அனுமன் : பெரிய வாாததைகளை, இநதச்சிறிய திருவடி நோககிச சிநதி விடடீாகள் ஐயனே!

பரதன் : *(ராமரைப் பார்த்து)* அண்ணா! சித்திர கூடத்தில், இநத நாடடை, எனனிடம் ஒபபடைததீாகள்! வனவாசம முடிந்து, வாஙகிக கொள்வதாகக கூறினீாகள்!

வலிய காளை சுமகக வேண்டிய பெரும பளுவைக, கன்றுககுட்டி சுமபபதுபோல், சுமநதிருநதேன, பொறுததிருநதேன

குதிரையின் கமபீர நடையைக் கழுதையிடம் காண முடியுமா?

அன்னத்தின் அழகு நடையைக காகத்திடம் காணமுடியுமா?

ஆனாலும், உஙகள வருகைக்காக, நாடகளை எபபடியோ கழித்திருநதேன!

இப்பொழுது அயோததி வநது, நீஙகள படடாபிஷேகம செய்துகொளள வேண்டும! எங்கள் வயிற்றில் பால வாாகக வேணடும!

சூரியனும, நீங்கள முடி சூடுவதைக காண, விழி மூடாது விழிததிருககிறான்!

உங்கள ராமராஜயம, தாம ராஜயமாக, யுகம கடந்தும் பேசபபெற வேண்டும!

இபபொழுது அயோத்தி செல்லலாமா அண்ணா? (ராமா, சரியெனறு தலையசைககக, கூடியிருபபோா, 'ராம்! ராம்!' எனறு கூவுகின்றனா)

காட்சி-459

அயோததி அரணமனை

சுக்ரீவன் : அனுமான! வைகுநததததில இருக்கினற பேறுபோல, இநத அயோத்தி அரண்மனையில் இபபொழுது இருககினறோம

பட்டாபிஷேகததன்று, நம ஐயனை நனனீராட்டுவதற்கு, ஏழு கடல் நீரும், மறறுமுள்ள புணணிய நதி நீரும் வேணடும அதைத தாமதம இலலாது, நீயே கொண்டு வரவேணடும

அனுமன் : இதை விட, என பிறபபிற்கு, என்ன பயன் இருக்க முடியும?

சூழபுவி அதனை எலலாம் கடநது, நீங்கள சொன்னபடி, மஙகல நீா கொணடு வருவேன

ஏழகடல நீரோடும, ஆழதிரை ஆற்றின் நீரோடும வருவேன

[இவவாறு கூறிவிட்டு, அனுமன் அஙகிருந்து புறபபடுகிறான.]

காட்சி-460

அயோத்தி அரணமனை

[பட்டாபிஷேகம் நடைபெறுகிறது சீதையோடு ராமரை அரியணையில அமரச செயகினறனா மணடியிட்டு அனுமன அரியணையைப பறறி இருகக அங்கதன உடைவாளை ஏநதி நிறக, பரதன வெணகுடை பிடிதது நிறக லடசுமணனும சதருக்கனும வெணசாமரம வீசி நிறக மறையவா வேத மநதிரம முழஙக வசிஷட மாமுனிவா ராமா தலையில மணிமுடியைச சூட்டுகிறாா கூடியிருப போா மலா சொரிநது கூததாடுகினறனா]

பின்னணிப் பாடல் :

'அரியணை அனுமன் தாங்க, அஙகதன உடைவாள ஏந்த,

பரதன் வெமகுடை கவிக்க, இருவரும் கவரி பற்ற

விரை செறி கமலத்தாள சோ வெணணையூரச் சடையன தங்கள்

மரபுளோா கொடுகக வாங்கி, வசிட்டனே புனைநதான மௌலி'

காட்சி-461

தேவலோகம

[தேவலோகததில, வாததியஙகள முழஙக தேவமங்கையா 'ராம! ராம்!' எனற மநதிரததை, இசையோடு குழைததுக கூவிக கூததாடுகினறனா]

காட்சி-462

அயோததி நகர விதி

[அயோததி மககள நகர வீதியிலே ராம! ராம! எனறு முழங்கி ஆடுகினறனா ஓடுகினறனர் குதிககினறனா கைதட்டி ஆாபபரிககினறனா]

காட்சி-463

அயோததி அரசவை

[ராமா, சீதையோடு அரியணையில அமாநது, எலலோாககும பரிசளிககிறாா

மறையவாகள வரிசையாக வநது பரிககளைப பெறறுச செலகின்றனா]

அனுமன் மனம் : *மறையவா தங்கட்கு எல்லாம, மணியோடு முததும பொனனும், நிறைவளம் பெருகு நிலமும், நிறை குடம கறக்கும் பசுவும, குறைவறக கொடுககினற கோமான இவா! கொற்றவன் இவர்!*

[சுகரீவனுககுப பரிசளிககிறாா ராமா]

அனுமன் மனம் : *உம்பாதம் பெருமான இநதிரன் ாநத ஒளிமணிக கடகத்தை, சூரியன் மகன் சுக்ரீவருக்கு ாந்தார், என ஐயன*

[அங்கதனுககுப் பரிசளிககிறாா ராமா]

அனுமன் மனம் : *அஙகதன் என்னும் நாமம அழகுற விளஙகுவதுபோல், அயனாகிய நான்முகன கொடுதத, அங்கதம் எனனும் தோள்வளையை, அஙகதனுக்குக் கொடுத்தார்*

[ஜாமபவானுக்குப பரிசளிக்கிறாா ராமா]

அனுமன மனம் : *இநதிரறகு ஏய்நததாகும எனனும முததாரததை, கரடிகளின் வேநதனுக்கு, நம காதலன உதவினாா*

[நீலனுககுப் பரிசளிககிறாா ராமா]

அனுமன் மனம் : *அககினி பெற்றெடுத்த நீலன, நவமணி முததும மாலையும, நலஙகொள ஆடையும, உவமை மறறில்லா பொன பூணும பெறறான*

ராமர் : *விபீஷணா! உனககு ஒப்பாகக கூடியவாகள, உனனைத தவிர, வேறு யாருமு இலலை*

பொனனும இருமபும ஒனறாக முடியுமா? அதுபோல, மறறவர்களை உனனோடு ஒபபிட முடியாது என் பரிசாகப பாராட்டாக, அமரா ஈநத, இநத ஒளிமணிக கடகத்தை, உனக்கு அளிக்கினறேன் ஏறறுக்கொள

ராமர் : *(குகனை நோககி) சிருஙகபேரம எனறு ஓதும செழுநகருககு இறைவா! என தமபி குகனே! உனககு நான உரைக்கவோ, கொடுககவோ, பெரிதாக எனன இருககிறது?*

என ஆத்ம திருபதிக்காகக களிறும மாவும, பொன்னும பொருளும பெறறு, எனனை நினைததபடி, என்னிடமிருந்து விடைபெறு

[பின் அனுமனைப பாசததோடு பாாககிறாா ராமா]

ராமர் : *அனுமான! உதவிடுதற்கு உன் போல யாா உளா? உனககுக கைம்மாறாக, நான செய்யக் கூடியது எதுவும இலலை*

என மனம மகிழ, திண் தோளாய! என்னை அணைததுத தழுவிக கொள்வாயாக! அநத ஆனந்ததததை, நான ஐஸவாயமாக, உனனிடமிருநது பெறறுக கொளகிறேன!

[இவவாறு ராமா கூற, அனுமன விமமலோடு ஓடி வநது, ராமரின காலடி விழ, அனுமனை எடுதது அணைத்துக் கொளகிறாா ராமா]

சீதை : *எல்லோர்க்கும் பரிசு கொடுததுவிட்டு, அனுமனைத தவிர்க்கலாமா?*

ராமர் : *அந்த தாமததை, நீ செயயலாமே!*

சீதை : *பாமரைக் கிழததியான கலைமகள ஈநத பருமுதது மாலையை, நாளெல்லாம் நம இடர் களைந்த நலலோன அனுமனுக்கு அளிககினறேன*

[இவவாறு கூறி, அனுமனுக்கு முதது மாலையைப பரிசளிககிறாள சீதாப பிராட்டி]

ராமர் : எலலோரும் அவரவர இடததிறகு ஏகி, நலலோர்கள் சொனன வணணம், நனிவாழவு வாழவீராக!

அனுமன் : எனனைத தவிர, மறற எலலோரும

ராமர் : ஏன அபபடி?

அனுமன் : ஆணடானை விட்டு, அடிமை எஙகு செலல முடியும? ராம நாமததை ஜெபிபபவன, ராமபிரானை விட்டு நீஙக முடியுமா? நீரை விட்டுப போ என்று மீனைச சொலவதைக் கருணை எனறு கொள்ள முடியுமா?

சீதை : (ராமரைப பாரதது) தேன துளியாகச சுவைக்க வேணடிய அனபு, தேன அருவியாக விழுநது, உஙகளைத திககுமுககாடச செயயப போகிறது!

ராமர் : அபபொழுது, எல்லோரையும போல, நானும 'ராம! ராம!' எனறு கூறி, ஆறுதல் பெறறுககொள்ள வேணடியதுதான!

[இதைக்கேட்டு, அனைவரும சிரிக்கின்றனா]

காட்சி-464

அயோததி நகர வீதி

[அயோததி நகர வீதியில நினறபடி அனுமன சீதாதேவி பரிசளிதத முதது மாலையிலுள்ள முததுககளை ஒவ்வொனறாக எடுததுக கடிதது உடைதது, வீசி எறிகிறான இதைக காணபோா பதறி, அபசசாரம! அபசசாரம! எனறு கததுகினறனா]

ஒருவர் : அன்னை சீதாதேவி கொடுத்த முத்து மாலையை, ஏன கடிதது உடைதது எறிகிறாய?

அனுமன் : முததிறகுள், என ராமபிரான இருக்கிறாரா எனறு பாாககிறேன்

என பெருமான இலலாத எநதப பொருளும, எனககு வேணடாத பொருள்தான!

மற்றொருவர் : அப்படியானால, உனது உடலிறகுள, ராமபிரான இருககிறாரா? இலலையே!

உன உடமபை வேண்டாமெனறு, பிளநதுவிட உன்னால் முடியுமா?

அனுமன் : என் இதயததில, ராமபிரான, பிராட்டியோடு எழுந்தருளியிருககிறார!

எபபடி இந்த உடமபை, எனனால அலடசியப்படுதத முடியும்?

வேறொருவர் : எனன! உன இதயததில, ராமபிரான எழுந்தருளியிருககிறாரா? காட்டு பார்ககலாம!

[அனுமனைப பார்த்து, இபபொழுது அங்கு கூடியிருபபோர், ஏளனமாகச சிரிககினறனா உடனே, அனுமன, தன மார்பைப பிளநது காணபிகக, அங்கு ராமபிரானையும சீதையையும பார்ககினறனா 'ராம! ராம்!' எனறு பதறிக கூறி, விழுநது சேவிக்கின்றனா பினனா அனுமனைச் சுற்றி வந்தும் கும்பிடுகினறனா]

காட்சி-465

அயோத்தி அரசவை

ராமர் : (அனுமனைப் பார்த்து) அனுமான்! அயோத்தி எங்கும் சுறறி விட்டு வந்திருக்கிறாயே! என்னவெல்லாம் கண்டாய்?

அனுமன் : ஐயனே! இந்த மாநிலத்தைக் காக்க, இறைவனாகிய தாங்கள் இசைந்த பினபு, நடக்கின்ற அற்புதங்கள் எண்ணில, வரம்பில ஆயுதஙகளால, யார்க்கும் சாக்காடு இலலை சிங்கம் யானைக்குச சத்துரு இல்லை வேஙகைப புலி, மானோடும் பசுவோடும் உறவோடு பழகுகினறது நீரால,

நெருப்பால், எங்கும் சேதம் இல்லை புத்திரர் மரணத்தைத் தந்தை காண்பதில்லை நோயுறுவார் இல்லை முதந்தோர் உயிர் கவரும் கூற்றமும் இங்கு நடமாடவில்லை மங்கலம் இழந்த மகளிர் இல்லை இங்கு வீசுகின்ற காற்றும், தென்றலாகத்தான் இருக்கின்றது ஆயிழை யாரெல்லாம், தம் விருப்பம்போல, ஆண் மகவைப் பெறுகிறார்கள் மண்ணுலகு உள்ள மன்னர் மைந்தர்கள், அவர் மங்கைமார்கள் எண்ணிடுவதெல்லாம், இந்த ஞாலம் முழுவதையும், ராமபிரானே ஆளவேண்டும் என்பது தான்!

மண்ணெல்லாம் ராமராஜ்யமானால், மக்களெல்லாம் வளம் கண்டு, நலம் கொண்டு, மங்கலம் பெறுவார்கள்!

பரதன் : நான் சொல்ல நினைத்ததை, அனுமன் சுவைபடச் சொல்லி விட்டான்!

ராமர் : புகழுவதற்குப் புலவர்கள் இருக்கிறார்கள் குறை இருந்தால் கூறுங்கள் அதற்கே இந்த அரசவை இருக்கிறது!

காட்சி-466

அயோத்தியில் ராமரின் மாளிகை

அனுமன் : (ஓடிவந்து, சீதையை நோக்கி) எம்பெருமான் எழுந்து விட்டார்! அவரை நீராட்டி விடப்போகிறேன்

[இவ்வாறு கூறிவிட்டு, அங்கிருந்து விரைகிறான் அனுமன்]

சீதை : (தனக்குள்) நான் இங்கு எதற்கு இருக்கிறேன் என்றே புரியவில்லை!

காட்சி-467

அயோத்தியில் ராமரின் மாளிகை

பரதன் : (வேகமாக வந்து, சீதையை நோக்கி) குளித்தவுடன், அண்ணன் உடுத்திக் கொள்ள உடைகளை எடுக்கப் போனால், அதற்கு முன்பே, அந்தப் பணியை அனுமன் செய்து விடுகிறான்.

எந்த ஒரு கைங்கர்யத்தையும் என்னால், அண்ணனுக்குச் செய்யமுடியவில்லை. என் மனம் மிகவும் வேதனைப் படுகிறது.

காட்சி-468

ராமரின் மாளிகை

சத்ருக்கனன் : (சீதையிடம்) அண்ணன் பூஜை செய்ய, நான் மலர் பறித்துக் கொண்டு போனால், அனுமன் முந்திக் கொண்டு, மலர் பறித்துக் கொடுத்து விடுகிறான்.

அண்ணனும் அதைக் கொண்டு, பூஜையை ஆரம்பித்து விடுகிறார்.

அண்ணனிடம், இந்த அனுமனுக்கு மாத்திரந்தான், உரிமை இருக்கிறதா?

காட்சி-469

ராமரின் மாளிகை

லட்சுமணன் : (சீதையிடம்) உறங்காவில்லியாக, காட்டிலே அண்ணனுக்குக் காவல் இருந்தவன் நான். இப்பொழுது அண்ணனைத் தனிமையில் சந்தித்துச் சில வார்த்தை பேச முடியவில்லை. எப்பொழுதும் அந்த அனுமன்,

அணணனிடம் தத்துவஙகளைப பேசிக கொண்டிருக்கிறான அனுமன இலலாமல், அண்ணனைப பார்த்து, மனம விட்டுப் பேச முடியாதோ என்ற ஏக்கம வந்து விட்டது எனககு!

சீதை : கட்டிய மனைவி நானே விலகி விலகி இருககிறேன! அனனியன முன்னிலையில, எல்லை மீற முடியுமா?

காட்சி-470

ராமரின மாளிகை

[சகோதராகள மூவரும சீதையைச சூழநது நிறகினறனா]

லட்சுமணன் : என்னதான் அனுமன் உதவியிருந்தாலும், அவன் எஙகளை ஒதுககிவிட்டு, இபபடி அண்ணனின் மடியிலேயே கிடபபதா?

இதறகொரு முடிவு கட்ட வேணடும்!

மற்றவர்கள் : ஆமாம

சீதை : உஙகள் அண்ணனிடம், நம ஏக்கத்ததை தெரிவிப்போம அனுமனுக்குத தடைவிதிகக, அவரால் மட்டுமே முடியும் அனுமனும அதற்குக் கட்டுப்படுவான்

காட்சி -471

ராமரின மாளிகை

அனுமன் : (ராமரை நோக்கி) ஐயனே! தங்களிடம் ஒரு விளககம் வேணடும்

ராமர் : என்ன விளககம்?

[இப்பொழுது சீதை, லட்சுமணன, பரதன், சதருககனன் ஆகியோா அஙகு வருகினறனர்]

ராமர் : (அவர்களைப் பார்த்து) சோர்ந்து வந்திருக்கிறீர்கள்! உட்காருங்கள்

அனுமன் : ஐயனே! ஞானம் என்றால் என்ன? அஞ்ஞானம் என்றால் என்ன?

ராமர் : சூரியனிடம் வேதம் கற்றவனுக்கு, இதற்கு விளக்கம் தேவைதானா?

கேட்டதால் சொல்கிறேன் கேட்டவரெல்லாம், பொருளை உணர்ந்தாரே தவிர, அதில் பொதிந்துள்ள உண்மையை ஏற்றார் இல்லை

தேகமே நான் என்று நினைப்பது, அஞ்ஞானம் நான் ஆத்ம ஸ்வரூபி என்பதை உணர்வது ஞானம்

அனுமன் : மனிதனுக்குச் சத்குரு என்று யாரைச் சொல்வது ஐயனே?

ராமர் : அவன் கொள்ளும் காமக் குரோதமே, அவனுக்குச் சத்குரு!

அனுமன் : ஞானம் சித்திக்க, உபாயம் எது ஐயனே?

ராமர் : பற்று அறுக்க காமங்களைச் செய்ய வேண்டும் 'நான்' என்னும் அகங்காரமற்று இருக்க வேண்டும் இன்பம் கண்டபோது கூத்தாடவோ, துன்பம் வந்தபோது, துவண்டு விடவோ கூடாது

வருவது எதுவானாலும், மனச் சலனமின்றி எதிர்கொள்ள வேண்டும்

ஞானம் சித்திக்க, இந்த ஞாலத்தார் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய வழிகள் இவை

அனுமன் : ஞானம்பெற, பக்தியின் பங்கு பற்றிக் கூறுங்கள் ஐயனே!

ராமர் : இருளிலே, பொருட்களை, நம்மால் பார்க்க முடிவதில்லை விளக்கின் ஒளியால், அவற்றைப் பார்க்கிறோம் பக்தியும் ஞானத்தை நமக்குத் தெளிவாகக் காட்டும் பவித்திரமான விளக்கு

சீதை (ராமரை நோக்கி) அனுமனோடு ஆத்ம விசாரம் செய்வதை நிறுத்திக் கொண்டு, எங்கள் எண்ணத்தை அனுமனிடம் தெரிவிப்பீர்களா?

ராமர் : *(அனுமனை நோககி) அனுமான! உனனிடம ஒனறு சொல்ல மறந்து விடடேன*

இவாகள் குறையெலலாம், 'இவர்கள என்னை நெருஙக முடியவிலலை, எனக்கு எநதக கைங்காயமும் செய்ய முடியவில்லை'- எனறு கூறுகிறாகள்

அவாகள ஆசைபபடி, அவாகளே எலலாவறறையும் செயயடடுமே!

அனுமன் : *தாரளமாகச செயயடடும் ஐயனே! தங்கள் கடடளை அதுவானால, நான தலையிட மாடடேன்!*

ராமர் : *(சீதை முதலியவாகளைப் பார்தது) போதுமா? (அனுமனைப் பார்த்து) உனககெனறு எநத வேலையும இனிமேல இருககாதே! எனனை விட்டு அகனறு விடுவாயா அனுமான?*

அனுமன் : *அது எபபடி முடியும் ஐயனே! விடுபடட வேலையை நான் செயகிறேன!*

லட்சுமணன் : *(ஏளனமாக) எநதக் கைஙகர்யமாவது எங்களால செய்யாது விடுபடடுவிடடால், அதை அனுமன தாராளமாகச செய்யடடும!*

பரதன் : *இதறகுச சமமதிககிறோம*

சத்ருக்கனன் : *அவவளவு கவனக குறைவாக, நாங்கள இருப்போம எனறு, அனுமன் எணணுகிறானா?*

அனுமன் : *உங்கள செயலில் குறை வரும் எனறு கூறவில்லை நீங்கள் செய்ய நினைககாத பணியை, நான் செய்கிறேன்*

சீதை : *அந்தப பணி எதுவாக இருந்தாலும், அதை அனுமன் செய்து மகிழடடும்*

அனுமன் : *இதற்கு அனுமதியளித்த என தாயாருக்கு, என் நெஞ்சு நிறைநத வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்*

ராமர் : *எனன பணி அது? எனக்குக கூடத தெரியாமல், எனக்குச செயயப போகும் பணி!*

சொலலின செல்வனே! உன சொறகளால ஆவலை விதைதது விட்டாய அது என்னவென்று நீ சொலலா விட்டால், இனறு இரவு எங்களுககுத் தூககம இல்லாமற் போய விடும

அனுமன் : ஐயனே! பெருமையிற பெரியோனாக நீஙகள் இருகக, நான பெரிதாக என்ன செய்து விடப போகிறேன!

அரசர் கொட்டாவி விட்டால், வாயருகில கைசொடுககுப போடவேணடும எனபது அரச வழககம!

அந்தப் பணியை, மனனருககுப பதிலாக, நான செயது விட்டுப் போகிறேன!

[இதைக கேட்டு, எல்லோருமசிரிக்கினறாரகள]

காட்சி-472

ராமா மாளிகை. அதிகாலை நேரம

[ராமா எழுநதவுடன, அனுமன அங்கு ஓடிவநது நிறகிறான இபபொழுது பரதனும அங்கு வருகிறான]

பரதன் : *அண்ணா! தஙகளை நீராட்டும கைஙகாயததைச செயவதறகு, எனககு அனுமதி அளியுங்கள்*

(அனுமனைப் பாரத்து, எரிச்சலோடு) நீ ஏன இபபொழுது இங்கு வந்து நிறகிறாய?

அனுமன் : *(அமைதியாக) எமபெருமான எழுநதவுடன, கொட்டாவி விடுவதற்கு வழி உணடே! இபபோது பெரு மானை என்னால் பிரிந்திருக்க இயலாதே!*

கொட்டாவியும, தும்மலும், காலநேரம கணிததுக் கொணடா வரும்?

[இதைக கேட்டுப பரதன்முகம சுளிக்க, ராமா புனனகை செய்கிறார]

காட்சி-473

ராமா மாளிகை

[பூஜைக்கான மலர்களோடு ராமரிடம் வருகிறான் சத்ருக்கனன் இங்கு அனுமனைப் பார்த்தவுடன் அவன் முகம் சிவக்கிறது]

சத்துருக்கனன் : *(அனுமனைப் பார்த்து) பூஜை வேளையில், இங்கு உனக்கு என்ன வேலை? போஜன வேளை என்றால், ஏதாவது கிடைக்கலாம்!*

அனுமன் : *ஐயனுக்குக் கொட்டாவி, எந்த நேரத்திலும் குதிக்கும்!*

எப்பொழுதும் ஆயத்தமாக இருக்க வேண்டியது, என் கடமை அல்லவா?

சத்ருக்கனன் : *(எரிச்சலோடு) செ! பூஜை நேரத்தில், இறைவனை நினைக்க முடியாதபடி செய்து விட்டாயே!*

[ராமா, இதை ரசித்துப் புன்னகை செய்கிறார்]

காட்சி-474

ராமா மாளிகை

[அண்ணனைச் சந்திக்க லட்சுமணன் வருகிறான் அங்கு ஒரு மூலையில், ராமரையே பார்த்தபடி கைகட்டி நின்று கொண்டிருக்கிறான் அனுமன்]

லட்சுமணன் : *(அனுமனைக் கோபத்தோடு பார்த்து) அண்ணனிடம் நாலு வார்த்தை, தனிமையில் பேச விட மாட்டாயா?*

அனுமன் : *அந்த நேரத்தில், ஐயனுக்குக் கொட்டாவி வந்து விட்டால், என்ன செய்வது?*

என பணியை, நான செயயாமற போனால, என உடமபுககு, அது பிணியாகிவிடும

[லடசுமணன கோபத்தில பறகளைக கடிகக, ராமர் புனனகை செய்கிறாா]

காட்சி-475

ராமா மாளிகை. இரவு நேரம

[சீதை மஞசதது அருகில நினறு கொணடிருகக ராமா படுககை அறையில உலவிக கொணடிருககிறாா ராமரைப பாாதத படியே அவா நடகக நடகக அவா முன இருககும அனுமனும பினனுககு நடநது கொணடிருககிறான

ராமா கொடடாவி விட, அவா வாயருகில கை சொடுககுப போடுகிறான அனுமன]

சீதை : *(எரிசசலோடு)* இநதக் கூததைத தயவு செய்து நிறுத்திக் கொளளச சொல்லுங்கள்!

ராமர் : நீங்கள எல்லோரும சோநதுதான, இநதப் பணியை, அனுமனுக்குக் கொடுக்கச் சமமதிததீர்கள!

இப்பொழுது வேண்டாம் என்று கூறுகிறீர்கள்!

சீதை : எப்பொழுதுமபோல், அனுமன, தன் பணிகளைச செய்யட்டும்! இநதக் கைசொடுககு போடும வேலை யெல்லாம் வேண்டாம்!

இரவிலும் பூதம போல கூடவே இருப்பதை, எப்படிச் சகிபபது?

அனுமன் : *(கை கூப்பியபடி)* மாதா சொனனபடி, நான பழைய படி, என்னால் முடிநத கைங்காயங்களைச் செய்கிறேன இப்பொழுது எனக்கு விடை கொடுஙகள்

[இவ்வாறு கூறிவிடடு, அங்கிருநது சென்று விடுகிறான அனுமன்]

ராமர் : அனுமனைப் பூதம் என்று சொலலி, உன பொல்லாத கோபத்தைக் காட்டி விட்டாய்!

சீதை : அந்த வார்ததை தவறென்று, தணல சுட்ட பினபு, கை, தன வலி உணர்வதுபோல், உணர்கிறேன்!

ராமர் : அனுமான் செயத உபகாரங்களை நினைத்துப பாரத்தாயா?

சீதை : அதறகு இநத ஒரு பிறவி போதாது!

[இவ்வாறு கண்கசியக கூறுகிறாள் சீதை]

காட்சி-476

ராமர் மாளிகை பகல

சீதை : (அனுமனிடம்) அனுமான! உன் மனம் புண்படும்படி பேசிவிட்டேனோ எனறு என் மனம் வருந்துகிறது நீ செய்த உதவிகளை நினைத்துப பார்த்தால், நீ எப்பொழுதும் விஸவரூப கோலத்திலேயே எங்களுக்குக் காட்சி தருகிறாய்!

எததனை பிறவி எடுத்தாலும், எங்களால் உனக்குக் கைம்மாறாக எதுவும் செய்ய முடியாது!

அனுமன் : தாயே! இநத அடிமையிடம் கருணை காட்டுங்கள்! அதுவே நான யாசிபபது! என் தலையில் கிரீடத்தைச் சூட்டினால், அது அங்கு தங்கியிருக்காது! மரத்திலிருந்து கனி பறிக்கக கலலாகப் பயன்பட்டுவிடும்! இரக்கம் காட்ட வேணடிய விலங்கிடம், ஏற்றம் பார்க்கவேண்டாம்!

சீதை : வியாகரணப பண்டிதன் நீ! உன்னை விலங்கென்று சொல்பவர்கள், அறிவில் விலங்காகத்தான் இருக்க வேண்டும்! என பிரானோடு, சத் விஷயங்கள் பறறித் தர்க்கம புரிபவன் நீ! உன்னோடு வார்த்தையாட, என்னால் இயலாது

என் மன ஆறுதலுக்காக, இனறு நான் சொன்னபடி, நீ கேட்கவேண்டும்

அனுமன் : சித்தமாயிருக்கிறேன்

சீதை : என கையால், இன்று உனக்கு உணவு சமைத்திருக்கிறேன அதை உனக்குப் பரிமாறப் போகிறேன் நீ அமர்ந்து சாபபிட வேண்டும

அனுமன் : தாயே! இது உபச்சாரமா? உஙகளுக்கு நான செய்யும் அபச்சாரமாக ஆகிவிடாதா?

சீதை : கேள அனுமான! நான கேட்டுக்கொண்டபடி நீ நடக்காவிட்டால், உன விசுவாசத்தில, நான் ஐயம கொள்ள நேரிடும்!

அனுமன் : ஐயோ தாயே! அப்படியெல்லாம் ஐயபபட வேணடாம் இந்த அனுமானால், அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது!

இதோ, உட்கார்ந்துவிட்டேன இலையைப போடுங்கள்

சீதை : திருப்தியாகச் சாப்பிட வேண்டும்!

அனுமன் : அன்னையின் கை படைக்கும் அமிர்தத்தை, மிச்சம் வைக்காமல் சாப்பிடுவேன் நீங்களே மிரண்டு போவீர்கள், இந்த அனுமனுக்கு இவ்வளவு பெரிய வயிறா என்று!

காட்சி-477

கயிலை மலை

உமையாள் : (சிவனிடம்) என்ன இப்படிச் சாப்பிடுகிறீர்கள்

அந்தச் சீதை, எத்தனை முறை சமைத்துக் கொ ' டு வருகிறாள்!

திரிபுரம் எரித்த நெருப்புப் போல, அவ்வளவு பசியா? பாவம் சீதை! தளர்ந்து விட்டாள்!

காட்சி-478

ராமர் மாளிகை

அனுமன் : *(இலைமுன் அமர்ந்து சாப்பிட்டபடி) தாயே! பாற்கடல் அமிர்தம், உங்கள் கை மணத்தோடு பரிமாறுகின்ற உணவுக்கு ஈடாகாது தாயே!*

இன்னும் பசியடங்கவில்லை! அன்னத்தைப் போடுங்கள் தாயே!

[சீதை அனுமனை அர்த்தத்தோடு உற்றுப் பார்க்கிறாள்.

சிவனார் சிரித்தபடி அமர்ந்திருப்பது, அவள் கண்களுக்குத் தெரிகிறது]

சீதை : *(கையெடுத்துக் கும்பிட்டபடி) ஓம் நமச்சிவாயா!*

(இவ்வாறு கூறிவிட்டு, உணவைப் பரிமாறுகிறாள்)

அனுமன் : *(சாப்பிட்டபடி) போதும் தாயே, போதும்! வயிறும் மனமும் நிறைந்துவிட்டன!*

காட்சி-479

கயிலை மலை

உமையாள் : *(சிவனிடம்) திருப்தியாகச்சாப்பிட்டீர்களா? பூமியில் அன்னதானம் நடக்கும் இடங்களில் எல்லாம், நீங்கள்தான் அமர்ந்து சாப்பிடுகிறீர்களா?*

சிவனார் : *இதை உலகமெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லு. அப்படியாவது, அன்னதானம் எங்கும் சிறக்கட்டும். பசிக்கிற வயிறுக்குச் சோறிடுபவன்தான், இறைவனுக்கு நைவேத்தியத்தைப் படைப்பவன்!*

காட்சி-480

ராமா மாளிகை

[ராமா சீதையின முனனால அனுமன நின்று கொணடிருக்கிறான]

ராமர் : *அனுமான்! நீ சாபபிடுமபொழுது, சீதை, உன்னைச் சிவபெருமானாகப் பாாத்திருக்கிறாள்!*

நான கும்பிடும் தெயவம, எனக்குக் குறறேவல் செயதுகொணடிருப்பதா?

இநத அபவாததததிறகு, நான் ஆளாக வேண்டுமா?

அனுமன் : *(அச்சத்தோடு)* என ஐயன, என்ன சொலல நினைக்கிறீர்கள்?

ராமர் : இனிமேல நீ எனக்குப் பணிவிடை செய்தால், என உடல் பதறும்!

வரங் கொடுககவேண்டிய தெய்வத்தை, வாசலில் கைகட்டி நிறக வைப்பதா?

அனுமன் : ஏதேதோ பேசுகிறீாகள! என்னை இங்கிருநது போகச சொல்லிவிடாதீர்கள!

ராம சேவைதான, நான் இநத ஜெனமம எடுதததறகே *காரணம்!*

சீதை : *அனுமான்! ராம நாமம உன்னால் வாழட்டும்! ராம மந்திரம், உனனால் இந்த மணணுலகு எங்கும் முழங்கட்டும்! என பிரான் கடைப்பிடிக்கும் தர்மம், யுகம் மாறினாலும், உன்னால் கட்டிக் காக்கப்படட்டும்!*

பெரியதை எண்ணி, இப்பொழுது எங்களை விட்டுப் பிரிந்து விடு!

அனுமன் : (நடுக்கத்தோடு) தாயே!

ராமர் : எங்கும வீசினால்தான, அது தென்றல! எங்கும் பாயந்தால்தான், அது நதி!

ஓரிடத்தில ஒடுஙகிக் கிடபபதால, எதுவும பயனினறிப் பாழாகிவிடும!

சீதை : நீ செலலுமிடமெல்லாம், ராம நாமம சொலலப் பெறும்! ஐயனுக்கு அருகில் இருப்பதைவிட, ஐயன புகழை அகில மெஙகும பரபபுவது, உயர்ந்த பணிவிடை இலலையா?

ராமர் : இந்த ராமனைப் பாாத்திருபபதைவிட, ராம நாமததைப பிறர் சொலலக் கேட்டிருபபது, நீ பெரிது உவககும பேரினபமாக இருககும!

[இப்பொழுது, 'ராம்! ராம! ராம!' எனற குரல், காற்றோடு கலநது வருகிறது]

அனுமன் : (உணர்ச்சி வயபபடடவனாக) ராம்! ராம! யாரோ ராம மநதிரத்தைக கூறிக கொணடிருக்கிறார்கள்!

ராமர் : இமயமலைச சாரலில், தவ முனிவாகள, என நாமததைக் கூறிக் கொண்டிருக்கிறாகள். உன்னை, அந்தச்சப்தம், வா வா . என்று அழைக்கவில்லையா அனுமான்?

என நாமம் கேட்கும இடததிலே, என் நினைவு உனக்கு இருக்காதா? நான அஙகு இருக்கமாட்டேனா?

[மீணடும 'ராம! ராம்!' எனற குரல் கேட்கிறது]

அனுமன் : ராம்! ராம! ராம நாமததைக கூறுபவர்களைக குளிர நோக்காமல், என்னால் இருக்க முடியாது ஐயனே! இபபொழுது நான் இமயமலைச் சாரலுக்குச் செனறு, என இதயததைக் குளிாவிக்கிறேன்

ராமர் : பொருத்தமான நேரததில், உன்னை நினைப்பேன் உனக்கு உணர்ததுவேன அப்போது வநதுவிடு.

ஏழு கடலுக்கு அப்பால், உயிரை வைத்திருப்பாகளே, அதுபோல, உனனை எஙகோ அனுப்புகிறேன்

[இபபொழுது மீணடும் 'ராம்! ராம்!' என்ற குரல் கேடகிறது]

அனுமன் : ராம! ராம!

[ராமரையும, சீதையையும மும்முறை சுற்றி வநது குமபிடுகிறான அனுமன]

அனுமன் : *நாமம அழைகக, நாதனை விடடுச் செல்கிறேன! வேத மநதிரம அழைக்க, வேத முதலவனை விடடுச் செலகிறேன்! அமிர்தம அழைகக் பாறகடலைப் பிரிநது செலகிறேன!*

[கூபபிய கரமோடு, அனுமன் பினனோககி நடந்து, அங்கிருநது சென்று விடுகிறான]

காட்சி-481

வானம

[ராம! ராம! எனற குரல கேடக அது கேடகும திசை நோககி, வானில் பறநது செலகிறான அனுமன]

காட்சி-482

இமயமலைச சாரல

[இமயமலைச சாரலில தவ முனிவாகள, கண மூடி, ராம மந்திரததைக கூறிக கொணடிருககின்றனா

அவாகள நடுவில அமாநது அனுமனும ராம மநதிரததை ஜபிககிறான

முனிவாகள கண திறநது அனுமனைப பாாகக அவாகளிடம் பேசுகிறான அனுமன]

அனுமன் : *பரம்பொருளைப் பாக்காமலேயே, அவர் பெருமை அறிந்து, அவர் நாமததைக் கூறி மகிழ்கிறீர்கள்!*

என் ஐயன் ராமபிரான், *அலகு இலா விளையாட்டு உடையார்! அறம் இதுவெனச் சொல்ல எடுத்த மானிட அவதாரம்! அவர் நாமம் சொல்வது, நம் செவி நுகர் கனிகளாகும்! அவர் கை வணணம், கால் வண்ணம் பேசப் பேச, அந்த மைவணணன் மலர்பபாதம், நம் நெஞ்சில் தங்கும்!*

காட்சி-483

கயிலை மலை

உமையாள : (சிவனிடம) என்ன அக்கிரமம இது! காபபம் தரித்த சீதையை, யாரோ ஏதோ சொன்னார்கள என்று, ராமன ஏவ, லட்சுமணன் காட்டிலே கொண்டு போயவிட்டு விடுகிறான

காட்சி-484

கானகம

[லட்சுமணன கலககத்தோடு சீதையிடம பேசுகிறான]

லட்சுமணன் : அண்ணன கட்டளையை மறுக்க அஞ்சி, இன்று தங்களை, இந்தக கானகத்தில கொண்டு வந்து விட்டுச செல்கிறேன

சீதை : (கண்ணீரோடு) என தாயும, தந்தையும, என ஆருயிர்த் தோழியரும், தன்னோ இலாத தாசரதியாா செயத, இந்த இன்னாத செயலைக கேட்டால், என்ன பாடுபடுவாாகள்? தர்மம் கோலோசசும் ராம ராஜயததில், நான மட்டும், தணலபட்ட புழுவாகத துடிககவேணடுமா?

நெய்யாலே நெருபபை அணைகக நினைபபதுபோல, ஒரு பழியை மறைகக, இன்னொரு பழியைச செயவதா?

கன்னெஞ்சராய என்னைக காட்டில விடச சொன்னாரே, அவரா .

இல்லை வன்னெஞசராய் அதற்கு இசைந்து, இங்கு எனைக் கொண்டு வந்த நீயா

இல்லை நன நெஞசம உடைய நங்கை மாா் நகைக்க, இன்னும் சாகாது இருககின்ற நானா

யாருககு நெஞசு உரம அதிகம? சொல்லபபா லட்சுமணா சொல்!

பெண் எனப் பிறந்தாள், நான் பட்ட பெருந்துயர் போல, யார் பட்டிருப்பாள்? கட்டினவளை, வாயும் வயிறுமாக இருப்பவளை, வாட்டும் கானகத்தில் தவிக்க விடுகிறீர்களே!

மனுக் குலத்தில் பிறந்தார்க்கு, இதுதான் மனுநெறியா?

காட்சி-485

இமயமலைச் சாரல்

அனுமன் : (உணர்ச்சி வசப்பட்டவனாக) முனிவர் பிரானே! என் தெய்வம் தவறு இழைத்துவிட்டது!

என் தாய் கண்ணீர் சிந்தி விட்டாள்!

தர்மம் நாணித் தலை கவிழ்ந்துவிட்டது!

இதைத்தான் விதி என்கிறார்கள்! வினைப் பயன் என்கிறார்கள்!

நளன், நிலைகெட்டு, நேரிழையை நெடுங்கானகத்து இடைவிட்டு, மடைப் பள்ளியில் ஊழியம் செய்தது, விதியாலதானே!

தன்னேரிலலாத அரிச்சந்திரன், தன் மைந்தனையும், மனையாளையும் விற்று, இடுகாடு காத்து நின்றது, இடர் அளிக்கும் விதியால்தானே!

யாரையும் நோவதால், நேரப் போவது ஒன்றுமில்லை! என் அன்னையின் இடர் நீங்க, அருந்தவம் செய்கிறேன்! என் ஐயன் ராமன் செய்த குறை நீங்க, ராம நாமத்தைக் கூறி வழிபடுகிறேன்! ராம! ராம! ராம்! ராம!

காட்சி-486

கயிலை மலை

உமையாள் : *(சிவனை நோககி)* சுவாமி! ஜனகன் பயநத மடப பாவை, மஙகை சீதை, தவமுனிவன் வாலமீகி ஆஸ்ர மததிலே, செங்கமல விழிச செவவாய், சிறுவர் இருவரைப பெற்றெடுத்திருக்கிறாள்

சிவனார்.: *பொனனகரில் பிறகக வேணடியவர்கள், புலி உலவும காடடில் பிறந்திருககிறார்கள்!*

எவவணணம் ராமன இருக்கும இலககணஙகள் அவை யாவும, இலங்கித தோன்றி, அவவணணத்து அவ்வுருவாய், பிள்ளைகளும அவதரிததிருக்கிறார்கள்!

கோதறு மந்திரஙகள் சொலலி, மைந்தா இருவரும, குசலவாகள் என்று பேர் ஆயினா

காட்சி-487

இமய மலைச சாரல

[அனுமன, குடடிக காணஙகள போட்டுத தன மகிழசசியை வெளிப்படுததுகிறான்]

அனுமன் : *முனிவர் பிரானே! என ஐயனுககுச செல்வங்கள் பிறந்திருப்பது கேட்டு, அயோததி மாநகர், குதூகலித்துக் கொணடாட வேண்டாமா?*

பொய்யாத வேதியர்க்குப் பூதானம், கோதானம் முதலியன பண்ணிக், கையார நிதி வீசிக், காகுத்தன் காளையாகள் பிறந்தாரென்று, மையார் பூம்பொழில் நகரில் மகிழ்வெயதி, மணிமுரசும அறைநது நினறு, நெயபூசி நீராடி, அயோததி மக்கள் களிக்கும் காட்சி, இல்லாத ஒன்றாக ஆகிவிடடதே!

நான இருககினறேனே, இந்தக் கொடுமையைக் கண்டு!

[*வாயவிடடு அழுகிறான அனுமன*]

காட்சி-488

அயோததியில ராமா மாளிகை

[தமபியா மூவரும இருகக ராமா அலாகளிடம பேசுகிறாா]

ராமா் : எனைத தாங்கும தமபியரே! என உளளத்தை உறுததும் எண்ணத்தைக் கூறுகினறேன் நான் பாபங்கள் செய்திருப் பேனோ என்று பரிதவிக்கிறேன இரவில், உறககம, என்னைத துறந்து சென்று விட்டது அனனம சுவைக்காது போக, அதை ஏறக, என நா மறுககின்றது காரணம் இலலாமல், உடம்பு பதறுகிறது உளளம் கவலையில சிதறுகிறது

லட்சுமணன் : அணணா! அசுவமேத யாகம செய்தால், அலலல் தீரும முன்பு, விருத்திராசுரனைக் கொன்ற பாவத்தை, இநதிரன் தொலைததது, இநத அசுவமேதயாகம் பணணித் தான! கொற்றவன இளன் முன்பு சிவன் சாபத்தால சீரழிநத போது, இந்த அசுவமேதயாகம் செயவித்தே, சாபம நீங்கப் பெற்றான்!

ராமா் : நன்று சொனனாய லடசுமணா! நைமி சாரணியம் தனனில், தவததோர் எலலாம வநது திரளட்டும் எலலா இலக்கணமும் உடைய நன் குதிரையை, மந்திரததில் விததகர் மநதிரிதது, இத் தரணியெங்கும செலல விடட்டும

அதற்குப பாதுகாவலாக, அனுமனையும வரவழைதது அனுப்பி வைககிறேன நல்லன எலலாம, அந்தச சேவகன் செயலால் பிறக்கும்!

காட்சி-489

வீரமணியின அரணமனை

சேவகன் : சிவ சிவா! மாமனனா! அயோத்தி ராமரின அசுவமேதக குதிரை, நம் நகரில் நுழைநது விட்டது அதறகுக காவலாக, சதருக்னனும, பரதன மகன புஷ்கரனும, பகை அருசும் அனுமனும, வநது கொண்டிருக்கிறாாகள

வீரமணி : இந்த வீரமணியின் அரண்மனையில், சிவனே காவலாக அமர்ந்திருக்கிறான்!

என் மண்ணிலே, என் வீரத்தை மிதிக்க, இன்னொரு நாட்டுக் குதிரை வரலாமா? அதைக் கட்டிப்போடா விட்டால், என் கீர்த்தி வெட்டி வீசப்பட்டு விடாதா?

குதிரையைச் சிறைப் பிடியுங்கள்! எந்தக் கொற்றவனுக்கும், நான் குறைந்தவன் இல்லை என்பதைக் குவலயம் உணரட்டும்!

காட்சி-490

அரண்மனை பூஜை அறை

சிவன் : வீரமணி! ராமனை எதிர்ப்பது விபரீதமாயிற்றே! அவன் பக்கம் அனுமனும் இருக்கின்றான்!

வீரமணி : அஞ்செழுத்து மந்திரத்திற்கு உரியவன், அஞ்சுவது போல நடிப்பது, நல்ல அழகு!

போர் என்று வந்து விட்டால், கயிலை வாசா!, உன் சூலம் சுழல வேண்டும் பகை நிர்மூலமாக வேண்டும், பக்தனைக் காப்பவன் சிவன் என்ற எண்ணம் திண்ணமுற வேண்டும்

சிவன் : வீரமணி! ராமன் குதிரையை விட்டு விடேன்! உனக்கு வேண்டுமானால், இன்னொரு குதிரையைக் குட்டியோடு பிடித்துத் தருகிறேன்!

அந்த அனுமனோடு போர் என்பது, அவ்வளவு எளிதான செயல்லல!

அவன் கடித்து விட்டால், அந்த ரணம் ஆறப் பல யுகங்கள் ஆகலாம்!

வீரமணி : திரிபுரம் எரித்தவர், மரத்துக்கு மரம் தாவும் ஒரு விலங்கைக் கண்டு கலங்குவதா?

அச்சம இருநதால, அரணமனையில பத்திரமாக இருஙகள் உமையம்மைககு இது உடனபாடு என்றால்!

போருககு வநதால், அநத அனுமனை, நான பூமிக்குள புதைககிறேன!

சிவன் : நானும வருகிறேன ஒதுஙகி இருந்தால, எனககுப் பிறகு பூஜை இல்லாமற போய விடும!

காட்சி-491

போாககளம

[வீரமணியை அடிதது வீழததுகிறான அனுமன வீரமணி மயஙகி விழுகிறான சிவன சூலததோடு அஙகு வருகிறாா]

சிவன் : (அனுமனைப் பாாதது) அனுமானா! பகதனைக காக்கச சூலம ஏநதி வந்து விடடேன என்னை நம்பியவன, அடிபடடு மயஙகிக் கிடநதால், என்னால் செயலறறு இருகக முடியுமா? இநத ஜெகம், இதைக் கண்டு சிரித்து விடாதா?

ஆயுதம் எடுத்துவா உனனை வெனறு, என வல்லமையை மெய்ப்பிககிறேன்

இல்லையெனறால, திரிபுரம எரிததததை, திரிதது விடட கதை எனறு சொல்லி விடுவார்கள்!

அனுமன் : (பணிவோடு) பெருமானே! உனனோடு நான போர் புரிவதா? உன் அமசம், நான என்று கூறுவார்கள்! கடல்வீசும அலை, கடலைக குடிததுவிட முடியுமா? விளைகினற பயிர, வயலுக்கு அயலானதா?

சிவன் : இநதப் பேச்சையெல்லாம கேடடுப புளிதது விட்டது! எங்களிடம் உளள குறைபாடே, ஸதோததிரததிறகு மயங்குவது! அதை, நீங்களெல்லாம தோதாகப பயன படுத்திக கொள்கிறீகள!

ஏதாவது ஆயுதமெடுதது எனனோடு மோது! வெறுஙகை யோடு இருககும உனனை வீழததிக காட்டினால, சிவகணஙகளே, மறைவாகப போயச் சிரிப்பார்கள்!

அனுமன் : உன்னோடு போர புரிய, நான் எடுத்தாளும் ஆயுதம், என் ஐயன் நாமநதான! ராம நாமந்தான்!

(இவ்வாறு கூறி, அனுமன் 'ராம்! ராம்!' என்ற ராம மநதிரத்தை, இசையோடு பாடி ஆடுகிறான்)

சிவன் : *இது போரா? புலன்களைக் கட்டிப் போடும் வசியமா?*

ராம்! ராம! ராம்! ராம்!

[சிவனாரும, ராமமந்திரததை பாடி, உடன் ஆட ஆரமபிதது விடுகிறாா

இப்பொழுது வீரமணி மயக்கம தெளிந்து எழுந்து, இநதக் கோலாகலத்தைப பார்க்கிறான் தனனையறியாமல வீரமணியும் ராமமந்திரத்தைப் பாடி ஆடுகிறான]

காட்சி-492

கயிலை மலை

உமையம்மை : *(சிவனாரைப் பார்தது)* இபபடி வீரமணியிட மிருநது யாகக குதிரையை, அனுமன் மீட்டுச் செலல, ஆடிப்பாடி உதவியிருக்கிறீர்கள்!

சிவன் : முரடடுப் பகதனை வழிககுக் கொண்டு வர, வேறு எனன செயய முடியும்?

பகதனும கையை விட்டுப் போகக் கூடாது ராம கைஙகாயமும் பழுதின்றி நடக்க வேணடும

உமையம்மை : இப்பொழுது யாக பூமிக்குக் குதிரையோடு, அனுமன் போயச சோந்து விட்டானே! இனி என்ன நடக்குமு?

சிவன் : ஏதோ நடககக கூடாதது, நடக்கப் போகிறது என்பதைக் குறிப்பால் கூறுகிறாயா?

காட்சி-493

யாக சாலை

ராமர் : *என்ன! என சரிததகை, சிறுவர் இருவா, இசையோடு பேசுகிறார்களா?*

சேவகன் : *ஆம் மன்னா! லவகுசர்கள் அவர்கள் நாமம் வால்மீகி முனிவரின் வளர்ப்புச் செல்வங்கள்*

ராமர் : *அவர்களை இங்கு அழைத்து வாருங்கள் அனுமனும, குவிதத வெற்றியோடு, குதிரையோடு வந்து விட்டான்! யாகம் பூாத்தியாகுமு இநநன்னாளில், அந்த அரும்புகள் உதிர்க்கும் அமிழ்தைப பெறுவோம்!*

காட்சி-494

வாலமீகியின ஆஸரமம

சீதை : *(வால்மீகி முனிவரைப பாாத்து) என்ன சொல்கிறீர்கள்! என் மைநதாகள், அவாகள் தந்தையிடம், அவர் கதையைப் பாடப் போயிருக்கிறார்களா?*

வால்மீகி : *ஆம் தந்தை புத்திரர்களுக்குத் தக்க கதை சொல்வது வழக்கம்*

இங்கு புத்திராகள் தந்தைக்குப் புண்ணிய கதையைச சொல்லப் போயிருக்கிறார்கள்

சீதை : *மன்னர், தன் மைந்தர்களை, இனம் கண்டு கொள்ள மாட்டாரா?*

வால்மீகி : *அனுமன அவையில் இருப்பதால், அது நடந்தே தீரும் உன்னை அழைத்து வரும்படியும், மன்னரின் ஆணை பிறக்கும்*

சீதை : *புத்திரர்களைப் பெற்ற பின்பு, என் வாழ்வு முற்றுப் பெற்று விட்டதாக உணாகிறேன*

வால்மீகி : செல்வங்களுக்குரிய சிம்மாசனத்தில், அவர்களைச் சேர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு இருக்கிறதல்லவா?

பெற்றெடுத்த ரத்தினங்களைக் காட்டில் தூவி விடடுச் செல்ல முடியுமா?

காட்சி-495

யாக சாலை

ராமர் : (இன்ப அதிர்ச்சியோடு) என்ன! என் கதையைப் பாடிய, இந்தச் சிறுவர்கள், என் புத்திரர்களா?

இந்தப் பேசும் பொற்சித்திரங்கள், என் சீதை பெற்றெடுத்த, என் பிள்ளைகளா?

அனுமன் : ஆம் ஐயனே! வால்மீகி முனிவரின் அரவணைப்பிலே, வளர்ந்த கொழுந்துகள்!

தங்கள் உருவும் திருவும், இவர்களிடம் எதிரொலிக் கின்றனவே!

இந்தச் சிறார்களைக் காண்போர், ஸ்ரீராமரையே காண்பர்! முனிவர் ஒருவர்மூலம், இம்மொட்டுக்கள், வால்மீகி முனிவரிடம் வளர்வதைத் தெரிந்துகொண்டேன்

(பிள்ளைகளை அணைத்து மகிழ்கிறார் ராமர்.)

ராமர் : என் சீதை நலமா?

அனுமன் : வரச் சொல்லி, அந்த வைதேகித் தாயாரிடமே, நலமா என்று கேட்டு விடுங்கள்!

என் தாயார் இருக்கும் பொழுது, தாயாரைப் போன்ற உருவம் செய்து, வேள்வியைச் செய்ய நினைப்பானேன்?

ராமர் : (பணியாட்களை நோக்கி) வால்மீகி முனிவர் ஆஸ்ரமத்தில் இருக்கும், இந்நாட்டு அரசியை, உடனே அழைத்து வாருங்கள்!

காட்சி-496

வாலமீகியின ஆஸரமம

வால்மீகி : *சீதாதேவி! தேர் வநது, வாசலில நிறகிறது மனனரிடமிருந்து அழைபபு வநது விடடது*

சீதை : *எனனை மன்னர் ஏறறுக கொள்ளப போகிறார் என்று நினைககிறீர்களா?*

வால்மீகி : *வருவதை எதிர்கொள்வோம்*

வரும காலததிறகு, உன சரிதம், சன மார்ககமாகத திகழும!

காட்சி-497

யாக சாலை

[யாக சாலைககு முனிவரோடு வருகிறாள சீதை பிளளைகள ஓடிவநது அமமாவைக கடடிப பிடிததுக கொளகினறனா

கணவனை வணஙகுகிறாள சீதை முனிவா பெருமானை வணஙகுகிறாா ராமா சீதையைப பாாதது ராமா மௌனமாக அழுகிறாா]

ராமர் : *சீதை! மன்னர் எனற முறையிலே, என மனம ஒப்பா முறையிலே, உன்னைப பிரிநதிருக்கச் செய்தேன் இது தவறுதான்! ஆனால, மணிமுடி எனதலையிலே இருப்பதால, இந்த தவறை, நான் செயதே ஆக வேணடும்! மககளின பேச்சைக்கேட்டு, உன்னைத் துறந்தேன்! மன்னனாக வாழ்நதேன்! ஒரு கணவனாக வாழும் வாழ்வை இழந்தேன்!*

சீதை : *அதை அறிவேன ஐயனே! நான பிரிநத பினபும், தாங்கள் இன்னொரு பெண்ணோடு, வாழவைப் பகிர்நது கொளளவில்லை*

இநதப் பேராண்மைதான், பிரபஞசம் அழிநதாலும், அழியாத பெரும புகழாக நிலைதது நிறகும்!

அனுமன் : ஐயனே! இப்பொழுது என் தாயாரை, யாக குண்டத்தின் எதிரே, தங்களுடன் அமரச் செய்து, வேள்வியைச் செய்து முடியுங்கள்

ராமர் : அருந்ததி நாணும் கற்பினாள் என மைதிலி என்பதை நான் அறிவேன்!

அன்று அப்பால் உள்ள லங்கை கண்ட அற்புதத்தை, இன்று இந்த அயோத்தி நாடு காணவேண்டும்!

என அகத்து உறைபவள், அப்பழுக்கு அற்றவள் என்பதை, இந்த அயோத்தி வாழ்மக்கள், ஐயம்திரிபு அற உணரவேண்டும்!

அனுமன் : ஊரார் சான்று அளித்தால்தான், மனையாளுக்கு வாழ்வு உண்டா?

ராமர் : ஊராளும் மன்னருக்கு அதுதான் விதி! மன்னன் ஆனபிறகு, மக்களின் எண்ணமே, என் எண்ணமாக வேண்டும்! தனி மனிதனாக, நான் தனி வழியே போகமுடியாது! மணிமுடி சுமப்பவன், மக்கள் ஆட்டிவைக்கிறபடி ஆடுபவனே!

அனுமன் : ஐயனே! இதைச் சொல்லவா, மாதாவை அழைத்து வரச் சொன்னீர்கள்?

ராமர் : முன்பு லங்கையிலே, தீப்புகுந்து வெளிவந்ததைப் போல, இப்பொழுது இங்கும் ஓர் அருஞ்செயலைச் செய்து விட்டால், இந்த ஊரார் தெளிவு பெறுவர்! பின்னர், மனம்போல் வாழ்வு எனக்குக் கிடைக்கும்! சீதை, என் அரியாசனத்தில், சரியாசனமாக அமர்ந்திருப்பாள்!

அனுமன் : ஐயனே! இப்படி, ஒவ்வொரு ஊரிலும் வைக்கும் சோதனையில் தேற வேண்டுமா? இதை அறம் என்று, எந்தத் தெய்வமாவது கூற முடியுமா?

சீதை : (உணர்ச்சி வசப்பட்டவளாக) அனுமான்! சோதனை எனக்கில்லை! தாமத்திற்கு! மன்னர் பேச்சுவெல்லாம், விதி எழுதித் தயாரித்த பேச்சு! இதில் யாரையும் நோவதற்கில்லை! வெந்து நொந்து அழுது துடிக்க வேண்டிய வாழ்வு, என் வாழ்வு என்பது, எப்போதோ முடிவெடுக்கப்பட்ட தீர்மானம்!

அயோத்தி நாட்டு மக்களே! மன்னரே! இந்த மிதிலையின் புத்திரி, கறை இல்லாதவள் என்பதைக் காணுங்கள்!

என் சொல் உண்மையானால், இந்தப் பூமி பிளந்து, நான் ஒடுங்க இடம் கொடுக்கட்டும்!

[இவ்வாறு சீதை கூறியவுடன், பெருத்த ஓசையுடன் பூமி பிளவுபட்டு, சீதையை விழுங்கிப் பின் மூடிக் கொள்கிறது

சிறுவர்கள் இருவரும், 'அம்மா! அம்மா!' என்று கதறி அழுகின்றனர்;

வால்மீகி முனிவா, சிறுவர்களை ஆதரவாக அணைத்துக் கொள்கிறார்]

ராமர் : என் சீதா, பூமியில் மறைந்து விட்டாளா?

அனுமன் : (வேதனையோடு) என் ஐயன் ஆசைப்பட்டபடி, அற்புதம் நிகழ்ந்து விட்டது!

கண்ணைப் பறிகொடுத்துச் சித்திரத்தை வாங்கி விட்டோம்!

மக்களுக்காக மன்னர் வாழட்டும்! அதோடு, இந்தத் தாயில்லாப பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையாகவும் இருக்கட்டும்!

வேள்வி என்று வேட்கையோடு வந்தேன்! வெறும் மயானத் தீயைத்தான், இங்கு கண்டேன்!

என் மனம் அமைதி பெற, இப்போது இமயமலைச் சாரலுக்குப் போகிறேன என் ஐயன் நாமம் சொல்லி, என் உள்ளம் ஆறுதல் பெற அகல்கிறேன்

ராம்! ராம்!

[ராமரை வணங்கி விட்டு, அங்கிருந்து போகிறான் அனுமன்.]

காட்சி-498

[இமயமலைச சாரலில அனுமன அமைதியினறி உலவிக கொணடிருககிறான இபபொழுது வானிலிருநது ஓர அசரீரி கேடகிறது]

அசரீரி : *அனுமான்! அமரா வேண்ட, திருமால், ராவணனைக் கொலல, ராமனாக அவதரித்தார். திருமகளும, சீதையாக அவதரித்தது, ராமனைக கைபபிடித்தாள அவதார நோக்கம் நிறைவேறியவுடன, பிராட்டி முனனதாகத் தஙகள் இடமான வைகுந்தம சேர்ந்து விடடாள!*

இதில் நீ வருததபபட எனன இருககிறது? சீதைககு வநத இடர் எல்லாம், சீதையின பெருமையைத் தான் பேசும! காவியச சிததிரமாக, அவள கதை என்றும் நிலைதது நிற்கும்!

இதில், உன் பங்கும பரிமளிப்பும், பலாச் சுளையெனத தித்திக்கும!

உன பணி, இனி, ராம மந்திரத்தை, ஞாலமெல்லாம பரபப வேண்டியது!

இனிவரும உலகம், சீலததோடு வாழ, நீ தேவைப் படுகிறாய்! உன் ராம நாமம தேவைபபடுகிறது! ராமகாதை தேவைப்படுகிறது!

ராம! ராம்! ராம! ராம்!

அனுமன் : *(உரத்த குரலில்) ராம்! ராம்!*

காட்சி-499

அயோததி அரண்மனை வாயில

[முனிவா ஒருவர் வநது அரணமனை வாயிலில நிறகும லடசுமணனிடம பேசுகிறாா]

முனிவர் : *லட்சுமணா! கலைமானும், கொல்லும் புலியும், ஒரே துறையில் நீா அருநத, நீதி வழுவா ஆடசி செய்யும், உன் அண்ணன் ராமனைப் பாாக்க வந்திருக்கிறேன்*

லட்சுமணன் : வாருங்கள சுவாமி! அண்ணனிடம் அழைத்துப் போகிறேன் தவமுனிவர்களுக்கு இங்கு ஏது தடை? அவாகள வரவு, வேநதா பெறுகின்ற வரமாகும

[முனிவரை உள்ளே அழைததுச செலகிறான லட்சுமணன]

காட்சி-500

ராமா இருபபிடம

ராமர் : (முனிவரை நோக்கி) முனிவா பிரானே! என் பணி என்னவென்று, தாங்கள் உரைத்தால, அதைச் செயயச் சிததமாயிருககிறேன்

முனிவர் : பித்தம் கொண்ட மனிதா, நாம் பேசுவதைக் கேட்கக் கூடாது!

ராமர் : இங்கு அன்னியர் யாருமில்லை சுவாமி!

முனிவர் : நம் இருவரைத் தவிர, மற்றவரெல்லாம் அன்னியரே! யாராவது, இங்கு நம் பேச்சைக் கேட்டாலோ, நாம் பேசும்போது உடனிருந்தாலோ, அவர்களைக் கொன்றுவிட வேண்டும!

காரணம் கேட்காதே! பூரண ஞானம் பெற்ற முனிவன, பொருத்தமில்லாமல் பேசமாட்டான்!

ராமர் : முனிவர்களின் வாக்கிலே, சத்தியம ஒலிக்கும் எனபது, இந்த ஷத்திரியனுக்குத் தெரியாதா சுவாமி?

(லட்சுமணனை நோக்கி) லட்சுமணா! முனிவர் பிரான என்னோடு பேசிக கொண்டிருக்கும்பொழுது, யாரையும் இங்கு அனுப்பி விடாதே! வாயிலில் காத்து நில்! பாதியில் ஓர் உயிர் பறிபோக, இடம் கொடுத்து விடாதே!

லட்சுமணன் : தங்கள் கட்டளைப்படி நடக்கிறேன் அண்ணா!

[லட்சுமணன் அஙகிருந்து செலகிறான]

முனிவர் : *ராமா! பதினோராயிரம ஆண்டுகள், நாடடை ஆண்டு விட்டாய். அலுக்க விலலையா உனக்கு? உன் கணககு முடியப் போகிறதே!*

ராமர் : *சுவாமி!*

முனிவர் : என்னை யாரெனறு தெரியவில்லையா? எமன நான்! உன் ஆயுள் முடியப் போகிறது என்பதை அறிவிகக வந்தேன!

நீ திருமால் ஆனாலும், மானிடனாகப் பிறந்து விட்டாய்! பிறந்தவர் இறப்பது நியதி அல்லவா?

காட்சி-501

அரணமனை வாயில

[துாவாச மகரிஷி வநது கொணடிருபபதை, அரணமனை வாயிலில நினறு கொணடிருககும லடசுமணன பார்த்துத திடுக்கிடுகிறான]

லட்சுமணன் : *(தனககுள்) ஐயோ! இந்த நேரத்தில், கோபததிறகுப் பெயர் போன துர்வாச மகரிஷி வந்து கொண்டிருக்கிறாரே!*

இவரைத தடுத்து நிறுத்தினால், அடுத்து, நம் சந்ததியையே சாபமிட்டு அழித்து விடுவாரே!

[முனிவர் அருகில் வந்து விட, லடசுமணன் அவரை விழுந்து வணஙகுகிறான.]

லட்சுமணன் : *முனிவர் பிரானுக்கு, என் பணிவான வணககங்கள்*

துர்வாசர் : *நலமே பெறுக! நான, மன்னர் ராமரை உடனே பார்க்க வேண்டும்*

லட்சுமணன் : *தஙகளுக்கு வேணடியது எதுவோ, அதைச் செய்திட அடியேன் காத்திருக்கிறேன மனனவன் செய்யும் பணியை, இந்தச் சின்னவன் செய்ய மாட்டேனா?*

துர்வாசர் : *(கோபத்தோடு) மனனனைப பார்க்க வேண்டும என்று சொனனால், மறித்து நிற்கிறாயே! என் சினம், உன் குலததை அழித்து விடாதா? இந்தக கொற்றத்தைச் சிதைத்து விடாதா?*

லட்சுமணன் : *(தனக்குள்)* நான இப்பொழுது அங்கு போனால், என ஆயுளதான் போகும்! பரவாயில்லை! என குலமும், அணணனின கொற்றமும, இவர் சாபத்திலிருநது மீளும்!

(முனிவரைநோககி) இதோ, அணணனிடம போய்த தஙகள வரவைத தெரிவிக்கிறேன் சுவாமி!

வாழ்தத வேணடிய வாயால, என குலததைத் தாழ்த்தி விடாதீர்கள சுவாமி!

[லட்சுமணன் அங்கிருந்து போகிறான]

காட்சி-502

ராமா இருபபிடம

ராமர் : *(எமனிடம்)* மனிதன மரணததைத் தவிர்க்க முடியாது என்பது, மண் ஆளும் மன்னனுக்குத தெரியாததா?

இருந்தாலும், நினைவூடட வந்ததற்காக, என் நெஞசு நிறைநத நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன

பாசக் கயிறோடு வராவிடடாலும், உங்களோடு உடன் நடககச சித்தமாயிருககிறேன

எமன் : வைகுந்தம சேர வேண்டியவர், இநத வையத்தில, இதற்குமேல் இருத்தல் ஆகாது!

[இப்பொழுது திடீரென, லட்சுமணன் அங்கு வந்து நிற்கிறான்

ராமர், அவனைப் பார்த்து, அதிர்ச்சியடைகிறார்]

லட்சுமணன் : அண்ணா! துர்வாச மகரிஷி, தங்களை உடனே பார்க்க வேண்டும் என்று, அரண்மனை வாயிலில் காத்து நிற்கிறார்!

எமன் : *(எழுந்து நின்றபடி)* நான் போகிறேன் ராமா! நாம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, வநது விட்ட லட்சு மணனுக்கு மரண தண்டனை அளித்து விடு!

சத்தியம் காப்பவன் நீ என்று சரித்திரம் படைத்து விட்டாய்! அதை மறந்து விடாதே!

கதைமுடியப் போகும் நேரத்தில், கறையைப் பூசிக் கொள்ளாதே!

[எமன் அங்கிருந்து சென்று விடுகிறான்]

காட்சி-503

ராமா இருப்பிடம்

[வசிஷ்டா முனிவரிலையில், ராமர் கவலையோடு அமர்ந் திருக்க லட்சுமணன் கலக்கத்தோடு அருகில் நின்று கொண்டிருக்கிறான்]

ராமர் : அவசரமாக வந்த துர்வாச மகரிஷி, "அருந்தவம் செய்தேன், பசிக்கிறது, அன்னமிடு" என்று கூறி நின்றார்

அவ்வாறு செய்து, அவரைக் குளிர்வித்து அனுப்பி வைத்தேன்

துர்வாசரின் கோபத்திற்கு அஞ்சி, என் இனிய தம்பி லட்சுமணன், எமன் வைத்த பொறியில் வந்து மாட்டிக் கொண்டான்!

அவனுக்கு நான் மரண தண்டனை அளிப்பதா? அவன் செய்தசேவைக்கு, அதுதான் சன்மானமா? என்னால் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை! எப்படி நான் அப்படிக் கட்டளையிடுவேன்?

லட்சுமணன் : அண்ணா! உன்கையால் மரணமடைந்தால், ஒப்பற்ற வைகுந்தம் கிட்டும் எனக்கு!

பகைவர்கள் பெற்ற பேறை, நான் பெறக்கூடாதா? ஒரு சொல், ஒரு வில், ஒரு இல்-என்பது தானே ராமனின் அடையாளம்!

ராமன் சொல் மாறலாமா? மாறியிருந்தால், தந்தை தசரதர் பிழைத்திருப்பாரே!

சிற்றனைக்குக் கொடுத்த வாக்கைக காபபாறற, நீ நாடு துறநது, காடு ஏகினாய!

எமன் விஷயததிலே, அந்த நலல தாமம், என்னால் பாழுபடலாமா?

வசிஷ்டர் : *லட்சுமணன பேசுவதிலே உண்மை இருக்கிறது*

தம்பி லட்சுமணனைத் தள்ளிவை! அது, அவனுக்கு மரணம் அளிப்பதறகு ஒப்பானது!

லட்சுமணன, ராமன் முனனிலையில வரக்கூடாது! ராமனுக்கு, எவ்விதத்திலும் சேவை செயயக்கூடாது! ராமன இருக்குமிடததில் ஒதுஙகக் கூடாது!

லட்சுமணன் : *ராமன் இல்லாமல், லடசுமணனுககு ஏது வாழ்வு?*

அண்ணா! விதி வலியது! அதன வல்லமைக்கு அடி பணிகிறேன! தங்கள அடி தொழுகிறேன!

[ராமரையும் முனிவரையும் சாஷடாங்கமாக விழுந்து கும்பிடுகிறான்]

லட்சுமணன் : *அண்ணா! தஙகள நினைவோடு பிரிகிறேன்! இந்தப பிரிவால், உங்கள் தர்மம் சிறப்பதால், மகிழ்கிறேன!*

[லட்சுமணன், அஙகிருநது சென்று விடுகிறான் ராமா, வாய்விடடு அழுகிறார்]

காட்சி-504

சரயு நதி

['ராம! ராம! எனற சொறகளோடு, கூபபிய கரஙகளோடு சரயு நதியில மூழகிவிடுகிறான லடசுமணன]

காட்சி-505

ராமா இருப்பிடம

[பரதன சதருகனன, விபீஷணன ஜாமபவான சுகரீவன அனுமன ஆகியோா கவலையோடு ராமரைச சூழ்ந்து நிறகினறனா]

ராமர் : (உருககத்தோடு பேசுகிறார்.)

இஙகு எனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட காலம் முடிந்து விடடது! எமன, இதை, இங்கு வந்து சொல்லி விட்டுப் போய விட்டான்! என்னோடு கானகம வந்த தம்பி லட்சுமணன, எனக்கு முநதிச் சென்று விட்டான!

உங்களிடமிருநது விடைபெறவே, உங்களை இங்கு அழைததேன!

உங்களோடு பழகியதால், இபபிறவி, பழுதிலாப் பிறவியானது!

பழகியவனை மகிழவோடு அனுப்பி வையுஙகள்! அநதப பாச நெகிழ்சசி, பிரியும் எனககுப் பெரும் பலததைக கொடுக்கும!

அனுமன் : ஐயனே! தாஙகள் இல்லாமல நான் இருப்பதா? தலை இலலா முணடமாக, இங்கு நான் உலவிக் கொண்டிருபபதா?

ராமர் : அனுமான்! நீ எனறும் வாழ வேண்டிய சிரஞ்சீவி! இனிவரும் உலகுககெல்லாம், என் நாமத்தைச்சொல்ல, நீ வேண்டும்! தர்மம் வாழ, தடந்தோளா! உன் நடமாட்டம் எப்போதும் இருக்க வேண்டும்! நான் வாழ்ந்திருப்பதை விட, நீ வாழ்ந்திருப்பதால், எனக்குப் பெருமை உண்டாகும்! என் நாமத்திறகு மகிமை உண்டாகும்! என் கதை, புண்ணிய கதையாக, மண்ணுள்ள வரை, மணம் வீசிக் கொண்டிருக்கும!

விபீஷணன் : அனுமன் இங்கு இருக்கட்டும் ஐயனே! அடியேனைத் தங்களோடு அழைத்துச் செல்லுங்கள என்னை, இங்கு வேதனையில விட்டுவிட்டுச்சென்று விடாதீர்கள்

ராமர் : விபீஷணா! லஙகையின சொதது நீ! உனனைச சூறையாட, நான ஒருபபடேன்! லங்கை மண உளள அளவும, இருக்க வேணடிய இனியவன நீ! என்றும வாழ வேணடியவாகளை, எனனோடு அழைத்துச் செனறுவிட்டால், இந்த வையகத்தில, எனறும நான் புகழோடு வாழவேணடாமா?

சுக்ரீவன் : அவர்களிடம் பேசிய பேச்சை, எனனிடம பேசி விடாதீர்கள்!

மற்றவர் : ஆமாம நாங்களும் தங்களோடு வருகிறோம்

சுக்ரீவன் : தங்களோடு சரயு நதியில் இறங்கும செளபாககியததை எஙகளுககு அளியுங்களா ஐயனே!

ராமர் : பாலுககு அழும் குழந்தைபோல, என்னோடு வரும மரணததை யாசிக்கிறீாகள்! கேட்டதைக கொடுக்கா விட்டால், கெட்டவன் ஆகிவிடுவேன! உங்களுக்கெல்லாம வசதியான நகரததை வானில் அமைததிட, பிரமமனை வேண்டுகிறேன

இபபொழுது எமன் என் கணணுககுத தெரிகிறான புறப்படுகிறேன்! புண்ணிய கதையைப் பூாததி செய்துவிட்டு! புண்ணிய வாழ்வை, இநதப பூதலத்திற்குப் பாடமாக்கி விடடு!

[ராமா எழுநதுகொள்ள, எல்லோரும 'ராம்! ராம்!' என்று முழக்கமிடுகின்றனர்]

காட்சி-506

சரயு நதி

[ராமா சரயு நதியில மூழ்கிவிட, மறறவாகளும அவரைட பினபறறி அவவாறே செயகினறனா

சரயு நதிககரையில அனுமன, அழுது விழுநது, 'ராம! ராம்! எனறு புலமபுகிறான]

காட்சி-507

கடல

[கடல குமுறி எழுப பிரளயம ஏறபடுகிறது]

காட்சி-508

ராமேஸவரம கடறகரை

[கடல இபபொழுது அமைதி பெறுகிறது கடறகரையில அனுமன நினறு கொணடிருககிறான]

அனுமன் : பிரளயததால், என் ஐயன் அவதரித்த திரேதாயுகம் முடிந்து, துவாபரயுகம நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

தாமம், திரேதாயுகததிலே செழிததிருநதது இந்தத் துவாபர யுகத்திலே சிறுத்திருக்கிறது

இநதச சேதுககரை என் ஐயன, சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செயத திருத்தலம!

இங்கு இருககும ராமநாத சுவாமி, தன்னை வழிபடுவோர்கக்கு வாழவளிக்கும் வரப பிரசாதி!

அதோ, பஞ்ச பாண்டவர்களில், வலிமையில் மிஞ்சி நிற்கும் அர்ச்சுனன வருகிறான

பரமசிவனிடமிருந்து பாசுபதா அஸ்திரத்தைப் பெற்றுவிட்டோம் எனறு கர்வததோடு வருகிறான்

சிவனைக கும்பிட வநதவனின் மனதிலே, குளுமை இல்லை! பணிவு இல்லை!

இறுமாப்பு, அவன் நெஞ்சிலே, நஞ்செனைக் கொட்டிக் கிடககிறது!

இந்த யுகத்திலே, தர்மம தததளிததுக் கொண்டிருபபது, நனகு தெரிகிறது

[இப்பொழுது அாச்சுனன, அனுமனை நெருஙகி வந்து விடுகிறான்]

அர்ச்சுனன் : *(அனுமனைப பார்த்து அலடசியமாக) வானரமே! உன மூதாதையா அனுமன, சுகரீவன காலத்தில், ராமன், இஙகு கலலால் அணை கட்டினானாமே! தன விலலால், அஸதிரததால கடடியிருந்தால, அவனை வீரன என்று போறறியிருபபேன!*

அனுமன் : *என ராம பிரானை மிஞ்சும் வீரனோ நீ?*

அர்ச்சுனன் : *சநதேகமெனன! அநத ராமன், தன வில்லால் சாதிகக வேண்டியதை, வானரங்களின கைகளால் சாதிததிருக்கிறான!*

அனுமன் : *அஸ்திரங்களால கட்டும அணை பலமானதாக இருககுமா?*

[இதைக் கேட்டு, அாசசுனன் ஏளனமாகச சிரிக்கிறான]

அர்ச்சுனன் : *எனனைப் போனற வல்லவன விடும அமபுகள், மலை என நிலை குலையாமல், இங்கு பாலமாக நிறகும்*

வீரனுக்கு வில், கீழே விழுந்து விடாமல், ஊன்றிச் செல்வதற்கு அல்ல!

அனுமன் : *உன் வாய் வண்ணத்தைக் கேட்டுவிடடேன எங்கே, உன கை வண்ணததைக் காட்டு பார்க்கலாம்! உன் அஸ்திரங்களால், இங்கு ஒரு பாலத்தைக கடடு அதன்மேல் நான் ஏறி நடக்கிறேன் அது மூழ்காவிடடால், உனக்கு நான அடிமையாகிவிடுகிறேன்! என் ராம பிரான புகழை ஒதுக்கிவிட்டு, உன் புகழ் பாடுகிறேன!*

அர்ச்சுனன் : *அபபடியே செய்யலாம சிவனிடம அஸ்திரம் பெற்று வந்தவனிடம், சிறு குரங்கு, வித்தை காட்டச் சொலகிறது!*

உடன்படுகிறேன். உன் கூனல் உடம்பின் சுமை தாங்காது, நான் கட்டுகின்ற அஸ்திரப் பாலம் கடலில் மூழ்கி விட்டால், நான் தீக்குளிதது விடுகிறேன்!

அனுமன் : *இப்படியொரு முடிவு, உனககுத் தேவையா?*

அர்ச்சுனன் : *மூடனே! வெல்லப் போவது நான்! என் பாதம் பற்றிப் பணியப் போவது நீ!*

அனுமன் : அதையும பார்த்து விடலாம (அாசசுனன், தன் அஸதிரங்களால, கடலில் பாலததைக் கட்டுகிறான)

அர்ச்சுனன் : வானரமே! இப்பொழுது நீ இந்த அஸதிரப் பாலத்தின்மீது நடநது போ! குதித்துப போ! உருண்டு புரணடு போ! காணம் அடிததுப போ!

ராமனை மிஞசியவன் நான் எனபதை ஒப்புககொண்டு வா!

அனுமன் : நான கால வைககப பாலம் உடைநது, நான் கடலில் மூழகி விட்டால, எனனைக் காபபாறறி விடு!

நீ தாமபுததிரா தமபி என்பதால, இநதத் தயவை, உனனிடமிருநது எதிாபாாககிறேன!

[இவ்வாறு கூறிவிட்டு, அனுமன அஸ்திரப பாலத்தினமீது காலை வைக்க, அது உடைந்து நொறுஙகுகிறது

இதனால கடலில மூழ்கிய அனுமன, பின்னர் கரையேறுகிறான]

அனுமன் : உன்னை வீரன எனறு நினைத்தேன் வீணான வார்த்தைகளைப் பேசும் வீணன நீ எனபது தெரிநதுவிட்டது

தீககுளிககப போகின்றவனைப்பறறி, இதறகுமேல், தீ எனத தகிக்கும் வாாததைகளைப் பேச விரும்பவில்லை!

காட்சி-509

துவாரகாபுரி அரணமனை

ருக்மிணி : (கிருஷணரைப பார்தது) எங்கே கிளம்பி விட்டீர்கள்?

கிருஷ்ணர் : ருக்மிணி! அர்சசுனன, ராமேஸவரம் கடற் கரையிலே, தீககுளிதது உயிர் விடப் போகிறான்!

ருக்மிணி : தீர்த்தமாடி வருவதாகத்தானே போனார்! துரியோதனனை வெலல, இவரைத்தானே, தர்மர் நம்பியிருககிறார்!

கிருஷ்ணர் : தீராத மாடப போனவா, சிநதை திரிநது விடடதால், சேற்றிலே சிககிக கொணடார்! அர்சசுனனை இபபொழுது காபபாறறா விடடால, துரியோதனன கை ஓஙகி விடும் தாமம கால ஒடிந்து வீழ்நது விடும!

காட்சி-510

ராமேஸவரம கடறகரை

[வயோதிக அநதணா உருவில கிருஷணா அனுமன அாசசுனன நடுவே நினறு சொணடிருககிறாா அாசசுனனால மூடடபபடட தீ திகுதிகுவென எரிநது கொணடிருககிறது]

அந்தணர் : வேதம ஓதும அநதணன நான! நான் பேசும வாாததையிலே, வேததின் நாதம கேட்கும்! நான சொலவதை, இருவரும இப்பொழுது கேளுஙகள்

என முனனிலையிலே, அாசசுனன, தன அஸதிரத்தால, மீண்டும் பாலம கடடடடும வானரம நீ, அதன மேல நடநது சோதித்துப் பாாகக்டடும். தோற்றவா தண்டனை பெறடடும வெனறவா, ராமனா, அர்ச்சுனனா எனபதை, மநதிரமொழி பேசும என் வாயால் சொலலிவிடுகிறேன

அனுமன் : அநதணரே! உம எணணபபடியே நடககடடும் எத்தனை முறை முயனறாலும், முயலால காஜிகக முடியாது!

அந்தணர் : அாசசுனா! வில்லெடுத்து அமபுதொடு உன போதாத வேளை, மநதியைக் கொளுசும் இநத வானரம, உன்னை மிஞ்சிப் பேசுகிறது!

[அாச்சுனன் மீணடும அஸ்திரப் பாலம் கட்டி முடிககிறான]

அந்தணர் : வானரமே! நீ இபபொழுது செலலலாம திறமை இருந்தால் வெலலலாம

(அனுமன இப்பொழுது பலமாகப் பாதங்களை ஊனறிப் பாலததின மீது நடந்து பார்க்கிறான குதிததுப் பார்க்கிறான 'ராம! ராம்!' என்று கூவிக் கூத்தாடிப

பாாககிறான பாலம அசைந்து கொடுகக விலலை வியப போடு, அநதணரின அருகில வந்து நிற்கிறான அனுமன்)

அனுமன் : *(அநதணரை நோககி)* யாா நீஙகள்? என முயற்சியை முறியடிததுக காட்டும மாயம கறறவா நீஙகள்!

நீஙகள வேதம ஓதும அநதணரா? பாதம பெயர்த்து, இநத உலகை அளநத திருமாலா?

அந்தணர் : நீ விஸ்வரூபம் காட்டாத அனுமான! நான, நல்லவாகள் விருமபித தொழும, துவாரகாபுரி மன்னன, கிருஷ்ணன்!

[இப்பொழுது கிருஷ்ணா, தன் சுய உருவில காட்சி அளிக்கிறாா

கிருஷ்ணரின தோளெல்லாம், ரததககிளறியாக இருக்கிறது]

அர்ச்சுனன் : கிருஷ்ணா! என்ன இது! தோளெல்லாம் ஒரே ரத்தம்!

கிருஷ்ணர் : ஆறறல சோ அனுமன் குதிககக் குதிகக, அணையைத் தோள்களால் தாங்கி இருந்தேன்! அர்ச்சுனா! உன் உயிரைச காககு, ரததம சிநதினேன்!

நீ வெனறு விட்டதாக, இபபொழுது எண்ண மாட்டாயே?

அர்ச்சுனன் : என்னை மனனிததுக கொள கிருஷ்ணா! இவர் ஆஞ்சநேயா என்பதை அறியாமல பேசிவிட்டேன!

கிருஷ்ணர் : *(அாச்சுனனை நோக்கி)* பிழை பொறுக்க, அநதப பெருமானிடம மன்றாடு! ராமர் வென்றது இவராலதான்! தாமம வெனறது, இவா துணையால்தான்!

[அர்ச்சுனன், அனுமானின் காலடி விழப போகிறான் அனுமன தடுத்து, அர்ச்சுனனை ஆரத் தழுவிக் கொள்கிறான்]

கிருஷ்ணர் : ஆஞ்சநேயரே! ஆலிங்கனததோடு, உம் ஆதரவை நிறுததிக கொள்ளக கூடாது நடககும் இருக்கும தர்மப போரிலே, அர்ச்சுனன தேரிலே கொடியாக நின்று, வெற்றிக் கனியை, அவனுககு கொயது தரவேண்டும்

அனுமன் : என ராமன மேல ஆணையாகக கூறுகிறேன - அதைச செயது தருவேன்

ராம! ராம! ராம! ராம!

என ஐயனின நாமததை, நீஙகளும பேசுஙகள!

கிருஷ்ணர், அர்ச்சுனன் : (இருவரும) ராம! ராம!

காட்சி-511

இமயமலைச சாரல

[இமயமலைச சாரலில் பீமன நடநது வநது கொணடிருககிறான]

பீமன் : (தனககுள்) புண்ணிய க்ஷேததிரங்களைத தரிசிதது வருகையிலே, திரௌபதி, அபூாவமான சௌகந்திகா புஷபம ஒன்றைக் கணடெடுதது விட்டாள

அதன வாசம, அவளை வசீகரிதது விட்டது

அதன் மணம, காறறிலே கலந்து வருவதால, அந்தச் செடி, இங்கு எங்கோ இருக்கிறதெனபதை உணாந்து கொணடாள்

'துரியோதனன துடையைப பிளபபதைப பிறகு பாாத்துக் கொளளலாம, முதலில இநதப் பூவைக் கொததாகப பறித்துக கொணடு வாருங்கள்' என்று, இந்தப் பீமனைப் பார்த்துப் பிரியமுடன் கட்டளையிட்டு விடடாள்

மனனவன கட்டளை எனபதைவிட, மாதுவின் கட்டளை என்றால், எலலோரும் நிறைவேற்றுவர்

இது உலக இயல்பு

அந்த மலரின வாசம வரும திசை நோக்கி நடக்கிறேன் கையில் மலரோடு திருமபினால, அநத மலா அனையாள், என்னை மதிபபாள் இலலையேல், என கௌரவம மிதிபபடடு விடும

[பாறைகளுக்கு நடுவே உள்ள குறுகலான மலைப பாதையில, வயோதிகக கோலததில், அனுமன படுததிருக் கிறான பீமன் இங்கு வருகிறான]

பீமன் : வானரமே! வழியை விடு, யாரையும் தாணடிச செலவது, வீரனுககு அழகலல!

அனுமன் : (படுத்தபடி) நீ வீரனா? யாரப்பா நீ? உன வீரததை, இஙகே காடடி விடடுப் போயேன!

பீமன் : ஏ குரஙகே! என்னை யாரெனறு தெரியாமல பேசிக கொணடிருககிறாய

நான் தாமபுத்திரா தமபி, தடநதோள பீமன்! வாயுவின் மைந்தன! ராமதூதன ஆஞசநேயனின் சகோதரன!

அனுமன் : வாலே சொததாக வாழ்நது கொண்டிருக்கிறானே, அந்த ஆஞ்சநேயனா?

பீமன் : ஏகுரஙகே! என அணணனைப் பற்றி, அவமரியாதையாக எதுவும சொல்லாதே!

அவரைப பார்ககாமலே, அவாமேல் பித்தாக இருக்கும், பாசச சிததன் நான!

அனுமன் : ரொமப மகிழ்சசி! ராஜயததை இழந்து, அணணன் தமபிகள் இப்படித் திரிந்து கொணடிருக்கிறீகளே! அந்த வால உளளவனையா நமபிக கொண்டிருக்கிறீகள!

பீமன் : (கோபததோடு) அதற்காக, உன உதவியை, நாஙகள் நாடப் போவதிலலை இபபொழுது வழியை விடு

அனுமன் : வழியை ஏற்படுத்திககொள

பீமன் : நீ குறுககே படுததிருக்கிறாயே!

அனுமன் : ஆணமை இருந்தால, என்னை அப்புறபபடுததி விட்டு மேலேபோ!

பீமன் : என் கால் விரலால், உனனைக் காத தூரம் பறக்க வைபபேன!

அனுமன் : உனனால முடிநததைச் செய்வதாகச் சொல்லு!

திரௌபதியின தலைமுடியைச் சீவி முடிக்கவே, உஙகளால முடியவிலலையே!

பீமன் : உனனை விட்டு வைததால, நீ பேசிக் கொணடே போகிறாய!

அனுமன் : என வாலையாவது, உனனால தூகக முடியுமா எனறு பாா!

வாளைத தூககிப போராடும ஷததிரியனே! முயனறு பார்!

[பீமன, தன் கால் விரலால், அனுமன வாலை அபபுறபபடுத்த முயல்கிறான் முடியவில்லை கைகொணடு தூக்க முயலகிறான் அபபொழுதும் அவனால முடிய விலலை பெருமுயற்சி எடுத்தும், பீமன உடம்பெலலாம வியாவை வழிகிறதே தவிர, அனுமனின் வாலை, அவனால அசைக்கக்கூட முடியவிலலை! இப்பொழுது அனுமனை, வியபபோடு பார்க்கிறான் பீமன]

பீமன் : பாறைபோல் இறுகி இருககிறாய! நீ சாதாரண குரஙகு அல்ல! நீ யட்சனா? கந்தர்வனா?

அனுமன் : (எழுநது நினறபடி)' ஆஞ்சநேயனா?'- எனறு மட்டும,ஏன் கேட்கத தவறுகிறாய்?

என தம்பியை, நான் கண்டு கொண்டேன! உன் அண்ணனை, நீ கண்டு கொள்ளவில்லை!

நானே, வாயுபுததிரன, அனுமன்!

பீமன் : (உணாச்சி வசபபட்டவனாக) அணணா! (அனுமனை விழுந்து குமபிடப் போகின்ற பீமனை, அனுமன தடுதது, அணைத்துக் கொள்கிறான)

அனுமன் : பீமா! பாஞ்சாலிக்கு மலர் பறிக்க, மனிதாகள் செல்லக் கூடாது என்று மறிக்கபபட்ட பாதையில், சென்று கொண்டிருக்கிறாய்

இது, யட்சர்களும் கநதர்வர்களும், தேவலோகம் செல்ல, நடக்கும் பாதை!

உனக்கு அதனால் ஆபதது வரும் என்று அறிநது, இங்குவநது படுத்துககிடநதேன்

நீ நாடும மலா, அதோ அங்கிருககும ஓடையில, வாடாமல பூததிருககிறது வேணடுமளவு பறிததுச் செனறு, பாஞ்சாலியின வேட்கையைத தீர்த்து விடு!

பீமன் : (மன நெகிழச்சியோடு) அணணா! நான அரணமனையில வாசம செய்தபோது, தாஙகள வரவிலலை! எனககு ஆபத்து வநத இபபோது, வந்து காததீாகள!

அனுமன் : சகோதர பாசம், என ஐயன வாழந்து காட்டிய பாடம!

பீமன் : அண்ணா! தங்களின விஸவரூப தரிசனததைக் காண வேண்டும எனறு, எனக்கொரு ஆசை!

அனுமன் : போர்க்களத்திலே விஸவரூபம எடுபபேன்! என்தமபி, பாாத்துக் களிக்கவும், இபபொழுது விஸவரூபம எடுககிறேன!

[அனுமன விஸவரூபம எடுகக, பீமன் கைகூபபி வணங்கியபடி, ராம்! ராம!' எனறு கூறுகிறான் பின்னா, அனுமன், தன் சுய உருவம கொள்கிறான]

பீமன் : அணணா! தாமம வெலல, தஙகள் தடநதோள துள்ளும் எனறு சொலவார்கள!

நாஙகள, பாண்டவர்கள ராஜ்யம பெறவும, தஙகள பாாவையை, நாங்கள் பெறவேணடும் அண்ணா!

அனுமன் : பீமா! நடக்க இருககும தாமப போரில, அாசுனன தேரில கொடியாக இருந்து, வெற்றியைக குவிப்பதாக, உறுதி அளிததிருக்கிறேன

போர்க்களத்திலே, நீ சிமமநாதம் செயயும பொழுது, பகைவர் பதற, உன குரலிலே, நானே காஜிப்பேன்!

பீமன் : இது போதுமண்ணா! களத்திலே தாஙகள இருந்தால், கையிலே வெற்றிகிட்டி விடும!

அனுமன் : என ஐயன நாமம சொலலி, இப்பொழுது எனககு விடைகொடு

[பீமன கை குவிதது நினறபடி, 'ராம்! ராம்!' என்று கூறுகிறான். அனுமன அஙகிருநது நடககிறான]

காட்சி-512

துவாரகாபுரி அரணமனை

[கிருஷணா முனனிலையில நாரதா பணிவாக நினறு கொணடிருககிறாா]

கிருஷ்ணர் : நாரதரே! மனதிலே, அகநதை எனனும் குபபை சேரும்போது, அதை அப்புறப்படுத்தி விடவேண்டும்.

நாரதர் : (பயத்தோடு) பெருமானே! அந்தத் தவறு, எனனிடம இருக்கிறதா சுவாமி?

கிருஷ்ணர் : நான் உம்மைச் சொல்லவில்லை உமக்குக் கலகமூட்டத் தெரியுமே தவிர, கர்வம கொள்ளத் தெரியாது

உம் கலகமும் நன்மையில்தான் முடியும் அதற்காகவே, உம்மை இப்பொழுது அழைத்தேன்

நாரதர் : தங்கள் லீலா விநோதங்களோடு ஒபபிட்டுப் பார்க்கும பொழுது, நான் பயிற்சி இல்லாத பாலகன் சுவாமி!

இப்பொழுது யாருககுப் பாடம் புகட்ட வேண்டும்?

கிருஷ்ணர் : என் அணணன் பலராமர், அவரால்தான, நான் ராஜ்யத்தை ஆண்டு கொண்டிருப்பதாகப பலபேரிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்

என்னை அவா ஆட்டுவிப்பதாகக், காண்போரிடம் ஆர்ப்பரிப்பு செய்கிறார்!

நாரதர் : தமையனிடம் தவறான எண்ணம் புகுந்து விடடது! அந்த எண்ணத்தைக் களைய வேண்டும அண்ணன என்றாலும், அழுக்கு அழுக்குத்தானே!

கிருஷ்ணர் : அந்த அழுக்கு, தங்கமேனி சதயபாமாவிடமும் சேர்ந்து விட்டது!

தன் அழகுககுக் கிருஷ்ணர் அடிமை என்ற எண்ணம், அவள் இதயத்தை இருட்டாக்கி விட்டது!

நாரதர் : (தயககத்தோடு) இபபொழுது நான் மெளனம் காபபதுதான், என் தகுதிக்கு ஏற்புடையதாக இருக்கும்!

[இபபொழுது பலராமா அஙகு வருகிறாா]

பலராமர் : கிருஷணா! நீ அழைததாககக கூறினாாகள எனனால நமபமுடியவிலலை தேவை இருந்தால, கிருஷணன, என மாளிகைககு வருவானே எனறு கூறினேன. உனககு உடல நலம இலலையோ எனறு இபபொழுது வந்தேன

கிருஷ்ணர் : அணணா! நான நலமே உஙகளால ஒனறு எனக்கு ஆகவேண்டும

பலராமர் : (பெருமையோடு) வேறாகததான நான் இருககிறேனே! நீ காணும் விழாககளுககெலலாம, ஆதார புருஷனாக, உன் அணணன் இருககிறேனே!

சொல்ல வநததைச்சொல தமபி வாழ, இநதத் தரணிககு வநதவன நான!

கிருஷ்ணர் : இநதபபேறு பெறற எனககுப் பெரிதாக மனக்குறை ஒன்றுமிலலை அணணா! ராமதூதா ஆஞ்சநேயா, யமுனா நதிககரையில தியானம் செயது கொணடிருக்கிறாராம் அநதப புணணியனைப பாாக்க வேணடுமென்று ஆவல்! தாங்கள, நாரதரோடு செனறு, அவரை,இஙகு அழைத்து வநதால் நல்லது!

பலராமர் : ஆஞ்சநேயனை அழைகக, நான் போக வேண்டுமா?

நாரதனோடு, ஒரு சேவகனை அனுபபினால போதாதா?

ஆஞசநேயன் என்னைககணடு, 'நீங்கள் என்னை அழைகக, இபபடி வரலாமா?' எனறு தொழுது விழுநது புலமபுவானே!

நாரதர் : ஆஹா! அந்தக காடசியை, நான கண்ணாரக் காண வேணடும்! புவனம தோறும செனறு, அதை நான் பேசவேணடும!

ராமதூதன, பலராமரைத தொழுது கூத்தாடிய கோலா கலததைப் பழுதிலா இசையில் பகர வேணடும்!

பலராமர் : (பெருமையோடு) நாரதனே! வாரும்! தமபியின் எணணபபடி, அநத ஆஞ்சநேயனை அழைதது வருவோம்

படடதது அரசா, படடத்து யானையை அழைக்கப் போவதுபோல இருக்கிறது!

[பலராமா, நாரதரோடு அஙகிருந்து வெளியேறுகிறாா்]

காட்சி-513

யமுனா நதிககரை

[யமுனா நதிககரையில, அனுமன கணமூடி ராம நாமததை கூறித தியானம செய்து கொணடிருககிறான பலராமரும நாரதரும இஙகு வருகினறனர்]

பலராமர் : *(அதட்டலாக) ஆஞ்சநேயா! ஓயநத நேரததில தியானம செயதுகொள்! கண்ணைத் திறந்து, யாா வந்து நிறகிறார்கள எனறு பாா!*

[அனுமன கண்ணைத் திறநது பாாககிறான்]

அனுமன் : *(எரிச்சலோடு) தியானத்தைக் கலைத்துவிட்டீர்களே!*

பலராமர் : *(கர்வத்தோடு) வந்திருப்பது யார் என்று தெரிகிறதா?*

அனுமன் : *நாரதரோடு, நரன் ஒருவரைப் பார்ககிறேன்!*

பலராமர் : *(கோபத்தோடு) நரனா!*

அனுமன் : *நீங்கள் அரக்க ஜென்மம எனறு என்னால் அனுமானிக்க முடியவிலலை!*

நாரதர் : *(அவசரமாக இடைமறித்துப் பேசுகிறார்)*

ஆஞ்சநேயா! துவாரகாபுரி கிருஷ்ணா, உனனை அழைதது வர, எங்களை அனுப்பியிருககிறாா

அனுமன் : *துவாரகாபுரியில் எனக்கென்ன வேலை?*

பலராமர் : *(ஆத்திரத்தோடு) யாரிடம் பேசிககொண்டு இருககிறாய் என்று தெரிகிறதா?*

துவாரகைக்கு ராஜாக்கள் நாங்கள்!

அனுமன் : *உங்கள் பெயரைச சொன்னால், பெரிய உபகாரமாக இருக்கும்!*

நரன் என்று மீணடும மீண்டும் உங்களைச சொல்வது நாகரிகமாக இராதே!

பலராமர் : *(கர்வத்தோடு) நான்தான பலராமா!*

அனுமன் : *(கலவரததோடு) ப ல ரா ம ரா!*

பலராமர் : *ஆம் இந்தப பாரா அருசும பலராமா!*

அனுமன் : *(கோபததோடு) என ஐயன ராமரைவிட, நீா பலமுளளவரா? பல ராமரா நீா!*

பமுதாகப பெயா வைததிருககிறீா!

பலராமர் : *(காவததோடு) பல ராமரைப புறம காணும பலராமா நான்!*

அனுமன் : *என்ன நெஞசமுததம இருநதால, என முனனே நீச வாாததைகளைப பேசுவீர்!*

[இவவாறு கூறி, அனுமன பலராமா மேல பாய்நது, அவரை அடிதது உதைதது உருட்டி எடுக்க, நாரதா, 'ராம! ராம்!' எனறு அஙகு புலம்பிக கொண்டு நிற்கிறாா

அனுமனின் தாககுதலைச சமாளிக்க முடியாமல், பலராமர் அஙகிருநது ஓடடமெடுககிறாா. நாரதரும, பலராமரைப் பின்தொடாகிறாா]

காட்சி-514

துவாரகாபுரி அரணமனை

[முகமெலலாம வீஙகிய நிலையில பலராமா, நாரதரோடு அரணமனைககு வருகினறாா]

கிருஷ்ணர் : *(பதறியபடி) அணணா! என்ன இப்படி, முகமெல்லாம வீஙகியிருககிறது! உஙகள் கை முஷ்டியால் குததுப்படடுச்சாய்ந்தவர்களைததானே, சரித்திரம் சொல்லிக கொண்டிருககிறது!*

நாரதர் : *(வேதனையோடு) அநதச சரித்திரம் சரிந்துவிட்டது! அந்த ஆஞசநேயன, இவரை அடிததுத துவைத்துவிடடான!*

கிருஷ்ணர் : *என அணணன அபபோது இளைபபாறிக கொணடா இருநதாா?*

நாரதர் : எதிர்த்துப் பார்த்தாரே! முடியவில்லை! இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இவர் அங்கே நின்றிருந்தால், அந்த ஆஞ்சநேயன், பலராமா அவயங்களை உருவி, ஆகாசத்தில வீசியிருப்பான்! உயிர் பிழைக்க, ஓடிவந்துவிட்டோம!

கிருஷ்ணர் : என் அண்ணனின் வீரமென்ன! தீரமென்ன! ஒரு குரங்கால், குலை நடுங்க இங்கு ஓடிவந்து விட்டார், என்று கூறுகிறீரே! இதை நம்புவதற்கு, என்னால இயலவில்லை!

பலராமர் : (அமைதியாக) கிருஷ்ணா!

என அகந்தை அழிய, நடந்த சம்பவமாக, இதை எண்ணுகிறேன் நெஞ்சிலே கறை ஏறினால், கையிலுள்ள வலு குறைந்துவிடும

மேலும், ஆஞ்சநேயன, ராமருக்காகத் தன்னைத் தியாகம செய்தவன்! அந்த நினைப்பினறி அடக்கமாக இருப்பவன! அதற்கு மாறாக இருந்த நான், வேரோடு பறிக்கப்பட்ட மரம்போல வீழ்ந்தேன்!

கிருஷ்ணர் : அண்ணா! அப்படியெல்லாம் பேசாதீகள்! வெற்றியும, தோல்வியும், வீரனுக்கு ஒன்றுதான் எப்பொழுதும் வெற்றியே பெற்றுக் கொண்டிருந்தால, திகட்டி விடும்!

நான் பகைக்கு அஞ்சித்தானே, கடலிலே பட்டணம அமைத்திருக்கிறேன!

ஆனால, அந்த ஆஞ்சநேயன் எதறகாக உங்க... எதிர்க்கவேண்டும்?

நாரதர் : பலராமர் என்ற இவர் பெயரைக் கேட்டவுடன், 'என் ராமரைவிடப் பலவானா? இப்படிப் பெயா வைக்கலாமா?' என்று பாய்ந்து பந்தாடி விட்டான்!

கிருஷ்ணர் : ஆஞ்சநேயன் ராம பக்தன! அவன் சிந்தனையிலே, ராமரைத் தவிர, வேறு சிறப்பானவர் எவரும இல்லை!

அவன் வாசிக்கத் தகுந்த நல்ல காவியம! அண்ணா! ஆஞ்சநேயனை, உன ராமர் அழைத்து வரச் சொன்னார் என்று கூறி, இங்கு அழைத்து வாருங்கள்!

பலராமர் : (அதிர்ச்சியோடு) நாளா! மறுபடியுமா!

நாரதர் : பலராமருக்கு இப்போது போதாத வேளை! அவரை அந்தப்புரத்திற்கு அனுப்பி வைப்பது, பொருத்தமான செயலாக இருக்கும்!

கிருஷ்ணர் : அந்த ஆஞ்சநேயனை, என் அண்ணன் அழைத்து வரவேண்டும் இந்தத் தம்பிக்கு அந்தப் பாக்கியம், என் அண்ணனால் கிடைக்கவேண்டும்!

நாரதர் : அந்தக் குரங்குமேலே விழுந்து பிடுங்கினால்

கிருஷ்ணர் : ராம நாமத்தைக் கேட்டால், அந்த ஆஞ்சநேயன் உருகிவிடுவான்! உங்களைக் கௌரவிப்பான்!

நாரதரே! நீரும், அண்ணனோடு சென்று வாரும்

நாரதர் : உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு போகிறோம் பலராமரைப் போல, அடி தாங்க, எனக்கு உடம்பு இல்லை! நான் கானம் இசைப்பவன் கையையும், காலையையும் வீசி, மல்யுத்தம் செய்பவன் இல்லை!

பலராமர் : நாரதரே! தம்பி சொல்வதிலே, பொருள் இருக்கும் வாரும், அங்கு போய் வருவோம்

[பலராமரும், நாரதரும் அங்கிருந்து செல்கின்றனர்]

காட்சி-515

யமுனா நதிக்கரை

[ஆஞ்சநேயன் 'ராம! ராம! ராம! என்று பரவசத்தோடு ஆடிப்பாடுகிறான்

எதிரில் பல ராமரும் நாரதரும் நின்று கொண்டிருக்கின்றனர்]

அனுமன் : (மகிழ்ச்சியோடு) என் ஐயன், ராமபிரான் என்னை அழைத்தாரா?

என் தெய்வம், என்னைத் தேடுகிறதா?

இதை முன்பே சொல்லியிருந்தால், உங்களைக் கும்பிட்டுக் கூத்தாடி இருப்பேனே!

வரம்பு மீறி நடந்துகொண்ட, என் புன் செயலைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்!

அது, குறைமதி உடைய குரங்கின் செயல் என்று மறந்துவிடுங்கள்!

என் தோளில் ஏறி அமருங்கள் என் ஐயனிடமிருந்து தூது வந்த உங்களைச் சுமப்பதால், என் உடல் புண்ணியம் பெறும்!

நாரதர் : *(சங்கடத்தோடு) ஆஞ்சநேயா! நான் நடந்தே வருகிறேன் தோளில் ஏறிவிட்டால், தூர எறியப்பட்டு விடுவோமோ என்ற அச்சம் இருந்துகொண்டே இருக்கும்! உன் சித்தம் மாறினால், என் சிரசு போய்விடும்!*

அனுமன் : என்மீது நம்பிக்கை இல்லையா? ராமரை நம்பியவர்கள், நலமே கண்டார்கள்! இந்த ராம பக்தனை நம்பியவர்களுக்கும், நல்லதே நடக்கும்!

(பலராமரை நோக்கி) நீங்கள், என் தோளில் ஏறிக் கொள்ளுங்கள்

[பலராமர் தயக்கத்தோடு அனுமன் தோளில் ஏறிக்கொள்கிறார். அவர்கள் அங்கிருந்து புறப்படுகின்றனர்]

காட்சி-516

துவாரகாபுரி அரண்மனை

[நாரதரும் பலராமரும் கிருஷ்ணரை வந்து பார்க்கின்றனர்]

நாரதர் : *(கிருஷ்ணரைப் பார்த்து) பகவானே! அந்த ஆஞ்சநேயனை அழைத்து வந்து, அரண்மனைத் தோட்டத்தில் அமர வைத்திருக்கிறோம்*

ராம மந்திரத்தைக் கூறித், தியானம் செய்யுமாறு, விட்டுவிட்டு வந்திருக்கிறோம்

கடல கடடுண்டு இபபொழுது அஙகு இருககிறது

தாஙகள, சீதாதேவியோடு ராமராகச சபையிலே காடசி யளியுங்கள்!

அபபோது சபைககு ஆஞ்சநேயனை அழைதது வருகிறோம்

[இதைக கேடடு, அருகில இருக்கும் சதயபாமா எழுநது கொளகிறாள]

சத்யபாமா : சீதையாககதானே காட்சி கொடுகக வேண்டும! விரைவிலே அவவாறு அலஙகரித்துக கொணடு வருகிறேன!

கிருஷ்ணர் : சத்ய பாமா! அநத ஆஞசநேயன, உனனைச சீதை எனறு நமபவேணடும!

சத்ய பாமா : என மேனியிலே உளள தெயவீகக் களை, அநதப பகதனை, என்னை அனனை சீதா எனறு சொல்ல வைதது விடும!

என அருமையை, நீஙகள முழுமையாக உணரவில்லை! அதுபோல, எல்லாரும் இருப்பார்கள் என்று எணணு கிறீகளா?

[இவவாறு கூறிவிடடுச சத்யபாமா, அங்கிருந்து செனறு விடுகிறாள]

காட்சி-517

அரசவை

நாரதர் : ஆஞசநேயரே! வரவேணடும! சீதாராம தரிசனத்தைப் பெறவேணடும!

[அரசவையில வந்து நிறகும அனுமன், ராமா உருவில் இருககும் கிருஷ்ணரை, மெயச சிலிர்பபோடு, கைகுவித்து வணங்குகிறான்

ராம! ராம்!'' என்று பரவசததோடு கூறுகிறான் பக்கததில் இருககும சதய பாமாவைப் பார்த்து, முகம் சுளிககிறான அனுமன முகததில், கோபம குதிககிறது]

அனுமன் : *(கோபத்தோடு) ஐயனே! தங்கள் அருகில், என் அன்னை இருக்கவேண்டிய இடத்தில, யாரோ இருக்கிறார்களே! யார் இந்த நாடகக்காரி? காமதேனு இருக்கவேண்டிய இடத்தில் கரடியா? பார்த்தாலே கண் எரிகிறது! உடல் பதறுகிறது! பாய்ந்து அவளை அப்புறப்படுத்த, அங்கமெலாம் துடிக்கிறது!*

[இதனால அதிர்ச்சியடைந்து, வீரிட்டு அழுத வண்ணம் சத்யபாமா, அங்கிருந்து விரைந்து செல்கிறாள்]

காட்சி-518

அந்தப்புரம்

சத்யபாமா : *(கண்ணீர் வழியப் பேசுகிறாள்) ருக்மிணி அக்கா! என்னை வேஷம் போடும் நாடகக்காரி என்று, அந்த ராம பக்தன் கூறிவிட்டான்!*

என்னைச் சீதையாக, அவன் கண் காணவில்லை!

சபையிலே என்னை அவமானப்படுத்தி விட்டான்!

என் அகம்பாவத்திற்குக் கிடைத்த அடி அது! பகவானே, என் பாதம் பிடித்துவிடப் பாக்கியம் செய்திருக்கவேண்டும் என்று திமிர்கொண்டு, மனதைத் திரியவிட்டேன்!

அதற்கான தீர்ப்பை, இப்போது பெற்றுவிட்டேன்!

சபையிலே மன்னர் தனித்திருக்கிறார் அந்த ராம பக்தன் காத்திருக்கிறான் நீ சென்று, மன்னரின் அருகிலே அமரு!

நீ சீதையாக, அந்தப் பக்தன் கண்களுக்குத் தெரிவாய்! அப்போதுதான், வந்தவனுக்கு வாக்குக் கொடுத்தபடி, கண்ணனுக்கு நிறைவாக, சீதாராம தரிசனத்தைத் தந்தருள முடியும்!

ருக்மிணி : *நான் சீதாவாகக் காட்சி கொடுப்பதா? என்னால் இயலுமா?*

அந்தப் பெருமாட்டி எங்கே? நான் எங்கே?

சத்ய பாமா : *இந்த அடக்கமதான, உனக்கு ஐஸ்வாயம்! நான இழநதுவிடட இனிய குணம்!*

மனதிலே மாசு இலலாவிட்டால, உடற்கோலததிலே புனிதம பொதிநதுவிடும்!

உடனே அரசவைக்குப் புறப்படு அககா! தனிததிருக்கும் மன்னருக்கு, தவித்திருக்கும பகவானுககுத் துணையாகப போய்ச் சேர்!

சீதையைக கொண்டாடும பக்தனுக்கு, மனநிறைவைக கொடு!

காட்சி-519

அரசவை

[பரபரபபோடு அரசவைககு வருகினற ருகமிணி அசசததோடு கிருஷணரின அருகிலே அமாகிறாள பதைபதைப்போடு அனுமனைப பார்க்கிறாள அனுமன முகம இப்பொழுது மலாகிறது

மாதாவே! எனறு கூவித தலைமேல கைகுவிதது ருகமிணியை வணஙகுகிறான]

அனுமன் : *(மகிழ்சசியோடு) இபபொழுது, என ஐயனோடு, அன்னையையும கணடுவிடடேன! என கணணுககு ஒளி கிடைத்துவிடடது! என் நாவுக்கு, அறுசுவை கிடைத்துவிட்டது! என காதுக்கு, இசை கிடைத்துவிடடது! என நாசிககு, மணம கிடைததுவிட்டது! என உடலுக்கு, உயிர் கிடைததுவிடடது! ராம! ராம்! ராம்! ராம்!*

[இவவாறு கூறி, ராம மநதிரத்தை உசசரிததுத தனனை மறந்து கூததாடுகிறான்]

காட்சி-520

கடல

[கடல குமுறிக கொநதளிககிறது வானததில பறநத நிலையில அதைப பாாததபடி இருககிறான அனுமன]

காட்சி-521

ஒரு குடிசைககு வெளியே

[ஒரு வயதான பெணணைக குடி வெறியில அடிதது உதைததுக கொணடிருககிறான ஓா இளைஞன

அஙகு நினறுகொணடிருககும ஆஞசநேயா அதைக கோபததோடு பாாககிறாா ஆஞசநேயா அஙகு நிறபது அவாகள கணகளுககுத தெரியவிலலை]

ஆஞ்ச நேயர் : *(தனககுள்)* துவாபர யுகம முடிநது, கலிகாலம தொடஙகிவிடடது

பெறறெடுத்தவளைப போதையிலே அடிதது உதைககிறான, பெரும பாவி!

கலியின லட்சணம இதுதானா?

[ஆஞசநேயர், இபபொழுது சிறு குரஙகாக மாறி, அடாது செய்யும மகனின மீது விழுநது கடிககிறாா மகன அலறுகிறான தாய பரிதவிககிறாள்]

தாய் : ஆஞ்சநேயா! என் மகனை ஒனறும செயதுவிடாதே! அவன தெரியாமல் செய்கிற தவறு இதெல்லாம்!

நான் கொடுதத பாலதான, அவன் கையை வீசி, என்னை அடிகக, வலு கொடுத்திருககிறது! அவனை மன்னிதது விடப்பா!

[இப்பொழுது தாககிய குரஙகு விலகிச செனறு விடுகிறது

ஆஞ்சநேயா அஙகிருநது நடககிறாா]

ஆஞ்சநேயர் : *(தனக்குள்) துவாபரயுகத்திலே சிறுத்துக் கிடந்த தாமம், இந்தக் கலியுகத்திலே, அங்கங்கே சிதறித்தான் கிடக்கிறது!*

அதிலும், இந்தத் தாய்மார்கள்தான், தாமம் மாயாமல், வாழ வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்!

இந்தக் கலியுகத்திறகுத்தான், என் பங்கும் பணியும் பெரிதும் தேவைப்படுகின்றன!

ராம நாமம் எங்கும் பரவ, இயன்றதைச் செயவேன்!

ராமன் நுழைந்த நெஞ்சில, காமம், லோபம், நுழைய முடியாது!

காட்சி-522

ஒரு வீட்டின் பூஜை அறை

[இளம் பெண் மமதா, கணமூடித் திருமால் விக்கிரகத்தின் முன் அமர்ந்து தியானம் செய்துகொண்டிருக்கிறாள்

அப்பொழுது அங்கு வருகின்ற துளசி ஆசையோடு அவளை அணைத்துத் தன் மடியில் கிடத்துகிறான்

அவள் எதிர்பபுத் தெரிவித்துக் கத்திக் கதறி அவனிடமிருந்து விடுபடுகிறாள்

இந்தக் கூக்குரல் கேட்டு துளசியின் தாய், இங்கு விரைந்து வருகிறாள்]

தாய் : *மமதா! என்னம்மா! என்ன! என்ன நடந்தது?*

மமதா : *(எரிச்சலோடு) உங்கள் அருமைப் பிள்ளைக்குப் பூஜை நேரத்திலும், என்னை விட்டு வைக்க மனமில்லை!*

தாய : *என்ன துளசி, இதெல்லாம்!*

துளசி : *அம்மா! உன்னிடம் பேசுகின்ற பேச்சு இல்லை இது! கையிலே தேனைக் கொடுத்துவிட்டு, வாயைக் கட்டிக்கொள் என்று யாராவது சொல்வார்களா?*

மமதா : எதறகும ஒரு நேரம காலம வேணடாமா? எபபொழுதும இநதச் சேடடைதானா?

தாய் : துளசி! உன அபபா, ஒரு வேத விததகா! நைமிசாரணியததில, லோக க்ஷேமததிறகாகத தியானம் செயதுகொணடிருககிறாா! உனக்கும வேதம கறபிததாா ஒரு நலல மகன் ஆகததான, உனனை உருவாக்க நினைததாா

மமதா : ஆனால, பிளளையாா பிடிககப போய, பெருசசாளி உருவநதான் கிடைத்திருக்கிறது! வேத விதது ஆதம ராம் புத்திரன இவா எனறு சொலல முடியுமா? இவா வாயி லிருந்து, வேத சுலோகங்கள வருவதிலலை! வேசிகளிடம பேசவேணடிய பேசசை, சநதி தோறும வநதனம செயது கொண்டிருககிறாா!

துளசி : வேத முனிவர்களே, மனைவியரோடுதான வாழநதிருக கிறாாகள!

மமதா : அவர்கள வேறு பணியும் செய்திருககிறாாகள வேளவித தீ மூடடாமல், காமத தீ மூட்டி, அதில மட்டும சுகம கண்டுகொணடிருககவில்லை

அக்கா பாதுஷாவின அரணமனையில, உஙகளுககு ஓா அலுவல வாஙகிக் கொடுத்தார், உஙகள அபபா அதைக காபபாறறிக கொணடீாகளா? அரண்மனைக்குப போவதே கிடையாது! ஊரிலுள்ள பொது மகளிா வீடுகளில எல்லாம விருந்தாடி வருகிறீாகள! அப்படியும தினவு தீராமல, கடடினவளைப பூஜை அறையிலும் சீணடுகிறீாகள்!

தாய் : துளசி! உன் கவலைதான், என்னைக் கொனறு கொண் டிருக்கிறது!

முதலில அரண்மனைக்குப் போய, அலுவலைப பாா தாகததிறகுத் தண்ணீர் அருந்தலாமே தவிர, எபபொழுதும தணணீரிலேயே மூழ்கிக் கொணடிருககக கூடாது!

துளசி : சிவனே, அாதத நாரீஸவரா ஆகததான இருககிறான! மனையாளை மேல மையல கொள்வதைப பாவம என்று, எநத வேதமும் சொலலவிலலை!

நான அரண்மனைககுச செலலப போவதிலலை அரணமனையில கழிக்கும் நேரததை, அகமுடையாளோடு கழித்தால், இநதப பிறவி இனிமை பெறும! இன்பததை நாடுவது தவறெனறு, பிததனதான சொல்வான! தெளிநத சிததம் உளளவன சொலலமாடடான!

[இபபொழுது வீடடு வாசலில, அரண்மனைச சேவகன வநது நிறகிறான]

சேவகன் : அரணமனையிலிருநது வருகிறேன பாதுஷா அவாகள, துளசி ஐயாவை அழைதது வரச சொனனாாகள

(இதைக் கேடடுத துளசி தயஙகுகிறான)

மமதா : கையோடு அழைததுப போஙகள் மறுததால, விலஙகிடடு இழுததுச செலலுஙகள!

தாய் : துளசி! மனனா அழைததால், மறுககாது போகவேண்டும!

[அரைகுறை மனதோடு, துளசி, அரண்மனைச சேவகனோடு செலகிறான]

காட்சி-523

அகபா பாதுஷா அரணமனை

அக்பர் : (துளசியைப பாாதது) துளசி! உன அபபாவும், நானும், உனனைப் பறறிப பெருஙகனவு கண்டு கொணடிருககிறோம

நீ காலததால அழியாத காவியம படைப்பாய் எனறு காததுக கொணடிருககிறோம

நீ வேதச் சுவடிகளை எடுததுப் படிகக, உனக்கு வேளையும வசதியும தரத்தான, உன்னை நாளதோறும அரண்மனைககு வரச சொல்கிறேன்

பெறறவா நைமிசாரணியத்தில இருப்பதால, உன மேல பிரியம் வைததிருககும் என பொறுபபு, இபபொழுது கூடுகிறது ,

உன்னைப்பற்றி, நான் கேள்விப்படுவதெல்லாம், என் இதயத்தைக் கிழிக்கிறது போகக் கூடாத இடங்களுக்குப் போய் புரண்டு கொண்டிருக்கிறாய் என்று சொன்னார்கள் துடித்துப் போனேன்!

நடந்ததை மறந்துவிடுவோம் இனி வரும் நாள், தந்தைக்குப் பெருமை சேர்க்கும் நாளாக, இந்த மன்னனுக்கு மகிழ்வூட்டும் நாளாக, நீ பிறந்த இடத்தின் கீர்த்தியைப் பேசும் நாளாக அமையட்டும்! என்ன சொல்கிறாய்?

துளசி : (அச்சத்தோடு) மன்னரின் கட்டளைப்படி நடக்கிறேன் என் தாய்க்கும் தாரத்திற்கும் இப்பொழுது சற்று உடல்நலமில்லை! ஓர் இரண்டு நாட்கள், அவர்கள் உடன் இருந்து பராமரித்துவிட்டு, அரண்மனை திரும்பி விடுகிறேன்

அக்பர் : அப்படியே செய்யலாம் மாங்கன்று வேப்பங்காய்களை விளைவித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது! மாங்கனிகளை, இந்த மண்ணிலே உதிர்க்கவேண்டும்!

காட்சி-524

துளசியின் வீடு

[இடி மின்னலோடு பெரு மழை பெய்துகொண்டிருக்கிறது இரவும் வந்துகொண்டிருக்கிறது முழுக்க நனைந்தபடி வீட்டிற்குள் வருகிறான் துளசி]

அம்மா : துளசி! இப்படி நனைந்துவிட்டாயே! மழை பெய்துகொண்டிருப்பதால், அரண்மனையிலேயே தங்கி இருக்கக் கூடாதா?

[அம்மா, ஒரு துண்டு எடுத்துத், துளசியின் தலையைத் துவட்டி விடுகிறாள்]

துளசி : எங்கே மமதா?

அம்மா : அவள், தாய் வீட்டிற்குப் போயிருக்கிறாள் இரண்டு நாள் கழித்து வருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறாள்

துளசி : (எரிச்சலோடு) புருஷன வீடு வநத பிறகு, தாய வீட்டு நினைபபு இருககலாமா?

யாகததுககு வந்த நெய், பசுவின் மடியை நினைததுக கொண்டிருக்கலாமா?

அவள இஙகு இருபபாள எனறெண்ணி, இடி மழையோடு இஙகு வநதேன!

அம்மா : உன வீட்டுக்கு, நீ வருவதறகு, யாா இருககவேண்டும? ஆடை மாறறிக்கொள சாபபாடு போடுகிறேன

துளசி : அம்மா! நான் மமதாவைப் பார்கக, அவள பிறநத வீட்டிறகுப போகிறேன

அம்மா : இநத வேளையிலா?

துளசி : பககததது கிராமநதானே! பதது எட்டுப போட்டுவிட்டால, மாமியாா வீடு வநதுவிடும!

அம்மா : துளசி! இடியும மழையுமாக இருககிறது! இநத இரவு நேரததில செலலவேண்டுமா? காலையில போயக கொள்ளலாம

துளசி : அமமா! அபபா நைமிசாரணியம போயவிட்டால், மகனும சநயாசம வாஙகிக கொள்ளவேண்டுமா? உன மருமகள வாழவேண்டியவள! உனனைப போல உலாநது போக, இனனும காலம இருககிறது! நான போய வருகிறேன

[துளசி அஙகிருநது செலல, அதிாசசியோடு நினறு கொண்டிருககிறாள அமமா]

காட்சி-525

காட்டு வழி

[காட்டு வழியிலே பெரு மழையிலே நடந்து சென்று கொண்டிருககிறான துளசி

நடநதுகொண்டிருக்கும்போதே மமதாவைக கட்டி அணைப்பதை மனக கண்ணால பாாததுக கிறஙகுகிறான

இபபொழுது மரம ஒனறு வேரோடு சாயநது விழ மயிரிழையில தபபிதது விடுகிறான]

காட்சி-526

மமதாவின் பெற்றோர் வீடு

[இரவு நேரம் இன்னும் மழை இரைச்சலாகப் பெய்து கொண்டிருக்கிறது. மாமியார் வீட்டின் வெளிப்புறம் வந்து நிற்கிறான் துளசி. நள்ளிரவு ஆனதால் சுற்றுச் சுவர் வெளிக்கதவு அடைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறான்]

துளசி : *(தனக்குள்) கதவு அடைத்திருக்கிறது! ஏறிக் குதிக்க வேண்டியதுதான்!*

அதோ, தோட்டத்து மரத்திலிருந்து, ஒரு கயிறு தொங்கு கிறது. அதைப் பிடித்தபடி, மதில் சுவரைத் தாண்ட வேண்டியதுதான்!

பஞ்சணை சுகத்திற்காகத்தானே மனிதன் பிறக்கிறான்! அதை இழந்து வாழ்வதிலே, அர்த்தமே இல்லை! ராத்திரி நேரம், உயிர் ரமிக்கிற நேரம்! அப்போது உறங்கிக் கழிப்ப வர்கள் மதியிலிகள்!

[மரக் கிளையில் தொங்கும் மலைப் பாம்பைக் கயிறு என்று எண்ணி, அதைப் பற்றிக் கொள்கிறான். அதைப் பிடித்து, ஊஞ்சலாடியபடி, சுவரைத் தாண்டி விழுகிறான். மலைப்பாம்பு இப்பொழுது, அவனுடைய மேனியைப் பற்றி இறுக்குகிறது. கூக்குரல் இடுகிறான். சத்தம் கேட்டு, மமதாவும், அவள் பெற்றோரும் ஓடி வருகின்றனர். மலைப்பாம்பிடமிருந்து, துளசியை விடுவிக்கின்றனர்]

காட்சி-527

மமதாவின் பெற்றோர் வீட்டின் உட்புறம்

[மமதா ஆத்திரத்தோடு கணவரிடம் பேசுகிறாள்]

மமதா : *நேரம் காலம் தெரியாமல், இடி மழையிலே வந்து நிற்கிறீர்களே!*

பாமபைக கயிறு எனறு எணணிப பறறியிருககிறீரகளே! காமம அபபடி, உஙகள் கணகளைக குருடாககி விட்டதா? பெணணின உடமபிலே, மலமும மூததிரமுநதானே இருககிறது!

அதன்மேல இவவளவு மோகமா?

வேதம கறற நீஙகள, சிறறினப விளையாட்டே வாழவு எனறு எண்ணலாமா?

எனனை நினைககும நேரததில, இறைவனை நினையுஙகள்!

அது தவமாகும! எனககும அதுதான பெருமையாகும! எனனைச சுற்றி வரும் பூனையாக இருக்காதீாகள! இறைவன நினைவைச சுமககும யானையாக இருஙகள்!

பிறந்தவா மடிவதறகு முன், எததனை இரவு, மனை யாளோடு இருநதோம என்று கணக்குப பார்க்க மாட்டாாகள!

இநத உலகம பேசுமபடி, ஏதாவது செய்திருககிறோமா எனறே எணணிப பார்ப்பார்கள்!

எனனைக கொஞ்சினால், அதை வெளியே சொலல முடியாது! இறைவனைக கொஞ்சினால, அதுவே இலக்கியம!

அநத இலககு நோககிச செலலுஙகள்! மனதைத் தியானததில நிறுத்துஙகள்!

அபபோது, மை வண்ணன் ராமனின தரிசனம கிட்டும்! இநத மானிட வாழவு அதனால சிறக்கும!

['மை வணணன ராமனின தரிசனம கிட்டும்' என்ற வாாததைகள், துளசியின் காதுகளில திரும்பத் திரும்ப ஒலிககினறன ஆழநத சிந்தனை வயபபட்டவனாக, அஙகிருநது வெளியேறுகிறான துளசி]

காட்சி-528

காசி க்ஷேததிரம

துளசி : (தனக்குள்) புனித கங்கை புரளும, காசி க்ஷேததிரததிறகு வநதுவிடடேன!

காணுமிடமெலலாம, ராமநாமம் சொலலியபடி, தவ முனிவாகள் தியானததில இருக்கிறாகள

ராம தரிசனததைப் பெறும பேறு, இஙகுதான எனககுச சிததிக்கவேணடும்!

அதோ, அந்தத் தவமுனிவரிடம, என் தாகததைக கூறுகிறேன

['ராம! ராம!' என்று உசசரிததுக் கொணடிருககும முனிவரை, நெருஙகுகிறான துளசி]

துளசி : (முனிவரை நோக்கி) சுவாமி!

முனிவர் : ராம தரிசனத்தைப் பெறவேண்டுமெனறு துடிக்கிறாய! அது கிட்டுவதற்கு, ஆஞ்சநேயரைப பறறவேணடும!

துளசி : ஆஞசநேயரை எஙகு போய்ப பாாப்பது?

முனிவர் : ராமாயணக கதை சொலலுமிடமெலலாம், அநத ராமதூதர் அமர்ந்திருபபார்!

நாலாவது தெருவிலே, ராமாயணக் கதை சொல்கிறா!, ஒரு புரா!ணிகர் நாளை அஙகு போய, ஆஞசநேயரைப பாரும்! அந்த அனுமனிடம், ராமதரிசனம் பெறவேணடு மென்று மன்றாடும்!

துளசி : ஆஞ்ச நேயர், தன் உருவிலா அங்கு வந்திருப்பார்?

முனிவர் : அப்படி வந்திருந்தால், பக்த கோடிகள், அவருக்கு ஆரத்தி காட்டி, தங்கள் ஆசைகளை நிறைவேற்றச சொல்லி வேண்டி, ராமன் கதையைக் கேட்காமல் விடடு விடுவார்களே!

ஒரு கிழ அந்தணா உருவத்திலே, ஆஞ்சநேயா, கதை கேட்டுக் கொண்டு இருப்பார்!

அடையாளம கணடு, அவா அருளால, ராம தரிசனததைப பெறறுப பெருமை கொளவாயாக!

துளசி : *வழிகாட்டிய தஙகளுககு, என விழி கொட்டும் நன்றிக் கண்ணீரைக காணிககையாககி, விடைபெறுகிறேன சுவாமி!*

[துளசி அஙகிருநது செலகிறான

முனிவர் இபபொழுது ஆஞ்ச நேயராக மாறித தோறறமளிககிறார்]

காட்சி-529

உபனயாசம நடககும இடம

[உபனயாசம கேடக வநத மககளோடு துளசியும அமாநதிருககிறான

அவன கணகள, அஙகுளள மககள ஒவவொருவரையும உனனிபபாகப பாரககினறன

இபபொழுது அவன கணகள கணடு கொளகினறன ஒரு வயோதிக அநதணரை!

அவாதான ஆஞ்சநேயா எனறு தீாமானம செயதுகொளகிறான

அவரை நோககித தன இரு கரஙகளைக கூபபி வணககததைச செலுததுகிறான

இபபொழுது உபனயாசம தொடஙகி விடுகிறது]

உபன்யாசகர் : *எமபெருமான ராமபிரான், சீதையோடு, லட்சுமணனோடு, வனவாசததிற்காக, அயோத்தியை விட்டுச செல்லத தேரில ஏறுகிறாா*

தோ வீதியிலே செலகிறது தேமபி அழுகினறனா, நகர மக்கள்!

[இப்பொழுது அநத வயோதிக அநதணா, தன கண்ணீரைத துடைததுக கொளவதைப பார்ககிறான துளசி]

உபன்யாசகர் : திரண்டிருந்த மக்கள், தேரை மறிக்கின்றனா எங்கள் தேயா நிலவின் முகம் பார்க்கவேண்டும் என்று அடம் பிடிக்கின்றனா

'சீதையும் லட்சுமணனும் உடன் செல்கிறார்களே, அவர்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள்' என்று கூறுகிறார்கள்

'வனவாசம் முடிந்து, எங்கள் வள்ளல் திரும்பும் பொழுது, நாங்கள் எத்தனை பேர் உயிரோடு இருப்போம் என்பது, எங்களுக்குத் தெரியாதே!' என்று கூறி அழுகின்றனா

[இப்பொழுது, அந்த வயோதிக அந்தணரும் அழுவதைத் துளசி பார்க்கிறான்]

உபன்யாசகர் : சாரதி சுமந்திரன், கூட்டத்தை அரும்பாடுபட்டு விலக்கிவிட்டுத் தேரைச் செலுத்துகிறான

இப்பொழுது தந்தை, மன்னர் தசரதர், மகனைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற பாசத்தால், அரண்மனையிலிருந்து வீதிக்கு ஓடி வருகிறார் 'ராமா! ராமா!' என்று கதறிக் கொண்டு, தேரின் பின்னால் ஓடிச் செல்கிறார்

[இப்பொழுது அந்த வயோதிக அந்தணர், வாயவிட்டு அழுவதைத் துளசி பார்த்துக் கண் கலங்குகிறான்]

உபன்யாசகர் : தேரின் வேகத்திற்கு ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை மன்னரால்!

சென்று கொண்டிருக்கும் தேரை, உயிரைத் தின்று கொண்டிருக்கும் துயரத்தோடு பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார

தேர் மறைந்துவிட, மன்னர் மண்ணிலே சாய்கிறார

அவரை அரண்மனைக்குத் தூக்கிச் செல்கின்றனா

[இப்பொழுது, அந்த வயோதிக அந்தணர், வாய் பொத்தி அழுவதைத் துளசி பார்க்கிறான்]

காட்சி-530

துளசியின் வீடு

மமதா : *(மாமியாரிடம்)* உங்கள் பிள்ளை, காசி க்ஷேத்திரத்தில, ராம நாமத்தைச் சொல்லித் தியானத்தில இருப்பதாக, அங்கு இருந்து வந்தவர்கள் சொன்னார்கள்

துளசியின் தாய் : வேத வித்துக்குப் பிறந்தது, சொத்தை ஆகுமா? அவனுக்கிருக்கும் புலமைக்கு, அவன ராமன கதையைப் பாமரரும தெரியச் சொல்லலாம்!

மமதா : ஆஞ்சநேயரின அருள வேண்டி, சித்தமெலாம பக்தியிற சேர்த்து, அங்கு காத்திருக்கிறாராம்!

தாய் : என பிள்ளை, அந்தக் குகனைவிட, விபீஷணனை விட மேலானவன! அந்த அயோத்தி ராமனின் அரவணைப்பு, அவனுக்கு நிச்சயமாகக் கிடைக்கும்!

மமதா : ராமன் இருக்குமிடந்தானே சீதைக்கு அயோத்தி! நானும காசி க்ஷேத்திரத்திறகுச் சென்று, அவா செய்யும் சேவையிலே சேர்ந்துகொள்ளலாம என்று நினைக்கிறேன்!

தாய் : நான மட்டும் பாவ ஜனமமா? பகவத சேவை, எனக்கு மறுக்கப்பட்டு விட்டதா? உன்னோடு நானும வருகிறேன் புத்திரனைத் துறக்க முடியாது என்பதாலதான், பெண களுக்குச் சன்யாசம கிடையாது என்று வைத்திருக்கிறாகள!

காட்சி-531

உபனயாசம நடக்கும் இடம

[உபனயாசம முடிந்து எல்லோரும கலைந்து செல்கின்றனா அந்த வயோதிக அந்தணரின காலடியில விழுந்து வணங்குகிறான துளசி]

துளசி : ஆஞ்சநேய சுவாமி! ராம தரிசனம் எனக்குக் கிட்டத் தாங்கள அருள புரியவேண்டும!

அந்தணர் : எழுந்திரு அப்பா! யாரை ஆஞ்சநேயர் என்று கூறுகிறாய்?

துளசி : தங்களைத்தான்! ராம கதை கேட்க வந்திருக்கிறீர்கள்!

அந்தணர் : உனக்கென்ன பைத்தியமா? இந்த ஈனமான மனுஷனைப் போய், அந்தச் சிரஞ்சீவி ஆஞ்சநேயர் என்று கூறுகிறாயே!

தெய்வ குற்றம் வந்துவிடப் போகிறது!

துளசி : தாங்கள் உள்ளம் உருக, கண்ணீர் திரள, வாய்விட்டு அழுது, ராம கதையைக் கேட்டதைப் பார்த்தேன்!

அந்தணர் : அதனால் நான் ஆஞ்சநேயர் ஆகிவிடுவேனா? நெஞ்சு இருப்போரெல்லாம் நினைந்து உருகும் காவியம் அது!

போகிற வழிக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கட்டும் என்று இங்கு வந்து அமர்ந்திருக்கிறேன்!

துளசி : வயோதிக அந்தணர் உருவில், ஆஞ்சநேயர் கதை கேட்க வருவார் என்று, ஒரு முனிவர் எனக்குக் கூறினார்

அந்தணர் : அந்த நல்ல ஆத்மா நான் இல்லை! என்னை விட்டுவிடு!

துளசி : (அந்தணரின் கைகளை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு) உங்களை நான் விடமாட்டேன்!

சீதாதேவியோடு, ராமரை நான் தரிசிக்கவேண்டும்!

அந்தணர் : அதற்குக் கோயிலுக்குப் போய்ப் பார்! கையை விடு

துளசி : அப்படியானால் காலைப் பற்றுகிறேன்!

அந்தணர் : ஆஞ்சநேயரின் வாலைக் கும்பிட்டால், வைகுந்தம் சேரலாம்! அது உண்மை

என் காலை இப்படிப் பற்றினால், நான் கீழே விழுந்து விடுவேன்!

விழுந்த அதிர்ச்சியிலே, எனக்குத்தான் வைகுந்தம் கிடைக்கும்!

[இப்படிக் கூறி, அவனிடமிருந்து விடுபட்டு,
கூட்டத்தில் மறைந்து விடுகிறார், அந்த அந்தணர்]

காட்சி-532

கங்கைக் கரை

முனிவர் : (துளசியிடம்) அந்த வயோதிக அந்தணர் ஆஞ்ச நேயரேதான்! ஐயமே இல்லை!

நீ அவரை விட்டு விட்டால், கிட்டாது ராமதரிசனம்! நீ அவரைக் கட்டிக் கொள்! ஒட்டிக்கொள்! அவர் வெட்டிக்கொள்ள இடம் கொடுத்து விடாதே!

நாளை கதை கேட்க வருவார் உனக்கான வேளை அது! ஓய்ந்து விடாதே! அவர் உண்மை உருவைப் பார்க்காது ஒதுங்கி விடாதே!

கண்ணெதிரே தெய்வத்தைப் பார்த்தும், கை நழுவ விடலாமா?

காட்சி-533

உபன்யாசம் நடக்கும் இடம்

[உபன்யாசம் நடக்கும் இடத்தில் அந்த வயோதிக அந்தணர் அமர்ந்திருப்பதைத் துளசி பார்க்கிறான் அவர் இருக்கும் திக்கு நோக்கிக் கும்பிடுகிறான்]

உபன்யாசகர் : எம்பெருமான் ராமபிரான், சீதாப்பிராட்டியோடு, தம்பி லட்சுமணனோடு, சித்திர கூடத்தில், வனவாசம் மேற்கொண்டு இருக்கையிலே, அண்ணனை அயோத்திக்கு அழைத்துச் செல்வதற்காகப் பரதன் பெரும் படையோடு வருகிறான்

இந்த ஆரவாரம் கேட்டு, யார் வருவது என்று அறிய, லட்சுமணன் மரத்தின் மீது ஏறிப் பார்க்கிறான் படையையும் பரதனையும் பார்த்தவுடன், லட்சுமணன் பரதனைப் பற்றித் தவறாகக் கருதிக் கொள்கிறான் தங்களைப்பரதன் கொல்ல வருவதாகக் கோபப்பட்டுப் பேசுகிறான் தன் தாயால் நாடு கிடைத்தும், அந்த நயவஞ்சகனுக்குத் திருப்தி இல்லை

போலும் என்று பேசுகிறான் அந்தப் பரதனையும், அவன் பெரும் படையையும் அழித்தொழிக்க அனுமதி கொடுக்குமாறு, அண்ணனை வற்புறுத்துகிறான்.

என் எம்பெருமானோ, சாந்தம் தவழும் முகத்தோடு, தன் தம்பியை அமைதிப்படுத்துகிறார்.

''தந்தையின் வாக்கைக் காப்பாற்றக் காட்டிற்கு வந்தோம். அப்படியிருக்கத் தம்பியைக் கொன்று, நாட்டைக் கைப்பற்றினால், தாமதத்தைக் கொன்றவன் ஆவேன்!, எனக்குத் தாமதத்தின் மேல் நாட்டமே தவிர, நாட்டின் மீது அல்ல'' என்று எம்பெருமான் கூறுகிறார்.

[இந்தப் பேச்சை, அந்த வயோதிக அந்தணா, அனுபவித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதைத் துளசி பார்க்கிறாள்.]

உபன்யாசகர் : ''*தம்பியைக் கொன்று, தன் தலையிலே, இந்த ராமன், மணிமுடியைச் சூடிக் கொள்வான் என்று நினைத்து விட்டாயே! இதுவே எனக்கு வேதனையைத் தருகிறது''* என்று எம்பெருமான் பேசுகிறார்.

[அந்த வயோதிக அந்தணா, தலையை ஆட்டி அனுபவிப்பதைத் துளசி பார்க்கிறாள்.]

உபன்யாசகர் : ''*லட்சுமணா! பரதன், உத்தம குணங்கள் உறையும் திருஉருவம், அவனைப் பற்றித் தவறாக எண்ணுவது, தாமம் ஆகாது, அவனைக் கொல்வேன் என்ற கூச்சல், என்னைக் குலைநடுங்கச் செய்கிறது!, லட்சுமணா! உனக்கு நாட்டை ஆள ஆசையென்றால் சொல்லு, பரதனிடம் பேசி, உனக்கு நாட்டைப் பெற்றுத் தருகிறேன், என் பேச்சை, என் பரதன் தட்ட மாட்டான்!''* - என்று எம்பெருமான் பேச, லட்சுமணன் அழுதபடி, எம்பெருமானிடம் மன்னிப்புக் கோருகிறான்.

['ஆஹா!' என்று கூறி, அந்த வயோதிக அந்தணா, பேச்சை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதைத் துளசி பார்க்கிறாள்.]

காட்சி-534

கங்கைக் கரை

முனிவர் : (மமதா, துளசியின் தாய் இவர்களைப் பார்த்து) நீங்கள் தேடுகின்ற துளசி என்பவர், ராமாயணக் காலட்சேபம் கேட்க, நாலாவது தெருவிற்குச் சென்றிருக்கிறார். பொறுத்திருங்கள் இங்கு வந்து விடுவார்.

காட்சி-535

வீதி

[உபனயாசம் முடிந்து திரும்பிக் கொண்டிருக்கும் அந்த வயோதிக அந்தணரின் கையோடு தன் கையையும் ஒரு துணியால் கட்டிக் கொண்டு அவரோடு நடக்கிறான் துளசி.]

துளசி : இன்று உங்களைப் பிரிவதாக இல்லை! ராமதரிசனம் பெறாமல், இந்தக் கைக்கட்டை அவிழ்ப்பதாக இல்லை!

நீங்கள் ஆஞ்சநேயர் என்பதில், எனக்கு ஐயம் இல்லை!

அந்தணர் : நான் வேகமாக நடப்பேன். உன்னால் அதற்கு ஈடுகொடுத்து நடக்க முடியுமா?

துளசி : நீங்கள் விஸ்வரூபம் எடுத்தாலும், உங்கள் கையோடு பிணைப்புண்டு, தொங்கிக் கொண்டிருப்பேன்!

அந்தணர் : நான் இப்பொழுது ஓடப்போகிறேன்.

துளசி : தங்களின் இன்னொரு வாலாக, நான் தரையில் உரசியபடியே வருவேன்!

அந்தணர் : கூறுவதைச் செய்கிறேன். நீ கூக்குரல் இட்டால், உன்னை விட்டு விடுகிறேன்!

துளசி : குருதி கொப்பளித்தாலும், குளிர் சந்தனமாக அதை ஏற்பேன்!

[அநதணா வேகமாக ஓடத், துளசி தெருவில் இழுபடடபடி வருகிறாள் துளசியின் உடம்பெலலாம சிராய்பபு ஏற்படடு, குருதி கொட்டுகிறது அநதணர் இபபொழுது ஓடுவதை நிறுத்தி விட்டுத துளசியை அளளி எடுதது, ஆதரவாக அணைததுக் கொள்கிறார்]

காட்சி-536

கஙகைக் கரை

[காசி க்ஷேதரதததில உளள கஙகைக கரைககு துளசியின தநதை ஆதமராமும வநது விடுகிறாா அஙகு தன மனைவியையும மமதாவையும பாாதது வியபபு அடைகிறாா]

ஆத்மராம் : *(வியப்போடு)* நீங்கள் எங்கே இங்கு?

துளசியின் தாய் : துளசி இங்கு வநதிருப்பதாக அறிந்து, இங்கு வநதோம், நீங்கள் ?

ஆத்மராம் : 'காசிககுப்போ!, பாமரனுக்கும் ராமனின் பெருமை புரிய வழி பிறக்கும்!, வாழ்த்தி விட்டு வா!' என்றொரு தெய்வீகக் குரல் கேட்டது அதனால இங்கு வநதேன்

காட்சி-537

காசி க்ஷேதரதததில ஒரு வீதி

[ஆஞசநேயா இபபொழுது துளசியின எதிரில, தன சுய உருவோடு நிறகிறாா]

ஆஞ்சநேயர் : துளசி! அந்தணனாக வந்தது நான்தான் என்பதை, உனக்குச சொன்ன முனிவனும் நான்தான்!

நீ, என ஐயன ராமனைப் பாடப பிறந்தவன! இஙகுள்ள பாமரனுககும புரியும இநதிமொழியில, இதிகாசம படைககப பிறநதவன!

ராமநாமம, உன் புலமையால, எங்கும் பரவும! அதனால், தர்மம், தன கோலம் கெடாமல், இநத மண்ணிலே நிலைககும!

நீ பாட ஆரம்பித்தவுடன, பகவான ராமனின் தரிசனமும் உனக்குக கிட்டும்!

உன் தநதையும் தாயும் மனையாளும, இப்போது இஙகுதான், காசி க்ஷேத்திரததில், உன்னைத்தேடி வந்திருக் கிறார்கள்

அவாகளோடு, ஒரு கிருகத்தில இருந்து, ராமன் கதையைப் பாடத தொடங்கு!

துளசி : *சுவாமி! ராமன் கதை விரிவாக எனக்குத் தெரியாதே!*

ஆஞ்சநேயர் : *உன் வாககிலே நான் இருபபேன்! ராமனைபபேசு! அது தாமததின் பேச்சு! பகவானைப பற்றிய பேச்சு! பாவம தொலைககும் பேசசு! கலியிலும் வாழலாம் எனறு வழிகண்ட பேச்சு!*

காட்சி-538

ஒரு வீடு

[காசி க்ஷேததிரததில, துளசி குடியிருககும வீடு கோலமிடடு அலஙகரிககப்பட்டிருககிறது

அவனுடைய தாயும தநதையும மனைவியும ராமகதை கேடக வருபவாகளை வரவேறறுக கொணடிருக்கினறனா ஆஞசநேயரும, வயோதிக அநதணா உருவில, அங்கு அமாந்திருககிறா]

அந்தணர் : *துளசிதாசரே!*

துளசி : *என்ன இது புதுநாம கரணம்!*

அந்தணர் : *தூயவனை நீர்பாடப் போவதால, நீ தாசனாகி விட்டீர்! இநதத் தரணிக்கு ஆசானாகி விட்டீர்! இப்பொழுது ராமகதையைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கலாம*

துளசி : *(கையெடுததுக் கும்பிட்டபடி) வாககுத தேவியான, வாணி தேவியை முதலில வணஙகுகிறேன*

விக்கினம இல்லாமல், தொடங்கியதை முடிதது வைககும் விநாயகப பெருமானுக்கு, என நமஸ்காரஙகள்

என சிந்தையில நிறைநதிருக்கும சிவனாரையும, பாவததேவி பாாவதி தேவியாரையும, நெகிழ்கினற நெஞ சோடு தொழுகிறேன்

ஆதியிலே, ராமபிரானைப பாடிய, அருநதவ முனிவா வாலமீகியைக் கும்பிட்டு மனம் குளிாகிறேன

அனுமன் இல்லையேல, ராமன இல்லை என்று சொல்லும அளவு, ராமன வாழவிலே ஓர் அஙகம் ஆகிவிட்ட ஆஞசநேயரை, அடி பணிந்துபோற்றுகிறேன்

[இபபொழுது துளசி, அநத வயோதிக அநதணரை நோக்கிக் கும்பிடுகிறான]

துளசி : *ராமனாக அவதரிதத அநத நாராயணனை, வைகுந்த வாசனை, லட்சுமி மணாளனை, பாற்கடலில பள்ளி கொண்டிருக்கும் அநதப பரநதாமனை, அந்தச் சஙகு சககரதாரியை, சாவமும அவனே எனறு வேதம சுட்டிக காட்டும் விஸ்வரூபனை, தொழுது தொழுது அழுகிறேன! அழுது அழுது தொழுகிறேன்!*

[விம்முகிறான் வாய் விட்டு அழுகிறான்]

துளசி : *திரேதா யுகம்கண்ட ராமதரிசனம, இந்தக் கலியுகததில் காணப பெறுவேனா?- என்ற ஏக்கத்தோடு இளைத்துக களைதது நிற்கின்றேன்!*

தெய்வீகக கோலததைக் காட்டிவிட்டால, தேனாறு என ராமசரிதத்தைப் பாயவிட்டு, என் பிறவியை இனிமையாக்கிக் கொள்வேன்!

[இப்பொழுது ராம பிரான், சீதா தேவியோடு, அங்கு வந்து நிற்பதைப் பார்க்கிறான் துளசி

அந்தணர், கை கூப்பியபடி எழுந்து நிற்க, துளசி 'ராம! ராம்!' என்று கூத்தாடுகிறான்]

துளசி : கண்டு கொண்டேன் என் கருமணியை, அவன் கண்ணிற பாவையோடு, கமலச்செல்வியோடு! வனவாசம் கண்டவன், என் கிருகவாசம் நாடி, இங்கு வந்து நிற்பதைக் கண்டு கொண்டேன்! முனிவர்கள் வண்டுகளாக மொய்க்கும், அவன் இருபாத மலர்களைக் காண்கிறேன்!

மூவுலகமும் இங்கு அடக்கம் என்பதைப் போல, மூன்று மடிப்பு கொண்ட, அவன் அழகான வயிற்றைக் காண்கிறேன்!

சுழித்து ஓடும் யமுனையின் வளைவை, அந்த அழகை, இங்கும் காண்கிறேன்!

மருக்கொண்ட மாலையைக் காண்கிறேன்! அதில் ஒளி விடும் மணிகளை ஆரமாகக் காண்கிறேன்!

யானையின் துதிக்கை போல, நீண்ட வலிமையான கரங்களைக் காண்கிறேன்!

சங்குக் கழுத்தை இந்தச் சர்வேஸ்வரனிடம் காண் கிறேன்!

கமலக் கண்கள், பவள இதழ்கள், பளீரென ஒளிவிடும் பற்கள், மோகத்தை வேகப்படுத்தும் மூக்கு, அணிக்கு ஓர் அணிகலன் என்பதுபோலக் காதணி அணிந்த திருக்காதுகள், வில்லாக வளைந்து நிற்கும் புருவங்கள், திருநாமம் தரித் திருக்கும் திவ்ய தேசமான திருநெற்றி, இவற்றையெல்லாம் பார்க்கின்றபோது, நிலவின் ஒளி, எனக்கு நெருப்பாகத்தான் தெரிகிறது!

அம்மையையும் அருகு காண்கிறேன்! பெண்மையைக் காண்கிறேன்! அதன் பேச இயலாப் பெருமையைக் காண்கிறேன்! ஊற்றெடுத்த இந்த உவகைப் பெருக்கோடு, இப்பொழுது ராம கதையைப்பேசத் தொடங்குகிறேன்!

காட்சி-539

வானம

[வானததிலே ஆஞசநேயரின விஸவருபக காட்சி தெரிகிறது]

பின்னணிக்குரல் : *பாடினான துளசி, பாமரனும ராமன கதையைத தெரிநது கொள்ள!*

இம் மணணிலுள்ள கவிஞர்கள் எல்லாம், தஙகள மொழியில கோசலை மைநதனைப பாடினா

ஆஞசநேயரின எணணம இதுதானே! வண்ணமுற இது நிகழததானே, அவா வலம வநது கொணடிருககிறார்!

ராம நாமத்தை எங்கும முழஙகச செய்கிறாா! தாமத்திறகு வாழவை, வளமாக அளிததுக கொணடிருக்கிறார்!

கலியின வலியொடுஙகத, தன கருணையை, உயிாகளுக்கு வழஙகிக கொணடிருககிறார்!

காட்சி-540

பலஷேக்ஷததிரஙகள

பின்னணிக்குரல் : *ஊர்தோறும, ஆஞசநேயருககுக கோயில எடுதது, அவரைக்குமபிட்டு, மனம் குளிர்கினறனர் மககள*

[பல ஆஞ்சநேயர் கோயிலகள் காட்டப்பெறுகின்றன]

பின்னணிக்குரல் : *தடை பல கடநது, ராமனுக்கு வெற்றியைத் தேடித் தந்தவரை, வடைமாலை சாத்தி வழிபடுகின்றனர்*

[அவவாறு வழிபடுவது, காட்டப்படுகிறது]

பின்னணிக் குரல் : *தனக்குப பரிசளிதத முத்து மாலையை உடைதது, உள்ளே ராமா இருக்கிறாரா, என்று பார்த்தவா ஆஞசநேயர்*

அதை நினைவூட்டும் பானமைபோல, வடையிலே துளையிட்டு, அதை அவா கழுத்திலே மாலையாகக

கோததுத் தொங்கவிட்டு, துளை வழியே ராமபிரானைப பாரககலாம எனற தோரணையிலே, இந்த வழிபாடு, உரிமை யோடு, மகிழ்ச்சியோடு செய்யப்படுகிறது

வெற்றிலை மாலையிட்டும, இநத வீரனை வணங்கு கிறார்கள

[அவவாறு வணஙகுவது காடடபபடுகிறது]

பின்னணிக் குரல் : அசோகவனததில் சீதாதேவி, அனுமனை வாழ்த்ததும்போது, அவா சிரசிலே, வெற்றிலையைப போட்டு வாழ்த்தியதாக, ஒரு கதை, நம மக்களின் செவிகளில் சேர்நதிருககிறது அதன காரணமாக, வெறறிலை மாலை யிட்டுத தாமததின தனிக் காவலனை ஆராதிககும் பழக்கம் இருககிறது

வெண்ணை சாததி, ஆஞ்சநேயரை வழிபடுவதும் விசேஷமாகும்!

[அவ்வாறு வழிபடுவது காடடப்படுகிறது]

பின்னணிக் குரல் : ராம நாமததால, வெண்ணைபோல் உருகுபவர் ஆஞ்சநேயர்

அநத வெண்ணையை அவருக்குப படைககும்போது, ராமநாமம், நம் நெஞ்சிலே கூததாடும்!

இநதப பகதி கோலாகலததைக் காணத்தான், இந்த வழிபாடு

ஆஞ்சநேயரின் திரு உருவிலே, வாலிலே, குங்குமப் பொட்டு வைதது, வழிபடும முறையையும் காண்கிறோம்

[அவ்வாறு வழிபடுவது காட்டப்படுகிறது]

பின்னணிக்குரல் : எண் சாண உடமபிற்குத் தலையே பிரதானம்-மறறவர்களுக்கு!

ஆஞ்சநேயருக்கு, வாலில் வல்லமை அதிகம்! லஙகையை எரியூட்டியது அநத வால்தான்! எதிரிகளைச் சுருட்டி வீசியதும், அநத வாலதான்! அதைப்பொட்டிட்டுப் பூஜிப்பதால, நினைதத காரியம் கைகூடும் என்ற நம்பிககை யால், இவவழிபாட்டை நிகழ்த்துகினறனர்

புலன அடககம, ஆஞ்சநேயா. இநதப் பூமிககுத தருகினற பாடமாகும்

பேய, பிசாசு, பிலலி சூனியப்பகை, இநதட பெருமானைக கணடால, விட்டு விலகும்

ஆஞ்சநேயரைத் தொழுதவர்க்குத தோலவியிலலை! இவர் சநநிதியில திரளும பகதர்களே, இதற்குச் சானறு!

காட்சி-541

ஒரு மணடபம

[ஒரு மணடபததில 'ராம! ராம!' எனறு பாடிப பகத பெருமககள ஆடுகினறனா

இவாகளிடையே வேறு மானிட உருவில, ஆஞ்சநேயருமபாடி ஆடிக கொணடிருககிறாா இடை இடையே, தன சுய உருவிலும காடசியளிககிறாா]

பின்னணிக்குரல் : பஞ்ச பூதங்களாகிய அஞ்சிலே ஒனறான வாயுவின் புத்திரன், அஞ்சிலே ஒன்றான ஆகாயத்தில் தாவி, அஞ்சிலே ஒனறான நீராகிய கடலைத தாணடி, ஆர உயிராகிய ராமனுக்காக ஏகி, அஞ்சிலே ஒனறான மண்ணின் மாதா பெற றெடுத்த அணங்கைக் கண்டு, அயலார் ஊராகிய லங்கையை, அஞ்சிலே ஒன்றான தீயை வைத்து அழித்தான்!

அநத ஆற்றல மறவன், ராமநாமம் சொலலும் பக்தர் களைக கருணையோடு காத்து, அவர்களுககுத துணை யாவான்!

வாழ்க அனுமன் புகழ்!

வாழிய ராமநாமம்!

வாழக வாழ்கவே, ஆஞ்சநேய வழிபாடு!

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

அற்புதர் இராமானுஜர்

பாண்டுரங்கன் தரிசனம்

ஆழ்வாரும் ஆண்டாளும்

108 திவ்ய தேசங்கள்

ஞானசௌந்தரி

